MEHTAP FIRAT

Kutup Yıldızı 3

EPHESUS

KUTUP YILDIZI - 3

Kutup Yıldızı

MEHTAP FIRAT

KUTUP YILDIZI - 3

Kutup Yıldızı

MEHTAP FIRAT

EPHESUS®

GİRİŞ

"Babamı tanımaya başladığım zamanlar her şeyi ilk ağızdan dinlemek istedim. Yargılamadan, kızmadan, öfkelenmeden. Yoksa hayatta kabullenemezdim bunca yılın kaybını, sitemini, koca kırgınlığını. O da öyle yaptı. Aldı beni karşısına, her şeyi adam gibi tek tek anlattı."

Göz ucuyla bana baktıktan saniyeler sonra başını, dalgalarını hunharca savuran denize çevirdi. Cebinden bir sigara paketi çıkarıp eline aldığı sigarayı dudaklarının kıvrımına yerleştirdi. Derdi tasası başından aşkın insanlar gibi içini çekerek diğer elini de pantolonunun cebine atıp tam karşıma geçtiğinde gözleri karardı. *İşte başlıyordu.* Mustafa'nın aslında çok yara almış, derin, hüzünlü bir hikâyesi vardı ama ben bunu dinlemeye hazır mıydım, *bilmiyordum.*

"Annemle babam birbirlerini çok severlermiş. Hatta o kadar çok severlermiş ki benim doğumumun ardından çok da uzun bir süre geçmeden annem tekrar hamile kalmış. İkinci çocuğun heyecanıyla bayağı mutlu olmuşlar. Beklemedikleri bir habermiş çünkü. Fakat sonra..."

Bir süre sessiz kaldı, devam edemedi. Duraksadı. Yutkundu. Kelimeler dudaklarından çıkmakta zorlanıyordu belki ama ben zaten anlıyordum onu. Kötü şeyler olmuştu. *Çok kötü şeyler...*

"Fakat hamileliğin üçüncü ayından sonra doktorlar endişelenmeye başlamış annem için, çünkü gencecik bedeni ikinci bir bebeği kaldıramayacak kadar zayıf düşmüş. Defalarca aldırmasını istemişler. Hatta, *'Bu hamilelik çok riskli. Rahmini kaybedebilir, ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirsin,'* deseler de kabul etmemiş. Ana yüreği işte, nasıl evladından vazgeçebilir ki? Israrla, *'Doğuracağım,'* diye tutturmuş. Sancılı bir yedi ay geçirmiş. Babam da o sıralar bir nevi

Suat Gürsoy'un avukatlığını yapıyor, onun emri altında çalışıyormuş. Suat Bey, babamı çok sever; koruyup kollarmış, ta ki babam yanlış adamlara bulaşana dek..."

Sesimi bile çıkarmadan onu dinlerken suratını düşürüp gözlerini kısarak anlatmaya devam etti Mustafa. Karanlığın ilk ışıltıları gözlerinin irislerinde belirmişti. Daha da kötüsü olmuştu; bir çocuğun kalbinin dayanamayacağı, aklının asla kabul edemeyeceği türden bir şeyler olmuştu belli ki.

"Suat Bey'in tüm uyarılarına, diretmelerine rağmen başına bir bela almış. Sırf daha fazla para kazanmak için hiç bulaşmaması gereken adamların davalarına bakmış. Kaybetmemesi gereken bir davayı da kaybedince, o adamların gazabına uğrayıp, yargı ve yataklıktan hapishaneyi boylamış. Mesleği de elinden bir güzel alınmış."

Çehresinde alaylı bir gülümseme belirirken sanki babasının düştüğü hataya içten içe küfreder gibiydi. Daha çok kırgındı belki ama o düşündüğümden de olgun biriydi. Karşımda öyle dik duruyordu ki tüm yenilgilere rağmen çabasına, babasını bir şekilde bulup hayata döndürmesine karşılık ona bir kez daha imrendim. Kıskandım belki de. *Yaşadığı olaylara rağmen bu kadar güçlü durmasını kıskandım.*

Sessizliğimi korumaya devam ettim çünkü biliyordum ki henüz hikâyenin sonu gelmemişti. O devam ettikçe, nefesim daha da çok daralıyordu. Biri sanki gırtlağımı kavramış ve beni bozguna uğratıyormuş gibi hissediyordum. Mustafa fark etmiyordu belki ama aslında omuzlarıma çok ağır bir yükü hiç sormadan usulca bırakıyordu.

"Felakettir ya adı, hani geldi mi ardı ardına gelir; aynen öyle olmuş işte. Annem beni beşiğime yatırmış, uyutmak için sallarken erken doğum sancıları başlamış. Bizim ufaklığın doğumuna daha birkaç ay olmasına rağmen annemin bedeni acıya dayanamamış. Babamın hapishaneyi boylamasından birkaç hafta sonra gerçekleşen bu olay neticesinde annemi acilen erken doğuma almışlar. Olan da orada olmuş zaten."

Mustafa'nın gözlerinin kan çanağına döndüğünü fark ettiğimde, belli etmek istemezcesine hızla yüzünü ovuşturdu ve bitirmiş olduğu

sigaranın izmaritini yere atıp yanmakta olan küçük ateşi ayakkabısıyla söndürdü. Yüzüne baktığımda yaşadığı o acı dolu günleri içinde sakladığını görebiliyordum. Boğazındaki kavisli yumru, kalbinin odalarına saplanan o derin sancılı geçmiş, onu daha önce hiç görmediğim bir hâle sürüklüyordu. Oysa benim yanımda istediği gibi davranabilir ve gerekiyorsa gururunu bir kenara atıp ağlayabilirdi. Onun yaslanabileceği bir omuz olmaktan sadece onur duyardım, çünkü böylesine güçlü bir arkadaşım olduğu için kendimi hep şanslı görüyordum.

"O sıralar Gürsoylar da biz de İstanbul'un Anadolu Yakası'nda yaşıyormuşuz. Suat Gürsoy babama nasıl düşkünse, Meltem Gürsoy da annemi bir o kadar severmiş. O sancılı dönemde yanında hiç kimse ve hatta babam bile olmayınca annem çaresizliğinden Meltem Gürsoy'a ulaşmış ve onun yardımıyla hastaneye yatırılmış. Meltem Gürsoy yalnızca annemi çalıştığı hastaneye götürmekle kalmamış, aynı zamanda ameliyatı da kendi eline almak istemiş. Almış da ama tüm çabalarına rağmen kurtaramamış annemi. Bana kalırsa bilerek kurtarmadı ya neyse... Bebeği bir şekilde kurtarıp kuvöze yatırmışlar ama annem için çok geç kalınmış. Kendi canını küçük oğlu için feda etmiş melek annem."

Ben yanaklarıma süzülen sıcaklığa mâni olamazken Mustafa'nın yanağından usulca kayan bir damla, sivri çenesinin altında son buldu. *Daha fazlasını dinleyecek gücüm var mıydı hâlâ? Kaldırabilir miydim yaşadıklarını? Duymaya cesaret edebilir miydim o sancılı geçmişi? Hiç zannetmiyordum.*

"Annemin ölümünden sonra babamın uzun bir süre hapishanede yatacağı kesinleşmiş. Polisler ve Çocuk Esirgeme Kurumu devreye girerek beni hem şehirden hem de babamdan uzaklaştırarak bizim yetimhaneye sevk etmişler. Tabii küçük kardeşimde durumlar farklı. Erken doğduğu için bir müddet kuvözde yaşamak zorundaymış. Hastanede kaldığı süre zarfında Meltem Gürsoy'un gözetimi altında tutulmuş. Babamın söylediğine göre bebek gitgide iyileşince de bir nevi anlaşma yapmışlar. Vicdanlı adammış, Suat Gürsoy. Tüm sözlerini yok saymasına rağmen babamın cezasını hafifletmek için türlü çarelere başvurmuş ama bir şartı varmış.

Eğer babamı hapishaneden kurtarırsa doğan bebeği vermeyecekler-miş. Yani anlayacağın, kardeşimi kendi nüfuslarına geçirmek, evlat edinmek istiyorlarmış. Çünkü kadın doğum uzmanı olmasına rağmen Meltem Gürsoy'un çocuğu olmuyormuş. Kısırmış yani ve Gürsoy ailesinde bu durum hiç hoş karşılanmıyormuş. Kader işte, bir taraftan verirken bir taraftan alıyor. Kim karşı gelebilir ki?"

Hiçbirimiz yaşayacağımız kadere karşı gelemez, sesimizi bile çıkaramazdık. Bunun gayet farkındaydım. *Fakat bu kadar tesadüf nasıl mümkün olabilirdi? Aklım almıyordu.*

Aylar boyunca aynı sokağı paylaştığım, her defasında nabzımı yoklayıp kalp atışlarımı biraz daha alevlendiren o genç adam, yıllardır yanımda olan, benimle her acıyı paylaşan dostumun kardeşiymiş meğer. Bu nasıl bir kaderdi?

"Anlattığına göre babam çok düşünmüş bu seçeneği. Terazinin bir ucunda kendi hayatı varmış, diğer ucunda ise her şeyden çok sevdiği ölen karısından ona kalan son hatıranın geleceği. Tabii tüm bunlar yaşanırken kimse Mustafa'yı düşünmüyor bile. Yine babamın anlattığına göre Suat Gürsoy ve Meltem Gürsoy'un benim yetimhaneye verildiğimden haberi yokmuş. O çalkantılı dönemde de akıllarına hiç gelmemişim bile. Bana pek inandırıcı gelmedi ama babama da bir şey diyemedim. Her ne olursa olsun hayatını kurtardığı için Suat Gürsoy'a minnettar. Uzun bir süre düşündükten sonra terazinin kendi hayatına bakan tarafı daha baskın gelmiş. Kabul etmiş onların teklifini ve karısından kalan tek emaneti de ellerine vermiş. Aradan yıllar geçmiş, ben kardeşimden habersiz bir yetimhanede büyümüşüm. Kardeşim ise bambaşka koşullar altında büyüyerek genç bir adam olmuş. Babam, Suat Gürsoy sayesinde daha az ceza almış, cezası bittiğinde de yattığı hapishaneden çıkıp kurtulmuş ve kendi için çocuklarının olmadığı bambaşka bir hayat planlamış. Ben planlarını bozana dek bu böyle sürüyordu tabii."

Anlatmaya başladığından bu yana Mustafa'yı ilk defa içten bir şekilde gülümserken gördüm. Hatta gülümsemiyor, bu durumla ciddi ciddi alay ediyordu. Babasının tek kişilik yeni hayatının tam ortasına aniden atladığı için pişmanlık duymuyordu. Kendimi bir anlığına onun yerine koyduğumda bunu asla başaramayacağımı ve

hatta cesaret bile edemeyeceğimi fark ettim. Gözleri aniden aklına önemli bir şey gelmiş gibi ışıldadı ve başını çevirerek derin bir şekilde bana baktı yeniden.

"Hatırlar mısın? Bir ara yetimhanedeyken sürekli benim üzerime birileri ya da birisi tarafından para yatırılıyordu. Devletten zannediyorduk. Çocukken anlamazdım bu paraların nereden geldiğini ama o geçirdiğimiz son yeni yıl akşamından birkaç hafta önce her şeyi çözmüştüm."

Yetimhane zamanlarında, Mustafa'nın üzerine sürekli yüklü miktarda para yatırılırdı. Sevda Hanım bunun devletten sağlandığını söyleyerek çoğu zaman bizi geçiştirmeye çalışırdı. Mustafa böyle ayrıntıları bizimle paylaşmaktan hiç çekinmediğinden her şeyini bilirdik. Hatta bizim çokbilmiş arkadaşımız, o zamanlar bununla epey dalga geçmiş, bir süre, *"Gizli hayranlarım var,"* diye ortalıkta gezinmişti.

Geçirdiğimiz o son yeni yıl akşamını ise daha dün yaşanmış gibi hatırlıyordum. Mustafa, bizim için çatı katını gizlice süsleyip hazırlamıştı. Bana kalsa odamdan hiç çıkmayacaktım ama sarışın bir anlık gafletimden faydalanmıştı ve neticede inadı galip geldiğinde sesimi bile çıkaramamıştım. *Oysa o gece ne kadar da güzeldi her şey. Ne kadar da gerçekti. Tüm bu sahteliklerden uzakta, kendi küçük dünyamızda mutluyduk. Ama şimdi... Şimdi her şey nereye doğru sürüklendiğimi bilmeyerek kapıldığım kocaman bir bataklıktan ibaretti. Oradan kurtulabilir miydim? Bilmiyordum.*

"Meğerse hesabıma sürekli para yatıran kişi Suat Gürsoy'muş. Sanırım sonradan bir şekilde beni hatırlayıp fark etmişler. Hem beni korumuş hem kardeşime sahip çıkmış hem de babamı kurtarmış. Ardından da pılını pırtını toplayıp buraya, Yalova'ya yerleşmiş. İşte tüm hikâye bundan ibaret, suratsız."

Mustafa konuşmayı bıraktığında her tarafından hüzün akan hikâyenin sonuna geldiğimizi anladım. Karşımdaki denizin mavi dalgaları daha da koyu göründü gözlerime. Geçmişin karanlığı bizi içine hapsedecek kadar hazin hikâyeler barındırıyordu. Kendime gelebilmem için oldukça uzun bir süreye ihtiyacım vardı.

Bir hikâye düşünün; içine birbirinden habersiz iki yaralı çocuğun kalbi yerleştirilmiş. Biri dört duvarın içinde, kendi hayatıyla cebelleşip gelecek yolunun nereye sürükleneceğini dahi bilmezken; diğeri bambaşka bir dünyaya, çevreye sürüklenmiş. Biri elindekinin değeriyle yaşamayı öğrenirken; diğeri el bebek gül bebek büyütülmüş ve bir hayli şımartılmış. Biri kavganın, mücadelenin ne olduğunu yaşayarak tecrübe ederken; diğerinin ise bu kelimelerden hiç haberi bile olmamış. Biri kalbinden geçenleri dudaklarına vuramayacak kadar korkuyorken; diğeri ise rüzgâr nasıl esiyorsa öyle davranmış. Fakat gelin görün ki bu iki farklı küçük kalbin, koca bir ortak noktası varmış. Kan bağıymış onları birbirine çekerek ayakta tutan. Meğerse aynı ağacın iki farklı dalında açan meyve tomurcuklarıymış onlar.

1. BÖLÜM

Hatırlıyorum da ne zaman Demir'in bahsi geçse, Mustafa hep onu savunurdu bana karşı. Her seferinde bir şekilde onu koruyup kolladığını söylemleriyle belli eder ve tarafını açıkça gözler önüne sererdi. Hatta Oğuz'a karşı neden soğuk bir duvar ördüğünü bile şimdi daha iyi anlıyordum. *Demek ki kan kanı bu kadar derinden çekiyordu...*

Aslında ikisi karşılaştırıldığında belki de birçok benzer özelliğe rastlanabilirdi. Üstelik sadece duygusal değil, fiziksel açıdan bile birbirlerine benziyorlardı. Mustafa'nın da saçları açık kahverengi tonlarındaydı ama gözlerinin rengi Demir'in gözlerinin aksine koyu kahverengiydi. Güldüğünde tıpkı Demir'de olduğu gibi onun da gözlerinin ve yanaklarının kenarındaki kırışıklıklar hemen kendini belli eder ve içimi ısıtırdı. Nadir gülümserdi belki ama içten gülümserdi Mustafa. Demir'e oranla biraz daha kısaydı ama bu benden uzun olduğu gerçeğini değiştirmiyordu tabii. Ona benzemeyen tek özelliği ağırbaşlılığıydı; Demir'in başında kavak yelleri eserken, Mustafa ne yaptığını gayet iyi bilen, olgun bir genç olmuştu her daim.

Duyduklarımdan sonra hâlâ nasıl tepki vereceğimi bilemiyor hatta bir tepki verip vermemem gerektiğini bile kestiremiyordum. Bildiğim tek şey omuzlarıma yüklenen bu ağırlığa hazırlıksız yakalandığımdı. Mustafa, kimliğinde yer alan *"Polat"* soyadının hikâyesini tereddüt bile etmeden bir çırpıda anlatmıştı ve ben şimdi ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

"Mustafa..." Dudaklarımdan fısıltı şeklinde dökülen adını duyup duymadığından emin değildim.

"Bu... Bu çok büyük bir tesadüf. Ben ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum." Kekeleyerek tamamladığım cümlelerime karşılık

Mustafa tam karşıma geçerek tüm samimiyetiyle gülümsedi, fakat biliyordum ki o masum gülümseyişin altında büyük bir keder yatıyordu. Gözlerimin önüne düşen saçlarımı kulağımın arkasına yerleştirip yanağımı usulca okşadı.

"Hayır, suratsız. Bu tesadüf falan değil. Tesadüf diye bir şey de yoktur zaten. Hepimiz kaderimizde ne yazıyorsa onu yaşarız. Hayat hiç ummadığımız bir anda asıl gerçekleri önümüze atıp aniden ortadan kaybolur ve biz savrulan gerçeklerle baş başa kaldığımızda onlarla yüzleşmekten korkarız. Kim bilir? Belki de hiç istemeyeceğin bir anda senin de ailen pat diye böyle ortaya çıkar."

Söyledikleriyle irkilirken içten içe bunun gerçekleşmemesini diledim. Mustafa'ya karşı çıkacak ya da tezini inkâr edecek değildim. Haklıydı, hepimiz kaderimizde yazılanları yaşıyorduk ve kader beni muhteşem bir aileyle karşılaştırmışken şimdi gerçek ailemin ortaya çıkmasını, hayatımı mahvetmesini istemiyordum. Elbet bir gün kim olduklarını öğrenmek isterdim ve beni bıraktıkları için hesap sormayı da ihmal etmezdim ama şimdi olmazdı. Başımda onlarca sorun varken bir de bununla uğraşacak takatim yoktu. *Ya böyle bir şey gerçekleşirse ne yapardım? Bunca zaman bana kendi evladıymışım gibi emek veren Esma Teyze ve Devrim Amca'nın suratına nasıl bakardım?*

"Allah korusun. Bunu asla istemem. Yani ailemin kim olduğunu bir gün elbette öğrenmek isterim ama şimdi değil. Buna hiç hazır değilim," diyerek içimden geçenleri Mustafa'ya söylediğimde yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Benden böyle bir tepki bekler gibiydi.

"Peki, kim biliyor bu gerçeği? Yani, Demir'in aslında Onur Amca'nın oğlu ve senin kardeşin olduğunu," diye devam ettiğimde ayakta durmaktan çok yorulmuş olacaktı ki yanımdan ayrılarak arkamızda bıraktığımız banka geçip oturmuş, benim oturmam için de bankın diğer tarafını eliyle işaret etmişti.

"Sadece Suat Gürsoy ve Meltem Gürsoy." Verdiği cevapla gözlerim iyice açılırken çektiğim nefesi ciğerlerim karşılamıyordu sanki. Gerçekleri saklamalarına şaşırmıyordum, beni asıl hayal kırıklığına uğratan kişi Meltem Teyze'ydi. Demir'i ne kadar çok sevdiğinin, sahiplendiğinin farkındaydım ama böylesine önemli bir gerçeği

gizlemek... *Büyük haksızlıktı!* Demir'in her şeyi bilmeye hakkı vardı, üstelik zaten evlatlık olduğunu da biliyordu.

"Bu haksızlık. Bu büyük haksızlık. Demir zaten evlatlık olduğunu biliyor. Neden ona gerçekleri anlatmıyorsunuz ki? Eminim olgunlukla karşılayacaktır."

Bir anlığına kendimi Demir'in yerine koyarak düşündüm. Her ne olursa olsun, şu anda başka bir ailenin nüfusuna kayıtlı olsa da eğer gerçek ailesi bu kadar yakınındaysa onları bilmeye, tanımaya hakkı vardı. Kimse gerçeklerden kaçamazdı. Tıpkı Mustafa'nın dediği gibi o gerçek bir gün mutlaka yakana yapışır ve seni avucunun içine hapsetmeyi başarırdı. Önemli olan bunun ne kadar erken ya da geç olacağıydı.

"Neden ona gerçekleri söyleyelim, Nisa? Biraz önce kendi ağzınla demedin mi? Onun bir hayatı, evi, çevresi, kurmuş olduğu düzeni ve belki de planları var. Her şeyi bir kenara bırakıp karşısına dikilerek hayatını altüst edecek gerçekleri nasıl söyleyelim? İşte asıl bencillik bu olurdu."

Tüm olanlara Mustafa'nın açısından baktığımda yine haklı olduğunu gördüm ve itiraz edemedim. Böylesine bir çıkmazın içinde kalmayı asla istemesem de bu her şeyin bir gün ortaya çıkacağı gerçeğini değiştirmiyordu. Demir bir gün bunları öğrenecekti ve belki o zaman daha çok kızacaktı.

"Yine de bilmesi gerekmiyor mu?" diye ısrarla sorduğumda, Mustafa tek kaşını kaldırarak sırıttı ve ardından omuzlarımdan ittirerek beni bankın diğer ucuna şutladı. *Tamam, gerekmiyormuş.*

"Belki bir gün, her şeyi eline alıp koca bir adam olduğunda karşısına çıkma cesaretini yakalayabilirim suratsız."

Mustafa ve Demir kardeşti. Bunu öğrendiğimden beri onları yan yana koyup da hayal ettiğimde sanki kalbimde minik sincaplar zıplıyormuş gibi tuhaf bir mutluluk kaplıyordu bedenimi. Birbirlerine sarılarak dertleşecekleri ve belki de oturup muhabbet edecekleri günü iple çekiyordum. *Her ne kadar o günün gelip gelmeyeceğini bilmesem de...*

Daha öncesinde hiç aklıma getirmediğim bir gerçek zihnime ansızın sokulduğunda Mustafa'nın dibinde bittim yeniden.

"Bir dakika... Eğer Meltem Teyzeler, Demir'i evlatlık almasaydı, o da bizimle aynı yetimhanede mi büyüyecekti?" Ses tonum da içimdeki heyecanı belli edercesine büyük bir coşkuyla çıktığında Mustafa onaylarcasına başını salladı.

"Büyük bir ihtimal."

"İnanmıyorum. Hepimiz aynı yetimhanede büyüyecektik. Avuçlarımızın içinden ne hayaller kayıp gitmiş meğer."

Bir anda gözlerimin önünde mutlu bir yetimhane sahnesi belirdi. *Bahçenin tam ortasında Senem'i kovalayan bir Mustafa ve beni peşinde koşturan küçük bir Demir...* Kendi kendime aptalca gülümserken kurduğum hayalin güzelliğinde boğulmak istedim. Geçip giden onca zaman sadece onunla tanışmamı ertelemiş meğer. Yıllar sonra kader bir şekilde onu karşıma çıkarmıştı işte, yine de *keşke o anları yaşayacak şansı yakalayabilseydik,* diye içimden geçirmeden edemedim.

Meltem Teyze'nin ısrarı üzerine onlara gittiğimiz o ilk akşam yemeğinde Demir'in küçüklüğüne ait fotoğraflara rastlamıştım. O fotoğraflardaki küçük çocuk şimdi hayallerimin orta yerinde top oynuyor, yetimhane bahçesinin bir ucundan diğer ucuna koşuyor ve bir an olsun yerinde duramıyordu. Küçükken tanışmış olsaydık onu sever miydim; yoksa diğer erkek çocuklara hissettiğim gibi gıcık mı kapardım bilemiyorum ama ne olursa olsun bir şekilde tıpkı Mustafa gibi o da kalbimi zamanla kazanmayı başarırdı. *Gerçi biz o kısmı çoktan atlamıştık ve bazı şeylerin telafisi olmuyordu ne yazık ki...*

Mustafa, "Hayallere kapıldın yine, değil mi?" diye sorduğunda ona yakalanmanın verdiği utançla başımı önüme eğdim ama gözünden zaten hiçbir şeyin kaçmayacağının farkındaydım. Demir'le çocukluğumu paylaşmak derinlerden yükselen eşsiz bir melodi gibiydi. Etrafımı saran melodi, kalbimi ele geçiriyor Demir'e hissettiğim sevgiyi derinden, daha kuvvetli bir şekilde etkiliyordu. Müziğin sesi öyle hoş geliyordu ki sihirli bir değneğimin olmasını ve o zamanlara gidip her şeye el atmayı diledim.

"Demir'i çocukken tanımayı çok isterdim. Meltem Teyze onun çocukluk fotoğraflarını göstermişti. Demir, hepsinde çok şirindi," diye itiraf ettiğimde, Mustafa söylediklerime pek de inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırarak bana baktı. *Ne yani? İsteyemez miyim? Bal gibi isterim işte.*

"Emisin misin suratsız? Malum, çocuğa *pislik* diye avazın çıktığı kadar bağırırken hiç öyle bir halin yoktu."

Biraz önce sergilediğim dengesizlikleri hatırladığımda suratıma kocaman bir sıcaklık yayıldı. Artık iyice kızardığımın farkındaydım. Üstelik bunda güneşin payı yoktu. *Aferin Nisa. Çocuğun kardeşine bağıra çağıra pislik dedin ya, koca bir aferin sana.*

"Aman Mustafa! Kafam yerinde değil ki benim. Bak, duydun olanları."

Sahile geldiğimizden bu yana ilk defa kahkaha attığına şahit oluyordum Mustafa'nın. Hatta öyle sesli gülüyordu ki neredeyse delirdiğini düşünecektim. *Eh, ben de olsam delirirdim haliyle. Malum benim gibi dengesiz bir arkadaşla uğraşmak zorunda kalıyordu.*

"Senin kafan zaten hiç yerinde değil ki Nisa. O yüzden bana kendini boşuna anlatma, ben biliyorum senin ne mal olduğunu." *Hah!* Bir benimle dalga geçmediği kalmıştı, o da oldu. *Çok teşekkür ederim, canım arkadaşım. Düşene bir de sen vur. Helal olsun sana.*

"Sağ ol ya! İçime bayağı su serptin sen benim. Hayır, üzerime nasıl ağır bir yük yüklediğinin farkında mısın acaba? Bir de sanki hiçbir şey olmamış gibi karşımda böyle rahat rahat geriniyorsun," diye çemkirdiğimde tüm bu olanları bir kenara bırakarak asıl gerçekle yüzleşmek daha da zor görünmüştü gözüme.

Mustafa, bu sırrı saklayarak yaşamayı öğrenmişti. *Peki ya ben ne yapacaktım? Demir'in yüzüne her baktığımda nasıl hissedecektim? O bunca zamandır bana her şeyi çekinmeden söylemişken böylesine önemli bir sırrı ondan nasıl saklayacaktım?* Sırf bu sırrı Demir'e anlatmayayım diye Mustafa'nın bana yemin dahi ettireceğinden adım kadar emindim. Olacakları tahmin etmek pek de zor değildi.

"Sen kaşındın," diyerek benimle dalga geçtiğinde gözlerimi devirip elimin tersiyle sert bir şekilde omzuna geçirdim. *Nasıl oluyor da bunun suçunu bile benim üzerime atabiliyordu? Anlamıyordum doğrusu.*

"Yani sırf kardeşin olduğu için mi ona bu kadar inanıyorsun?"

Her şeyi geride bırakıp da en başa döndüğümüzde Mustafa önce yanaklarını şişirmiş, ardından içine çektiği havayı sitemle dışarı bırakarak, "Of Nisa, of! Ömrümü yedin!" diye bağırmıştı. *Ne yaptım ki şimdi ben? Alt tarafı konuyu başladığımız noktaya yeniden getirdim.*

"Bazen çok geri zekâlısın, biliyorsun, değil mi?"

"Sen bayağı güzel iltifat ediyorsun bana."

"Hayır, aptal. Demir, kardeşim olduğu için değil, seni gerçekten çok sevdiği için ona inanıyorum ve inanmayı tercih ediyorum."

Söyledikleri aklımı iyice karıştırırken suratımı düşürmemek için kendimi zor tuttum. O da gerildiğimi fark etmiş olacak ki iki elini önünde birleştirerek bana doğru döndü.

"Hatırlıyor musun? Senem'le sen bir doğum günü partisine gitmiştiniz. O akşam ilk defa yüz yüze tanıştım Demir'le."

O geceyi unutmak nasıl mümkün olabilirdi ki? Can'ın doğum günü partisinden söz ediyordu Mustafa. Oğuz'un beni zorla havuza fırlattığı ama sonrasında evime bıraktığı ve Demir'in ansızın İstanbul'a kaçıp gittiği geceydi. *Kalbimin ilk defa bedenimde ağırlaştığını hissettiğim geceydi.*

"O akşam takılmak için Demir'in odasına çıktığımızda canının sıkkın olduğu ortadaydı. Sanki asıl bulunmak istediği yer o oda değil gibiydi. Kimden bahsettiğimi söylememe gerek yok bence. Sonrasında telefonuna gelen saçma sapan fotoğraflara, videolara her baktığında yüzü öylesine asıldı ki aslında kimin yanında olmak istediğini hemen anladım. Belki de dokunsam ağlayacak durumdaydı."

Mustafa'yla bu konuşmayı önceden de yapmıştık ama ben o zaman açıklamasına bile izin vermemiş, konuyu kestirip atmıştım. Oysa durumun bu kadar ciddi olacağı kimin aklına gelirdi ki? Demir'in benim için yapamayacağı hiçbir şey yoktu ama o gece öylece çekip gitmesi benim de bazı şeyleri fark etmeme sebep olmuştu. *Mesela yokluğunda gözlerimin onu her yerde aradığı gibi...* Fakat Mustafa'nın söylediklerinden sadece o geceyi kastetmediği, Demir'e bu denli inanması için çok daha başka şeylerin olduğu anlaşılıyordu. Sahile vuran dalgalara gözlerimi dikerek sessizliğimi korurken o anlatmaya devam etti, bense usulca dinlemeye.

"Bu yeni hayata savrulduğum andan itibaren hepinizi çok yakından, hiçbirinizin aklının almayacağı bir şekilde takip ettim Nisa. Ve sizin ruhunuz bile duymadı. Seni görmek için okula geldiğim günü de hatırlıyor musun?"

Mustafa'nın yüzünde beliren tebessümle ben de sinsice sırıttım. *Nasıl unutabilirdim ki o günü?* Geçirdiğim onca olaylı zamandan

sonra onun var olduğunu bilmek, onu yeniden karşımda görmek ilaç gibi gelmişti. Bana seslendiği anda çığlık atarak bahçenin diğer ucuna koşmuş, arkamda beni izleyen kalabalığa aldırmadan üzerine zıplamıştım. Hatta birçok kişi -ki listenin başını Demir çekiyordu- onun benim sevgilim olduğunu zannetmişti.

"Aslında o gün gerçekleri öğrendikten sonra Demir'i ilk kez görmek için gelmiştim. Şans eseri siz de onunla aynı okulda ve aynı semtteydiniz."

Alayla sırıtan suratım birden ciddileşirken, Mustafa'nın gözlerindeki hüzün beni de ele geçirdi. *Meğerse o gün bizi değil de kendi can parçasını görmeye gelmiş. Kim bilir hangi duygularla, hangi birikmiş burukluklarıyla dayamıştı ayaklarını o okul kapısına?*

"Neredeyse üzerinden dört ay geçti. Az gibi görünüyor ama inan bana hiç kısa bir süre değil, Nisa. Hepinizi gizlice takip ettim, izledim. Evet, Senem çok değişti ama neredeyse bir o kadar sen de değiştin. Dön de bir aynaya bak. Eski Nisa hâlâ orada mı?"

Değiştiğimin ve artık eski Nisa olarak kalmadığımın gayet farkındaydım. Beni asıl şaşırtan bunun bariz bir şekilde ortada olmasıydı. *Oysa hep değişmekten korkmamış mıydım?*

"Bu konuda tamamen haksızsın demiyorum. Evet, Senem seni çok yalnız bıraktı ama bunu neden yaptığını hiç düşündün mü? Seni yalnız bıraktı, çünkü sen de onu yalnız bıraktın. Defalarca önüne sunduklarına sırtını döndün. O seni bu hayata uydurmaya, alıştırmaya çalıştı. Ama sen her seferinde korkularına yenildin ve Senem'in isteklerini reddettin, hiçbir şey yapmadan onu uzaktan izlemeyi tercih ettin. Birbirinizi olduğunuz gibi kabul etmeyi beceremediniz. Sonuç ne oldu peki? Tüm bu yaşananlar senin en sevdiğinin değişmesine sebep oldu. Senin yokluğun, onun çevresindeki piyonların şansı oldu. Bak, o masum kız artık masum kalamayacak kadar pisliğin içine attı kendini."

Mustafa'nın bir şeyleri anlayabilmesi için bizimle yaşamasına gerek yoktu. O kadar zekiydi ki uzaktayken bile tüm gerçekleri görmüştü zaten.

Piyon deyince aklım doğrudan Damla çıyanına gitmişti. Onun varlığının Senem üzerindeki etkisini bile fark etmişti Mustafa. *Gerçi onun gözünden ne kaçardı ki zaten?*

Bana gelince... Dediği gibi aynı değildim. Değişmiştim. Yuvam bildiğim o dört duvarın arasından sıyrılırken hayatımda sadece Senem olacağını düşünerek bu yola adım atmıştım. Fakat kendimi insanlardan soyutlayıp doğru bildiğim yoldan gittiğimi sanırken başka etkenlerin beni Senem'den uzaklaştırdığının farkına varamamıştım. Onun Damla'sı varsa benim de Gökçe'm vardı, Bahar'ım vardı. Senem'i sürekli reddederken diğerlerine gıkımı bile çıkaramamıştım. Aslında en sevdiğim dediğim insandan uzaklaşmayı ilk ben tercih etmiştim ve şimdi de bunun cezasını ağır bir şekilde ödüyordum.

"Demir'i hiç suçlamıyorum. Neden diye soracak olursan, o en başından beri seni istediğini gayet açık bir şekilde belli etti. Sana yakın olmak için belki de en mantıksız yoldan gitmeyi tercih etti ama gördüğün gibi o da bu durumdan mağlup çıktı. Fakat zaten asıl gerçek ortada değil mi? İster sızlan, ister itiraz et, istersen hıncını çıkarırcasına kafama vur ama yapacağın hiçbir şey tüm bu olanların asıl sorumlusunun sen olduğun gerçeğini değiştirmeyecek. Eğer en başında bu saçmalığı başlatmak yerine, doğrudan Senem'in karşısına geçip kalbindekileri yalansız dolansız söyleseydin belki de şu an Demir'in elini tutuyor olurdun. Senem'in kızgınlığı çoktan geçmiş ve hatta şu halinize kahkaha atıyor olurdunuz."

Bazı anlar... Hayır, hayır. Bazı anları da geçtim, çoğu zaman karşımdaki bu çokbilmişin bu kadar haklı çıkmasından nefret ediyordum. Söylediklerinin doğru olması benim açımdan büyük haksızlıktı. *Pekâlâ, her şeyin sorumlusu bendim. Tüm bu saçmalıklara ben sebep olmuştum ve bununla hiç de gurur duymuyordum.*

"Sana bunu kaçıncı kez söyleyeceğim, bilmiyorum ama haklı olmandan nefret ediyorum." Yüzümdeki kırgınlıkla kollarımı göğsümde birleştirip mırıldanarak denize bakarken, Mustafa omuzlarımdan tutarak beni kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı.

"İnan bana suratsız, ben buna bayılıyorum." *Ona ne şüphe zaten? Hatta bayılmayı geçtim, büyük bir zevk denizinde yüzüyorsun resmen!*

Söyledikleri sinirimi daha da bozarken kollarının arasından çıkmak için yalandan çırpınır gibi yaptım. Fakat Mustafa elbette buna kanmayarak beni bırakmadı. Ona öfkelendiğim zamanlar hep böyle davranır, kalbimi kazanmaya çalışırdı. Sanki çok zormuş gibi bir de ekstra çaba gösterirdi.

Başımı kaldırıp yüzüne odaklandığımda gerçekten Demir'le birbirlerine benzediklerini yakından daha da çok fark ettim. Mustafa'nın yüzü Demir'e göre daha küçüktü. Sert bakışlarıyla babasını anımsatıyordu ama tavırlarının uyuşmadığı Mustafa'nın söylemlerinden anlaşılıyordu. *Belki Demir de annesini anımsatıyordur. Tavırlarıyla, sevecenliğiyle, yersiz şaklabanlıklarıyla...*

Zihnimde aniden bundan birkaç hafta öncesinde Mustafa'nın evine yaptığım ziyaret canlandığında, Onur Amca'nın karısına ait bir fotoğraf albümünü önüme bıraktığını anımsadım. Demir, görüntüsü ve kıvır kıvır saçlarıyla Bahar'ın gerçek annesine çok benzediğini ve bu nedenle Bahar'ı herkesten ayrı tuttuğunu dile getirmişti. Şimdi fark ediyordum da o fotoğraf albümündeki mükemmel kadın gerçekten Bahar'ı anımsatıyordu.

"Annenin adı Ceylin'di, değil mi?" diye mırıldandığımda Mustafa sarıp sarmaladığı kollarımı bırakarak geriye çekildi ve yüzünde beliren hüzünle tebessüm etti.

"Evet, anlamı da çok güzel. Cennete açılan kapı demekmiş."

Sırf evladı için kendi canından vazgeçebilen bir kadına da ancak bu kadar güzel bir isim yakışırdı. Asla göremeyeceğim o kıvırcık saçlı, melek yüzlü kadına bir kez daha hayran kaldım. Ben annemin şu an nerede olduğunu bile bilmezken nice anneler evladı için hayatından vazgeçebiliyordu.

Mustafa'dan iyice uzaklaşarak bakışlarımı denize doğru çevirdiğimde, dünya üzerinde hâlâ böylesine güzel insanlar olduğu için Allah'a şükrettim. Demir de Mustafa da çok şanslıydı. Onur Amca'yı bilemem belki ama hiç görmeyeceğim Ceylin Teyze onların başına gelmiş en güzel mükâfattı. Birbirlerinden habersiz olabilirlerdi ya da sadece Demir'in hiçbir şeyden haberi yoktu ama ikisi de mükemmel bir anneye sahip olduklarının gayet farkındaydılar ve buna göre davranıyorlardı.

Mustafa'nın kolumu dürtmesiyle derin düşüncelerimden sıyrılırken, ona doğru döndüğümde dudaklarını araladığını gördüm. Ağzında bir şeyler geveliyor fakat dilinin ucundaki baklayı bir türlü çıkaramıyordu. Sonunda konuşmaya karar verip, "Ya şimdi sen onu bunu bırak da çıkış kapısında yanında olan kız kimdi?" diye sorduğunda zihnimde şimşekler çakarken çenemin kasıldığını hissettim. *Elimin tersine bu kadar yakın olması hiç hayra alamet değildi.*

"Mustafa, farkında mısın bilmiyorum ama elimin tersine çok yakınsın ve biraz daha konuşursan ağzının ortasına geçirmek zorunda kalacağım." Verdiği tek tepki başını önüne eğerek kıkırdamak oldu ve bu daha da sinirlenmeme sebep oldu. *Tepemin tasını attırmak niyetinde miydi acaba?*

"Mızmızlanma da söyle hadi," diye ısrar ettiğinde suratına bakarken kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. *Ne yani? Aybüke'nin kim olduğunu gerçekten bilmek mi istiyordu?*

"Dedim ya işte, Demir'in eskiden yatmış olduğu biri diye." Dudaklarımdan fırlayan gerçekle kıskançlık tüm bedenimi esir alırken, sinir hücrelerim ise yerlerinde hoyratça dans ediyorlardı.

"Çok güzel kızmış." *Biliyoruz! Aybüke'nin güzelliğini bilmeyen mi kaldı?*

"Kardeşim diye demiyorum ama güzel kızdan anlıyormuş demek ki." Mustafa'nın söylediklerine karşılık yanımda ayna olmadığı için halime şükrettim. Yoksa karşısına geçip, *"Ben çok mu çirkinim ya?"* diye söylenerek kafayı sıyırabilirdim. *Aybüke kadar güzel olmayabilirdim ama Demir beni seçmişti sonuçta. En azından bu gerçekle kendimi avutabilirdim. Değil mi?*

"Mustafa!" Fakat hiçbir şey Mustafa'ya cırlamama engel değildi.

"Gözlerini oyarım senin. Yasak meyve o, yasak! *Aşk-ı Memnu* misali. Ulaşılmaz. *Bihter Ziyagiller*'den." Mustafa'nın söylediklerime aldırdığı yoktu. *Peki ya ben ne saçmalıyordum böyle?*

"Ayrıca çok güzel olsa ne yazar? Ya içi çok pasaklıysa? İşitmedin galiba, *'Demir'le yattı,'* dedim." Saçmalıyor olabilirdim ama ortada Aybüke'nin öz kardeşiyle yatmış olduğu gerçeği vardı. Mustafa onu merak etmiş olabilirdi ama bunu da göz ardı edemezdi.

"Ben kimsenin geçmişini deşmem, Nisa. Geçmiş geçmişte kalır. Ayrıca içinin temiz olduğunu düşünüp sonrasında çöp konteynırına dönüşenini de gördük. Bence fazla abartıyorsun. Herkes hata yapar." *Hata mı? Böyle bir duruma nasıl hata gözüyle bakabilirdi ki?*

Aybüke'yle hiç konuşmamıştı, Demir'le doğru düzgün sohbeti olup olmadığını bile bilmiyordum ama bunun hata olduğunu söyleyecek kadar kendinden emindi.

"Ay şuna bak ya! Sadece birkaç saniye gördüğü kızı savunuyor bana. Delirtecek misin sen beni?"

Kendimi daha fazla tutmak yerine Mustafa'nın açıkta kalan koluna iz bırakacak kadar sert bir çimdik attım. Tırnaklarımın bu aralar uzun olması ilk defa işime yaramıştı. Attığım çimdiğe karşılık oturduğu yerden zıplayarak kalktığında ben de keyifle onun ekşiyen suratını izledim.

Kolunu sıvazlayıp, "Etimi koparsaydın be kızım!" diye sızlanırken ağzımı açarak taklidini yaptım. Onunla dalga geçme fırsatını elbette kaçırmak istememiştim fakat ansızın elimde titreyen telefonumla dikkatim dağıldığında bu isteğimden vazgeçtim.

Mustafa, "Ağzını değil, telefonunu aç," diye söylendiğinde hâlâ kolunu sıvazlıyordu. *Canı pek bir kıymetliydi.* Mustafa'ya gözlerimi devirerek telefona baktım ve ekrandaki ismi gördüğümde ne yapacağımı bilmez halde kalakaldım. Okulda yaşananlardan ve söylediklerinden sonra beni arayacağını hiç düşünmemiştim.

"Bahar arıyor," diye fısıldadığımda Mustafa sıvazladığı kolunu bırakarak hızla bana doğru geldi ve yüzünde tarifi olmayan bir tebessüm belirdi.

"Kıvırcık arıyor."

"Evet, hani şu..."

"Annemize benzeyen," diyerek cümlemi tamamladığında bunu bile bilmesine hayret ettim. Gözünden hiçbir şey kaçmadığı gibi Bahar'ın, annesini anımsattığının da farkındaydı.

"Hadi, aç şu telefonu. Baksana, ısrarla çalıyor. Ben bile merak ettim." Neden aradığına dair merakım beni endişeye sürüklerken yeşil tuşa basarak telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim, Bahar?" Telefonu açtığım gibi arkadan bir gürültü koptuğunu işittim. *Neredeydi bu kız?*

"Nisa, neredesin?" *Asıl sen neredesin? O arkadaki bağrışma sesleri de neyin nesi?*

"Dışarıdayım. Bir şey mi oldu?" Kendi sorularımı sıralamak yerine Bahar'ın sorusunu cevaplamayı tercih ederken arkadan bir patırtı daha koptu.

"Galiba oldu. Şey... Demir..." Lafı ağzında gevelerken endişe tüm bedenimi sarıp sarmaladı. Okuldan öyle bir öfkeyle çıkıp gitmişti ki zihnime en kötüsü ilişti. Belki de tıpkı cumartesi gecesi yaptığı gibi hız sınırını zorlamış ve... Hayır, hayır. Düşüncesi bile

yüreğimin sıkışmasına neden oluyordu. En kötüsünü düşünmemeliydim. *En kötüsünü aklına getirme hemen, geri zekâlı!*

"Ne oldu Demir'e?" Sesim korktuğumu belli edercesine kısık çıktığında hemen yanı başımda bulunan Mustafa tedirginlikle telefonun ucuna kadar yaklaştı.

"Endişelenme hemen. Şey oldu..."

"Ne oldu, Bahar? Çatlatma da söyle!"

"Sarhoş." İşte bu kesinlikle beklemediğim bir durumdu. *Saat henüz kaçtı ki bu çocuk sarhoş olmayı başarabilmişti?*

"Ne?"

Her şeye şahit olan Mustafa karşımda büyük bir keyifle kahkaha atarken ona susması için işaret göndersem de kendisi beni dinlemeye tenezzül bile etmedi.

"Evet, bu manyak, okuldan ayrıldıktan sonra her zaman takıldığımız bir mekâna gidip hayvan gibi içmiş. Batuhan da peşinden gidince fark etti ama engel olamamış. Şimdi onun evindeyiz. Emre ve Batu ayıltmaya çalışıyor fakat pek de işe yaramıyor gibi. Eh, bizim de Gökçe'yi evine bırakmamız gerek. Sen gelip kısa bir süreliğine de olsa ona göz kulak olur musun? Malum, senin dışında hiçbirimizi dinlemez."

Allah'ım ne günah işledim de beni bunlarla sınıyorsun? Hayır, o kadar büyük mü günahım ki bunları yaşıyorum ben?

Bu çocuk gerçekten aptal falan olmalıydı. *Gündüz vakti hiç ayılamayacak derecede içilir miydi ya?* Yok yok kesinlikle aptaldı. *Aklımı kurcalayan bir diğer şey de Bahar'ın neden Gökçe'yi evine bıraktığıydı?* Gökçe gayet aklı başında bir kızdı. *Her şeyi geçtim işin asıl tuhaf kısmı Gökçe nasıl oluyor da Demir'in evinde bulunabiliyordu?* Durumlar gitgide arapsaçına dönerken bu karmaşayı çözebilmenin tek yolu o eve gitmek gibi görünüyordu.

"Tamam, geliyorum." Hiçbir şey sormadan doğrudan kabul ettiğimde, Bahar teşekkür edip konum atacağını söyleyerek telefonu kapattı. Ben de aynı şekilde telefonu elimde tutarak boş bakışlarımı karşımda hâlâ kahkaha atmakta olan Mustafa'ya çevirdim.

"Tebrikler, kardeşin sarhoş olmuş," diyerek alayla mırıldandığımda omuz silkip gülmeye devam etti.

"Adam âşık işte. Ne yapacaksın?" Ona dik dik bakmayı sürdürürken kolunu omzuma atarak beni yürümeye zorladı.

"Hadi, seni bırakayım."

Bir anlığına, *sen nereden biliyorsun Demir'in evini?* gibisinden mantıksız bir soru soracaktım ki Mustafa'nın bizi aylarca gizli gizli izlediğini hatırladığımda asıl bilmemesinin saçma olacağını fark ettim. Üstelik Demir onun kardeşiydi. Ona dair her şeyi bildiğinden emindim artık.

"Sen de gel diyeceğim ama," diye mırıldandığımda, asla gelmeyeceğini belirten bakışlarını bana çevirmişti Mustafa. Haklıydı. Diğerleri Mustafa'yı doğru düzgün tanımadığından dolayı benimle gelmesi tuhaf kaçabilirdi.

Bankta bulunan çantamı elime aldığımda Mustafa'yla arabayı park ettiği yere doğru ilerledik. Kısa süren yolculuğumuzun sonunda ise Demir'in şehrin içinde bulunan evinin olduğu caddeye ulaştık.

Yol boyunca Mustafa'yla pek konuşmamıştık. O daha çok yola konsantre olmuş, bense öğrendiğim gerçekleri sindirmeye çalışmıştım. Bundan sonra olacakları kestiremiyordum. *Demir'in yüzüne nasıl bakacaktım? Tüm bu gerçeği nasıl saklayacaktım?*

Beyaz *Volkswagen* caddenin sağında, binanın hemen karşısında durduğunda kemerimi çözüp arabadan inmek için kapıya yöneldim, fakat Mustafa'nın aniden koluma uzanmasıyla tuttuğum kapı kolunu bırakmak zorunda kaldım. Başımı ona doğru çevirdiğimde karşılaştığım manzara bu kez farklıydı. Sahilde kahkaha atan o çocuktan eser kalmamıştı. Daha çok endişeli ve korkak gözlerle bakıyordu bana. Benden ve tutamayacağımı düşündüğü sırlardan korkuyordu muhtemelen.

"Bana söz ver, Nisa. Ona hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz ver."

Bunu yapmak sandığı kadar kolay değildi. Biraz sonra o değil, ben bakacaktım Demir'in gözlerinin içine. Ben yaşayacaktım çaresizliğin ne demek olduğunu. Ben suçlayacaktım kendimi ondan böylesi bir şeyi saklayacağım için.

"Mustafa..." Adını mırıldanırken aslında ne kadar çaresiz olduğumu ses tonumdan anlamasını diledim ama unuttuğum bir şey vardı ki, en az benim kadar onun da çaresiz olduğuydu.

"Söz ver suratsız," diye üstelediğinde silkinerek geri çekildim. Şimdi bunu konuşmanın sırası değildi ama tekrar bu konuyu konuşacağımız zamana dek ağzımı kapalı tutacaktım.

"Lütfen, bunu sonra konuşalım. Bana düşünmem için çok fazla şey verdin. Sadece biraz zaman istiyorum ve söz veriyorum, bu süre zarfında ağzımı açmayacağım." Tebessüm ederek tuttuğu kolumu serbest bıraktı. Bana inandığını, güvendiğini biliyordum. Yoksa şu an gitmeme asla izin vermezdi.

"Hadi, git o zaman. Ayılt bizim ufaklığı," dediğinde gülümsedim ve başımı onu onaylarcasına salladım. *Demir kim bilir şimdi ne vaziyetteydi?*

Elim yeniden kapı koluna giderken, son kez danışmak için gözlerimi tekrar Mustafa'ya çevirdim.

"Peki, ben şimdi ne yapacağım?" Bu soruyu neden sorduğumu bildiğini gözlerindeki parıltılardan anladım. Dudakları kıvrıldı ve kemerini çözerek omuzlarımdan tutup beni sarstı.

"Kalbin çoktan ona inanmışken, başkalarını ve mantığını bir kenara at, Nisa. Kimseyi umursama, gerekirse Senem'i bile. Artık yüreğindeki tırtılları özgür bırak. Bir kelebeğe dönüş ve kalbin nereyi gösteriyorsa kanatlarını oraya doğru çırp. Anlaştık mı?"

Burnumu iki parmağının arasına alarak sıkıp bıraktıktan sonra hiçbir şey söylemeden sadece yanağına küçük bir öpücük bırakıp eşyalarımı da alarak kendimi dışarı attım. Karşımdaki binaya gözlerimi dikerken Mustafa tekrar arabayı çalıştırıp vakit kaybetmeden yanımdan uzaklaştı. Onun gidişiyle omuzlarımı dikleştirip derin bir nefes aldım. *Belki de artık kozadan çıkıp kelebeğe dönüşerek Demir'in sol köşesine konmanın vakti gelmişti.*

2. BÖLÜM

Mustafa'nın gidişinden bu yana dakikalar geçmesine rağmen sanki bulunduğum yere mıhlanmış gibiydim, hareket edemiyordum. Afallamıştım. Biraz önce topladığım cesaretten eser kalmamıştı. Çünkü buraya ilk kez gelmiyor, bu açık mavi binanın karşısında ilk kez dikilmiyordum. Bazı sebepler o binaya girmemi engelliyordu. Üzerinden kaç gün ya da kaç hafta geçtiğini hatırlamıyordum ama yaşadığım o eğlenceli ve bir o kadar da kıskançlık barındıran günün hatıraları zihnime doluşmuştu bile.

Bu caddeye ilk gelişim Bahar sayesinde olmuştu. Daha birkaç ay öncesinde beraber geçirdiğimiz o keyifli gün boyunca yakınlarında gezinip durmuştuk. Asıl amacını sonradan anlatmış ve beni *ona gitmem için* yüreklendirmişti. Onu günlerdir görmemenin verdiği heyecanla cesaretimi toplayıp gelmiştim bu kapının önüne ama sonrasında şişirdiğim cesaret balonu küçük bir iğnenin dokunuşuyla aniden sönüvermişti. Yerini ise son zamanlarda bolca hissettiğim bir duygu kaplamıştı. *Kıskançlık.*

Aybüke'ye karşı hangi hisleri beslediğimi ya da ona nasıl davranmam gerektiğini hâlâ kestiremiyordum. Üstelik son zamanlarda bana karşı değişen tutumuyla beni sürekli şaşırtıyordu. Eskiden ondan da yaptıklarından da neredeyse nefret ederken son zamanlarda bana karşı kullandığı iyi tarafı aklımı karıştırmaya yetmişti ama bu bazı gerçeklerin önünü kapatmıyordu. Bir kere herkesin gözüme soktuğu kadar güzel bir kızdı. *Hatta Mustafa'nın bile ilgisini çekecek kadar güzeldi.* Havalıydı. Her zaman kendinden emindi. Kararlıydı. Benim gibi dengesizlikler yapmıyor, nasıl istiyorsa öyle davranıyordu. Bir şeyi elde etmek istiyorsa savaşıyordu. Çevremdeki kimseye benzemiyordu. Bazen bir dediği diğerini tutmazken onu çözebilmek için büyük çaba sarf etmem gerekiyordu. Son zamanlarda ona karşı çok haksızlık ettiğimi düşünsem de dilime

hâkim olamıyor, zihnime yerleşen asıl gerçeği görmezden gelemiyordum. Çünkü hiçbir iyi davranışı Demir'le yatmış olduğu gerçeğini silmeme yardımcı olmuyordu. Keşke bir kapatma düğmem olsaydı da tüm bu saçmalıkları doğrudan belleğimden atıp kurtarabilseydim. Fakat yoktu işte ve ben ne yazık ki bununla baş etmek zorundaydım.

Bu binanın önüne geldiğim o lanet günde de yine karşıma Aybüke çıkmıştı. Pusuda bekleyen bir çakal gibi üzerime atılmış, zehirli dişlerini tenime geçirmişti. Zehri, kıskançlığımdı. Zehri, öfkemdi. Sanki hayatımın bir köşesine gizlice yerleşerek, her an karşımda beliren bir yan karakter gibiydi. Nereye baksam onu görüyordum, hangi köşeden dönsem yolum direkt ona çıkıyordu. Adım atmaya korkuyordum. Şimdi bile sanki yine aynı şeyi yaşayacakmış gibi hissediyordum. *Ben yol aldıkça yine Aybüke o kapıdan çıkacak ve merdivenlerden hızla inecek gibiydi. Benimse tüm hevesim yine kursağımda kalacak ve yolun tersine adım atacaktım. Her şeyden yine son dakikada vazgeçecektim.* Fakat artık korkmanın bir anlamı yoktu. Başıma daha ne kadar kötüsü gelebilir diye düşünürken en kötüsüyle karşılaşmaktan çok yorulmuştum. Artık cesur olmanın zamanı gelmişti. *Mustafa'nın dediği gibi sürekli sürünmeye mahkûm kalan içimdeki kelebeği özgür bırakmalıydım.* Omuzlarımı bir kez daha dikleştirdim ve gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. İşte şimdi kendimi gerçekten hazır hissediyordum ve bunun verdiği özgüvenle adımlarımı atacaktım.

Yolun karşısına geçip binaya doğru ilerlerken bir anlığına tereddüde düştüm ama buna aldırmamaya çalışarak adımlarımı daha da hızlandırdım. Dış kapıdan içeri girdiğimde dört katlı açık mavi binanın asansörü olmadığını fark ettim. *Eh, her binada asansör olacak diye bir kaide yoktu.*

Bahar'ın çok öncesinde verdiği bilgilerden yola çıkarak üçüncü kata ulaştığımda ise karşımda iki daire olduğunu gördüm. Solumdaki kapıyı yok sayarak doğrudan sağdaki kapıya doğru ilerledim ve zilin hemen altındaki *Demir Gürsoy* yazısını görmemle yüzümde garip bir tebessüm belirdi. *Bingo! Doğru kapıyı seçmiştim.*

Onun evine, belki de ona ait gerçek hayata, ilk kez adım atacağım için gereğinden fazla heyecanlıydım. Titreyen parmaklarımla kapı ziline dokunurken bir taraftan da aynı hızla dudaklarımı

kemirtyordum. Fakat zile basmamın üstünden birkaç saniye geçmemişti ki Bahar sanki tetikte bekliyormuş gibi kapıyı hızla açtı.

"Allah'ım, çok şükür! Sonunda!"

Tepkimi beklemeden hızla elimden tutmuş, ayakkabılarımı çıkarmama bile fırsat tanımayarak beni koridorda sürüklemeye başlamıştı. Duvarların krem renkte olduğu koridorda hızla ilerlerken evi inceleme fırsatını da kaçırmıştım.

"İyi ki geldin, Nisa," diye sitemle mırıldandığında sesinden akan yorgunluk durumun epey vahim olduğunun habercisiydi. Dar koridoru geçerken biraz sonra gireceğimiz odadan gelen tanıdık sesleri de rahatlıkla duyabiliyordum.

"Oğlum bir sus lan! Ağzını bantlayacağım artık! Yeter!" Gökçe'nin isyankâr sesi değil miydi bu işittiğim? Evet, evet! Kesinlikle Gökçe'nin ta kendisiydi.

Koridor bitip de küçük bir odaya girdiğimizde Gökçe'nin eline almış olduğu siyah bir yastığı doğrudan Demir'in kafasına fırlattığına şahit oldum. Karşımdaki manzarayı çözmeye çalışırken bakışlarım çift kişilik koltuktaki Demir'e kaydı. *Demir mi demiştim? Kesinlikle lafımı geri alıyor ve onun adını değiştiriyordum.* Bakışlarım koltuktaki Demir'e değil, koltuktaki kükreyen ayyaşa kaydı çünkü bu kişinin benim tanıdığım Demir'le uzaktan yakından bir alakası yok gibi görünüyordu.

*"Günah benim, suç benim!**

Kurdum bırak, bu düş benim.

Bu kendime verdiğim rüşvetim.

*Dokunma elimde bir düşlerim var.**"

Ayakkabılarını bile çıkarmadığı ayaklarını hemen karşısındaki cam sehpaya uzatmış, başını ise tavandaki floresan lambaya dikmişti. Gözlerini kapatmış bir vaziyette başını sağa sola sallıyor ve pek de hazzetmediğim o şarkıyı mırıldanıyordu. *Allah aşkına! Bu hâl de neyin nesiydi böyle?*

Gözlerimi iyice açarak Demir'in sarhoş hallerini izlemeyi sürdürürken, Emre de tepesine dikilmiş artık susması gerektiğini mırıldanıyordu. Batuhan ise o anda Demir'in kafasına eliyle oldukça

---

* ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Püüüü! Gitti tüm karizma!*

** *Çağatay Akman'a ait* ***Günah Benim*** *şarkısının nakaratlarıdır.*

sert sayılacak bir şekilde geçirmişti. *Ellerin dert görmesin Batuhan. Bir de benim yerime vur!*

"Günah benim..."

Tam şarkının nakaratlarına yeniden giriş yapacaktı ki gözlerini araladığı anda karşısında beni gördü. Geniş bir şekilde sırıtarak çöktüğü koltukta doğrulmaya çalışırken, "Anaaa! Nisa aşkım gelmiş lan! Niye haber vermiyorsunuz?" diye ağzında kelimeleri yuvarlayarak sersem sersem mırıldandı. Emre ve Batuhan'ı iyice bezdirmiş olmalı ki ikisi de dayanamayıp aynı anda Demir'in kafasına birer şaplak attılar. Bense kıkırdamamı bastıramadım. *Gerçekten merak ediyordum. Bu hâle düşecek kadar içmeyi nasıl başarmıştı acaba?*

"Ne olmuş buna ya?"

Kıkırdamalarım eşliğinde sonunda şaşkınlığımı dile vurduğumda, Gökçe eline almış olduğu bir yastığı daha Demir'e doğru fırlatmıştı. Sebepsizce Can'ın burada olmasını diledim. Ona dalga geçmelik harika malzemeler çıkardı.

"Elinin körü olmuş canım!"

Sabah yaşadığımız tatsızlıklardan dolayı Gökçe'nin bu kadar sert çıkmasına biraz bozulmuş olsam da ona kızamadım. Regl döneminde kime nasıl patlayacağım asla belli olmuyordu ki onun kalbini ağır sayılabilecek cümlelerle kırdığım için asıl suçlu taraf bendim.

Demir beni görmenin verdiği sersemlikle ayaklanmaya çalışırken, Batuhan ve Emre bu kez onu kendi haline bırakarak karşı çıkmadılar. Tam karşıma geçip sinir bozucu bir şekilde sırıtmaya devam etmiş ve ardından hemen yanımda tekli koltukta oturan Gökçe'ye dikmişti gözlerini.

"Offf! Bazen hiç çekilmiyorsun Gökçe. Şu mavi gözlerin bile kurtarmıyor seni. Emre başımıza seni yenge olarak getirmediği için çok şanslıyız. Çok! Senin gibi yenge düşman başına."

Demir'in ağzından çıkanları kulakları duymuyor olmalıydı. *Şimdi eski mevzuları böyle bir durumda ortaya dökmenin sırası mıydı? Ecelinin Gökçe'nin ellerinden olmasını falan mı istiyordu acaba? Üstelik Bahar hemen yanı başımızdaydı! Hayır, hayır! Bu kadarı kesinlikle fazlaydı ama!*

"Ben şimdi seni var ya..."

Gökçe'nin ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyordum ama maviş gözlerinden iyice bıktığını anladım. Kendini daha fazla

tutamayıp Demir'in üzerine atlayacağı sırada onu engellemek için karşısına geçtim. Aynı anda Emre de oturduğu koltuktan hızla kalkıp gözlerini devirerek Demir'in tişörtünün arkasından tutmuş, zorla da olsa onu tekrar koltuğa oturtmuştu. Bahar olanlara pek aldırmıyormuş gibi davranarak yanıma geldiğinde ben hâlâ Demir'in saçmalayışını izliyordum aval aval.

"Nisa, biz Gökçe'yi eve bırakıp geleceğiz. Biz gelene kadar idare edebilir misin bu salakla?"

Gözlerimi hemen arkamda oturan Demir'e yeniden çevirdiğimde idare edebileceğimden pek emin olamadım. *Kim bilir beni ya da bizi nasıl çileden çıkaracaktı?* Fakat Emre ve Batuhan'ın da aniden ayaklanmasıyla aslında Demir'le baş başa kalacağımı yeni kavradım. *Neden şimdi birdenbire hepsi gidiyordu ki?* En azından Emre ya da Batuhan'dan biri yanımda kalıp bana yardım edebilirdi.

"Hepiniz mi gidiyorsunuz?" diye sorduğumda bir süre kendi aralarında bakışıp sessizliklerini korudular. Sonrasında ise Bahar başını onaylarcasına sallayarak sorumu yanıtlamış oldu. Biraz tuhaf davranıyorlardı ama bozuntuya vermedim. *Bu işte farklı bir durum söz konusuydu ve yakında kokusu mutlaka çıkardı.*

"Peki, o zaman. İdare etmeye çalışırım," diye mırıldanırken arkama bir kez daha dönüp hâlâ saçma sapan halde kendi kendine şarkı söyleyen Demir'e işkillenerek baktım. Pek idare edebileceğimi zannetmiyordum ama başka çarem de yoktu. Mecbur çabalayacaktım. Başa gelen çekilirdi.

"Yarım saate geliriz biz," dedikten sonra Bahar hızla arkasını dönüp odadan çıkarken ben de onu ve diğerlerini kapıya kadar takip ederek bir süreliğine Demir'i yalnız bıraktım.

"Hadi, sana kolay gelsin yenge." Batuhan ayakkabılarını ayağına geçirip eğildiği yerden doğrulurken göz göze geldiğimizde gamzesini belli ederek genişçe gülümsedi. Ağzım açık bir şekilde ona bakakalırken, "Ne bakıyorsun öyle kızım? Asıl yengemiz sensin bizim," diyerek beni iyice sersemletti. *Yenge mi? Gerçekten mi? Daha önce Senem'e bile böyle hitap ettiğini hatırlamıyordum.*

"Allah yardımcın olsun, Nisa," deyip omzumu sıvazlayan Emre de Batuhan'ın peşine takılarak merdivenlerden hızla inmeye başladı. *Teşekkür ederim, güzel gözlü çocuk.*

Bahar da yanağıma küçük bir buse kondurduktan sonra kendini evin dışına atmış ve beni hâlâ ayakkabısını giymekle uğraşan Gökçe'yle baş başa bırakmıştı. Sessizce onun işini bitirmesini bekledim. Bağcıklarını da bağlayıp doğrulduktan sonra omzuna geçirdiği çantasıyla kapıya uzandığında kolundan tutup gitmesini engelledim. Belki yeri ve zamanı değildi ama ona bir özür borçluydum ve ben bunu geciktirmek istemiyordum.

"Bu sabah olanlar için çok üzgünüm. Aptallık edip bir sürü saçma sapan şey söyledim." Masmavi bir deniz gibi ışıldayan gözleriyle, benim basit koyu kahverengi gözlerime usulca baktığında yüzünde bir tebessüm belirdi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kollarını boynuma dolayıp sıkıca sarıldı.

"Başka biri olsa, inan bana bilirdim ne yapacağımı ama söz konusu sen olunca kıyamıyorum işte. Yaşadıklarını düşününce hak bile veriyorum hatta."

Bunca zaman boyunca yaptığım her saçmalığı böyle olgunlukla karşılayıp beni hemen affedebildiği için ona hayret ediyordum doğrusu ama Gökçe benim için çok farklıydı. Gerçekten dost diyebileceğim nadir insanlardan biriydi. Onun hayatına girdiğim andan bu yana hatalı bile olsam asla yalnız bırakmamıştı beni. Okuldaki gruplaşmalara rağmen şu anda Demir'in evinde olmasının sebebi de yine bendim. Onun hakkını asla ödeyemezdim.

"Canımsın sen benim," deyip kulağına doğru fısıldadığımda, belimi sıvazlayarak bana daha da çok destek olduğunu gösterdi. Tam ağzımı açıp da her şey için ona teşekkür etmek istediğimde koridorun sonundan gelen ses bizi birbirimizden ayırarak kelimelerimi yutmama sebep oldu.

"Nisa! Nisa! Eh, hadi gel ama! Çok sıkılıyorum ben burada bir başıma." Gökçe'nin kollarının arasından ayrılmamla gözlerimi devirirken, bana koridorun sonunu işaret etti. Demir'le nasıl baş edeceğimi henüz kestiremiyordum.

"Şu manyak sarhoş, adını ezberlemeden git hadi."

Gülümsemeye çalışarak hızla başımı salladığımda yanağıma küçük bir öpücük kondurup evden çıktı Gökçe. Arkasından kapıyı kapattıktan sonra ilk olarak ayakkabılarımı çıkarıp koridorun sağ tarafında bulunan vestiyere eşyalarımla birlikte bıraktım.

Omuzlarımı düşürerek Demir'in bulunduğu odaya tereddütlü adımlarla ilerlerken hâlâ bu koca bebeğe gücümün yetip yetemeyeceğini tartıyordum kendimce.

Odaya girip de tam karşısına geçtiğimde kollarımı göğsümde birleştirerek kaşlarımı yukarı kaldırdım. Sert görünmeye çalışarak gözlerinin içine bakmayı sürdürürken Demir'in dudaklarından bir hıçkırık fırladı. Bu da küçük beyimizin çakırkeyif olduğunun başka bir kanıtıydı. Gözlerindeki muzır parıltıyla bana bakmayı sürdürürken ona kızgın kalmayı başaramıyordum. İki elini de başının altına alarak koltuğa iyice yaslanıp biraz önce olduğu gibi ayaklarını ortadaki sehpaya yerleştirdi. Bu haliyle sarhoş mu yoksa ayık mı olduğunu bir türlü çözemiyordum.

"Nasılsın aşkım?" Sorusuna karşılık gözlerim iyice açılırken kendimi tutamayarak bir kahkaha patlattım. *Böyle iğrenç kelimeler kullanmazsan çok daha mutlu olacağım, Demir. Lütfen. Ağzına o kelimeler hiç yakışmıyor.*

"Ne bu hâlin Allah aşkına, Demir?" Yaramazlık yapmış çocuklar gibi omuz silkip oturduğu koltukta iyice yayılırken birkaç saniye boyunca öylece yüzüme baktı ama sonrasında o koca ağzını tekrar açıp bu kez de başka bir şarkıyı kendi sözleriyle değiştirerek mırıldanmaya başladı.

"Rakı içtim, şarap içtim. İçtim, içtim seni düşledim. Bak, kafiyeli şarkı yazdım sana. Nasıl? Beğendin mi?"

Hah! Olaya bir İbrahim Tatlıses'in şarkılarının müdahil olmadığı kalmıştı, onu da karıştırdığına göre artık hiçbir şey demiyordum bu çocuğa.

Aslında şu an farklı bir durumda olsaydık onun bu kendini bilmez halleriyle bayağı dalga geçer, inanılmaz tatlı olduğunu düşünebilirdim. Fakat çözmemiz gereken önemli sorunlar vardı ve bunu bu şekilde halledemezdik.

"İğrençsin," diye mırıldandığımda dudaklarını küçük bir çocuk gibi sarkıtıp büzdü. Yüzümde engel olamadığım gülümsemeyle ayakta durmaktan o kadar yorulmuştum ki dayanamayıp yanına oturmak zorunda kaldım. Fakat burnuma ilişen o iğrenç içki kokusu yüzünden suratımı buruşturmadan edemedim.

"Kalbimi kırıyorsun ama bak," diye söylendiğinde onu duymazdan gelerek sırf kokuya daha fazla maruz kalmamak için yanından biraz uzaklaştım.

"Bu gidişle kafanı kıracağım," dediğimde ise aramızdaki mesafeyi hemen kapatarak yanıma sokuldu ve daha başımı çevirmeme fırsat veremeden çenemden tutup beni kendine bakmaya zorladı.

"Sen onu da yaparsın aşkım. Parlayan, haşin yıldızım benim."

Ben gülmemeye çalıştıkça Demir sanki beni daha da zor duruma düşürmek istercesine yüzündeki muzip ifadeyle tuhaf davranışlar sergiliyordu. Eğer bir daha bana *aşkım* derse dayanamayıp tıpkı Batuhan ve Emre gibi doğrudan kafasına geçirmeyi planlıyordum. *Ne kadar duygudan uzak, yapmacık bir kelimeydi öyle! Aşkımmış! Sensin aşkım!*

Çenemi parmaklarının arasından kurtardığımda bu kez de önüme düşen saç tutamlarıyla oynamaya başladı. Yakınlığının beni heyecanlandırması gerekirken, tüm vücuduna yayılan içki kokusundan rahatsız oluyordum. *Hayır, ne vardı yani bu kadar çok içecek?*

"Peki, bu nasıl?" diye sessizce konuştuğunda kaşlarımı merakla kaldırarak başımı ona çevirdim. *Kim bilir şimdi nasıl saçmalayacaktı?*

"İçim yanar, içim kanar da... İs..." *Ay! Yok! Hayır! Kulak zarımın bir müddet daha sağlam kalmaya ihtiyacı vardı. Bu genç yaşımda duyma kabiliyetimi kaybetmek istemiyordum.*

Aniden bağırdığında bu işkenceye daha fazla maruz kalmamak için hızla ona dönüp elimle ağzını kapattım.

"Sus artık! Yeter!"

Bir elim hâlâ dudaklarının üstündeyken birkaç saniye boyunca gıkını bile çıkarmadan gözlerini kırpıştırarak beni izledi. Bu kadar dip dibe olmamız hayra alamet değildi. Ansızın avucumun içine dudaklarını bastırmasıyla elimi ağzından hızla çekip oturduğum yerden kalktım.

"Hadi kalk da şu elini yüzünü yıkayalım. Bir kendine gel. Bu halini daha fazla çekemem senin." Söylenmelerime karşılık kurnazca sırıtırken biraz önceki sessizliğin kasırgaya dönüşeceğini hemen sezdim.

"Anten takalım aşkım," diyerek vasat bir espri yaptığında gözlerimi oymak, kulaklarımı tıkamak istedim.

"Tamam tamam. Berbattı," diye devam ettiğinde bu kez ona karşı gelmedim. *Hah şunu bileydin!*

"Peki... Soyacak mısın beni?" diye alayla sorduğunda ise pişkinliğine karşılık kendimi daha fazla tutamayıp kafasına bir tane patlattım. *Bu kadarı da fazlaydı ama!*

"Demir!"

Dişlerimin arasından tıslayarak ayağımı halının boş bıraktığı fayans zemine vurduğumda iki elini de teslim olurmuş gibi havaya kaldırıp ayaklanmaya çalıştı. Fakat ayağa kalkmasıyla kollarını boynuma dolaması bir oldu. *Harika(!). Allah'ım bilerek mi yaptırıyorsun sen bu çocuğa bunları? Bilerek mi sınıyorsun beni?* Umursamamaya çalışıp boynumdaki kollarını çekerek sadece belinden destekleyip yürümesini işaret ettiğimde küçük bedenime bir öküz çöreklenmiş gibi hissediyordum. Gerçi Demir'in de bu haliyle öküzden bir farkı yoktu. Hatta hayvana haksızlık bile ediyor olabilirdim. En azından öküz bir işe yarıyordu, Demir'in ise her şeyi sarpa sarmaktan başka bir meziyeti yoktu.

"Banyo nerede?"

Bezmiş hâlde bulunduğumuz odadan çıkarken bana sağ eliyle koridorun en başında yer alan kapalı beyaz kapıyı işaret etti. *Ha, bir de yolumu uzatacaktı yani? Mükemmel! Daha ne isteyebilirdim ki?*

Allah'tan sabır dileyerek işaret ettiği kapıya doğru birlikte yürümeye başladığımızda benden iki kafa uzun olması işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Aksine ona bakmak için başımı kaldırmak zorundaydım.

"Ya sen neden bu kadar uzunsun ki?"

"Seni daha iyi kucaklayabilmek için." *Adama bak ya! İki dakikada masal dünyasının içine girip Kırmızı Başlıklı Kız'ın avcı kurduna dönüştü.*

"Ay, yok! Bundan sonra sana kesinlikle içmek yasak!"

"Dişlerinin arasından konuşunca nasıl da tatlı oluyorsun var ya... Yanaklarını ısırasım geliyor."

"Demir, bak acımam, vallahi bırakırım seni."

Bu vurdumduymazlığı beni öyle sinirlendirmişti ki bir anlığına onu tutmaktan vazgeçip fayans zemine bırakmayı düşündüm ama ne yazık ki düşündüğümden daha hızlı bir sürede koridorun başındaki kapının önüne geldik. Kapıyı hızla açtığımda ise

manzara karşısında, vazgeçtiğim isteğimi gerçekleştirmenin tam da vakti olduğunu fark edip Demir'i aniden yere bıraktım. *Hani banyoydu burası?*

Ortasında çift kişilik kocaman bir yatağın bulunduğu odaya girdiğimizde iyice öfkelenerek ellerimi belime yerleştirip dik dik ona baktım. *Beni banyo diye yatak odasına getirmişti!*

"Hay Allah'ım ya! Sen benim başıma bela mısın?" Sorduğum soruya karşılık bir kez daha hıçkırırken aniden kahkaha atmaya başladı. *Şimdi de kafayı mı sıyırıyordu yoksa?*

"Belaya hazır olun! Hem de çifte belaya! Demir ve Nisa, Senem'in pis oyunlarına karşı!"

Delirecektim. Kafayı yiyecektim ya da kendimi en yakın yükseltiden atacaktım. Bu çocuğun tek amacı bu olmalıydı.

Sinirden gülmeye başladığım sırada gözlerimle odasını incelerken içeride bir kapı daha olduğunu fark ettim. Muhtemelen banyosu oradaydı. Bu sefer yanıltmıştı beni işte. Yanına yaklaşıp kollarından tutarak ayağa kaldırmaya çalıştım ve biraz zorlanarak da olsa zafere ulaştım. Bu kez onun kollarını boynuma dolamasına izin vermeden, hızlı davranıp elimi beline yerleştirerek onu banyo olduğunu tahmin ettiğim tarafa doğru yürümeye zorladım. Kapalı kapıyı açıp da sonunda banyoya ulaştığımızda hararetle verdim nefesimi. *Çok şükür!* Kollarından sıyrılıp karşısına dikilerek hemen yan tarafımda bulunan musluğu başımla işaret ettim ama o yerinden milim kımıldamayarak donuk bir ifadeyle uzun uzun bana baktı.

"Seni öpmek istiyorum, Nisa." *Hayda! Bu da nereden çıktı şimdi?*

"Bence sen dayak istiyorsun."

Daha fazla sabrım da tahammülüm de kalmadığından banyosuna hızlıca bir göz gezdirdim. Kolundan tutarak gördüğüm duş kabininin içine doğru sürüklemeye başladığımda o hâlâ mızmızlanıyordu. Kabinin içine girmesiyle ayağının kayarak yere düşmesi de bir oldu zaten. Hayır, yere düştüğü yetmiyormuş gibi bir de düştüğü yerde rezilliğine kahkahayla gülüyordu. *Allah'ım sen bana sabır ver. Âmin.* Son bir kez daha ayağa kaldırmak umuduyla yanına eğildiğimde bu kez de belimden yakalayarak beni kendine doğru çekti.

Bir kerecik öpeyim. Lütfen." Sen herhal bir şekilde kokarken mi? Aslı! Sahi ne için ayıbo? Bira mı? Şarap mı? Viski mi? Yoksa Allah ne verdiyse elime geçen her şeyi evsiz adamlar gibi kafandan aşağıya mı boşaltın?

"Şunu görüyor musun sen?" diyerek bir elimi havaya kaldırıp beş parmağımı da doğrudan gözünün içine sokarcasına gösterdim. Bir elime, bir de bana baktıktan sonra *ne yapayım yani,* der gibi omuz silkip suratını astı.

"Heee! Görüyorum. Yemediğim bir şey değil sonuçta. Yüce Rabbim ha bire bana vurasın diye seni yaratmış zaten. Allah vur da vur demiş sanki, zırt pırt geçiriyorsun. Tokatlarının tadına doyamıyorum artık iyice dayak arsızı yaptın beni."

Gülmemek için nefsimle savaşıp kendimi ne kadar sıksam da sonunda dayanamayıp öyle bir kahkaha attım ki neredeyse banyodaki fayanslar asıl görevlerini bırakıp zeminle yakın ilişki içerisine gireceklerdi. Bu kez benim kahkaham onun sinirlerini bozmuş olmalıydı ki kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

"Ne gülüyorsun kızım? Çok mu komik?" Aslında *evet,* diye haykırmak istesem de attığım kahkahayı abartarak karşılık vermek daha cazip bir fikirmiş gibi geldi.

"Sen iyice semt çocuğuna bağladın."

"İçimdeki hayvanı ortaya çıkarttıysan demek ki..." Kahkahamı bir kez daha serbest bırakırken kolundan tutup onu ayağa kaldırdım ve sonunda kafasını duş başlığının altına yerleştirmeyi başarabildim.

"Demir, lütfen sus artık. Vallahi şu durumuna gülecek halim yok. O yüzden, yalvarıyorum sus." Bir yandan kahkahamı bastırmak için kendimle savaşıyor, diğer yandan ise suyu açmaya çalışarak Demir'e laf yetiştiriyordum.

"Sinirlenince nasıl da seksi oluyorsun ama." İşte yine başladığımız noktaya geri dönmüştük. *Ben sana sus dememiş miydim? Artık bir susar mısın?*

"Terbiyesiz. O ağzını Japon yapıştırıcısıyla kapatmak lazım."

"Ben sana daha makul bir seçenek sunabilirim."

"Neymiş o seçenek, beyefendi?" Bir anda aramızdaki mesafeyi kapatarak delici bakışlarıyla bana yaklaştığında nefesim hızlandı.

"Mesela dudaklarını benimkilere mühürleyebilirsin."

Tüm bedenim ürpertiyle gerilse de sesimi çıkarmadım. Söyledikleriyle beni afallatırken, zihnim ise beraber geçirdiğimiz o kamp gecesindeki anılara gitti. Sönmeye yüz tutmuş ateşin başında paylaştıklarımız, öptüğü ilk ve tek kızın ben olduğumu söyleyişi gözlerimin önünde canlandı.

Yüzüme bir sıcaklık yayılırken silkinerek geri çekildim. Daha fazla zaman kaybetmeden musluğu açtım ve ıslanmamak için yanından hızla uzaklaştım. Karşımda durmuş, ılık suyun altında kıyafetleriyle birlikte ıslanırken hiçbir şey yapmadan öylece gözlerimin içine bakıyordu. Ilık suyun bedenine ve karman çorman olmuş zihnine iyi geldiğini fark etmiş olacaktı ki gözlerini kapatarak ıslanmaya devam etti.

Onu böyle uzaktan sessizce izlerken bazı gerçekler bir anda zihnime akın etti. Çoğu kişinin gözünde şımarık bir çocuktu Demir Gürsoy. Hatta abartılı bir yakışıklılığı, göz kamaştırıcı bir tarafı bile yoktu. Ama benim gözümden bakıldığında dünyanın en aptal, en masum, hatta belki en naif çocuğuydu. Çok düşünceliydi bir kere. Onu defalarca itmeme rağmen elimi tutmaktan vazgeçmeyecek kadar düşünceliydi hem de. Tıpkı benim gibi yaralıydı ama yaralarına rağmen ayakta kalmayı ve savaşmayı başarabiliyordu. Belki de herkese göre o sadece Impala'lı, zengin çocuk Demir Gürsoy'du ama benim gözümde yaptığı tüm saçmalıklara rağmen dünyanın en şapşal ve en saf Kükreyen Kedi Yavrusu'ydu.

Üzerine sıçrayan suya aldırmadan savunmasız bir şekilde ona yaklaşıp bir elimi havaya kaldırmış ve daha saatler öncesinde parmaklarımı acımasızca geçirdiğim yüzüne dokunarak acısını hafifletmek istemiştim. Avucuma hapsettiğim ıslak yüzü yumuşacıktı. Dokunuşumla biraz gerilmiş olsa da bozuntuya vermemişti. Gözlerini aralayarak benim nemlenen gözlerime odaklandığında elimi yüzünden geri çekmek istedim. Ama o buna izin vermeyerek elimi tutup bir kez daha ıslak dudaklarını avucumun içine bastırdı.

"Dokunduğun her yeri yakıyorsun, Nisa Altun."

"Hayır, aptal. Sadece sarhoşsun ve sanırım biraz da ateşin var," diyerek elimi geri çektim ve ondan hızla uzaklaşarak duş kabinin diğer tarafındaki soğuk fayansa sırtımı yasladım. Uzaklaşmamla

yüzünde alaylı bir sırıtış belirirken aniden suyu kapatarak bana doğru adım atmaya başladı.

"Bu hissettiklerimi değiştirmiyor." Tam karşımda, bir adım ötede durduğunda köşeye sıkıştığımı hissettim. Onu suyun altına yeniden itmek istediysem de buna izin vermedi.

"Gir şunun altına."

"Hayır."

"Kendine gelmeye ihtiyacın var, Demir. Gir şunun altına." Başını *hayır* anlamında sağa sola sallayarak sert bir şekilde omuzlarımdan tuttu.

"Hayır dedim, Nisa. Hayır! Bana çocukmuşum gibi davranmaktan vazgeç. Gayet kendimdeyim ben!" Ses tonu gitgide yükselirken korkmaya ve bulunduğumuz ortamdan dolayı gerilmeye başladım.

"Neden bana inanmıyorsun, Nisa?" Yüzümü ellerinin arasına alıp da ıslak alnını alnıma yasladığında yakınlığıyla gözlerimi kapattım. *İnanıyorum aptal. Kalbim sana her şeyden daha çok inanıyor.*

"Neden?" diye bir kez daha fısıldarken dudaklarının saf dokunuşlarını yanağımda hissettim ama bir türlü dudaklarımı aralayıp da ona istediği cevabı veremedim.

"Bana inanmak zorundasın, Nisa. İnanacaksın. İnandıracağım." Kelimeleri bastırarak tek tek dişlerinin arasından savrulan öfkesiyle söylediğinde kapalı gözlerim aralandı. Kızgınlığı yüzünün her zerresinde belli oluyordu.

"Demir ne olu-"

Daha sorumu bile bitirmeme izin vermeden yüzümü avuçlayan elleri baskısını bu kez daha bariz bir şekilde belli etmişti. Dudaklarını dudaklarıma oldukça sert sayılabilecek türden bastırdığında ne yapacağımı bilmez bir hâle gelmiştim ve hiçbir tepki veremiyordum. Demir'in dudakları ısrarcıydı, benimkiler ise buz tutmuş gibi donuk... İçki kokusunun verdiği rahatsızlığı saymıyordum bile ama yine de onu kendimden uzaklaştıramıyordum. *Bir şeyler beni engelliyordu. Kalbim beni engelliyordu.*

Sonunda karnımdaki keskin sancıyı bir kenara bırakıp kollarından destek alarak kendime gelmeye çalıştım. Omuzlarımı dikleştirirken ona daha fazla eziyet etmemek için öpüşüne karşılık verdim. Dudaklarım ağır hareketlerle Demir'in dudaklarını okşarken beni

bu şekilde öptüğüne ilk kez şahit oluyordum. Onunla her öpüştüğümde saf sevgiyi hissederdim ama bu kez Demir'in yarattığı ateş tenimi sarıp okşamıyor, aksine yakıyordu. Hissettiğim tutkunun oluşturduğu yangın tenimde ona ait izler bırakıyordu. Hiç istemeyeceğim türden bir yakınlık söz konusuydu ve ben kendimi geri çekmekte çok zorlanıyordum.

Demir'in dudakları benimkilerden uzaklaşırken yanağıma ve oradan daha aşağıya doğru kaymaya başlamıştı. Dudakları boynumun girintisine ulaştığında bu durumda bulunmanın verdiği rahatsızlıkla hızla ondan uzaklaşmak istedim. Bana bir şeyler ispatlamak istiyordu ama bu şekilde olmazdı. Hiç hayal edemeyeceğim kadar yakındık birbirimize ve bu beni korkutuyordu.

"Demir, dur."

Sesim öylesine cılız çıkmıştı ki duyduğundan bile emin değildim. Belimi daha da sıkı kavradığında ise korkum kat be kat artmaya başladı.

"Demir dur, dedim. Lütfen."

Beni duymuyormuş gibi hareket ediyor, dudaklarını boynumdan; ellerini ise belimden çekmiyordu. Dudakları ateşten yollar çizerek tenime yakıcı damgasını bırakıyordu. Var gücümle omuzlarından tutup itmeye çalışarak, "Demir, beni korkutuyorsun!" diye bağırdığımda sonunda elleri de dudakları da hareket etmeyi bıraktı. Bedenini hızla üzerimden çekip kendini kabinin ıslak tarafına savurdu. Onun uzaklaşmasıyla nefesim daralıyormuş gibi hızlı hızlı solurken göz pınarlarımın hangi ara harekete geçtiğini anlamadım. Bulunduğum yere titreyerek çöktüğümde bir süre boyunca ikimiz de sessiz kaldık. Bu derin sessizliği bozan şey ise bir hıçkırık sesi oldu fakat bu öylesine basit bir hıçkırık değildi. Bir anda taşıp etrafımızı saran çığ gibi güçlü, sarsıcıydı.

Yerdeki fayansları incelemek yerine başımı kaldırıp da karşımdaki tabloya baktığımda gözlerimin yanılgıya düştüğümü göstermesini diledim. Hatta göz kapaklarımı birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım ama gördüğüm şey değişmedi. Hızlı atan nabzımı, dişlerimin titreyerek birbirine çarparken çıkardığı o gıcırtılı sesi bile umursamadım çünkü... *Çünkü Demir ağlıyordu.* Demir'i ilk kez ağlarken, gözlerinden yaşlar boşanırken görüyordum.

Aldığım nefesin artık bana yetmediğini düşünürken çöktüğüm yerden kalkarak ona gitmek, boynuna sarılmak istedim ama yine cesaret edemedim. Yine o istediğim cesur kız olamadım. Yapamadım. İzin verdim bunca zaman içinde biriktirdiği hıçkırıkları boşaltmasına. İzin verdim yitirdiğimiz onca zamanın üzerimizde bıraktığı acıyı dışarı yansıtmasına.

Kızaran gözleriyle bana yakalandığında bakışlarını kaçırarak ellerinin tersiyle hızla yanağından süzülen damlaları silmeye başladı. Bu kez kendime engel olmayı bırakıp aramızdaki mesafeyi kapatarak ona yaklaştım ve yanağına uzanan ellerini tuttum.

"Bırak, aksın. Engel olma kendine," dediğimde burnunu çekerek başını salladı ama gözlerindeki hüzün hâlâ çok tazeydi.

"Neden bana inanmıyorsun? Neden?"

Ona inandığımı her şeyden çok söylemek istiyordum ama beni engelleyen, sürekli yoluma çıkıp tökezlememe sebep olan bazı şeyler vardı ve ben ne olduğunu asla çözemiyordum.

"İnanmak zorundasın, Nisa Altun."

Bir müddet duraksadı. Ben sessizliğimi korurken o ise ıslak saçlarını dağıtıp gözlerini ovalayarak başını dikleştirdi. İşte bu kez dediği gibi kendinde görünüyordu.

"İnanmak zorundasın çünkü..."

Sustu. Birkaç saniye boyunca gözlerini kaçırdı benden ama sonrasında daha derinden, sanki çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi baktı gözlerimin içine.

"Çünkü seni seviyorum."

Gözlerimi Demir'in kızarık gözlerinden çekemiyordum, söyledikleri pimi çekilen bir bombaydı. O bomba aniden avucumun içinde patladı ve parçaları sol göğsüme saplandı. Demir'den kopan parçalar kalbime ulaşıp, bir kez daha ondan kalıcı izler bıraktı.

Bir elim göğüs kafesimi yırtarcasına atan kalbime giderken, nabzımın daha çok titrediğini hissettim. Duş kabini bile gittikçe küçülmüştü şimdi gözümde. Nefes almakta zorlanıyordum. Boğazımdaki yumru gitgide büyüdüğünde kuruyan dilim damağım yüzünden yutkunamadım. Bastırdığım duygular gözyaşına dönüşüp yanaklarıma boşanırken zamanın akmadığını farz ettim. Sanki

her şey durmuştu, hiçbir şey hareket etmiyordu. Sanki küçük bir kutunun içine hapsedilmiş iki kalp atmak için mücadele ediyordu.

Hani ömrümüz boyunca asla bilmediğimiz ama ısrarla bulmak istediğimiz bir şeyi ararız ya... Aslında tam karşımızda duruyordur ama fark etmemiz için uzun bir zaman geçmesi gerekiyordur; işte yaşadığım durum tam da bundan ibaretti. Bir türlü kaçamadığım, kaçmayı asla beceremediğim şey tam da karşımda duruyordu ama yine de yerimden kımıldayamıyordum çünkü biliyordum ki aslında defalarca kaçmaya çalıştığım şey, sahip olmak istediğim asıl şeyden başkası değildi.

Dermanım kalmasa da çöktüğüm yerden kalkmayı başarabildim. Ruhumu silkelemeye bile fırsat kalmadan kabinden çıktım. Gitmek istiyordum. Yok olmak, her şeyden uzaklaşmak istiyordum çünkü bununla baş edemezdim. Şimdi olmazdı. Böyle olmazdı. Bunları duymaya hazır değildim. Fakat tam banyonun kapısına doğru ilerlediğim sırada sözleriyle yeniden beni durdurmayı başardı.

"Kaç Nisa, kaç. Yine her zaman yaptığını yap ve git benden. Aslında her zaman kaçanın kendin olduğunu fark etmeden git hem de."

Ne kadar kaçmak istesem de en çok koşmak, doyasıya sarılmak istediğim tek kişi oydu. Nefret ediyordum. Onun, beni bu denli ele geçirmesinden nefret ediyordum ama bu kez yenilgiyi kabullenmek de istemiyordum. Kaçmak, gitmek istemiyordum. *Duyduğum o kelimelerden sonra bunu nasıl yapardım? Nasıl öylece onu bırakıp giderdim?* Gitmeyecektim işte. Bu kez onun, kalbimin kazanmasını istiyordum.

Yanağıma süzülen gözyaşlarını ellerimle temizleyip burnumu çekerek geri adım attım ve hızla ona döndüm. Hâlâ kabinin içinde ayaklarını karnına çekmiş bir vaziyette oturuyordu ve ben daha fazla kendine bu şekilde zarar vermesine izin vermeyecektim. Yanına yaklaştım ve itiraz etmesine izin vermeden iki kolundan da tutup ayağa kaldırdım.

"Yeter bu kadar," diye söylendiğimde gitmediğime şaşırarak gözlerini iyice aralayıp yapacaklarımı izlemeye başladı.

Koluna girerek önce duş kabininden, ardından da vakit kaybetmeden banyodan çıkardım onu. Odaya tekrar girdiğimizde yatağının kenarında onu öylece bırakarak gri, büyük aynaları olan

sürgülü kıyafet dolabına doğru ilerledim. Dolabını umarsızca karıştırarak içinden temiz bir eşofman altı, siyah bir tişört ve açık mavi bir havlu bulduğumda tekrar karşısına geçtim. Ne yaptığıma anlam veremeyen bakışlarla beni izlemeyi sürdürürken omuzlarından iterek onu yatağa oturttum. Islak saçlarını elime aldığım mavi havluyla kurulamaya çalışırken hâlâ afallayan gözlerle bana bakıyordu. *Gitmeyeceğim Demir. Sana inandığımı söyleyecek cesaretim yok belki ama en azından anlamanı sağlayacağım ve bu yüzden gitmeyeceğim.*

"Bana inanıyor musun Nisa? Lütfen, inandığını söyle."

Ses tonu daha çok yalvarır gibi çıkarken dolabından aldığım temiz kıyafetleri ona uzattım.

"Üşütmeden giy bunları. Sen hazır olana kadar dışarıda bekleyeceğim."

Hiçbir tepki göstermeden ona ait kıyafetleri elimden aldığında vakit kaybetmeden kapının bulunduğu tarafa gidip kendimi koridora attım. Kapıyı da ardımdan kapattıktan sonra birkaç dakika boyunca öylece dikildiğim yerde işittiğim o büyülü cümleyi zihnimde tekrar ve tekrar canlandırarak bekledim.

O iki kelime ilk kez dökülmüştü dudaklarından. İlk kez defalarca gösterdiği sevgisini dile vurmuştu ve ben ilk kez kaçmamıştım hislerimden. Gerçi kaçmaya çalışmıştım ama bu kez başarılı olamamıştım işte. Defalarca ondan uzaklaşmayı, onun büyüsüne kapılmamayı dilemiştim ama bu saatten sonra çok zordu. Ona şimdi böylesine yakınken bir kez daha gidemezdim. Kalbimin içinde beslediğim hislerin arasında boğulamazdım. *Kalbimin ritminin değişmesine sebep olan o genç adama karşı hislerimi bu saatten sonra nasıl dizginleyebilirdim ki? Duygularımı kendi benliğime daha ne kadar inkâr edebilirdim ki?*

"Tamam, istersen gelebilirsin," diye seslendiğinde toparlanıp kendime geldim ve söylediklerini şimdilik bir kenara bırakmaya çalıştım. Düşünmek için daha çok zamanım olacaktı.

Kapı kolunu hafifçe indirerek tekrar odaya girdim. Onu büyük yatağın içine girmiş, üzerine de pikeyi çekmiş bir hâlde gördüğümde yüzümde beliren tebessümle yanına doğru ilerledim.

Yatağın kenarına yaklaşıp da olduğum yere çömeldiğimde hâlâ boş gözlerle bana bakıyordu. Bir cevap, bir umut bekliyordu ama

belki de henüz zamanı değildi. Elimi uzatıp nemli saçlarını okşamaya başladığımda kahverenginin en güzel tonuna sahip olan gözleri usulca kapandı.

"İnanıyor musun?" *Aynı soruyu kim bilir kaç defa daha soracaktı?* Kapalı gözlerini fırsat bilerek sırıttım.

"Aptal," diye mırıldandığımda o da benim gibi sırıttı. Aptaldı ve o kadar çok aptaldı ki ona herkesten daha çok inanıyordum. Bu aptala hissettiklerim beni çok korkutuyordu.

"Sarhoş olabilirim ama hâlâ kendimdeyim." Gözlerini açmıyor olabilirdi ama bana laf yetiştirmekten de geri kalmıyordu.

"Eşek."

"Demir kim ki zaten?" *Demir kim mi? Beni gün içinde defalarca ağlatıp tek bir hareketiyle yüzümde tebessümün oluşmasına sebep olan dünyanın en tatlı sarhoşu.*

"Uyu biraz," diyerek eğildiğim yerden kalkmaya çalıştığımda, gideceğimi hissetmiş olacaktı ki gözlerini aralayarak hızla elimi tuttu.

"Ne hissettiğimin bilincindeyim. İnan bana kendimdeyim ve söylediğim her şeyin arkasındayım. Seni seviyorum."

Ve yine o iki kelime... Beni yine hazırlıksız yakalamıştı. Onun yanındayken tüm bildiklerimi unutuyordum. Söyleyeceğim cümleler dudaklarımda asılı kalıyordu. Yatağa iyice yaklaşıp tekrar eğilerek önce yanağına, ardından ise şakağına doğru küçük bir öpücük bıraktım ve duymak istediği o iki kelimeyi mırıldandım.

"Sana inanıyorum." Sonunda söyleyebilmiştim işte ama hâlâ beklentiyle bana bakıyordu. *Daha fazlasını bekleme benden. Lütfen, Demir. En azından şimdilik bunu burada bırak.*

Yüzünde beliren hafif gülümsemeyle içini çekerken üşüdüğünü düşünerek üzerindeki pikeyi biraz daha yukarı çektim. Esneyerek gözlerini kapattığında, dinlenmeye gerçekten ihtiyacı olduğunu düşündüm.

"Uyuyacak mısın?" Kapalı olan gözleri aniden korkuyla aralanarak tekrar açıldı.

"Gidecek misin?" *Gitmeyeceğim aptal, buradayım. Yanında.*

"Hayır, Baharlar gelene kadar buradayım. Sana göz kulak olmam gerek." Duyduklarından dolayı dudaklarının kıvrılmasıyla

yanaklarında oluşan çizgiler yakışıklılığını tüm ihtişamıyla ortaya sererken dudaklarımı ısırmadan edemedim.

"Öyleyse hayır, uyumayacağım." *Elbette uyumayacaktı. Buna neden şaşırmamıştım acaba?*

"O zaman sana bir kahve yapayım da kendine gel. Mutfakta var mı?"

"Üst dolapların birinde olması gerekiyordu. Sana yardım ederim," deyip yatakta doğrulmaya çalıştığı sırada omuzlarından tutarak onu tekrar yatağa yatırdım. Bu hâldeyken bana yardım etmesini değil, dinlenmesini ve aklını toparlamasını istiyordum. Konuşacak çok şeyimiz vardı çünkü.

"Kendim bulurum, dinlen sen," dediğimde itiraz etmeyerek başını sallayıp gözlerini kapattı. Sözümü dinlemesinin verdiği hazla dudaklarımda bir gülümseme oluşurken ayaklandım. Fakat tam da ayaklandığım sırada gözlerim bir noktada asılı kaldı. Bundan günler öncesinde bana lunaparkta söylediği her bir cümle, Mustafa'nın bugün anlattığı her bir anı şimdi kulaklarımda yankılanıyordu.

"Çünkü o kıvır kıvır saçlarıyla anneme çok benziyor. Öz anneme. Evimde, yatağımın baş ucunda küçük bir çerçevede fotoğrafı var."

Yatağının hemen yanı başında yer alan gri komodinin üstündeki ahşap çerçeveyi elime alarak, en az karanfiller kadar güzel gülümseyen o melek kadına baktım. Üstündeki yazlık elbisesi, kıvır kıvır saçlarıyla papatya bahçesinin tam ortasında nasıl da ışıldıyordu. *Ne kadar da güzeldi... Ne kadar da berraktı.*

Daha öncesinde aynı fotoğrafa Mustafa'nın evinde, Onur Amca albümleri önüme serdiğinde de rastlamıştım ve şimdi iyice incelediğimde tahminlerimde kesinlikle yanılmadığımı anlıyordum. Fotoğraftaki güzel kadına parmak uçlarımla dokunurken, Demir'in, annesini anımsattığını bir kez daha fark ettim. Annesinin kıvır kıvır saçları olabilirdi ama o masum, naif bakışların aynısını Demir'in parıldayan kahverengi gözlerinde de görmüştüm. Güldüğünde yanağında beliren çukurlar ise Demir'in aslında kimin parçası olduğunun büyük bir kanıtıydı.

"Çünkü Demir benim kardeşim."

Mustafa'nın tok sesi kulaklarımda çınladığında boğazıma bir yumru oturdu. Verdiğim sözü hatırlayıp elimdeki çerçeveyi derhal

yerine bıraktım. Gözlerim uyumaya çalışan Demir'e bir kez daha kaydığında tüm o pişmanlık duygusu bedenime hücum etti. *Bu sırrı nasıl saklayacaktım? Mustafa beni nasıl bir kördüğümün içine atmıştı? Düşünmemeye çalış Nisa. Düşünme. Şimdilik çözmen gereken onca şey varken bunu düşünme.*

Toparlanmaya çalışıp hızlı adımlarla Demir'in odasından çıkmak için hareketlendiğim sırada bulunduğumuz yatak odasına da şöyle bir göz atmayı ihmal etmedim. Ancak fırsatım olmuştu...

Oldukça geniş olan yatak odası grinin en güzel tonlarıyla dekore edilmişti. Deri başlıklı yatağın hemen üstünde büyük bir Impala tablosu yer alıyordu. Sahip olduğu yetmiyormuş gibi bir de odasına taşımıştı arabasına olan aşkını. *Oysa o çok sevdiği arabasını daha birkaç ay öncesine kadar bir hiç uğruna kaybetmeyi bile göze almıştı.*

Kıyafet dolabı ve çalışma masası da açık gri renklerdeydi. Çalışma masasının hemen yanında altı raflık bir kitaplığı vardı. Kitaplara olan ilgim yüzünden doğrudan o tarafa yöneldiğimde daha çok fantastik ve bilim kurgu kitaplarının bulunduğunu gördüm. Ayrıca Harry Potter serisi de gözlerimden kaçmamıştı. Bunun yanı sıra kitaplığında hiç filmlerini izlememiş, hakkında en ufak bir fikre sahip olmadığım Marvel ve DC serisinin çizgi romanları da bulunuyordu. *En önde ise Iron Man, yani Demir Adam yer alıyordu.*

Vaktimin geri kalan kısmını Demir'in odasında kaybetmek istemediğim için hızlı adımlarla kendimi koridora attım fakat mutfağın nerede olduğunu henüz bilmediğimden küçük bir gezintiye çıktım.

Evinde üç oda bulunuyordu. Koridorda başka bir kapıyı araladığımda bu odada hiçbir eşyanın olmadığını gördüm. Sadece boş kutular vardı. Koridor sonundaki oturma odasına tekrar girdiğimde buranın aslında en küçük oda olduğunu fark ettim. Siyah koltuklar ve onu tamamlayan siyah cam bir sehpa yer alıyordu odanın tam ortasında. Duvara monte edilmiş televizyonu ne çok büyük ne de çok küçüktü. Televizyonun altına yerleştirilmiş küçük vitrinin üstü ise PlayStation konsollarına ayrılmış gibiydi.

Oturma odasını incelerken farklı bir detay gözüme takılmıştı. Küçük odanın bir duvarında Galata Kulesi resmi yer alırken, hemen karşısında bulunan diğer duvarda yine aynı hizada Kız Kulesi resmi yer alıyordu. Bu muazzam bir detaydı çünkü Galata'yla Kız Kulesi'nin o efsanevi aşkı dillere destandı. Lisenin ilk yılında

edebiyat dersinde bu konuyu işlediğimizi hatırladım. Demir tahminimden de ince düşünceli bir çocuktu çünkü birbirine bakacak şekilde yerleştirilen tabloların hikâyesini herkes bilemezdi. *Belki de gizemli kutum hakkını fazlasıyla vererek açılıp, sergilemişti içinde sakladıklarını bana.*

Daha fazla oyalanmak istemediğimden oturma odasından da çıkıp bu kez doğrudan koridorun diğer tarafında kaldığını tahmin ettiğim mutfağa doğru ilerledim. Mutfağı da tıpkı evi gibi küçüktü ama en azından bir yemek masası vardı. *Sahi bu çocuğa yemeklerini kim yapıyordu? Yoksa her gün dışarıdan mı sipariş ediyordu?*

Dolaplarını karıştırmaya başladığım sırada ne yazık ki cezveye benzer bir şeye rastlamadım. Cezve yerine daha çok yumurta kaynatabileceğim küçük, çukur bir tava buldum. Tavayı bir kenara bırakıp da fincanı olup olmadığını yine dolaplarını karıştırarak öğrenmeye çalışırken, bu kez de fincan yerine kullanabileceğim büyük kupa bardakları gördüm. *Gerçi liseye giden genç bir adamın evinde fincan aramak da bayağı saçmalık olsa gerek. Umarım dediği gibi kahvesi vardır.*

Üst dolapları karıştırmaya devam ederken baharatların arasındaki Türk kahvesine gözlerimi kırpıştırarak baktım. *Evinde cezve ve fincan olmadığı halde Türk kahvesi bulunduran tek erkek de Demir Gürsoy olmalıydı.*

Kıkırdayarak elime aldığım derin tavaya bir miktar su doldurup ocağın başına geçtim. Bulduğum tatlı kaşığıyla Türk kahvesinden biraz alıp suya ekledim. *Elbette kahvenin nasıl yapıldığını gayet iyi biliyordum.* Yetimhanedeyken Sevda Hanım bir kez göstermiş ve sonrasında da kahvesini özellikle benim yapmamı istemişti çoğu zaman. Kahveyi yavaşça karıştırıp dağılmadan köpürmesini beklerken içine iki küp şeker attığım sırada mutfakta bir hareketlenme oldu. Ocağın başına tekrar geçtiğimde hemen arkamda olduğunu biliyordum. Yakınlığının verdiği heyecanla elim ayağıma dolanırken yanlışlıkla kahveyi ocağa sıçrattım. Soğuk elinin tersiyle çıplak kolumu okşadığında ürperdim. Dudakları saçlarımın arasına küçük bir öpücük kondururken nefesimi tutmak zorunda kaldım.

"Yapma." Sesim daha çok fısıltıdan ibaretti. Yakınlığı rahatsız edici olsa da içim gıcıklanıyordu.

Arkama dönmeyerek kahveye odaklanmaya çalışırken hızla elini uzatıp ocağın altını kapattı. Kolumdan oldukça narin bir şekilde

tutup beni kendine doğru çevirdiğinde beklenti dolu bakışlarıyla nefes verdi. İçki kokusunun yerini diş macunu aldığında bu kez rahatlayan taraf ben oldum. Anlaşılan küçük beyimiz yanıma gelmeden önce dişlerini fırçalamıştı. *O berbat kokuya daha fazla tahammül edemezdim yoksa.* Elinin tersiyle yanağımı okşarken bakışları değişmeden çenemden tutup gözlerimi kendi gözlerine kenetledi.

"Bana inanıyorsun, değil mi?" *Kim bilir daha kaç kez dökülecekti bu kelimeler dudaklarından?* Hâlâ yanağımda olan elini tutarak doğrudan sol göğsüme, kalbimin attığı noktaya bastırdım.

"Burası sana inanıyor." Kalbim elinin altında ritmini şaşırarak daha da hızlı atmaya başlasa da yüzündeki şüphe bir türlü silinmedi. Sabah yaşananlardan sonra bana inanmamasını anlayabiliyordum ama gerçek buydu. *Ona inanıyordum.*

"Gerçekten mi?"

"Bunun şakası yok."

Dudakları o en sevdiğim ambiyansla kıvrılırken yanaklarında beliren çizgiler benim de gülümsememe sebep oldu. Bir eli hâlâ kalbimin üzerindeyken diğer eliyle belimi sıkıca kavradı. Ocağın olduğu taraftan hızla uzaklaştırarak mutfağın boş kısmında kalan duvara sırtımı yasladığında nefesimi tuttum. Her ne kadar bu yaptığımızın yanlış olduğunu düşünsem de bir sonraki hamlesini beklemek adına gözlerimi kapattım. Başını yüzüme doğru eğip de aramızdaki mesafeyi tamamen kapattığında ayakta durabilmek için kollarına sıkıca tutundum. Bir eli yanağımı okşarken yüzüme vuran nefesini karşılamak adına dudaklarımı araladım fakat tam da bu sırada ısrarla çalmaya başlayan kapı zili tüm büyüyü bozdu. Kapalı olan gözlerimi hızla aralayarak omuzlarımı düşürdüğümde Demir'in gözlerini devirmesine şahit oldum.

"Kapıya bakmalısın." Pozisyonunu bile değiştirmeden başını hayır anlamında sallayarak biraz daha yaklaştı.

"Sonra da bakabilirim." Fakat zil öyle ısrarla çalıyordu ki bu kez ben onu omuzlarından ittirerek, gitmesi için koridor tarafını başımla işaret ettim.

"Demir, kapıya bak, hadi."

Hiç istemeyerek de olsa benden uzaklaştı ve mutfaktan çıkarak kapıyı açmaya gitti. Ben de toparlanmaya çalışıp onu takip ettim.

Kapıyı açtığı sırada Batuhan'ın hâlâ ısrarla kapının zilini çalması Demir'i öyle bir sinirlendirmişti ki, "Lan!" diye bağırarak Batuhan'ın kafasına bir tane patlattı. Yediği darbelerin de öcünü almak istiyordu bir nevi. Gelenler Bahar, Batuhan ve Emre'ydi.

"Zamanlamanız berbat," diyerek söylenmeye devam ettiğinde Demir, yanaklarıma yayılmaya başlayan sıcaklığı yok sayarak gözlerimi diğerlerinden kaçırdım.

Bahar, "Ne oluyor buna be?" diye söylendiyse de ona aldırmaması gerektiğini belirttim bakışlarımla.

Batuhan ve Emre ayakkabılarını çıkararak Demir'in peşinden koridor sonundaki oturma odasına geçerken, ben de Bahar'a başımla mutfak tarafını işaret ettim. O da ayakkabılarını çıkarıp benimle birlikte mutfağa geçtiğinde, Demir'in biraz önce kapatmış olduğu ocağı yeniden açtım ama tavadaki su ve kahveyi yenilemek zorunda kaldım. Ben kahveyi yapmaya koyulurken Bahar da mutfaktaki yemek masasının yanından bir sandalye çekerek oturdu ve sanki bir şeyleri öğrenmek için dudaklarını beklentiyle araladı.

"Ne yaptınız? Konuştunuz mu? Ayıldı mı bizim sarhoş?"

O sorularını tek tek bana yöneltirken hazırladığım kahveleri bulduğum diğer büyük kupa bardaklara doldurdum. Tezgâhta duran çay tepsisine kahveleri yerleştirdikten sonra ise sorularını cevaplamak için bu kez ben Bahar'a döndüm.

"Biraz ayıldı sayılır ama henüz olanları konuşmadık."

"Öyleyse içeri geçelim de daha fazla uzatmadan halledelim şu mevzuyu."

Onu başımla onaylarken tepsiyi elime alarak peşine takıldım. Birlikte Demir'in küçük oturma odasına doğru ilerledik. Elimdeki kahveleri tek tek uzatırken kendimi tuhaf bir şekilde gelinlik kızlar gibi hissettim. Sanki gelenler arkadaşlarımız değil de aile büyüklerimizmiş gibiydi. Zihnimde oluşan bu çılgın düşünce hafiften gülümsememe sebep olurken Batuhan kahve bardağına uzanmıştı ve tabii yine yapmıştı şapşallığını.

"Ellerine sağlık yengem." *Bu yenge muhabbetine alışabilir miydim?* Bilmiyordum ama tuhaf bir şekilde hoşuma gittiğini inkâr edemezdim.

"Ev mek kafam? Ayıldın mı bakayım?" Şebekliğine hız kesmeden devam ederken hemen yanında oturan Demir de hem ona uzattığım kahve bardağını alıyor hem de ters ters Batuhan'a bakıyordu.

"Yine başlama Batu. Zaten başım çatlıyor, bir de sen başlama."

"Sabahın köründe, daha horozlar bile ötmeden o kadar içersen olacağı buydu *Iron Man*. Hayır, beni de dinlemedin. *'İçme, bir sakin ol.'* dediysem de kafanın dikine gittin, daha çok istedin Ercan Abi'den."

Ercan Abi diye bahsettikleri kişi kimdi bilmiyordum ama Batuhan her konuştuğunda kıkırtımı bastıramıyordum. İnsanı sürekli gülümsetebilecek farklı bir enerjisi vardı.

"Sus Batuhan," diyerek Emre de Demir'i onaylarken, onun gözleri hâlâ üstümde geziniyordu. *En azından arkadaşlarının yanında utanmama sebep olacak o gözlerini üzerimden çekse olmaz mıydı?*

"Onu bunu bırakın da Demir'in yapması gereken bir açıklama var. Değil mi, Demir?"

Bahar'ın herkesin üzerinde soğuk duş etkisi yapan sözleri yüreğimin hoplamasına neden olmuştu. *Olanları dinlemeye hazır mıydım?* Her ne kadar bunun cevabını bilmesem de bir an önce her şeyin aslını öğrenmek istiyordum.

"Hadi Demir, kıza anlat da her şeyi öğrensin artık," diyerek Emre de arkadaşını cesaretlendirdiğinde, elindeki bardağı önündeki sehpanın üzerine bıraktı Demir. Bahar oturduğu tekli koltuktaki yerini bana verirken, ben de elimdeki boş tepsiyi sehpaya bırakarak tam karşısına oturdum. Dudakları hafif bir şekilde aralanmış olsa da sonunda yüzleşeceğimiz gerçeği hâlâ beni korkutuyordu.

"O gece seni eve bırakıp da Senem'i aldıktan sonra doğrudan sahile gittik. Konuşmak için sessiz sakin bir yer iyi olur diye düşündüm." Senem de ilk olarak sahile gittiklerini söylemişti. En azından bu konuda yalan söylememişti.

"Kolay olur zannettim. Sonuçta insanın sevmediği biriyle ilişkisini bitirmesi gayet basit bir durumdu. Bir çırpıda söyleyip kurtulurum diye düşündüm ama düşünüldüğü kadar kolay değilmiş bunu yapmak, o gece anladım. Bir süre öylece arabanın içinde sessiz kaldık. Duraksadım. Ne yapacağımı, o iki kelimeyi yan yana nasıl getireceğimi bilemedim çünkü senin son söylediklerin çınlıyordu

kulaklarımda. Bana, *'Onun kalbini kırmamaya çalış,'* demiştin ama tam da o an bunu nasıl başaracağımı çözemiyordum. Aklıma bir şey gelmeyince direkt olarak konuşmaya karar verdim. Hiç kimseyi üzmek istemiyordum evet, fakat daha fazla uzatmanın da bir âlemi yoktu. O yüzden doğrudan, evirip çevirmeden ayrılmak istediğimi söyledim."

Kulaklarım asıl olanları işitirken, Demir'in söylediğim basit bir cümleyi bile bu denli ciddiye alması ona bir kez daha hayranlık beslememe neden oldu. Dediğim her şeyi gereğinden fazla önemsiyordu.

"O ne dedi peki?"

"İlk önce çok sessiz kaldı. Hiçbir şey demedi ama sonra itiraz bile etmeden, soru bile sormadan kabul etti. Sadece doğum gününden önce ayrılmak istemediğini, böyle bir durum yüzünden okuldakilere rezil olmak istemediğini söyledi. Yani küçük bir teklif sundu ve ben de kabul ettim."

Senem'in nedenlerini bile sormadan böylesine çabuk kabullenmesi beni şüpheye düşürmüştü. Bunun altında mutlaka başka bir şey yatıyordu. *Nasıl oluyor da bir insan kendinden ayrılmak isteyen kişiye sebeplerini sormazdı? Nasıl bir mantıksızlıktı bu böyle? Senem ne yapmaya çalışıyordu?*

"Peki, ondan sonra ne oldu Demir? Söylediklerine bakılınca bu durum yarım saatten az sürmüş gibi görünüyor ama Senem eve sabaha karşı geldi. Asıl soru işareti burada."

"Çünkü bana eve gitmek istemediğini söyledi. Onu yakınlardaki bir çocuk parkına bırakmamı rica etti ve ben de öyle yaparak yanından ayrıldım." *Beni öfkelendiren kısım buydu işte!* O zaman aralığında Senem'in nerede ve nasıl bir durumda olduğunu bilmemek beni çıldırtıyordu.

O konuşmadan sonra Senem'in eve gelmesi gerekirdi. Hatta hiçbir sözünü dinlemeden Demir'in bunu yapması gerekiyordu ama yapbozun kayıp parçaları birleşmemekte ısrarcıydı. Demir'in söylediği her bir şeyi kendi terazimde tartarken düşüncelerimi Bahar'ın hararetle konuşması böldü.

"Nisa, farkında değil misin? Anlamıyor musun? Senem bir şeyler planlıyor ve asıl kozunu o doğum günü partisinde kullanmak

istiyor. Bu resmen her şeyi ortaya çıkaracak bir kapı. Ardındakileri görebilmek için kapı kolunu indirmene, kapıyı aralamana gerek yok. Kapıyı açmadan da neler olduğunu anlayabilirsin."

Bahar'ın söyledikleri zihnimi daha da bulandırırken umutsuzca Demir'le göz göze geldim. İki elini de havada salladığında olanların hepsinin bu kadar olduğunu belirten bir bakış attı.

"Benim anlamadığım kısım, neden yapıyor tüm bunları?" İkimiz de sessizliğimizi korurken araya giren Emre, konuşmayı sürdüren ise Bahar oldu.

"Bunun tek bir cevabı olabilir. Senem aslında her şeyi biliyor."

Aynı yorumu daha günler öncesinde Gökçe de dile getirmişti ve sanırım artık ben de buna inanmaya başlıyordum çünkü başka hiçbir açıklama durumu özetlemiyordu. Dostum sandığım insan bambaşka biri hâline gelmişti ve beni resmen parmağında oynatıyordu.

"Bu durumda ikinizin yapacağı tek bir şey kalıyor."

Bahar topu eline alarak işaret parmağını önce Demir'in üzerine doğrultup, "Sen dişini sıkıp doğum gününe kadar onun suyuna gideceksin," diye mırıldandığında Demir gözlerini devirerek nefesini bıraktı.

"Ve sen de hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranacaksın. Olayları alttan al, Senem ne derse inanıyormuş gibi yap. Gökçe'yle ben de doğum gününe dek asıl gerçeği öğrenmeye çalışacağız."

Neden hepsinin Gökçe'yle birlikte gittiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Benden habersiz bir plan kurmuş olmalıydılar ve o plana göre hareket edeceklerdi. Bahar gözlerini üzerime dikip de onaylamamı beklercesine kaşlarını havaya kaldırdığında *tamam* dercesine başımı salladım. Bu durumda yapılacak başka mantıklı bir seçenek de kalmıyordu zaten.

"Ben dedim ama... Herkes yapar, hatta ben bile yaparım da Demir'im yapmaz diye. Değil mi inek kafam? Gel, bir öpeyim sulu sulu."

Batuhan arada geçen tüm konuşma boyunca sadece kahvesini içip oyalanırken, iyice Demir'e sırnaşarak dudaklarını onun yanağına doğru yaklaştırdı. Üstelik Demir'in itiraz etmesine fırsat bile kalmadan gerçekten sulu bir şekilde öptü onu. Demir bir eliyle

yüzünü öğrenmiş bakışlarla silerken, diğer eliyle ise Batuhan'ı yanından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Oğlum, bir rahat dur lan! Ne yapıyorsun kızın önünde?" *Benim yanımda utanan bir Demir Gürsoy demek... Pekâlâ, işte bundan kesinlikle keyif alabilirdim.*

"Oy, oy, oy! Yengemizin karşısında utanırmış da... Aman da aman!"

Batuhan, Demir'in söylenmelerini umursamadan dalga geçmeye devam ederken aslında hangisinin sarhoş, hangisinin ayık olduğunu ayırt edemedim. Fakat gerçeği söylemek gerekirse bu halleriyle aşırı sempatik görünmüşlerdi gözüme. Can'la neden iyi anlaştıklarını şimdi daha iyi anlıyordum.

"Lan bir sus!"

"Nisa'nın yan etkileri hiç yaramıyor bu çocuğa." Demir dışında herkes, hatta ben bile Batuhan'ın yaptığı esprilere gülümseyerek karşılık verirken, bu kez Demir'in arkasını kollayan Emre oldu.

"Batuhan, bir sus be kardeşim. Cıvıtma."

Sonunda olaya eniştesinin el atmasıyla Batuhan dudaklarına fermuar çekip, kollarını da göğsünde birleştirerek oturduğu koltukta iyice arkaya yaslandı. Bu tavrıyla bana öğretmenlerin ilkokuldayken çocuklara, *"Çiçek olun bakalım,"* demesini hatırlattı. Batuhan da bir anda çiçek olan ilkokul çocuklarına benzemişti çünkü.

Onları böyle, her şeyden uzak keyifli bir şekilde tek tek izlerken aylar öncesinde, bu hayata yeni atıldığım dönemde bu grubun asla bir parçası olmak istemediğimi anımsadım. Hatta bunu keskin bir dille Demir'e de o ilk parti gecesinde söylemiştim. *Demek ki insan büyük konuşmamalıymış. Bakın sonuca, o asla bulunmak istemediğim grubun şimdi tam ortasında yer alıyordum ve bu beni rahatsız etmiyordu.* Ilık bir bahar mutluluğu vardı içimde, keyifli ama tüm olanlara rağmen bir o kadar da huzurlu hissettiren.

Demir ise gerçekten çok şanslıydı. Küçük dünyasında onu hiç dışlamadan, her zaman savunacak bir kıvırcığa, ortamı aniden eğlenceli hâle getirebilecek bir çapkına ve her düştüğünde onu kaldırabilecek harika dostlara sahipti. *Sadece tek bir şeyi eksikti. Onu dile vurmak içinse ne yazık ki çok erkendi.*

Onların dostluğunu imrenerek izlerken duvarda asılı olan saate gözlerim kaydığında zamanın epey geçtiğini fark ettim. Akşam olmak üzereydi. Kimseye haber bile vermeden gelmiştim buraya ve artık gitmem gerekiyordu. Yoksa Devrim Amca ve Esma Teyze endişelenebilirdi.

"Benim eve gitmem gerek," diyerek oturduğum koltuktan kalktığımda Demir de benimle birlikte ayaklandı.

"Hemen mi?" Sorduğu soruya karşılık Batuhan bize sinsi bir şekilde sırıtarak baktı ve ardından diğerlerine de kaş göz işareti yaparak bizim bulunduğumuz tarafı gösterdi. *Anlaşıldı, buradan bir an önce gitsem iyi olacaktı yoksa Batuhan espirilerini bu kez de benim üzerimde kullanacaktı.*

"Evet, saat bayağı geç oldu." Demir beni anladığını belirten bakışlar atarken, aniden Bahar ve diğerleri de oturdukları yerden kalktılar.

"Biz Nisa'yı eve bırakırız. Sen de bir git, duş al. Kendine gel artık. Her şey düzelecek, merak etme."

Bahar anaç halleriyle durumu ele alan tavrını ortaya koyarak Demir'in omzunu sıvazladığında, Emre ve Batuhan çoktan koridora çıkıp kapı tarafına doğru yürümeye başlamışlardı. Bahar onları takip ederek kapı girişindeki ayakkabılarını ayağına geçirdiğinde, ben de vestiyere bırakmış olduğum eşyalarımı ellerime aldım. Emre ve Bahar işlerini halledip çoktan dışarı çıkmışlardı ama Batuhan ayakkabılarını giymesine rağmen hâlâ yanımızda dikiliyordu. Demir artık gitmesi için sürekli ona kapıyı işaret etmiş olsa da Batuhan'da tık yoktu. Sonunda kapının diğer tarafında olan Bahar duruma el atarak, "Gel buraya manyak. Bir şey konuşacaklar. Bir rahat bırak," diyerek kardeşini yakasından tutup zorla da olsa dışarı çıkardı ve tekrar girmemesi için kapıyı da ardından hemen kapattı. Batuhan'ın gidişiyle Demir yanıma yaklaştığında ayakkabılarımı giyerek ondan önce söze girdim. Küçük bir dejavu etkisi yaşıyor olsam da yaptığım hatayı düzeltmek istiyordum.

"Bu sabah olanlar için çok üzgünüm. Gözüm dönmüştü. Çok öfkeliydim. Çok kırgındım. Özür dilerim. Söylediğim onca berbat kelimeyi hak etmiyorsun."

"Bana inanıyorsun ama değil mi?" *Yeter artık ama! Ezberlemek mi istiyordu bu cümleyi? Daha kaç defa aynı cevabı verecektim?*

"İnanıyorum. Hecelememi de ister misin? İ-na-nı-yo-rum." Yüzünde beliren gülümsemeyle aramızdaki mesafeyi kapattığında yüzümü avuçlayarak dudağımın kenarına küçük bir öpücük bıraktı.

"Ben de banyoda olanlar için üzgünüm. Gözüm dönmüştü," diyerek benim cümlelerimi bana kullandığında kaşlarımı havaya kaldırarak baktım ona.

"Gerçekten mi?"

"Hislerimi söylediğim için değil ama öpücük konusunda ileri giderek işleri berbat ettiğim için evet, özür dilerim." Yaptığı hatayı fark etmesine karşılık bu kez ben ona iyice sokularak, parmak uçlarımda yükseldim. Sanki çevremizde başkaları da varmış gibi kulağına doğru fısıldadım.

"Bence... dünyanın en tatlı sarhoşuydun."

Yanağına hızlı bir öpücük bırakıp da kendimi aniden dışarı attığımda kapıda bekleyen diğerleri şaşkınca bize baktı. Demir'in yüzünde afallamış bir ifade belirirken bir eli yanağında, diğeri ise utandığını belli edercesine ensesindeydi. Gözlerimi kaçırarak merdiven korkuluklarına tutunduğumda diğerleri beni takip etmiş, nihayet uzaklaşmamızla Demir de arkamızdan kapıyı sessizce kapatmıştı.

Merdivenlerden inip de caddeye çıktığımızda, Batuhan cebindeki anahtarları çıkararak karşı kaldırımda yer alan siyah BMW'nin kapılarını açtı. Dış merdivenlerden inerken, Demir dışında henüz hiçbirinin ehliyeti olmadığını ama Batuhan araba kullanabildiğinden arada böyle kaçamaklar yaptıklarını söyledi Bahar.

Emre direksiyon koltuğundaki Batuhan'ın yanına geçip otururken, Bahar ve ben de arka koltuğa geçtik. Arabaya biner binmez Bahar beni kendine çekerek sıkıca sarılmış ve ne olursa olsun yanımda olacağını mırıldanmıştı.

Yol boyunca sürekli ertelediğim bir eylemi gerçekleştirerek telefonumu çıkarıp daha öncesinde bakmadığım aramaları kontrol ettim. Demir'in o gece atmış olduğu tüm mesajları eve gittiğimde açıp sakin bir kafayla tek tek okuyacaktım.

Eve giderken Esma Teyze'yi aramış ve haber veremediğim için özür dilemiştim. Pek kızmasa da bu durumlarda önceden haberdar

olmak istediğini keskin bir dille belirtmişti. Semte yaklaşırken cam kenarında oturan Bahar bana dönmüş ve içinde tuttuğu bazı sözleri dışa vurmuştu.

"Kardeşin sence neden böyle bir şey yaptı, Nisa? Benim aklım almıyor çünkü." Düşündüm, düşündüm ama Bahar'a verebileceğim düzgün bir cevap bulamadım. *Belki de asıl cevap aslında hiç de kardeş olmadığımızdandır.*

"Bilmiyorum, belki de gerçek kardeş olmadığımız içindir," diyerek içimden geçenleri söylediğimde ön koltukta oturan Emre ve Batuhan birkaç saniyelik de olsa birbirlerine baktılar. Dönüp de bakışlarımı Bahar'a çevirdiğimde o da mantıklı bir cevap bekliyor gibiydi.

"Nasıl yani?"

"Yani şu ki, Senem ve benim aramda kan bağı yok. Biz kardeş falan değiliz."

Daha Bahar'ın sorusunu yanıtlamamın ardından saniyeler geçmemişti ki Batuhan arabayı aniden sağa çekerek fren yapıp durdurdu.

"Yavaş be Batu! Öldürecek misin bizi oğlum?"

"Bu şartlarda araba kullanamam ben abi."

Batuhan, Emre'nin söylenmelerini duymazdan gelerek kemerini çözmüş ve direksiyon koltuğunda hızla arkasını dönüp doğrudan benim olduğum tarafa başını uzatmıştı.

"Dökül bakalım, Nisa. Ne demek kan bağımız yok? Nesiniz siz o zaman Senem'le? Kuzen falan mı?"

Sorduğu soruya, *"Elmayla, armut,"* gibisinden saçma bir cevap vermeyecektim elbette ama beni asıl şaşırtan bunu bilmemeleriydi. Oysa Demir'in onlara her şeyi söyleyeceğini düşünmüştüm ama Kedi Yavrusu, sırrımı tutarak bir kez daha şaşırtmıştı beni.

Tüm bu kardeş mevzusunu da yine Senem ortaya atmıştı. Daha okula başladığımız ilk gün beni herkese kardeşi olarak tanıtmıştı. Şimdi ise yaşadığımız durumları göz önünde bulundurduğumda kardeşlikten çok uzaktaydık. Fakat Batuhan'ın sorusuna karşılık üç çift göz merakla beni izlerken, onlardan bir şey saklamak istemediğimi fark ettim ve gerçeği anlattım.

"Ben daha çok küçükken yetimhaneye geldi Senem. Ailesini trafik kazasında kaybetmişti ve bildiğim kadarıyla akrabalarından hiç

kimse onu yanına almak istememiş. Hatta Altun olmadan önceki seyahi Tuygun'du. Yetimhaneye gelip de aynı odayı paylaşmaya başladığımız o günden beri beraber büyüdük biz. Kendi dünyamızda kardeştik, sırdaştık. İki kişilik, küçük bir çekirdek aileydik. Fakat bu kış Devrim Amca'yla, Esma Teyze yetimhaneye gelip de Senem'i evlat edinmek istediklerinde her şey değişti. Bizim sarışın başlarda gitmek, beni bırakmak istemese de karşısına çıkan bu fırsatı değerlendirmek istedi. Yaptı yine sarışınlığını ve ortaya bir şart koydu. Ancak o şartı kabul ederlerse Devrim Amca ve Esma Teyze'yle gidecekti."

"Neydi peki o şart?"

Bahar merakla cevap beklerken, bense yaşadığımız o anlara dalıp gitmiştim. Tüm hüznüm bedenime yayılırken Senem'in hâlâ benim dostum olduğu zamanları çok özlediğimi fark ettim. Şimdi yaşanılanlara ise alayla gülüyordum çünkü her şey büyük bir saçmalıkmış gibi görünüyordu.

"Ben. Şartı bendim. Beni de yanlarına alırlarsa onlarla gidecekti. Bana sormadan, aniden böyle bir şey yaptığı için ona çok kızdım, çok kararsız kaldım ama sonra iyi bir geleceğimizin olacağını düşünerek itiraz etmeden karar vermeye çalıştım. Sonuç ise karşınızda. İşte buradayım."

"Madem seni yanında istiyor, koca bir hayatı paylaşacak kadar çok seviyor, neden tüm bu pislikleri yaptı?" Bu sorunun cevabını en az Bahar kadar ben de bilmek istiyordum ama bir türlü bulamıyordum.

"İnan bana bilmiyorum Bahar. Onu tanıyamıyorum, yanına yaklaşamıyorum artık ya da konuşamıyorum bile. Fakat bugün bir şeylerin farkına vardım sonunda. Haklıydınız. En başından beri haklıydınız. Senem her şeyin farkında olmalı."

Kendi dudaklarımdan dökülenlere karşı çıkamıyordum çünkü yaşadıklarım bana söylenenlerin doğru olduğunu gösteriyordu. Belki de kaçtığım asıl gerçek kaybedilen dostluktan ibaretti.

"Ama söylesene Bahar, o zaman bu durumda kim daha çok fedakâr? Zamanında bana yeni bir hayat bahşeden fakat artık tanıyamadığım dostum mu? Yoksa sırf dostumun mutluluğu için içimde fırtınalar koparan insandan defalarca vazgeçen ben mi?"

Sesimdeki üzüntüyü, yorgunluğu ve kırgınlığı anlayan Bahar, omuzlarımdan tutarak beni kendine çekti ve bir kez daha sıkıca sarıldı.

"Bu sorunun cevabını en yakın zamanda öğreneceğiz, Nisa," diye mırıldanırken güç vermek istercesine sırtımı sıvazladı. *Umarım çok geç olmadan öğrenebilirdik asıl gerçekleri.*

"Hadi, sen de sür artık arabayı, Batu. Kızı eve geciktirmeyelim," diyerek kardeşine talimat verdiğinde ise Batuhan yüzünde oluşan tedirginlikle birlikte hiçbir şey demeden önüne dönmüş ve kemerini bağlayarak arabayı çalıştırmıştı.

Yolun geri kalan kısmında hiçbiri bu mevzunun üstüne düşmemiş, herkes sessizliğini korumuştu. Bense başımı Bahar'ın omzuna yaslayarak kendimi neler yaşayacağıma dair düşüncelere itmiştim. Tabii ki hiçbir mantıklı cevaba ulaşamamıştım. Her şeyin tek ilacı zamandı ama ben o zamanı yakalayamamaktan çok korkuyordum.

Bizim evin bulunduğu sokağa girdiğimizde çantamı koluma alarak Bahar'ın omzundan başımı çektim. Batuhan arabayı evin tam da önünde durdurduğunda, onlara bıraktıkları için teşekkür ederek kendimi dışarı atmak istedim fakat Bahar aniden kolumu tuttuğunda tekrar ona döndüm.

"Gökçe ve ben bu saçmalığı en yakın zamanda çözeceğiz. Tamam mı? Güven bize." Tebessüm ederek sadece başımı salladım. Onlara zaten güveniyordum hatta şu durumda buna zaten mecburdum.

Bahar'ın yanağına küçük bir öpücük kondurup Emre ve Batuhan'a da el salladıktan sonra arabadan indim. Büyük kapıdan bahçeye doğru ilerlediğimde Sedat Abi'yi salıncakta test kitaplarıyla boğuşurken yakaladım. Aslında yanına gidip iki lafın belini kırmak fena olmazdı ama onu rahatsız edip dikkatini dağıtmak istemediğimden bu hevesimden hızla vazgeçerek eve girmeyi tercih ettim.

Anahtarlarımla ahşap kapıyı açıp da eve girdiğimde Esma Teyze'nin salonda, televizyonun karşısında uyuyakaldığını fark ettim. Muhtemelen Devrim Amca hâlâ hastanedeydi. Ses çıkarmamaya çalışarak başka bir koltukta bulunan pikeyi elime alıp Esma Teyze'nin üzerine örttükten sonra mutfaktan çıkan Zehra Teyze'ye el sallayarak yukarı çıkacağımı işaret ettim. Başındaki

yazmayı düzeltterek bana gülümseyip başını salladığında merdivenlere doğru ilerledim.

Ağır adımlarla basamakları tırmanırken ikinci kata ulaştığımda Senem'in oda kapısının açık olduğunu gördüm. Yüzleşmek, karşı karşıya gelmek çok zordu. Üstelik her şeyin aslını bilirken daha da zordu ama kaçmayacaktım. *Bugün artık kaçmaya son verdiğim gündü.*

Benim odama çıkan merdivenlere gitmek yerine yönümü değiştirerek Senem'in odasına doğru ilerlemeye başladım. Aralık olan kapı eşiğine yaklaştığımda onu yatağına yüzüstü uzanmış bir şekilde telefonla konuşurken yakaladım.

"Tamam, Damla. Görüşürüz sonra," diyerek telefonu hızla kapattığında geldiğimi fark etmiş ve uzandığı yatakta doğrularak bağdaş kurup oturmuştu.

"Selam," diyerek soğuk bir şekilde mırıldanırken kendimi odanın tam ortasında buldum.

"Selam. Neredeydin tüm gün? Derslerde de yokmuşsun."

Sanki bu sabah hiçbir şey yaşanmamış, onunla hiç kavga etmemişiz gibi davranıyordu. Nerede olduğumu sorduğunda bile aslında o kadar meraklandığını düşünmüyordum.

"Rahatsızlandım ve okul bunaltınca Mustafa'yla buluştum." *Elbette daha sonrasında nereye gittiğimi ona söylemeyecektim. Nasıl olsa onun da benden sakladığı bazı gerçekler vardı. Değil mi?*

"Öyle mi? O nasılmış?" *Acaba gerçekten umursuyor muydu yoksa rol yaparak öylesine mi soruyordu?*

"İyi, çok iyi hatta." Lafı pek de uzatmak istemeyerek tam karşısına geçtiğimde meraklı gözlerle beni süzmeye başladı ve ben de Bahar'ın söylediklerini uygulamaya giriştim.

"Bak, bu sabah olanlar için üzgünüm. Eğer üzerine çok fazla geldiysem özür dilerim. Bu senin hayatın sonuçta. Dilediğin gibi yaşayacaksın elbette."

Bahar, hiçbir şeyi bilmiyormuş ve umursamıyormuş gibi yapmamı söylemişti ve ben de tam olarak söylediği şeyi gerçekleştirmeye çalışıyordum. Söylediklerime Senem ne kadar inanmıştı, bilmiyordum ama yataktan kalkıp da gelip boynuma atladığında dumura uğrayarak sarsıldım.

Yine başarmıştı. Yine ne yapıp edip beni bir şekilde ağlatmayı başarmıştı ama bu kez çok farklıydı. Hüzün, umutsuzluk ya da korku yoktu üzerimde. *Mutluydum.* Kulaklarımda çınlayan o iki kelimelik cümle beni hiç yaşamadığım bir masal dünyasının sihirli kapısına doğru sürüklüyordu. Sanki Çirkin'in Belle'in tek bir sözüyle prense dönüştüğü gibi; ben de kedi yavrumun iki kelimesiyle sönen, ama onun kalbinde ışıldayan bir yıldıza dönüşüyordum. Tek bir itiraf tüm ruhumu ele alıp beni yerle bir edecek kadar yıkıcı ama bir o kadar da yeni doğmuş bir bebeğin sahip olduğu berraklık kadar huzur vericiydi. *Çünkü Demir Gürsoy beni seviyordu.*

3. BÖLÜM

Bahar Karadağ'dan

"Ya ben kafayı yiyeceğim artık! Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Nasıl yapabilirler bunu?"

Gökçe sesli sesli söylenerek -çok öncesinde hep beraber gittiğimiz- kafenin içine girip ortalığı inletirken, ben de hararetle onu takip ediyordum. Duyduklarımdan sonra, kendimi tıpkı onun gibi şaşkın ve bir o kadar da aptal hissediyordum. *Bu gerçekten mümkün olabilir miydi?* Böyle bir saçmalığı gerçekten yapmış olmalarına inanamıyordum. *O sarı engerek yılanı nasıl bu kadar düşmeyi başarabilmişti? Aklım almıyordu.* Zihnim iyice bulanırken elim ayağıma dolaşmış bir hâldeydim.

Kendimi berbat hissetmemin nedeni beslediğim o eski platonik duygular değildi. Yaşadığım acı tecrübeden sonra çoktan havalanıp bir tüy misali uçup gitmişti tüm o hisler. Bazen geriye dönüp baktığımda o dönem nasıl öylesine kör olduğuma akıl erdiremiyordum. Yine de her şeye rağmen kendimi bir çıkmazda hissediyordum, çünkü tüm bunları Nisa'ya nasıl açıklayacağımızı hâlâ bilmiyordum. Ona bir söz vermiştim ve Gökçe'yi de yanıma çekerek verdiğim sözü tutabilmek adına bayağı çabalamıştım. Sonuç bir nevi pozitif sayılırdı çünkü Senem'in en yakın dostuma attığı yalanın arkasında yatan asıl gerçeği artık biliyorduk ama bunu Nisa'ya nasıl açıklayacağımız hakkında en ufak bir fikre bile sahip değildik.

Pazartesi günü okulda olanlar ve sonrasında yaşananların ardından Gökçe ve diğerleriyle birlikte önemli bir karar almıştık. Her ne olursa olsun, kendimizi tehlikeye bile atacak olsak Senem'in o berbat yalanını ortaya çıkaracak ve gerçeği bir şekilde öğrenecektik. Bunu gerçekleştirmek için birkaç gündür sarışının her hareketini gizlice izliyor ve açığını yakalamaya çalışıyorduk. Herkese

duyurmuş olduğu doğum günü partisine sadece iki gün kalmıştı ve zamanımız çok kısıtlıydı. Ve nihayet bugün okuldaki uzun teneffüste istediğimiz açığı yakalamış, onu takip etmeye devam etmiştik. Duyduklarım benim açımdan pek şaşırtıcı olmasa da Gökçe'yi büyük bir hayal kırıklığına uğrattığı kesindi. Böyle bir şey beklemediğini derin, mavi gözlerinden anlayabiliyordum. Fakat bazen güvendiğimiz insanlardan hançer yemek belki de daha iyi sonuçlara gebe kalıyordu. Mesela bu sayede maskenin altında yatan asıl yüzü görebiliyorduk.

Gökçe elindeki sırt çantasını oturacağımız ahşap masadaki boş sandalyelerden birine doğru hışımla fırlatırken aynı zamanda yanından geçen garsonlardan birine çarpmış ve ne yazık ki garsonun elindeki tepsiyi düşürmesine neden olmuştu. Öfkesine hâkim olamıyordu bir türlü. Ama şimdi biraz sakinleşmesi gerekiyordu yoksa tüm dikkatleri üzerimize toplamaya devam edecekti.

"Çok özür dilerim be ağabeyciğim. Vallahi görmeden oldu," diyerek yere eğilip de hemen yanımızdaki garsona yardım etmek için yerdeki cam parçalarını toplamaya başladığında, adam önemli olmadığını söyleyerek Gökçe'yi engellemeye çalıştı.

Gökçe mahcubiyetle bir kez daha özür diledikten sonra sakinleşmeye çalışarak boş sandalyelerden birine oturdu. Yanımızdaki garson diğer çalışanlardan yardım isteyip kirlettiğimiz yerleri temizlerken, ben de sakin kalması için Gökçe'ye kaş göz işareti yapmak zorunda kaldım. Ama o, bana mısın demeyerek söylenmeye devam etti. Aslında verdiği tepkilere şaşırmıyordum, yaşadığı hayal kırıklığını anlayabiliyordum.

"Bu çocuk nasıl bu kadar şerefsiz olabildi ya? Oğlum, senin ağzın sütten bir kere yanmış, yoğurdu üfleyerek yiyorsun. O zaman ne diye gidip aynı hatayı tekrar yapıyorsun? Mal mısın? Üstelik köpek gibi peşinde koştuğun kızın manevi kardeşine yapıyorsun bunu."

Gökçe kendini dizginlemeden konuşmayı sürdürürken ansızın göz göze geldiğimizde yaptığı hatayı fark ederek susmak zorunda kaldı. Utangaçlığı yüzünün her bir zerresine dağılırken maviş gözlerine bakarak sadece gülümsedim. Üzeri çoktan karalanmış ve hatta yakılıp yıkılmış olan eski defterlerin pek de bir önemi yoktu artık benim için. Canını boş yere sıkmasını istemiyordum. Onca

zamandan sonra birbirimize tekrar kavuşmuşken araya aynı tatsızlığı sokmamalıydık.

"Çok özür dilerim Bahar ya... Bir an frenleyemedim kendimi," dediğinde ise sadece omuz silkerek sırıtmaya devam ettim, çünkü artık aklıma bile getirmemeye çalışıyordum yaptığım hataları. *Bitmişti. Silinmişti. Yok olup gitmişti o eski anılar.*

"Önemi yok, Gökçe. Ben artık şaşırmıyorum ya da umursamıyorum bile. Merak etme."

Söylediklerim karşısında bana pek inanıyormuş gibi bakmasa da gerçek buydu. Bir kaşını havaya kaldırıp da duygularımı iyice tartarken ona güven vermek için başımı hızla aşağı yukarı salladım. Bakışları pek değişmese de omuzlarını düşürerek garsonlardan birine elini sallayıp yanımıza çağırdı.

"Ağabeyciğim sen bize şöyle iki büyük bardakta soğuk limonata getir. Duyduklarımızdan sonra ancak bu iyi gelir bize," diyerek siparişlerimizi verirken ben de araya çikolatalı ıslak kek ekleyip kıkırdadım. Haklı sayılırdı. Duyduklarımızdan sonra boğazımızda oluşan o büyük düğümü sadece soğuk bir şeyler içerek yok edebilirdik.

Garson siparişlerimizi aldıktan hemen sonra yanımızdan ayrılırken, Gökçe de çantasından telefonunu hızla çıkarıp kulaklığını takarak gizlice kaydetmiş olduğumuz ses kaydını bir kez daha açtı. Kulaklığın tekini bana uzattığında ise elimizdeki tek kanıtın bundan ibaret olduğunu hatırladım. Zaten başka bir ispata da ihtiyacımız yoktu. Her şey bu ses kaydında apaçık ortadaydı ve her dinlediğimde bedenimde oluşan öfkeyle telefonu yere fırlatmak istiyordum.

"Hâlâ aklım almıyor ya! Hâlâ duyduklarıma inanamıyorum, Bahar."

Gökçe'nin bir türlü dinmek bilmeyen öfkesi ses kaydını yeniden açmasıyla harlanırken, benim de ondan kalır bir yanım yoktu. Oturduğum sandalyede arkama yaslanıp kollarımı birbirine kenetleyerek bu durumu nasıl kurtaracağımızı düşünmeye devam ettim. O sarı yılan en yakın arkadaşıma büyük bir iftira atmıştı ve ben de bunun acısını burnundan fitil fitil getirmek istiyordum.

"Bir bit yeniği olduğunu tahmin ediyordum. Bak, nasıl da çıktı ortaya ama."

Gökçe başıyla beni onaylayıp aynı zamanda telefonuna kimden geldiğini bilmediğim bir mesajı yanıtlarken, biraz önce siparişlerimizi alan garson da elindeki tepsiye yerleştirdiği iki büyük limonata bardağı ve çikolatalı kekle yanımıza geldi. Gökçe, garsonun bardağı masaya bırakmasını beklemeden elinden alıp da doğrudan başına diktiğinde şaşkın bakışlarla bize baktı adam ama yine de tepkisini belli etmemeye çalışarak hızla işini yapıp yanımızdan uzaklaştı. Garsonun gidişiyle Gökçe'ye bir kez daha sakin olmasını mırıldanmış ve limonatamdan bir yudum almıştım.

"Ben ki Demir'den her zaman gıcık kapardım ama şu durumda çocuk hepimizden daha masum."

Demir her ne kadar son yaşananların ardından sütten çıkma ak kaşık gibi bir hâl alsa da onun geçmişini Gökçe'den daha iyi biliyordum. Nisa'dan öncesine kadar Batuhan'dan farksızdı. Hiçbir kızı, hiçbir ilişkiyi yaşı gereği pek umursamazdı. El bebek gül bebek büyütüldüğünden kafasına estiği gibi davranırdı. Lise hayatı partiler ve birlikte olduğu kızlardan ibaretti. Hatta ilk sevgilisi bile yakın arkadaşlarımdan biriydi. Ama sonrasında kızla ayrıldıklarında, arkadaşımın Fransa'ya yerleşmesine üzülmemiş, hatta kalkıp sonunda gittiği için göbek atacak vaziyete bürünmüştü. Çok pisliklerine şahit olmuştum ama hiçbir zaman ona gerçekten kızamamıştım, *ta ki Senem yılanına yaklaşana dek.*

Demir'in Nisa'dan önce takındığı vurdumduymaz tavırlarının altında yatan asıl sebebi elbette biliyordum. Kendini büyüten ailenin evlatlık çocuğu olduğunu öğrendikten sonra dünyası başına yıkılmıştı. Dışarıya karşı her zaman hiçbir şeyi gereğinden fazla umursamayan, güçlü, genç bir adam olarak kendini tanıtırken; aslında içten içe gerçek ailesine ne olduğunu çok merak ediyordu. Kimseye söyleyememişti şu ana dek, hatta bana bile bahsetmek istememişti ama bir kez ağzından kaçırdığına şahit olmuştum. Kim olduklarını, babasının da annesinin aslında nasıl insanlar olduklarını hep bilmek istemişti. Sadece geçmişinin peşinden gidecek cesareti kendinde bulamıyor, elindeki hayatı kaybetmek istemiyordu.

Nisa hayatına girene dek böyleydi tabii ama sonrasında onu gördüğü ilk andan itibaren her şey çok değişmeye başlamıştı. Bazen Demir'in geçmişini sorguladığına bile tanık oluyordum. Sonunda çevresinde ona benzeyen birilerini de gördüğü için başlarda çok

mutlu olmuştu ama o da farkındaydı ki Nisa ondan daha çok yara almıştı. Demir ise zamanla onun yaralarını iyileştirmek, yanında olup ona sığınmak istiyordu. Kısacası şu ana kadar vakit geçirdiği diğer kızlarla yaşadığı hiçbir ilişkiye benzemiyordu. Nisa onun için çok daha fazlasıydı. Belki de kendi geçmişinden kaçtığı umuduydu.

Demir'in onu koşulsuz bir şekilde sevdiğini biliyordum. Her ne kadar defalarca inkâr etmiş olsa da Nisa'nın da Demir'i sevdiğinden çok emindim. Yaşadıkları şeyler kolay olmasa da en azından sevgileri güçleniyordu. Hepimiz büyüyor ve belirli tecrübeler ediniyorduk. Onlar da yaşayabilecekleri en zor tecrübeyle karşı karşıyaydılar. *Fedakârlıkla...* Fakat yine de her şeye rağmen ben, Gökçe'nin aksine asıl suçlunun Demir olduğunu düşünüyordum. En büyük hatayı o sarı yılana çıkma teklifi ederek yapmıştı. Bir de sırf Nisa istiyor diye bunu sürdürmek zorunda kalmıştı. Bu düşünce aklıma her geldiğinde kafamı boş bir duvara sürtme isteğiyle doluyordum. *Demir aptaldı ama Nisa, Demir'den de aptaldı.*

"En büyük geri zekâlılık bizim salakta ama," diye mırıldandığımda Gökçe beni onaylamayarak başını salladı. Demir'den hazzetmediğini ve hatta arkadaşlığımız boyunca onu epey kıskandığını biliyordum ama şu an tam tersi tepkiler veriyordu.

"İyi de çocuğu sevmiyormuş ki o sarı cadı. Her şeyi en başından beri bilerek yapıyormuş. Ama biliyor musun? Hissetmiştim bunu. Hatta Nisa'ya da demiştim. Yine haklı çıktım."

Olaydaki asıl mantıksızlık ise işte bu noktaydı. Senem, Demir'i sevmiyordu ve hiçbir zaman da gerçekten sevmemişti. Her şeyi en başından bu yana bilmesine rağmen onun için Demir, sadece hırs yaptığı biriydi. Aslında bu gayet belirgin bir durumdu. Okuldaki herkes Demir'in Nisa'ya olan ilgisinin farkındaydı. Hatta Aybüke bile sonunda bunu kabullenmişti. Senem'in, bizim aptalın hislerinden haberdar olduğunu ben de çoğu zaman tahmin etmiştim. Hatta tahmin etmekten ziyade bundan emin olduğum zamanlar dahi olmuştu. Ama Demir işleri karman çorman edince öfkemden kendimi geri çekmiş ve tüm ona yardım etme isteğimi içimde bir yerlere gömmüştüm. Çünkü karşımızda Nisa gibi koca bir engel söz konusuydu. Ne olursa olsun o kızı savunmaktan asla vazgeçmiyordu. Hak vermiyor değildim. Sonuçta Senem ona bir hayat vermişti ve Nisa da onun yanında olduğunu göstererek borcunu

ödemek istiyordu. *Her ne kadar bu kendine yaptığı büyük bir haksızlık olsa da...*

"Okula geldiği ilk günden beri ondan hiç hoşlanmadım. Şimdi ne kadar haklı olduğumu bir kez daha anladım ama senin maşallahın vardı Gökçe. Bir ara bayağı samimiydiniz o sarı engerek yılanıyla."

Gökçe'yle barışmamızın ardından uzun bir süre geçmemişti ama biz eski dosttuk. Dostluğumuz boyunca ne zaman benden daha iyi anlaştığı birileriyle onu görsem kıskançlığıma engel olamıyordum ki bu konuda ikimiz de aynı sayılırdık. En yakın arkadaşlarımızı başkalarıyla paylaşmayı sevmiyorduk. Bazen sevgim boğucu derecede yoğun olabiliyordu ama elimde değildi. Sevdiğim insanları sahiplenir ve çok kıskanırdım.

Senem'i ise daha bu saçmalıklar başlamadan önce yanımızdan uzaklaştırmayı başardığımda, ona kol kanat geren yine Nisa ve Gökçe olmuştu. Hatta aramızın açık olmasına rağmen ne zaman Gökçe'yle Senem'i muhabbet ederken yakalasam sinirlerimin zıplamasına engel olamamıştım. Ben oturduğum yerde çılgına dönerken, eski dostum hiç de hazzetmediğim insana kucak açmıştı.

"Ya ne bileyim be Bahar? Ben ona Nisa'dan dolayı, mecburiyetten, katlanıyordum. Sonrasında sevdiğimiz ünlüler, diziler, filmler, kitaplar aynı olunca sohbetimiz genişledi. Nereden bilecektim ben içinden *Supernatural** şeytanlarından birinin çıkacağını?" Yaptığı benzetmeye, sinirlerimi yok sayarak kahkaha attığımda Gökçe de benimle birlikte güldü. *Bir tabir ancak bu kadar yakışabilirdi. O sarı yılanın zihninde kim bilir şu an hangi tilkiler dört dönüyordu?*

"Bu arada fark ettin mi bilmiyorum ama Aybüke'nin gözleri de birkaç gündür bizim üzerimizde," diye devam ettiğinde başımı sallayarak onayladım.

Bu doğruydu. Biz nasıl gizlice Senem'i izliyorsak, Aybüke de pek gizli kalmayı beceremeyerek bizim hareketlerimizi gözetliyordu. Okul bahçesinde onunla göz göze geldiğimizde hemen bakışlarını kaçırıyor ve yanındakilerle konuşmaya başlıyordu. *Kim bilir onun da aklından neler geçiyordu?* Gerçi Senem'in son yaptıklarından sonra Aybüke onun yanında melek kalıyordu ya neyse...

---

* *Supernatural, doğaüstü varlıkları konu alan fantastik bir dizidir.*

En azından o içinde ne varsa dışına da öyle yansıtıyordu. Senem gibi ikiyüzlü değildi, oynamıyordu.

"Fark ettim. Bir şeyler seziyor herhalde ama pek de önemi yok. Sonuçta herkes asıl gerçeği öğrenecek ki bu kez Aybüke'nin bir amacı olduğunu düşünmüyorum. Hatta bizim tarafımızda bile olabilir."

"Senem cadısının yaptığını Aybüke yapmadı be! Kızın adı çıkmış dokuza, inmez sekize ama en azından ikiyüzlü değil, dürüst. Hatta son zamanlarda Nisa'ya bayağı iyi davranıyor. Dayak yediğinden olsa gerek. Ay, şu an sebepsiz bir sempati besledim Aybüke'ye karşı."

Dayak mevzusunun giriş, gelişme ve sonuçlarına bizzat okul penceresinden şahit olmuş ve Demir'e yetiştirmiş olabilirdim. Her ne kadar Nisa o zaman bile duygularını inkâr etmiş olsa da...

Aybüke'ye karşı ben de bir nebze dahi olsa sempati beslemek isterdim ama en yakın arkadaşımla "beden iletişimine dair" bir geçmişi olduğu için ne yazık ki bu pek de mümkün görünmüyordu. Üstelik ilk aşkımın, ilk aşkı olması da ayrı bir eksiydi. Bu yüzden ona karşı tarafım hep belliydi. Ne iyiydim ne de kötü ama Demir beni sinirlendiğinde öfkemi kusmak için Aybüke'yi koz olarak kullandığımı inkâr edemezdim.

"O değil de tüm bunları Nisa'ya nasıl anlatacağız, Bahar? Duyunca resmen yıkılacak. O sarı çıyan öz kardeşi de değilmiş. Akraba bile değiller. En küçük şeyde eminim sürekli yüzüne vurur kızın. Nasıl hissedecek kim bilir?"

Bugünkü planımızdan sonra Gökçe, Nisa ve Senem'in aslında öz kardeş olmadıklarını ve Nisa'nın Senem sayesinde burada olduğunu öğrenmişti. Nisa bana bu durumu anlattığından bu yana ağzımı açmamıştım, hatta Gökçe'nin bilmemesine bile şaşırmıştım ama farklı bir şekilde de olsa öğrenmişti işte. Şimdi ise ne yapacağımızı ve bu saçmalığı nasıl sonlandıracağımızı bilmiyorduk. Nisa duyacakları karşısında elbette yıkılacaktı. Güçlü olması için onun hep yanında olabilirdik ama Senem'in sürekli her şeyi başına kakmasına karşı koyamazdık.

"Zaten en çok o yara alacak," dediğimde suratı düştü Gökçe'nin. Nisa'ya ne kadar çok değer verdiğini görebiliyordum. Onun için ben de Nisa da aynı kefedeydik.

"Yılanın doğum gününe de iki gün kaldı," diye devam ettiğimde Gökçe bir müddet sessiz kalarak düşüncelere daldı. Aniden sinsice sırıtmaya başladığında aklından haince planlar geçirdiğini tahmin ettim. *O kurnaz bakışları çok iyi tanırdım çünkü.*

"Ne dersin? Acaba doğum gününde mi patlatsak tüm gerçekleri? Nisa da herkesle birlikte öğrenir." Bir süre boyunca ben de Gökçe gibi sessiz kalarak ortaya attığı fikri düşünmeye çalıştım. Aslında en güzel gününde her şeyi batırmak canice olabilirdi ama o sarı yılanın bir derse ihtiyacı vardı ve Gökçe'nin önüme altın tepside sunduğu bu fikir de hiç fena değildi.

"Harika olur. O aptal sarışının iyi bir derse ihtiyacı var," diye mırıldandığımda bir elini havaya kaldırarak çarpmam için bana uzattı Gökçe. Havada yakaladığım beşliğe oldukça şevkle elimi bastırırken planımızı belirlemenin verdiği hazla kurnazca sırıttım.

Yapacağımız şey belliydi. *Senem'in doğum günü partisi, Senem'in hayatının dersini alacağı Samanyolu dizilerine dönüşecekti.*

Bardağımın sonunda kalan limonatayı da keyifle arkama yaslanarak yudumlarken planımızı gerçekten benimsedim.

"Sormayı unuttum. Nisa nasıldı bugün okulda? Sürekli gülümsüyordu aslında. Bir şey dedi mi ya da anlattı mı sana?"

Her ne kadar sürekli dip dibe olsak da Nisa, Gökçe'yle olduğu gibi benimle henüz aynı samimiyeti yakalayamıyordu. Aramızda nedenini bilmediğim bir iletişim kopukluğu vardı ama ben zamanla bunun da ortadan kalkacağına inanıyordum.

"Aslında bir şey dedi," dediğinde Gökçe gözlerini kırpıştırarak hevesle kıkırdadı. Benim bilmediğim ama onun bildiği bir şeyler vardı.

"Ne sırıtıyorsun kızım? Söylesene!" Çemkirmeme karşılık masaya iyice yaklaşarak bana doğru eğildi.

"Demir, ona ilan-ı aşk etmiş. Yani sevdiğini dile getirmiş ilk kez." *İşte bunu gerçekten bilmiyordum!*

"Hadi canım! Bana bile söylemedi bunu pislik!"

Demir çoğu şeyi anlatmış olsa da bana bundan hiç bahsetmemişti. Defalarca sevgisini göstermişti ama dile getirmek elbette daha başkaydı. Sonradan öğrenmenin hissettirdiği duygu yoğunluğuyla

içimde garip bir kırgınlık oluşsa da önemi yoktu. Sonunda kıza açılabilmişti demek... *Aferin sana Gürsoy!*

"Bir görsen var ya, eli ayağına dolanıyor resmen. Mutlu be!"

Nisa'nın mutluluğunu Gökçe'nin verdiği tepkiler sayesinde sanki ben yaşıyormuşum gibi derinden hissettim. *Bizim aptal sonunda bir baltaya sap olabilmişti.* Oysa çok daha fazlasını hak ediyorlardı. Hissediyordum ki az kalmıştı. Onların mutlu olacağı ve birlikte geçireceğimiz eğlenceli zamanları çok yakında görecektim. Bunun olması için de her şeyi yapmaya hazırdım.

"Daha da mutlu olacak. Mutlu edeceğiz onları."

"Bana bak, biz böyle iki orta yaşlı kaynanaya benzedik yalnız. Fark ettin mi? Resmen çocuklarımızın mürüvvetini görmek için yakında Eyüp Sultan'a gidip dua edeceğiz."

"Sorma, beter olduk."

İçinde bulunduğumuz duruma alayla gülerken muhabbetimize küçük bir ara vermiş ve hemen ikimiz de telefonlarımıza sarılmıştık. Ben Batuhan'ın atmış olduğu mesajı hızla cevaplayarak yerimizi konum olarak bildirirken, Gökçe de karşımda kendinden geçmiş bir şekilde telefonuna bakıp sırıtarak bir şeyler yazıyordu. Pekâlâ, son zamanlarda pek çaktırmasa da biriyle görüştüğünü tahmin edebiliyordum ama sormaya cesaretim yoktu.

Aramızın nasıl açıldığını, bunca zaman boyunca birbirimizden neden ayrı kaldığımızı hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Karşıma geçip de o maviş gözlerini gözyaşlarıyla kirleterek sevdiği çocuğu çalmakla suçlamıştı beni. Oysa hiçbir şeyi, ne yaşadığımı tam olarak bilmiyordu. *Hiç kimse bilmiyordu.* Yaşadığım o rezilliği sadece annem, Demir ve Emre biliyordu. Hayatım boyunca da bu sır bizimle kalacaktı. Kalmaya mecburdu. Kimsenin daha fazlasını bilmesine ve bana acımasına gerek yoktu.

Gökçe'yle bana gelince... Aramızın eskisi gibi olup olmayacağını ya da onun hâlâ Emre'ye karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini bilmiyordum. Fakat o küçük, temiz, masum kalbi yeniden kazanabilmek ve ona çektirdiğim kalp kırıklığının acısını unutturmak için her şeyi göze alabilirdim. *Gerekirse Emre'den bile vazgeçerdim.*

"Emre ve Batuhan da birazdan gelir," diyerek aramızdaki sessizliği bozup nabız yoklayarak tekrar konuşmaya başladığımda Gökçe gözlerini telefonundan ayırmadı.

"Onlara haber mi verdin?" Ses tonu yargılayıcı değildi. Daha çok şaşırmış gibiydi. Belki de ona bunu öncesinde bildirmem gerekirdi.

Emre'yle karşılaştıklarında ve uzun zamandan sonra bu kadar yakın olduklarında nasıl hissedeceğini kestiremiyordum. Gerçi daha birkaç gün öncesinde Demir'in evinde de yan yanaydık ve hiçbir şey düşündüğüm gibi gerçekleşmemişti. Hatta Demir'in sarhoşken ağzından kaçırdığı saçmalıklara rağmen Gökçe sinirlenmiş olsa da daha sonrasında bunun üstüne pek düşmemiş ya da Emre'ye utangaç bakışlar atmamıştı. Onun her hareketini ezbere bildiğimden şu an bile bu duruma garip yaklaşmadığının farkındaydım. Gayet basit karşılıyordu.

"Batuhan kaç gündür başımın etini yiyip durdu. Yakamı bir türlü bırakmadı pislik."

Her ne kadar yumurtanın bir diğer yarısı olan çok sevgili kardeşim Batuhan, dışarıya karşı oldukça boşboğaz ve umursamaz görünse de söz konusu bizler olduğunda mevzu her ne olursa olsun gereğinden fazla önemserdi. Demir'i çocukluğumuzdan bu yana sever, korurdu. Gerekirse onun için beni bile karşısına alırdı çoğu zaman. Aralarındaki bağ gerçekten çok kuvvetliydi. Birbirlerine çok benziyor olsalar da kardeşim olacak çapkın, huylarından bir türlü vazgeçemiyordu. Biraz olsun Demir'e çekmesini ve şu kızlara olan tutkusunu bir kenara bırakmasını diliyordum ama ne yazık ki bizim gamzelide öyle bir şeyin olması henüz mümkün değildi. Çapkınlığı ve onun getirdiği popülerliği seviyordu.

Bana karşı ise her zaman korumacı yaklaşmıştı. Her ne kadar benden iki dakika önce doğmuş olsa da abilik görevini aramızdaki dakika farkına rağmen üstlenmeye çalışıyordu. Bazen, bana derin derin bakarken yakalıyordum onu ve çoğu zaman kendimi suçlu hissediyordum. *Ondan sakladıklarımı bir gün öğrenirse kim bilir neler olurdu?* Belki kızar, öfkelenir ve hatta benden nefret ederdi. Belki de sadece sıkıca sarılır hiç bırakmazdı beni. Bilmiyordum işte, kestiremiyordum ne yapacağını. Ona, olanları anlatmaya hazır değildim ve hiçbir zaman da hazır olmayacaktım. *Oğuz'la aramızda geçenler sadece benimle kalmalıydı.*

"Hâlâ devam ediyor mu pisliklerine?" Gökçe'nin sorduğu soruyla birlikte düşüncelerimden sıyrılıp gülümseyerek ona döndüm. *Batuhan ve çapkınlıkları hiç biter miydi?*

"Sence?"

"Elbette devam ediyor. Durur mu hiç? Batuhan Karadağ diyoruz. Yalova'nın en gözde çapkını."

Kahkahamı serbest bırakırken Gökçe de bana eşlik etti. İkizime karşı her zaman böyle dalgacı bir tutumu vardı. Gerçi Batuhan'ın da ondan eksik kalır bir yanı yoktu. Böyle anlaşıyorlardı birbirleriyle. Hatta aralarındaki bu zıtlaşmadan ötürü bir ara kardeşimin en yakın arkadaşımdan hoşlandığını bile düşünmüştüm ama yaptığı açıklamalar sonrasında düşüncelerimi kendime saklamayı tercih ettim. Açıklaması ise aynen şöyleydi: *"Senin kankaların benim bacımdır kıvırcık."*

"Ama bu aralar onuncu sınıflardan bir kıza takmış durumda. Hangi akla hizmetse peşinden köpek gibi koşuyor. Kız da pek yüz vermiyor sanırım."

Batuhan, her ne kadar çapkın da olsa; kendinden büyük kızlardan da hoşlansa bu kez sergilediği tavırlarla beni bile şaşırtıyordu. İlk defa okuldan bir kızla ilgileniyordu ve kızın ona asla yüz vermemesi keyiflenmeme sebep oluyordu. Yaşının küçüklüğünü bir kenara bırakırsak, artık bir ders alması ve şu çapkınlıktan sıyrılması gerekiyordu. *Yoksa sonrasında asla önünü alamazdık ve annemle babama büyük dert olurdu.*

"Oh, iyi yapıyor! Süründürsün bir güzel," diyerek beni yanıtladığında tekrar başını telefonunun ekranına çevirmiş ve sırıtarak yine bir şeyler yazmıştı Gökçe. Onu bu kadar neyin keyiflendirdiğini ve kiminle mesajlaştığını gerçekten merak etmeye başlamıştım. Meraklı bakışlarımla onu süzmeyi sürdürürken dudaklarını ısırarak telefonunu masaya bıraktı ve çok yavaş bir şekilde saçlarını dağıtıp şekil verdi. Anlaşılan konuştuğu kişi her kimse birazdan yanımızda olacakmış gibi bir hali vardı.

"Bu arada ben de Can'ı çağırdım. Sorun olmaz, değil mi?" Sonunda çekinerek de olsa dili çözüldüğünde saatlerdir konuştuğu kişinin Can olduğunu öğrendim. *İşte buna gerçekten sevinebilirdim.*

Lisenin ilk yıllarında sadece Gökçe'nin Emre'ye olan duygularına değil, aynı zamanda Can'ın da Gökçe'ye karşı ilgisine şahit olmuştum. Gökçe'yle her yan yana gelişimizde Can da belirirdi çevresinde. Türlü şakalar, şebeklikler yapar onu bezdirirdi ama yer geldiğinde de herkesten daha çok yüreklendirirdi Gökçe'yi. Defalarca Gökçe onu elinin tersiyle itmiş olsa da Can asla vazgeçmemişti duygularından. Gökçe'ye olan derin sevgisini bildikten sonra bir araya gelmelerine kaygılanmazdım ki. Aksine, eğer işler düşündüğüm gibi ilerliyorsa onlar için mutlu bile olurdum.

"Hayır, olmaz tabii ki," diyerek Gökçe'yi cevapladığında gözlerini sahili gösteren pencereye dikerek sırıtmaya devam etti. Eğer bu saatten sonra ağzımı açmayacağımı düşünüyorsa çok yanılıyordu.

"Can'la aranda ne var?" Sonunda dilimin bağı çözülüp de merakla ve büyük bir heyecanla mırıldandığımda Gökçe de karşımda omuzlarını düşürerek dudaklarını kemirmeye başladı. Ardından suratına yerleşen bir tebessümle masanın üzerinde duran ellerine baktı.

"Henüz bir şey yok."

"Ama... Olacak yani diyorsun?"

"Aslında bilmiyorum, Bahar. Hislerimin hangi doğrultuda hareket ettiğini henüz ben bile çözemiyorum ama onun yanındayken çok mutluyum. Huzurluyum. Sürekli yaptığı aptallıklar yüzünden gülümsüyorum. Bana güven aşılıyor ve tüm bunlara uzun zamandan sonra başka bir gözle bakıyor olmak, harika hissettiriyor."

Gökçe'nin mutluluğunu da kalbindeki kararsızlığı da hissedebiliyordum. Can'ı gerek Batuhan'dan gerekse Gökçe'den dolayı çok iyi tanırdım. Okulun belki de en şebek, en sempatik çocuğuydu. Hatta son sınıflar bile onunla vakit geçirmeye bayılırdı.

Liseye başladığımız ilk yıldan bu yana Gökçe'nin peşinden ar koşmamıştı. Hiç vazgeçmemişti ama onun kalbine ait kilit olmayı bir türlü başaramamıştı. Fakat şimdi Gökçe'nin ışıldayan mavi gözlerinde bambaşka şeyler vardı. Eskiden sadece Emre'ye bakarken parıldayan mavi irisler şimdi daha bir heyecanlı görünüyordu. Üstelik bu heyecanın sebebi olan kişi henüz yanımızda bile değildi.

"Sanırım bunca zaman boyunca kaçtığım şey onun derin sevgisi değildi, çünkü fark ettim ki asıl ihtiyacım olan şey buymuş. Kaçtığım şey daha çok, *'Bu sevgiyi karşılayabilir miyim? Aynı değim*

ona gösterebilir miyim?' kaygısıymış. Her zaman platonik takıldığımdan, alışık değildim Can'ın tavırlarına."

Yaşadığımız o sancılı zamanları ve Emre için defalarca yanımda akıttığı gözyaşlarını bir kez daha hatırladığımda boğazımda oluşan yumruyla gözlerimi kaçırdım. Bununla elbette bir gün yüzleşecektik ama şimdi mevzuyu açıp Gökçe'nin yarasına tuz basmak istemiyordum. Üstelik o bana yaşadığı duygu karmaşasından bahsederken bunu yapıp aramızı bozmak gibi bir niyetim hiç yoktu.

"Bir ara Nisa'nın arkadaşıyla takılıyordun. Ona ne oldu?"

Böylesine küçük bir detayı elbette gözden kaçırmamıştım. Nisa ve Gökçe henüz bana o kişinin kim olduğunu söylememiş olsa da ben çocuğu Demir aracılığıyla az çok biliyordum. Ayrıca birkaç kez yanlarında Nisa olmamasına rağmen onu Gökçe'yle birlikte dışarıda gezerken görmüştüm ama bunu asla dile getirmemiştim.

"Mustafa'yı mı diyorsun?" Gökçe'nin şaşkınlığı yüzüne de yansıdığında başımı sallayarak onu onayladım. Tam da adının Mustafa olduğunu yeni öğrendiğim çocuktan bahsediyordum. Birkaç kez okula geldiğine de şahit olmuştum.

"Evet, okula gelmişti hani birkaç kez," diyerek durumu toparlamaya çalıştığımda, bu kadar dikkatli oluşum Gökçe'nin daha da çok şaşırmasına sebep olmuştu.

"Tamam, Demir de bahsetti birazcık. Nisa'nın yetimhaneden arkadaşıymış işte," diyerek dayanamayıp sonunda itiraf ettiğimde, kollarını göğsünde birleştirerek arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı.

"Mustafa bambaşka biri, Bahar. Onun gibisi daha önce hiç karşıma çıkmadı. Ağırbaşlı, saygılı, dürüst ve sevgisini göstermekten çekinmeyen biri. Yani birinin ondan hoşlanmaması kulağa oldukça imkânsız gibi gelir ama inan bana, onunla ben yürütemezdik. Olamazdık. İkimiz de aynıydık çünkü. İkimiz de aynı kafadaydık. İkimiz de ağır insanlardık ve aynı kutuplar her zaman birbirini iter. Bana kalırsa, Mustafa'yı tamamlayacak kişi hayattan keyif almayı bilen, eğlenceli, içi kıpır kıpır bir kız olmalı. Yani anlayacağın benim tam tersime denk düşüyor bu anlattığım tabir."

İstediği zaman Gökçe de bahsettiği o eğlenceli, heyecanlı kıza dönüşebiliyor ve içindeki mayınları patlatabiliyordu. Yani, Mustafa'yla

olmamasının ardında başka bir neden yatıyordu. İçimden bir ses de o nedenin Can'la alakası olduğunu mırıldanıyordu.

"İtiraf ediyorum, birkaç kez ben istediğim için Nisa'dan habersiz gizlice buluşup takıldık Mustafa'yla, çünkü denemek istedim. Yani birilerini yeniden sevmek istedim. Ama en sonunda Mustafa tavrıma dayanamamış olmalıydı ki aldı beni karşısına umut bağlamamam gerektiğini söyledi. Ben de üstelemeden kabullendim doğrusu. Zaten son zamanlarda Can'ın tavırları aklımı sürekli karıştırıyordu. Onun kalbini her kırdığımda benden uzaklaşması kendimi hep kötü hissetmeme neden oldu, çünkü her gidişinde onu da yaptığı aptallıkları da özlediğimi fark ettim. O kadar alışmışım ki varlığına, yokluğu her şeyden daha ağır geldi. Sonunda geç de olsa bazı durumların farkına vardım. Ben ne kadar ağır bir insansam; Can da beni taşıyabilecek kadar hayat doluydu. Belki de sırf bu yüzden bile bize bir şans tanımam gerekiyordu. Yani uzun lafın kısası onu seviyorum ve bu sevginin arkadaşça olmadığının gayet farkındayım."

Sevgisinden gram şüphe duymuyordum Gökçe'nin. Çoğu zaman çabuk heveslenir, birilerinin büyüsüne hemen kapılırdı ama sevdiği zaman da gerçekten emin olmak isterdi. Işıl ışıl parlayan mavi gözleri ise gerçekten Can'ı sevdiğini ve ona değer verdiğini gösteriyordu. Uzanıp da bir elini tuttuğumda gözlerinin ıslandığını fark ettim. Duygusallığını da hemen gösterirdi.

"Senin adına o kadar çok mutluyum ki," dediğimde samimiyetime inandığını belli edercesine başını sallayıp daha da sıkı tuttu elimi.

Ne kadar sürerdi bilinmezdi belki ama Can'ın onu mutlu edeceğinden ve Gökçe'nin de bu mutluluğa karşı çıkmayıp kucak açacağından emindim.

"Liseye başladığımız yıl onunla nasıl tanıştığınızı hatırlıyor musun?" diye sorduğumda kıkırtısını bastıramadı Gökçe. O günün üzerinden neredeyse iki yıldan daha fazla bir süre geçmiş olabilirdi ama Can'ın koridordaki şebekliği asla unutulmazdı.

"Unutur muyum hiç? Daha sınıflarımız belli değilken kantinde bana çarpmıştı hayvan."

"Sonra da herkesin ortasında, *'Âşık oldum be,'* diye bağırıp günlerce İbrahim Tatlıses'in *'Mavi Mavi Masmavi'* şarkısını söylemişti."

"Yapmıştı gerçekten, değil mi?" Gökçe bir elini alnına doğru yavaşça çarparken başımı sallayarak onu onayladım.

O eğlenceli zamanları en az benim kadar Gökçe'nin de hatırladığını görmek güzeldi. Her şey daha çok yeniyken yaşamıştık ilk aşklarımızı, ilk tutkularımızı ve şimdi dönüp de geriye baktığımızda biraz daha büyüdüğümüzü anlıyor ve bunun getirdiği sorumlulukla hareket ediyorduk.

"Peki, ne zaman söyleyeceksin ona?"

"Bilmiyorum, henüz zamanı kesinleştiremedim. Doğru zaman hangisi onu da bilmiyorum ama aslında bir anda söyleyip ikimizi de bu eziyetten kurtarmak istiyorum."

Gökçe'ye yüreğimden gelen coşkuyla gaz verip, *"Söyle, kurtul,"* demek istedim ama bulunduğumuz kafenin kapı tarafında küçük bir patırtı kopunca kelimelerimi şimdilik yutmak zorunda kaldım. Beklediğimiz şahıslar sonunda mekâna teşrif etmişlerdi.

Gökçe de benimle birlikte aynı tarafa gözlerini diktiğinde hızla bana dönüp ağzımı şimdilik kapalı tutmam için tembihledi. Buna elbette karşı gelmeyecektim çünkü kendi ilan-ı aşkını doğru bir zamanda, doğru bir şekilde yapmalıydı.

Yanımıza ilk gelen kişi Emre olmuştu, çünkü Can ve Batuhan hâlâ birbiriyle atışmakla meşguldü. Emre, Gökçe'yi yanaklarından öperek selam verirken hiçbir gariplik sezmedim. Aksine gerçekten artık arkadaş olabildiklerinin farkındaydım.

Emre başka bir masanın köşesinden kaptığı sandalyeyi kapıp yanıma otururken, hemen ardından da Can şakıyarak Gökçe'nin yanına ilişmişti. Daha ne olduğunu anlamadan dudaklarını Gökçe'nin sağ yanağına bastırarak, "Nasılsın mavişim?" diye mırıldandığında Gökçe'nin yüzünde beliren kızarıklığa sırıtmadan edemedim. *Allah'ım! Gerçekten Can'ı ondan utanacak kadar seviyordu.*

Yanımıza en son gelen kişi ise elbette telefonunu elinden bir türlü düşürmeyen çok sevgili ikizimdi. *Allah biliyor ya yine kim bilir kimlerle flört ediyordu?*

Batuhan, gözlerini devirerek telefonunu kapattığında bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım ama şimdilik üstüne düşmeyecektim. İlk önce bizi selamlamak yerine yine yapacağını yaparak doğrudan Gökçe'ye doğru ilerlemiş ve arkadan kıza sırnaşarak sarılmıştı.

"Yine yakıyorsun ortalığı güzellik."

Gökçe, "Ben de seni gördüğüme hiç sevinmedim Batuhan," derken oldukça alaycıydı. Dalgalı saçlarıyla uğraşan kardeşimden kendi çabalarıyla uzaklaşmaya çalışırken araya Can'ın girmesi onun kurtuluşu olmuştu.

"Uzak dur mavişimden, Batu." Batuhan, Gökçe'nin arkasından kızın saçlarıyla oynayarak dağıtmaya devam ederken, eli Gökçe'nin saçına her değdiğinde Can'dan bir darbe yiyordu. Emre ve bense keyifle onların didişmelerini izliyorduk. *Can'ın mavişi. Lütfen.*

"Aman! Al be senin olsun buz duvarı," diyerek yan masaların birinden o da tıpkı Emre gibi sandalye kaptı. Ancak bir kez daha Gökçe'nin saçlarıyla uğraşmaktan kendini alamamıştı.

"Sırnaşma işte oğlum! Git, Deniz'inle uğraş da yüz versin sana." Can artık dayanamayıp da Batuhan'ı yanlarından iyice iteklerken, Batuhan da çektiği sandalyeye ters bir şekilde oturarak iç çekti.

Sırf onunla dalga geçmeyeyim diye peşinde koştuğu kızın adını bile bana söylemezken, Can sayesinde öğrenmiştim kızın adının Deniz olduğunu. *Yine mi D harfi vakası? Damla denen sarı çıyandan gına gelmişken, bir de beni bununla mı uğraştıracaktı bu çocuk?*

"Ya abi ben böyle bir şey görmedim! Kızda bir inat var belki Nisa'da yoktur o inat. Hiç yüz vermiyor ya!"

Batuhan'ın saçmalama seansı da başladığına göre asıl mevzumuza bir türlü giremeyeceğimizi anlamış oldum. Gerçi biraz sonra gerilecek ortam için biraz da olsa gülmeye ihtiyacımız vardı.

"Bak, randevu teklif ettim kıza. Çıkışta bir şeyler yapalım dedim. Yine, *'İstemiyorum, gelmeyeceğim, bekleme boşuna,'* demiş. Ne demek gelmiyorum? Ben çağırıyorum, ben! Batuhan Karadağ! Ne demek gelmezsin? Allah Allah! Fakat bir şey diyeyim mi? Böyle yapınca daha da çok çekiliyorum kıza."

Biraz önce o telefona neden göz devrildiğinin asıl sebebi ortaya çıkarken Batuhan'ın bu pervasız hallerini büyük bir keyifle izliyordum. Deniz'le iyi anlaşacağız gibi görünüyordu. Baş harfinde *'d'* olabilirdi ama kardeşimi ısrarla reddettiği için şimdiden kıza karşı bir sıcaklık hissetmiştim. Damla o sıcaklığın yakınına bile gelememişti. İki ilgi görüp de bir erkeğin üstüne hemen atlayan kızlardan asla hazzetmezdim.

"Oğlum, yazık lan Damla'ya," diyen vefakâr Emre'ye gözlerimi devirerek baktım. O sarı çıyan da en az Senem kadar değersizdi benim için. Demir'e ettiği tehdidin hesabını soracağım günler de gelecekti elbet. *Üstelik benim kardeşimi kullanmak da neymiş? Çok yanlış insana çattın çakma sarışın, çok!*

"Üffff! Başlatma yine Damla'ya. Abi ben sarışın sevmiyorum. Esmer olacak, kumral olacak, gerekirse Deniz'im gibi kızıl olacak. Ama Allah aşkına sarı ne ya? Iyy! Beşiktaşlıyım oğlum ben! Ölümüne siyah beyaz. Ayrıca ben Damla'yla bizim inek kafa yüzünden takıldım. Ayılıp bayıldığımdan değil yani."

İşte benim çok düşünceli kardeşim... İyi halt ettin. Aferin sana. Şimdi kuyruk gibi peşinden ayrılmıyor o yüzden.

"Manyak bu vallahi," diye mırıldandığında Gökçe, ona hak vermekten kendimi alamadım.

Kardeşim yeri geldiğinde aşırı manyakça hareketler sergiliyor ve yapmaması gerekenleri yapıyordu. *Gece geç saatlere kadar barlarda gezmek gibi... Babamdan habersiz ehliyetsiz araba kullanmak gibi... Kendinden büyük kadınlara ilgi göstermek gibi...* Fakat bence en kötüsü sırf Demir istediği için Damla gereksiziyle takılmasıydı. Hatırladıkça sinirlerim tepeme çıkıyordu resmen.

Emre, "Aman, boş verin. En azından bu kez kendinden büyük birilerine sırnaşmıyor," diyerek Batuhan'a laf çarpıttığında, kardeşim ona orta parmağını itinayla göstermekten çekinmedi.

"Çekemiyorsunuz oğlum beni. Kıskanıyorsunuz. Eh, tabii siz de haklısınız. Bu kadar yakışıklı, böyle güzel gamzeli olunca insan..."

"Oğlum, bir sus lan! Buraya seni mi konuşmaya geldik?"

Sonunda Can esas konuyu ortaya attığında, Batuhan gözlerini devirerek ciddi bir tavır takınmaya çalıştı ve elindeki cep telefonunu önümüzdeki masaya hızla bırakarak bakışlarını bana ve Gökçe'ye dikti.

"Eeee, *Sherlock Holmes* ve *Watson* bir şeyler bulabildiniz mi?"

Doğrudan bize bakmayı sürdürerek konuya girdiğinde nasıl başlayacağımı bilemedim, çünkü Can da aramızdaydı ve onun tepkisi belki de hepimizden daha farklı olacaktı. Yardım almak için Gökçe'nin gözlerine baktığımda en az benim kadar o da kararsız görünüyordu.

"Bir şey bulabildiniz mi kızlar? Çünkü okuldan bayağı aceleyle gittiniz." Emre'nin konuşmasıyla sürekli askıya aldığım yüreğim sızlamıştı. *Onun yanındayken bunu yapabilir miydim? Dökebilir miydim hiç istemediğim bu mevzunun satırlarını ortaya?*

"Her şeyi biliyoruz," diyerek ilk Gökçe konuştuğunda meraklı gözler önce ona döndü ve ardından ise aynı gözler ikimiz arasında gelip gitmeyi sürdürdü.

"Eeee, sonuç ne peki? İnek kafamın bir suçu var mıymış?" Batuhan heyecanlı bir şekilde oturduğu yerde solurken, Gökçe'nin gözlerinde bir sis bulutu belirdi. Konuşamayacağını anladığımdan sözü bu kez ben aldım.

"Hayır, Demir'in elbette bir suçu yok ama her şey daha da karışacak." Söylediklerim karşısında hepsi kafası karışmış bir şekilde bizi izlemeyi sürdürdü.

"Kızlar, lafı dolandırmayı bir kenara bırakın da doğrudan ne olduğunu söyleyin o zaman," diyerek Emre söylenmeye başladığında, Gökçe'ye anlatması için bir bakış attım. *Bu konu hakkında konuşmak gerçekten içimden gelmiyordu.*

"Elimizde gizlice çektiğimiz bir ses kaydı var ve o ses kaydında da her şeyin ne olduğu açıkça ortada."

"Eeee? Yani şimdi sarışın vermiş mi birine?"

"Ulan Batuhan!" Batuhan'ın ani çıkışına dayanamayan Emre kafasına bir tane patlatırken ortamdaki ciddiyeti kaybetmek istemiyor olmalıydı.

"Ne var oğlum? Gerçekleri söylemek de mi suç?" Gerçekleri söylemek elbette suç değildi ama bunu nasıl bir şekilde söylediği önemliydi.

"Hadi ama kızlar! Çatlatacak mısınız bizi? Söyleyin, ne olmuş?" Emre'nin devam eden söylenmelerine karşılık bu kez Gökçe bana araya girmemi belirten bakışlar attığında başımı olumsuz anlamda salladım. *Bunu yapamayacaktım.*

"Evet, Senem biriyle birlikte olmuş."

Emre, Can ve Batuhan kendi aralarında hayretler içerisinde bakışırken buna pek inanmamış gibiydiler. Üstelik Emre defalarca olaya masum yönünden bakmaya çalışıp Senem'in yalan uydurduğunu düşünmüştü. Can'ın ise ağzı bir karış açık kalmıştı. Malum,

Gökçe'den sonra aramızda Senem ve Nisa'yla en iyi anlaşan kişi oydu.

"Hadi be! Yani gerçekten yatmış biriyle," diye mırıldandığında Can, Gökçe sadece başını sallamakla yetindi.

"Ve o kişi içimizden biri," diye devam ettiğinde ise Emre ve Can'ın gözleri aniden Batuhan'a kaydı. *Eh, içimizden biri denilince akla ilk benim kardeşimin gelmesine şaşırmıyordum. Çapkınlığıyla ün salınca durum böyle karşılanıyordu fakat bu kez onun da hiçbir suçu yoktu.*

"Ne bana bakıyorsunuz, oğlum? Tamam, ultra yakışıklı ve ultra çapkın olabilirim ama o kadar da düşmedim. Yengemin bacısına yan gözle bakmam. Ayrıca, *'Sarışın sevmiyorum,'* dedim biraz önce. Nerenizle dinliyorsunuz lan beni? Yatsam Damla'yla yatardım herhalde."

Batuhan'ın tepkisine karşılık Emre ve Can'ın bakışları yeniden bize döndüğünde yutkunamadım.

"Kiminle yatmış peki?" Emre'nin sözü almasıyla Gökçe bu kez topu gerçekten bana attığını belli eden bakışlar göndermişti.

Hepsinin gözlerine tek tek baktıktan sonra ela gözlerimi, Emre'nin bana boncuk gibi bakan meraklı gözlerine çevirdim. Bazen ona hayatımın en büyük haksızlığını yapıyormuş gibi hissediyordum. Başından beri umursamıyormuş gibi yaparak belki de kendimi kandırıyordum. Aslında en çok hayal kırıklığına uğrayan, en çok umursayan kişi bendim.

Çok yanlış bir zamanda çok yanlış bir genç adama vurulmuştum. Onu doğru düzgün tanımadan kalbimin başköşesine yerleştirmiştim. Aşk ulaşılmaz derler ya hani, yalan o. Onu ulaşılmaz yapan aslında bizim kendi hislerimizmiş. *Biri sizi istemiyorsa neden ısrarla onunla olmak istersiniz ki? Neden çabalarsınız? Neden acı çekersiniz? Ruhunuzun derinliklerindeki o küçük, masum kıza yazık değil mi?* Çünkü ben aynen böyle yapmıştım. Senem'in yaptığı hataya düşmüştüm. Ruhumdaki o küçük, masum kızı kirletmiş, kalbime yazık etmiştim. Aklım ise çok sonradan gelmişti başıma.

Önce birini her şeyden çok sevdiğini zanneder, defalarca hatalar yapar ve bedelini de çok ağır bir şekilde ödersin. Sonra bir başkası gelir, kalbindeki tüm yaraları sargı bezleriyle kapatıp iyileştirmeye

çalışır. *Ve bir gün bir bakarsın ki o küçük kızın kirletilmiş ruhu yeniden berraklaşmış.*

Emre'nin bana bakan derin mavi gözlerine her baktığımda onun gibi biriyle karşılaştığım için Allah'a hep şükrediyordum. *O olmasaydı, beni düştüğüm kuyudan kurtarmasaydı ne yapardım?* Düşünmek bile istemiyordum. Beni büyük bir uçurumun kenarından kurtarmış, hayata yeniden döndürmüştü. Fakat şimdi olacakları kestiremiyordum. Bir tarafım yaptıklarından dolayı Senem'den ölesiye nefret ederken, diğer tarafım ise aynı hatalara düştüğümüz için sadece ona acıyordu ama bu mevzu daha fazla uzamadan kapanmak zorundaydı. Artık doğru kişiler yan yana gelmeliydi.

Dördünün de bakışları hâlâ üzerimdeyken artık cümleyi noktalamam gerektiğini fark ettim. Gerçeği söylemek zorundaydım. Önce boğazımı temizledim, ardından ise derin bir nefes alarak mırıldandım.

"Senem, Oğuz'la birlikte olmuş."

4. BÖLÜM

Şans neydi? Tek hecelik bir kelime mi? Yoksa yepyeni bir hayata açılan sihirli bir kapı mı? Dört yapraklı yonca mı? Ansızın avucunun içine konan uğur böceği mi? Oldukça yüksek miktarda kazanılan bir piyango mu? Yoksa tesadüf eseri, *'Bari verdiğim parayı kurtarayım,'* düşüncesiyle alınan piyango biletine çıkan basit bir amorti mi? Ya da belki de hiç biriydi.

Hangisinin olduğuna hâlâ karar veremezken hayatın şans bakımından beni çoğu zaman yalnız bıraktığını hatırladım. Yaşadığım deneyimleri göz önünde bulundurduğumda benim dünyamda şans sadece şanssızlıktan ibaretti.

Aylardır kendime defalarca sorduğum soruyla bir kez daha çelişiyor, hiç yıkılmayan duvarlarımla bir kez daha yüz yüze geliyordum. *Gerçekten buraya mı aittim? Benim yerim burası mıydı? Yoksa Senem'in heveslerine kapılmayarak hiç gelmemeli miydim?*

Başımı yastığa her yasladığımda, gözlerimi her kapattığımda zihnime doluşan soru işaretleri hep aynıydı. Kalbimin ne dediği belli olmayan tıkırtılarını bir kenara bıraktığımda aklımı karıştıran esas konu nereye ait olduğumdu.

Son zamanlarda hiçbir şey eskisi gibi değildi. Ben eskisi gibi değildim. Senem eskisi gibi değildi. Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bile anlayamıyordum. Bildiğim tek şey Senem'in benden her şeyi sakladığıydı. Yakında illaki ortaya çıkacaktı asıl gerçekler ama yine de içim içimi yiyordu. *Bu saatten sonra bu durumdan nasıl zararsız çıkabilirdik ki?* Kulağa oldukça imkânsız geliyordu. *Bu geceden sonra onun yüzüne bir daha nasıl eskisi gibi bakacaktım? Yarın veya başka bir gün Demir'in elini tutmak istediğimde yüzüm utançtan kızarmayacak mıydı? Kardeşinin sevgilisini çalan kız konumuna düşmeyecek miydim? Her şeyi geçtim, o eli tutmaya cesaret edebilecek miydim?*

Birkaç gündür olacakları ve geçmişi sessiz sedasız öylece düşünürken buluyordum kendimi. Acaba diyordum çoğu zaman. *Acaba Devrim Amca ve Esma Teyze beni istemeseydi, Senem ısrarla yanımda kalır mıydı? Direnir miydi? Tutunur muydu bana, yetimhanedeki hayatımıza, umutlarımıza, hayallerimize, geleceğe dair yaptığımız o deli dolu planlara? Yoksa vazgeçer miydi benden?*

Artık sorularıma dair cevap şıkları bile tükenmişti. Kararsız kalan ruhum, cevapsız kalan sorularımın altında boğuluyordu. Senem çok değişmişti. Hem de gözlerimin içine bakarak yalan söyleyecek kadar çok değişmişti. Aynadaki koyu renk gözlere sahip ruhsuz kız ise bunun sorumlusunun kendinden başka kimse olmadığını belli eden bakışlar atıyordu.

"Çok sade olmadı mı kuzum böyle?"

Odamdaki yoğun sessizliği bozan Esma Teyze'nin sesiyle düşüncelerimden ansızın arınmaya çalışarak karşımdaki boy aynasından onun gözlerinin içine baktım. Kendisine sunduğum manzara karşısında oldukça memnuniyetsiz görünüyordu.

Doğum günü partisi için Senem sabahın erken saatinde evden çıkıp hazırlanmak üzere Damla'yla birlikte kuaföre gitmişti. Bense o saatlerde uyanamayacak kadar tembel ve uyuşuktum. Bu yüzden de kendimi Esma Teyze'nin ellerine bırakmayı tercih etmiştim. Bırakmıştım bırakmasına ama tercihlerim Esma Teyze tarafından çok basit karşılanmıştı, fakat umursamadım. *Bugün için heyecanlanmam gerekirdi, değil mi? Sonuçta en yakınım dediğim insanın doğum günüydü.*

"Hayır, gayet iyi oldu Esma Teyze. Fazla süse püse gerek yok." Hızlı konuşmama karşılık Esma Teyze omuzlarını pes edercesine düşürerek elindeki tarağı komodinin üstüne bıraktı.

Her ne kadar karşısındaki manzaradan hoşnut kalmasa da ben hâlimden gayet memnundum. Bunun üstüne hafta başında başlayan sancılı regl dönemimin de kısa sürmesiyle keyiflenmeye bile çalışıyordum.

Saçlarım oldukça güzel ve sade bir şekilde tepeden toplanarak atkuyruğu yapılmıştı. Makyajım abartılı değildi, aksine oldukça hafif sayılacak türdendi. Kalın dantel askılı, dizlerimin biraz üstüne gelen siyah gece elbisesini hafta ortasında Esma Teyze'yle çıktığımız bir alışveriş esnasında almıştık. Çok da uzun topukları olmayan

siyah ayakkabılarım ise gayet iyi durumdaydı ve ayaklarımı da sıkmıyordu. Sade ve şık görünüyordum bence. Zaten böyle bir günde de kimse doğum günü kızından daha güzel olmamalıydı. O yüzden halimden asla şikâyetçi değildim.

"Ama doğum günleri özeldir," diyerek mırıldandığında Esma Teyze, derin bir iç çektim. *Öyleydi, değil mi?*

Bugün 21 Mayıs'tı. Sarışın çok şanslı olsa gerek. Bu yıl doğum günü partisi tam da cumartesi gününe denk gelmişti.

On iki yıl boyunca ne zaman bugün gelse, sabah erken saatte uyanır, onun yatağına oynaya zıplaya çıkarak doğum günü şarkısını bağıra bağıra söylerdim. Tüm itirazlarına rağmen kocaman sarılır, yanağının her bir tarafını sulu öpücüklerle doldururdum, çünkü herkesten önce ben kutlamalıydım. İlk önce ben ona sarılmalıydım. İlk önce ben hediyemi vermeliydim. İlk önce bana teşekkür etmeliydi. Çünkü biz beraber büyümüş iki dosttuk. Belki de candan öteydik ya da bu sadece aylar öncesinde kalan ve bir daha asla geri gelmeyecek olan silik bir anıdan ibaretti. Yalanlar üzerine kurulan hiçbir dostluk sonsuza dek sürmezdi. Bunu bu sabah daha iyi anlamıştım.

O her yıl yaşadığımız eğlenceli güne bu sabah heyecanla uyanamamıştık. Bu sabah Senem'in üstüne çıkıp, *"İyi ki doğdun sarışın,"* diye bağıra çağıra şarkı söyleyerek uyandırmamıştım onu. Hediyemi herkesten önce vermemiş, ona herkesten önce sarılmamıştım. Yetimhaneyi ardımızda bırakırken, anılarımızı da geride bıraktığımızı bu sabah daha iyi kavramıştım.

"Öyledir ama iyiyim ben böyle."

Yine bir de Esma Teyze'nin asılan suratına daha fazla dayanamadığımdan çekmeceden açık pembe bir ruj çıkarıp gözlerinin önünde dudaklarıma sürdüm. Tebessüm eden suratını gördüğümde ise yanına sokulup kollarımı boynuna dolayarak beni hazırladığı için ona teşekkür ettim. Bakışlarım çalışma masamın üstündeki saate takıldığında akşamın altı buçuğuna geldiğini fark ettim. Partiye çok az bir süre kalmıştı ve ben hâlâ evdeydim.

"Senem geldi mi?" diye sorduğumda Esma Teyze başını sağa sola sallayarak sorumu olumsuz olarak yanıtladı. Oysa şu ana dek evde olması gerekiyordu.

"Hayır, kuzum. İşlerini hallettikten sonra Damla'ya birlikte doğrudan mekâna geçmişler."

Esma Teyze'nin yapmış olduğu açıklamaya karşılık sadece başımı sallamakla yetindim. *Eh, benim yerimi dolduran bir Damla varken, Nisa'ya neden ihtiyaç duysun ki?* Damla adını duymamla birlikte asılan suratıma karşılık, Esma Teyze yanıma yaklaşıp çıplak kollarımı sıvazladı.

"Canımın içi, neyin var senin? Günlerdir durgunsun, sessizsin. Doğru düzgün yemek de yemiyorsun. Bir derdin mi var?"

Odama geldiği andan bu yana Esma Teyze'nin konuşmak için kendini tuttuğunu biliyordum. Malum, ağzını her açtığında konuyu sürekli değiştirerek sohbetimizin sonunu getirmiştim. Aslında işin garip yanı, sorduğu sorunun cevabını ben de henüz bilmiyordum. Öğrenmek içinse önümde sadece saatler vardı. *Bir türlü geçmek bilmeyen saatler...*

Pazartesi günü yaşadıklarımdan sonra Bahar'ın söylediklerine ayak uydurmaya çalıştım. Son günlerde benden gizli Gökçe'yle planlar kurmuş olsa da yine de onun dediğini yapmayı yeğledim. Parti gününe, yani bugüne dek ağzımı açmadım. Yeri geldi Senem'le birlikte alışverişe çıktık, yeri geldi partinin gerçekleşeceği mekânı süslemek için sabahladık ama hiçbir anında onu bozguna uğratacak tavırlar sergilemedim. *Hatta o sinema gecesinde neler olduğunu bile sormadım.* Daha doğrusu sormaya cesaret edemedim çünkü söyleyeceği tek bir kelimeye bile inanmayacaktım. Bana yine ve yine yalan söyleyecekti ve ben buna katlanamıyordum. Tüm bunlarla daha fazla baş etmek istemiyordum artık.

Demir'in ani gerçekleşen itirafından sonra toparlanıp da heyecanımı birileriyle, daha doğrusu Gökçe'yle paylaşmam günlerimi almıştı. Ne düşüneceğimi hâlâ kestiremezken beni sevdiğini bilmek farklı ama aynı zamanda da heyecan vericiydi. Zamanında kepçe kulak Ahmet'ten de çok duymuştum beni sevdiğine dair sözler ama bu kez çok farklıydı, biliyordum. Demir'in o masum, çocuksu gözlerine her baktığımda beni dinlendiren, yatıştıran bir ışık görüyordum. Yoğun fırtınalardan savrulup da ona sığınmışım gibi hissediyordum. Daha önce hiç tecrübe etmediğim bu duygunun sıcaklığı, kanayan ruhuma merhem oluyor ve beni gerçekten iyileştiriyordu.

Dudaklarımda oluşan anlamsız tebessüm yüzünden Esma Teyze'nin dikkatli bir şekilde beni süzdüğünü fark ettiğimde omuzlarımı dikleştirip oturduğum küçük tabureden kalkarak karşısına geçtim. Şimdilik düşünmeyi ertelemem gerekiyordu.

"Neyim olduğunu ben de bilmiyorum Esma Teyze. Sadece içimde kötü bir his var, o kadar."

Söylediklerim karşısında Esma Teyze hiç de inanmadığını belli eden bakışlarını üzerime doğrulttu. Daha inandırıcı olmalıydım. Gözlerim esen rüzgârın etkisiyle, pencerenin kenarlarına savrulan perdeye kaydığında bahanemi bulmuştum. Aslında bahane değil, daha çok içimden geçen bir şeyi dile getirecektim.

"Hava da bozuk zaten bugün. Yağmur yağacak. İçime öyle doğuyor."

Mayıs ayının sonları olması sebebiyle günlerdir hava günlük güneşlik iken bugün bozacağı ve yerini kara bulutlara teslim edeceği tutmuştu. Benim gibi Esma Teyze de savrulan perdeye baktığında dayanamadı ve gidip hafif aralık olan pencereyi hızla kapattı.

"Bana da öyle geliyor. Yanına hırkanı da al," diyerek yatağımın üstünde bulunan siyah küçük çantayı ve aynı renkteki siyah hırkayı elime tutuşturdu.

"Hadi, daha fazla geç kalmadan Yakup götürsün seni. Eminim yapılacak işleriniz vardır."

İtiraz dahi etmeden Esma Teyze'nin koluna girerek odadan çıkmak için harekete geçtim. Son zamanlarda Sedat Abi gireceği üniversite sınavına iyice yoğunlaştığından evin tüm getir-götür işlerini kuzeni Yakup Abi üstlenmişti. Üstelik çalışmayı bayağı sevdiğinden hiç şikâyet etmiyor, her şeye koşturmaya çalışıyordu. Sabah Senem'i kuaföre bırakıp tüm gün peşinde dolandığı yetmiyormuş gibi şimdi de beni partiye götürecekti.

Esma Teyze'yle birlikte merdivenlerden aşağıya yavaşça indiğimizde, Zehra Teyze'nin elinde bir tepsi börekle kapıdaki Yakup Abi'yi tembihlemesine şahit olduk. En az bizim kadar o da yorulmuştu. Sırf hazır yemek yemeyelim diye parti için kaç gündür uykusuz kalıyordu. Hakkını asla ödeyemezdik.

Üzerime geçirdiğim hırkayla bahçeye çıktığımda Orhan Amca'nın havuzun kenarındaki çitleri temizlediğini gördüm. Devrim Amca'nın

evdeki yokluğu ise canımı sıkıyordu. Rahatsızlanan bir arkadaşının yerine bugün nöbet tutmak zorunda kalacaktı. Son zamanlarda hastanede çok fazla çalıştığından dolayı epey yorgun düşürüyordu ama yine de bizimle ilgilenmekten geri kalmıyordu. Hatta sabah çıkmadan önce Senem'in doğum gününü kutlamış hediyesini de vermişti. Senem her ne kadar değişmiş olsa da hediyelere pek takıntılı biri değildi. Onun için küçük bir *"İyi ki doğdun,"* dileği de yeterliydi.

Esma Teyze'nin hediyesi Senem'in doğum günü elbisesi olurken, Devrim Amca'nın hediyesi ise belli bir miktarda alışveriş çeki olmuştu. Söylediğine göre Senem'in zevkini henüz çözemediğinden, beğendiği şeyleri kendisinin almasını daha mantıklı bulmuş. Bense çantama iliştirmiş olduğum hediye paketini henüz vermemiştim. Bunu partiye saklamıştım çünkü açtığında yüzünde oluşacak ifadeyi merak ediyordum.

Esma Teyze'nin beni uğurlamasıyla, bahçedeki Orhan Amca'ya da el salladıktan sonra dışarı çıkarak kaldırım kenarında bekleyen Yakup Abi'ye doğru ilerledim. Arka kapıyı benim için açtığında kibar bir şekilde teşekkür etmeye özen gösterdim. Arabaya binmeden önce başımı kaldırıp da gökyüzündeki koyu gri bulutları incelediğim sırada burnumun ucuna küçük bir damla süzüldü. *Yağmur yağacak demiştim...*

5. BÖLÜM

Partinin gerçekleşeceği mekâna yaklaştığımızda elimdeki küçük çantadan cep telefonumu çıkararak saati kontrol ettim. Akşamın yedisine yaklaşıyordu neredeyse ve ben epey geç kalmıştım. Senem yapılan onca hazırlığa yardım etmediğim için muhtemelen canıma okuyacaktı.

Yakup Abi arabayı sağa çekip de sahildeki mekânın hemen önünde durduğunda yayıldığım koltuklarda elbisemi düzelterek biraz gerinmeye çalıştım. Bu gece için fazlasıyla enerjiye ihtiyacım olacaktı. Muhtemelen gece boyunca çok yorulacaktım.

Yakup Abi'ye bıraktığı için kibarca teşekkür ettikten sonra daha fazla oyalanmadan arabadan indim. O da benimle birlikte inip bagajdan çıkardığı börek tepsisini elime tutuşturduğunda, kolumdaki çantamla birlikte mekâna girmek için adımlarımı hızlıca atmaya başladım. Yağmur yavaş da olsa atıştırmaya başlamıştı ve ben henüz saçlarımın bozulmasını istemiyordum.

Müzik sesinin geldiği yöne doğru ilerlemeye devam ederken yüzüme çarpan rüzgâra aldırmamaya çalışarak elimdeki tepsiyi daha da sıkı tuttum. Kapının önünde bekleyen bir görevli beni tanıdığından olsa gerek hemen yanıma yaklaşmış ve börek tepsini elimden alarak diğer yemeklerin yanına götüreceğini söylemişti. Ona da kibarca teşekkür ettikten sonra kapının üstünde neon ışıklarla aydınlatılmış kocaman harflerle, *"Happy Birthday Senem!"* yazan restoranın içine ağır adımlarla girdim.

Her şey düşündüğümden de güzel olmuş, görevliler mekânın içine fazlasıyla özen göstermişti. Birkaç gün öncesinde Senem'le birlikte gelip şişirdiğimiz pembe, kalpli balonlar asılması gereken yerlere asılmış, Demir'in ayarlamış olduğu DJ ise restoranın en uç köşesinde yerini almıştı. Zehra Teyze'nin yapmış olduğu enfes

yemekler bir köşede açık büfe şeklinde sırayla dizilmişti. Restoranın ahşap, yuvarlak masaları pencere kenarlarına yakın bir şekilde yerleştirilerek ortadaki alan tamamıyla boş bırakılmıştı. Küçük bir masanın üstünde birikmiş hediye paketleriyse bana alışveriş merkezlerinde bulunan yeni yıl ağacının altına süs niyetine konulmuş, boş hediye kutularını anımsatmıştı. Çantamdan çıkarmış olduğum hediye paketini o tarafa doğru ilerleyerek diğer hediyeleri göz ardı edip en ön kısma bırakırken aynı zamanda da gözlerimle fazla gösterişli olan mekânı incelemeye devam ediyordum. İşin en komik tarafı ise herkesin ben gelmeden önce buraya gelmiş olmasıydı. Üçüncü sınıfların neredeyse hepsi ve son sınıflardan birkaç kişi de partide yerini almıştı. Hatta Aybüke bile göz kamaştıran güzelliğiyle buradaydı. *Sahi, Senem onu davet etmiş miydi acaba? Hiç sanmıyorum.*

Etrafı incelemeyi sürdürürken gözlerim sanki onu arıyormuşçasına ilk olarak onun bulunduğu tarafa odaklanmıştı. Üstündeki kot pantolonu ve giymiş olduğu siyah tişörtüyle oldukça havalı görünüyordu. Üstelik saçlarını yandan havaya doğru kaldırarak rampa şeklini verdiğini de eklersek oldukça çekiciydi. Onu çoğu kez rahat kıyafetleriyle gördüğüm için bu hali nefesimin kesilmesine neden olmuştu. Gerçi yine rahat, sportif giyinmişti ama bu şık olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Fakat üzerindeki siyah ceketin onu bunaltıp bunaltmadığını merak etmiştim çünkü mekân bayağı sıcaktı.

Elindeki bira kutusuyla ve asılan yüz ifadesiyle birlikte yanında bulunan Emre ve Batuhan'a bir şeyler anlatırken, bakışlarını bir anlığına onlardan kaçırdığında gözleri benimkileri yakaladı. Onu izlediğimi fark etmiş olmalıydı ki yüzüne yerleştirdiği yaramaz çocuk ifadesiyle sırıtarak elindeki bira kutusunu kimsenin fark etmeyeceği bir şekilde bana doğru kaldırdı. *Sana da merhaba Kedi Yavrusu.*

Haylaz sırıtışına yüzüme yerleşen tebessümle karşılık verirken Gökçe ve Bahar'ın da onların yanında olduğunu ve birbirlerinin kulaklarına bir şeyler fısıldadığını fark ettim. Geçirdiğimiz koca bir hafta boyunca ikisi de sürekli benden kaçarak gizli kapaklı işler çevirmişlerdi ve gördüğüm kadarıyla hâlâ iş başındaydılar. Her ne kadar beni olaya dâhil etmeyip kapının dışına atmış olmaları canımı epey sıksa da yeni barıştıkları için bu duruma ses çıkarmadım. Aksine tüm olanları gözden çıkararak etrafı incelemeye devam

ettiğimde gözlerim bu kez de doğrudan davetsiz misafirimiz olan Aybüke'ye kaydı. *O tek omuzlu, düz kırmızı uzun elbise ve parlak kırmızı ruj sence de bir doğum günü partisi için fazla abartılı değil mi Aybüke? Yoksa buradan çıkıp podyuma gideceksin de bizim mi haberimiz yok?*

Hissettiğim şeyin kıskançlık olup olmadığını bile henüz anlayamazken bu kızın bu kadar güzel ve alımlı olması sinirlerimi bozuyordu. Aynaya bakma hevesimi yerle bir ediyordu resmen. Bir kendime, bir de ona baktığımda Demir'in beni sevmesi imkânsız bir seçenek gibi görünüyordu. Fakat bozuntuya vermemek adına bakışlarımı Aybüke'den de kaçırıp Senem'i bulmaya odaklandım.

Etrafa gülücüklerini saçarak gelen misafirleriyle ilgileniyordu. Esma Teyze'nin hediye olarak aldığı çiçekli mavi elbiseyle gerçekten şirin görünüyordu. Üstelik bu kadar şatafatı göz önünde bulundurunca ben aynı abartılı özeni saçlarına da gösterir zannediyordum ama o sadece hafif su dalgaları yaptırmış ve arkadan da küçük bir tokayla tutturmuştu. Bu doğallığı bana eski Senem'in varlığını yeniden hatırlatmıştı. *Elindekilerin kıymetini bilip fazlasını istemeyen arkadaşımı...*

Gözleri beni bulup da sonunda geldiğimi fark ettiğinde omuzlarını düşürerek konuştuğu sınıf arkadaşlarını arkasında bırakıp hızla yanıma geldi ve boynuma sarıldı.

"Sonunda geldin," diyerek kulağıma mırıldandığında aynı zamanda sevmediğim çakma sarışın Damla da Senem'i takip etmiş ve istenmeyen ot gibi yanımızda bitmişti. Gözlerimi onun soğuk bakışlarından kaçırarak Senem'in sırtını sıvazladıktan sonra karşısına geçip baştan aşağıya inceledim. Gerçekten çok sevimli görünüyordu.

"Çok tatlı olmuşsun, sarışın."

"Sen de fazla asilsin, suratsız," dediğinde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ama yine de gülümsemeye çalıştım.

Bizim yakınlığımıza soğuk bakışlarıyla karşılık veren Damla'yla göz göze geldiğimde aramızdaki donukluğu, sırf bu gecelik bir kenara atmak adına, "Sen de fena değilsin, Damla," diyerek mırıldandım. Aslında giymiş olduğu deri, siyah dar pantolonu ve tıpkı saçları gibi platin sarısı olan ince askılı tişörtüyle oldukça itici görünse de nezaketen de olsa beğendiğimi söyledim.

"Sağ ol." Tıpkı suratı gibi soğuk çıkan ses tonuna karşılık hiçbir tepki vermeyerek tekrar bakışlarımı Senem'in heyecanla ışıldayan yeşil gözlerine çevirdim.

"Yapılacak herhangi bir şey var mı?" Her şey tam takır görünüyordu ama yine de elimden gelecek bir şey varsa yapmaya hazırdım.

"Aslında dışarıdaki masalara birkaç içecek koyalım diyorduk ama yağmur yağmaya başladığı için kimse terasa çıkmak istemiyor. Mumları dışarıda üfleme işi iptal yani."

Senem'le bu konuda da çok çakışıyorduk. O her zaman yaz kızıydı, bense ilkbahar veya sonbahar fark etmez, her zaman bahar kızıydım. Benim aksime yağmurlardan da ıslaklıktan da nefret ederdi ve böyle bir günde de buna maruz kaldığı için canı sıkkın görünüyordu. Dolayısıyla dışarıdaki terasta üflemeyi düşündüğü mumları mecburen içeride üflemek zorunda kalacaktı. Bu duruma bozulmayıp keyiflenmesi için onun sağ koluna girerek etraftaki durumu kontrol etmek adına onu hareketlendirdim. Göründüğü kadarıyla herkesin keyfi yerindeydi. Bir kişi hariç, ki o da hemen yanı başımızda bakışlarını bir noktaya dikerek kendi kendine söyleniyordu.

"Yemin ederim, sinir oluyorum şu kıza!"

Damla'nın öfkeli bakışlarını takip ettiğimde, yuvarlak masaların birinde yer alan iki kızı ve hemen yanı başlarında onlarla muhabbet etmeye çalışan Batuhan'ı gördüm. Kızlardan birisi tıpkı benim gibi koyu kahverengi saçlara sahipken, diğerinin kızıl tonlarına yakın uzun dalgalı saçları vardı. Batuhan her ne diyordu bilmiyorum ama esmer kız ona keyifle gülümserken, kızıl saçlı kız ise sadece düz bir ifadeyle bakmakla yetiniyordu. Damla'nın neden bu kadar sinirlendiğini anlamaya çalışırken, Gökçe ve Bahar'ın birkaç gün önce ikinci sınıflardaki kızıl saçlı bir kızdan bahsettiklerini hatırladım. Anlattıklarına göre Batuhan'ın son birkaç haftadır peşinde koştuğu ama bir türlü yüz bulamadığı, ikinci sınıflardan birinde okuyan Deniz olmalıydı bu kız.

Damla'nın olduğu yerde çatır çatır kudurması beni keyiflendirirken, bahsedilen şu meşhur kızı yakından incelemeye koyuldum. Batuhan'ın ne kadar çapkın olduğunu bildiğimden bu kızın pek de standartlarına uymadığını düşünüyordum. Çünkü Bahar'ın anlattığına göre Batuhan, vücut hatları belirgin, daha çok Aybüke'ye benzeyen ve yaşı biraz büyük kızlardan hoşlanıyordu. Fakat bu

kesin ne belirgin vücut hatları vardı ne de Aybüke'ye benziyordu. Bir kere uzun bacakları ya da onu farklı kılan başka bir tarafı dahi yoktu. Aksine benim gibi kısa ve zayıftı. Üstelik vücuduna nazaran asimetrik yuvarlak şirin bir yüzü vardı. Bana kalırsa kız Damla'ya bakarak çok daha sevimliydi. Tanımasam da sırf Damla'nın inadına bu kıza sempati besleyebilirdim.

Damla'nın bitmek bilmeyen söylenmelerine karşılık Senem kolumdan çıkıp da onun yanına doğru ilerlediğinde nefesimi tutarak onu takip ettim. *Tabii, git teselli et arkadaşını. Aman bir saniye bile yalnız bırakma.*

"Batuhan işte Damla. Ne yapabilirsin ki? İlla bundan da sıkılır." *Umarım sıkılmaz ve iyice âşık olur da şu çakma sarışın bir güzel ağzının payını alır.*

"Ne bıkması Senem ya? Kaç gündür pır dönüyor kızın peşinde." *Oh olsun! Bu duamı bu kadar hızlı kabul ettiğin için çok teşekkür ederim Allah'ım!*

Damla'nın yaptıklarından ve üzerime salmış olduğu iğneleyici bakışlarından sonra onun için üzülemiyordum bile. Biraz acımasızca da olsa yaşattığı her şeyi yaşamasını istiyordum. Ayrıca Deniz ondan kat be kat daha güzeldi. Görünüşü Batuhan'ın kriterlerine pek uygun olmasa da Damla'dan sonra böyle bir kıza çekilmesine şaşırmamalıydım.

"Sana da pes yani! Ne diye çağırdın ki bu kızı?"

Senem'in doğum günü partisi son günlerde okulun en çok konuştuğu mevzulardan biriydi. Onun üçüncü ve son sınıfları çağırdığını biliyordum ama ikinci sınıflardan birilerini pek göremiyordum.

"Batuhan çok ısrar edince dayanamadım. Ne yapayım? Eh, biliyorsun, Demir'in de en yakın arkadaşı. Mecbur çağıracaktım."

Böyle bir durumda Senem'e kızmakta haksızdı sarı çıyan Damla. Söz konusu Demir ve arkadaşlarıydı. Haliyle akan sular bile dururdu. Ayrıca Batuhan'ın Senem'den bunu isteyecek kadar bu kızın peşine düşmesi beni hayrete düşürmüştü. Belki de onun çapkın kalbi hiç beklemediği bir anda kıvılcımlarını göstermeye başlamıştı.

Damla'nın söylenmelerine ve sert bakışlarına daha fazla maruz kalmak istemeyen Senem bizi baş başa bırakırken, ben de Deniz'in

bulunduğu tarafa bakarak sinir bozucu bir şekilde kıkırdadım. Bu durum beni bayağı keyiflendirmişti.

"Ne gülüyorsun, Nisa? Çok mu komik?" Amacıma ulaşarak Damla'nın sinirlerini hoplatmanın verdiği hazla omuzlarımı dikleştirip alayla suratına baktım.

"Eh, biraz komik," diyerek meydan okuduğumda gözlerini kısarak bana doğru bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak iyice yaklaştı.

"Gül, tabii gül. Gecenin sonunda, Senem mumlarını üfledikten sonra Demir onu öptüğünde de ben bayağı güleceğim. Hatta yüzünün alacağı ifadeyi büyük bir keyifle izleyeceğim. Sonuçta son gülen iyi güler. Değil mi?" *Gıcık, uyuz, sinir bozucu çakma sarışın... Elimde olsa o laflarını tek tek yedirircesine saçlarından tutup yerlerde sürüklerdim de dua etsin Senem'in doğum gününü batırma niyetinde değildim.*

Ellerim ve bedenim vücuduma yayılan sinirle titrerken, bu gecenin bir an önce son bulması için dua ettim. *Sakin ol, Nisa. Sadece sakin ol. Bu gece illaki bitecek ve sen sonrasında rahat bir nefes alacaksın. Sadece sakin ol ve sabırla bekle...*

Hayır, gerçekten anlamıyordum. Bir insan nasıl bu kadar ukala ve itici olabilirdi ki? Sonra da *"Batuhan neden bana bakmıyor? Batuhan neden beni sevmiyor?"* diyerek ortalarda geziniyordu. Sen böyle antipatik tavırlar sergilersen Batuhan tabii ki de sana bakmaz. *Ay, iyi ki de bakmıyor yani! Damla gibi elinde sadece süpürgesi eksik cadı bir sevgilisi olacağına, hiç olmasın daha iyi.*

Saatler ilerlerken restoran daha da kalabalıklaşmıştı. Gelen misafirlerin keyfi bir hayli yerinde gibi görünüyordu. Bazıları ortadaki boş alanda DJ'e ayak uydurarak dans ederken; bazıları ise Zehra Teyze'nin yapmış olduğu yemekleri iştahla mideye indiriyordu. Üçüncü sınıfların neredeyse çoğu buradaydı ve ben hiçbirini tanımıyordum. Bu kadar kalabalık bir parti beklemiyordum doğrusu ama içimden bir ses bunda Damla'nın parmağı olduğunu söylüyordu. Eh, müdirenin yeğeni olunca okulda farklı bir popülerliğe sahipti ve hangi akla hizmetse kimse ona hayır diyemiyordu.

Senem ise Demir'in ellerinden tutarak onu oradan oraya koştururken, Kedi Yavrusu'nun yüzünde bezmiş bir ifade vardı. Sıkılmaya

ve gitgide daha da çok bunalmaya başlamıştı. Sürekli göz göze geldiğimizde bana, *"Kurtar beni,"* dercesine bakışlar atıyordu. Benimse elimden hiçbir şey gelmiyordu. Zaten geldiğimden bu yana hiç yan yana gelmemiş ya da konuşmamıştık. Gerçeği söylemek gerekirse bu oldukça sinir bozucuydu. Senem'in sürekli onu bir şeyler yapması için zorlaması beni bile sinirlendiriyordu.

Bendeki durumlar ise Demir'in yaşadıklarından farksızdı. Saatler ilerledikçe hem misafirlerle ilgilenmiş hem de Bahar ve Gökçe'nin yanından ayrılmamıştım. İkisi de bu akşam bir hayli tuhaf görünüyordu. Ne zaman yanlarına gitsem ya konuşmayı kesiyor ya da bana tuhaf bakışlar atıyorlardı. Bu durum artık canımı sıkmaya başlamıştı, tavırları kendimi fazlalık gibi hissettiriyordu. Eğer beni yanlarında istemiyorlarsa bunu açık bir şekilde dile getirebilirlerdi. Alınacak, gücenecek değildim. Sonuçta onlar benden çok öncesinde iki yakın arkadaşlardı zaten.

Sırf aralarında fazlalık gibi hissettiğim için Can'ın dans teklifini kırmayıp ona bile eşlik ettim. En azından o, yapmış olduğu saçma sapan esprilerle beni gülümsetmeyi başarabilmişti. Fakat dikkatimi çeken başka bir şey daha olmuştu. Sanki Can bunu bilerek yapıyor gibiydi çünkü ne zaman Gökçe, Bahar, Emre ve Can yan yana gelseler gecenin sonundan bahsediyorlardı. *Batuhan bu plana dâhil değildi galiba çünkü o hâlâ Deniz'in peşinden koşmakla meşguldü.*

Aralarındaki bu gizli mesajlaşmaya artık tahammül edemediğimden yanlarından iyice uzaklaşıp restoranın kapıya yakın bir köşesine gittim ve ayakta dikilerek insanları öylece uzaktan seyretmeye başladım. Aslında bir an önce Mustafa'nın gelmesini istiyordum. Beni bu eziyetten ancak o kurtarabilirdi. Biraz sonra partide olacağına dair bir mesaj attığında onu sabırsızlıkla beklediğimi yazarak mesajını yanıtlarken, o sırada yanıma yaklaşan birinin varlığıyla telefonumu kapatıp önünde dikildiğim masanın üstüne bıraktım. Başımı kaldırdığımda aramızda olanlara rağmen bana tüm içtenliğiyle gülümseyen Oğuz'la göz göze geldim. Elbette partiye o da gelmişti ama son yaşadıklarımızdan sonra değil konuşmak, onunla yan yana bile gelmiyorduk. O sinema gecesinden sonra aramıza büyük bir mesafe girmişti.

"Küs değiliz, değil mi?"

Aslında sorduğu sorunun cevabını ben de bilmediğimden sadece omuz silktim fakat buradaydı ve onu daha fazla kırmak istemiyordum. Üstelik karşımda böyle masum bir şekilde duruyorken kendimi daha çok suçluyordum. *O sinema gecesi başlı başına bir hataydı. Hiç kabul etmemeliydim.*

"Hayır, değiliz," dediğimde yüzüne keyifli bir gülümseme yerleştirerek bana doğru bir adım atıp yaklaştı.

"İşte buna sevindim, çünkü sonunda seni dansa kaldırabilirim," diyerek elini uzattığında nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilemedim. Herkes buradaydı ve ben tüm dikkatleri üzerimize toplayacak bir şekilde, sırf Oğuz mutlu olsun diye onunla dans etmek istemiyordum.

Tam da başımı onu reddetmek istercesine sallayacağım sırada yanımıza yaklaşan Demir'le ve onun öfkeyle bakan karamel gözleriyle karşılaştığımda tepkimi geciktirmeden Oğuz'u hızla reddettim. Bakışlarımın başka bir tarafa kaydığını fark eden Oğuz ise gelenin kim olduğunu hemen anlamış olacaktı ki havaya kaldırdığı elini hızla indirerek, "Geldi yine başımın tatlı belası. Ortam gerilmeden kaçıp doğum günü kızını bulsam iyi olur," diye söylendi ve Demir ona bir şey deme fırsatı yakalayamadan hızla yanımızdan uzaklaştı. Bu anlayışlı tavrı için bir ara ona teşekkür etmeyi aklıma kazıdım.

Oğuz'un gidişiyle, Demir, yanıma gitgide yaklaşırken içimi gıdıklayan mutluluğa engel olamadım. İhtiyacım olan tek şey şimdi tam karşımdaydı. Tüm gece hiç konuşamayıp şu an yanıma geldiğini görmek resmen havamı değiştirmişti. İçimdeki parçalı bulutlar yerini parlayan güneşe bırakmıştı. Yanıma ulaşarak sırtını arkamızdaki yuvarlak masaya benim gibi yaslayıp ellerini de ceketinin cebine yerleştirdiğinde dudaklarımı ısırmadan edemedim. Bu akşam gerçekten fazla çekici ve fazla güzel görünüyordu. *Erkeklerin de güzel görünmesi mümkün müydü acaba?* Çünkü ben yakışıklı tabirinden pek hoşlanmıyordum. *Mesela Jamie Dornan bile benim için yakışıklı bir erkek değil, aksine çok güzel bir adamdı ama konumuz bu değildi...*

"Nasıl gidiyor, Kutup Yıldızı?" diye sorduğunda yanaklarımı iyice şişirerek içime çektiğim nefesi bıkkınlıkla dışarı bıraktım.

"Berbat gidiyor, Kedi Yavrusu. Sende?" Göz ucuyla bakarak yanaklarının kenarındaki çizgileri tüm görkemiyle bana sunduğunda bir kez daha dudaklarımı ısırdım.

"Al benden de o kadar."

"Çak bir beşlik o zaman."

İyice keyiflenerek sağ elimi kaldırıp da onun yüzüne doğrulttuğumda gülümsemesi kıkırtıya dönüştü ve havada yakaladığı elime elini kenetledi. Birkaç saniye boyunca kenetlenen ellerimize bakarken nerede olduğumuzu hatırlayarak kendimi geri çektim ve tekrar eski pozisyonuma dönerek sırtımı masaya yasladım. Demir ise gözlerini iyice kısmış ve sinirlerine hâkim olmaya çalışır bir ifadeyle bana bakmayı sürdürmüştü. Neden böyle olduğunu biliyordum.

"Yine ne diyordu o gereksiz sana?" Elbette Oğuz'dan bahsediyordu. *Acaba Oğuz yanıma gelmeseydi, yanıma gelmeye tenezzül eder miydi?* Ayrıca Senem tüm akşam boyunca onu peşinde kuyruk gibi dolaştırmıştı. *Ben bir şey diyor muydum? Tabii ki hayır (!).*

"Şimdi bunu mu tartışacağız?" Sorduğum soruya karşılık karamel gözleri iyice kararmaya başladı. Tamam, Oğuz'u sevmiyor ve hatta kıskanıyor olabilirdi ama böyle bir akşamda üzerimize düşen asıl sorumlulukları yapmak zorundaydık.

"Evet, tam da bunu tartışacağız," dediğinde gözlerimle ona nerede olduğumuzu hatırlatırcasına bakışlar atıp çevremizdeki büyük kalabalığı gösterdim.

"Şu saçma geceyi bir atlatalım da başka hiçbir şey istemiyorum. Elini özgürce tutmak dışında tabii," diyerek bir adım daha atıp iyice yanıma yaklaştığında kolundan hafif bir şekilde itmek zorunda kaldım. İşittiklerim beni utandırsa da ve hatta heyecan verici de olsa şu an nerede olduğumuzu unutmaması gerekiyordu.

Vermiş olduğum asıl mesajı anladığında hemen geri vites yaparak yanımdan uzaklaştı ama yüzündeki ifadeden gerçekten bunalmaya başladığını anlayabiliyordum. Onu biraz keyiflendirmek için bir şeyler yapabilirdim. *Mesela onunla uğraşıp, dalga geçmek gibi... Malum, kendisi son günlerde dans okulunda benimle bayağı bir uğraşıyordu, çünkü sürekli üstüne titreyerek gösterdiği hareketi bir türlü beceremiyordum.*

"Pek bir eğleniyor gibi görünüyorsun," diyerek alayla konuştuğumda bana yandan bir bakış atarak, *ciddi misin* dercesine gözlerini kıstı.

"Yaa! Ne demezsin, Nisa? Çok eğleniyorum, inanılmaz eğleniyorum. Hatta o kadar eğleniyorum ki birazdan ortaya geçip, *Ankara'nın Bağları* eşliğinde göbek atacağım." Verdiği tepkiye karşılık kıkırdarken o da benimle birlikte sırf sinirden güldü. Yanaklarının kenarındaki çizgilerin, yüzüne kattığı çekiciliğe karşı koyamayıp gözlerimi bir müddet üzerinden alamadım. Hatta takılı kaldım desem yeridir.

"Tişörtün üstüne ceket giymişsin. Boğulmuyor musun?" Gözlerim siyahlığına ve şıklığına bir kez daha takılırken bunu dile getirmeden edemedim. Mekân gerçekten çok sıcaktı ve Demir'in o ceketle nasıl durduğunu merak ediyordum doğrusu.

"Hem de öyle bir boğuluyorum ki... Belki Senem anlar, halime acır da beni bir rahat bırakır diye düşündüm ama nerde..." Söylenerek tekrar aramızdaki mesafeyi kapatıp iyice yanıma sokulduğunda dudaklarını çevredeki onca insana rağmen kulağıma doğru yaklaştırdı.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadığında titrememi bastıramadım. Etrafta bu kadar insan varken bana böylesine yakın olması hiç iyi değildi.

Söyledikleriyle elim ayağıma dolaşırken, gözlerim doğrudan Senem'i arayıp bulduğunda bir köşede Oğuz'la konuştuklarını fark ettim. Demir'den biraz olsun uzaklaşmak istediysem de ellerinden birinin parmaklarını önce açıkta kalan ensemde, ardından ise atkuyruğumda hissettiğimde yerimden kımıldayamadım.

"Kız arkadaşının doğum gününde bana bunu söylemen uygun mu sence?" Tekleyen nabzımla sorduğum soruya karşılık gözlerini üzerimden ayırmadan saçımla oynamaya devam etti.

"Gözlerim senden başkasını görmüyor ki... Ne yapayım?" Yüzümü hapseden sıcaklığa esir olmadan aramızdaki mesafeyi biraz açarak ondan uzaklaştım. Bu kadar yakın olduğumuzu kimse fark etmeden kendimi dizginlemem en iyisiydi.

"Ama saçlarını bir daha toplama," diye devam ettiğinde kaşlarımı havaya kaldırarak merakla ona baktım. Bunu sürekli dile

getiriyordu. Dans okulunda da ne zaman saçlarımı toplasam lastiğimi çıkarıyor ve çalışma saatleri boyunca bana geri vermiyordu.

"Neden?"

"Çünkü ben açık hallerini daha çok seviyorum." Daha biraz önce kaybolmaya başlayan kızarıklık yüzümde tekrar yerini alırken, gözlerimi bu kez Demir'den kaçırmak zorunda kaldım. İltifatlara pek alışık değildim ama Demir sanki bunu pek de umursamıyor gibi aramızdaki mesafeyi tekrar kapatarak dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı.

"Mesela şimdi terasa çıksak. Yağmurun altında dans etsek ve sonra ben seni..." Cümlesini sonlandırmasına izin vermeden omzuna hafif bir şekilde vurup onu kendimden bu kez iyice uzaklaştırdım.

"Oha Demir!" *Bu havada terasa çıkıp fantezi yaşamayı mı düşünüyordu bu çocuk? Üstelik böyle bir günde?*

Verdiğim tepkiye karşılık keyifle gülümserken, tavrımın onun neşesini yerine getirdiğini fark ettim. İşte buna ben bile keyiflenebilirdim.

"Yüzün kızardı," dediğinde ona okkalı bir cevap verip bunlara onun sebep olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama masada titreyen telefonumun sesiyle kelimelerimi yutarak susmayı tercih ettim. Mustafa mesaj atmış ve kapının önünde olduğunu belirtmişti. Anlaşılan gidip onu karşılamam gerekiyordu.

"Benim dışarı çıkmam gerek," dediğimde Demir sanki bunu bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırarak sinsice sırıttı. *Elbette aklı biraz önce söylediklerine gitmişti.*

"Terasa değil, Demir. Mustafa gelmiş, onu karşılayacağım."

"Peki, git bakalım."

"Sen de rahat dur," diyerek işaret parmağımı ona doğru salladığımda iki elini de havaya kaldırarak arkasını dönüp yanımdan hızla uzaklaşmaya başladı.

Demir'in yeniden Emre ve Batuhan'ın yanına gitmesiyle ben de yönümü değiştirip kapıya doğru yöneldim. Hızlı adımlarla dışarı çıkacakken yağmurun daha da şiddetlendiğini fark ettim. Yazın başlamasına resmen meydan okuyordu çakan şimşekler. Tam terasa adım atıyordum ki yağmurdan kaçmak için koşuşturan Mustafa kapı eşiğinde yakaladı beni. Karşımda gördüğüm manzara bayağı

bir şaşırtıcıydı. Çünkü onu ilk defa bu kadar havalı görüyordum. Takım elbise giymiş, kravat bile takmıştı. *Oysa Mustafa kravatlardan lise hayatı boyunca nefret etmişti.*

"Oooo! Bu ne şıklık Mustafa Bey," diyerek onunla alay ettiğimde cevap verme girişiminde bile bulunmadan gözlerini devirerek kolunu omzuma attı. Böylece çenemi kapatmam gerektiğini resmen hareketleriyle belli etmiş oldu.

Hafif yağmur soğuğuna daha fazla maruz kalmamak için doğrudan onu içeri soktuğumda, ellerini kumaş pantolonunun cebine atarak restoranı inceleyip küçük bir ıslık çaldı.

"Vay! Etraf bayağı cafcaflı olmuş."

"Yaa sorma! Sarışın her bir detayı bilmem kaç kere gözden geçirdi."

Çalan müzik nedeniyle ses tonumu biraz yükselttiğim sırada Senem'le göz göze geldik. Ona doğru gelmemizi işaret ettiğinde Mustafa'nın koluna girmek zorunda kaldım. Dans eden yoğun kalabalığın arasından sıyrılmaya çalışarak Senem'e doğru ilerlerken Mustafa'nın ansızın duraksamasıyla ben de durmak zorunda kaldım çünkü yanlışlıkla da olsa birine çarpmıştı.

"Yavaş be öküz!"

Duyduğum sese karşılık ben de arkamı döndüğümde çarptığı kişinin Aybüke olduğunu gördüm. Fakat Aybüke tüm laflarını bir anda yutmuş, gözlerini bize dikmişti. Mustafa'nın sesi bile çıkmazken koluna girip tekrar sürüklemeye başladım ama gözü sürekli arka tarafa doğru kayıyordu. İşin ilginç yanı Aybüke de sürekli arkasını dönüp bizim bulunduğumuz tarafa bakıyordu. *Bir dakika, bir dakika... Ben bu bakışlara bir kez daha maruz kalmıştım. Hey! Size ne oluyor öyle? Bu ilgili bakışmalar da neyin nesi şimdi?*

Mustafa'nın kolundan daha da sert bir şekilde tutup sürüklemeye devam ettiğimde karşıma alıp gözlerimi iyice pörtleterek ona baktım. *Ne diye Aybüke'nin arkasından o kadar uzun bakmıştı?* Bana bunun açıklamasını yapmak zorundaydı.

"O da neydi öyle?" diye soluduğunda aynı meraklı bakışlarla Mustafa'yı süzdüm. *Ben de tam olarak bu sorunun cevabını bilmek istiyordum. Hadi, açıkla bakalım bana bunu.*

"Sana sormalı Mustafa," diyerek oldukça ters bir şekilde onu cevapladığımda hâlâ kendi kendine gülümsüyor ve sürekli arkasını dönüp o tarafa bakıyordu. *Ne oluyordu bu çocuğa böyle?*

Sorumu bir kez daha cevapsız bırakarak Senem'in bulunduğu tarafa doğru gittiğinde beni de aklımdaki soru işaretleriyle baş başa bırakmıştı. Durumun garipliği beni hâlâ rahatsız ederken, Mustafa da aldırmıyormuş gibi yaparak Senem'e yaklaşmış, doğum gününü kutlayarak ona küçük bir hediye paketi uzatmıştı. Fakat Mustafa'nın sergilediği bu yersiz davranışa canım öyle bir sıkılmıştı ki onların yanına gitmek yerine Gökçe ve Bahar'ı bulmayı tercih ettim.

Kalabalık olan restoranda misafirlerin arasında yürümeye çalışırken Bahar'ın Batuhan ile birlikte Deniz'in yanında olduğunu gördüm. Eh, dolayısıyla şıklarımdan Bahar'ı elemek zorundaydım çünkü zira o şu an kardeşine çöpçatanlık yapmakla meşguldü. Tercihimi Gökçe'den yana kullanmaya karar verdiğimde onun da kalabalığın içinde olmadığını fark ettim. Şıklardan Gökçe'yi de üzüntüyle elerken, kenarda bir köşede Can'ın gülümsediğini gördüm. Sonunda aklımı dağıtacak birini bulduğumu düşünürken, onun da yanında Oğuz'u görmemle geri adım atmak zorunda kaldım. Şanssızlığımın tam da tavan yaptığı bir ana denk gelmiştim. Onların yanına gidemezdim çünkü Demir bir şekilde olay çıkartmanın yolunu bulurdu ve böyle bir günde buna hiç hazır değildim. Aklımı karıştıran duygular yeniden zihnimde yerini alırken, sinirlerimi bastıramıyordum.

Mustafa, Aybüke'ye neden o kadar ilgili bakmıştı ki? Ona o kızın Demir'le, kendi öz kardeşiyle yattığını söylemiş olmama rağmen neyin ilgisiydi bu şimdi? Üstelik sahilde yaptığımız o son yüz yüze konuşmada da bana ısrarla Aybüke'nin kim olduğunu sormuştu. Ne yani? İlk görüşte aşk zırvalığına inanmam mı gerekiyordu? Asla!

Hiç de hoş karşılamadığım bu düşünceyi aklımdan hızla silmeye çalışırken, sorularımın cevabını verebilecek tek kişiye odaklandım. Mustafa'yı bulmalı ve Senem'in doğum günü partisine aldırmadan aklımda oluşan soruları doğrudan ona sormalıydım. Aybüke'ye olan ilgisini bir an önce sonlandırsa iyi olurdu yoksa bu işe ben el atmak zorunda kalacaktım. Senem'de başarılı olamamıştım belki ama aynı hataya bir kez daha düşmek istemiyordum.

Arkamı dönüp de geldiğim yöne doğru tekrar ilerlemeye başladığımda gözlerim ilk olarak Senem'in bulunduğu tarafa kaydı ama Mustafa yanında değildi. *Daha birkaç dakika geçmeden nereye kaybolmuştu bu çocuk?* Senem'in bulunduğu taraftan gözlerimi ayırdığımda Gökçe'nin mekânın en uç köşesinde, DJ'in yanında olduğunu fark ettim. Onu bulmanın verdiği rahatlıkla nefesimi bırakıp yanına doğru ilerledim. DJ'e sevdiği parçalardan birini çalmasını rica ettiği sırada dönüp benimle göz göze geldi. Tüm içtenliğiyle sırıtırken doğrudan konuya girdim. Mustafa'yla iyi anlaşıyordu, bu nedenle nerede olduğunu bilme ihtimali gayet yüksekti.

"Gökçe, Mustafa'yı gördün mü? Daha yeni geldi ama bir anda ortalıktan kayboldu."

"En son gördüğümde Aybüke'nin yanındaydı."

Ne diyeceğimi bilemez bir haldeyken beni aniden DJ'in bulunduğu tepeye çıkarmış ve işaret parmağıyla mekânın diğer tarafında kalan en uç köşeyi göstermişti. *Keşke gözlerim kör olsaydı da şu manzarayı görmeseydim...*

Hayal kırıklıklarının arasına şaşkınlığım da kat be kat eklenirken yutkunmama engel olamayıp çıktığım yerden hızla indim. *Birincisi, Mustafa'nın Aybüke'nin yanında ne işi vardı? İkincisi, bunlar neden bu kadar keyifli bir şekilde gülüşüyorlardı? Ve üçüncüsü, Mustafa'nın Aybüke'ye uzattığı şey kırmızı gül müydü?*

Gökçe, "Bence ateş bacayı sarıyor, Nisa. Benden söylemesi," diyerek alayla mırıldandığında gerçekler zihnime akın etti. *Ne ateşi ne bacası? Biri bana hortum uzatabilir mi lütfen? Söndürmem gereken bir yangın söz konusu.*

Gökçe'nin keyifle benimle alay etmesini hiçe sayarak adımlarımı bu kez restoranın diğer tarafında kalan en uç köşeye doğru sürüklemeye başladım. Bu saçmalığa birinin son vermesi gerekiyordu. Dans edenlerin arasından zorlukla sıyrılmış olsam da Mustafa ve Aybüke'nin bulunduğu yuvarlak masaya sonunda yaklaştım. Bay çokbilmiş arkadaşıma daha sonrasında bunun hesabını soracağımı belli eden bakışlar atarken, aynı zamanda da Aybüke'nin kokladığı kırmızı gülü elinden hızla çekip aldım. Eğer çiçeklere karşı derin bir sevgi beslemeseydim bu gülün yapraklarını onu sinir edecek olmanın vereceği zevkle karşısında bir güzel yolardım.

"Versene gülümü ya!" *Nereden senin gülün oluyormuş bu? Sırf bu partiyi süslemek için özel olarak almıştık biz onları.*

Elime aldığım gülü tekrardan çekip sahiplenirken onun üzerine yürümemek için kendimi zor tutuyordum. *Ayrıca ellerindeki o kafam kadar büyük takılar da neydi öyle? Hiç yakışıyor muydu genç bir kıza o denli absürt takılar? Hem çıkarmış olduğu pençelerini en yakın arkadaşımdan uzak tutsa iyi olurdu. Yoksa olacaklardan ben sorumlu değildim.*

Aybüke'nin sinirle bakan gözlerine aldırmadan Mustafa'nın kolundan tutup onu önümde sürüklemeye başladığımda, silkelenerek bedenini benden uzaklaştırdı; fakat sırf olay çıkmasın diye de bana katlanmayı tercih edip beni takip etti. Onu partinin en ücra köşesine doğru çektiğimde kollarımı göğsümde birleştirerek dik dik suratına baktım.

"Oğlum başıma bela mısın sen?"

"Asıl sen niye kısmetimi kapatıyorsun suratsız?" *Ne kısmetinden bahsediyordu bu? Böyle bir kısmeti varsa da olmaz olsun!*

"Ya ben sana demedim mi, yasak meyve o diye? Ne diye ısrarla ısırmak istiyorsun?"

"Ne biliyorsun? Belki ilk buluşmaya gelinlikle gelecek." Benim ciddiyetimin aksine Mustafa hâlâ dalga geçmeye ve beni öfkelendirmeye devam ediyordu.

"Mustafa, seni gebertirim. Vallahi gebertirim." Biraz daha beni delirtirse iyi arkadaş hallerimi bir kenara atıp ona pençelerimi çıkarmak zorunda kalacaktım.

"Ya bir susar mısın Nisa? Gül gibi kızı kaçırdım senin yüzünden."

Burada, okuldaki lakabı sürtük olan bir kızdan bahsediyorduk ve o kız, kendi öz kardeşiyle yatmıştı. Her şeyi geçtim, asıl bunu nasıl gözden kaçırabilirdi?

"Neyse, en azından gülü verdim," diyerek söylenmeye devam ederken, benimle dalga mı geçiyordu yoksa gerçekten ciddi miydi, çözemiyordum. Gözleri Aybüke'nin bulunduğu taraftan bir an olsun ayrılmazken gözlerinin içinde daha öncesinde Senem'e bakarken bile görmediğim bir gülümseme peyda oldu.

"Ateş ediyor resmen."

Eh, Aybüke'nin o can alıcı kırmızı elbisesi ve rujunu düşündükçe ateş etmemesi imkânsızdı.

"Yaa! Ateş seni çağırıyor hatta!" Burnumdan soluyarak öfkeyle karışık alayla söylenirken, Mustafa'nın yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

"Eh, gideyim o zaman ben," dediğinde gitmek için gerçekten harekete geçmişti ama ceketinden tutarak onu hızla karşıma aldığımda artık buna katlanamayacağımı anladım.

"Mustafa, ne oluyor sana böyle? Ne bu tavırlar? Senem'e beslediğin duygulara ne oldu senin?" Sorularımı ardı ardına sıralarken Mustafa'nın yüzü de artık ciddiyete bürünmüş ve en az benimki kadar gerilmişti.

"Nisa, biz konuşmadık mı bu konuyu? Artık o duyguların yok olup gittiğini söylemedim mi ben sana? Ayrıca gözle görülebilen bir şeye neden körmüş gibi muamele yapayım ki?" Söylediklerleriyle aklımı daha da çok karıştırıyordu. *Bu da ne demekti şimdi? Aybüke'ye çekilmesinin tek sebebi onun güzelliği miydi yani?*

"Ne yani? Tek neden güzellik mi şimdi? Ya o kız..." Cümlemi bitirmeme izin vermeden işaret parmağını bana doğrultarak çenemi kapatmam gerektiğini belirten bakışlar attı.

"Kardeşimle yattı. Papağan gibi bunu defalarca tekrarlamanın lüzumu yok. Neyin ne olduğunun gayet farkındayım. Sana öncesinde de dedim. Herkes hata yapar. Sen de yapıyorsun." *Hiç tanımadığı bir kızı bana, dostuna karşı nasıl böylesine savunabiliyordu?*

"Hata olduğunu nereden biliyorsun peki?" Onu köşeye sıkıştırmış olduğum asıl gerçek soruya karşılık nefesini sitemle dışarı bırakarak gözlerini devirdi.

"Kıza çarptığım için özür dileyip tanıştık ve biraz da lafladık. Abartma artık. Gerçekten boğucu olmaya başlıyorsun."

Karşılık vermeme bile izin vermeden kırıcı laflarını üzerime boca edip yanımdan hızla uzaklaşmaya başladığında pes etmeden ben de onu takip ederek peşinden gittim. Pekâlâ, Aybüke konusunu şimdilik rafa kaldırabilirdim ama Mustafa'nın benden kaçışı yoktu. Olmayacaktı da. Ben o kızın varlığından bile hoşlanmazken, adam kalkmış bana, *"Kısmetimi kapatıyorsun,"* diyordu. *İnanılacak gibi değildi.*

Mustafa'nın peşinden öfkeyle soluyarak gittiğimde, bir köşede öylece tek başına dikilen Demir'in yanına ilerlediğini gördüm.

Tıpkı kardeşi gibi sırtını duvara yaslayıp da etrafı seyretmeye koyulduğunda biraz ittirerek de olsa ortalarına geçmiş ve sergiledikleri tavrı taklit etmeye başlamıştım. İkisinin tam ortasında olmak çok garipti. Gerçi değer verdiğim iki genç adamın aslında kardeş olması daha da garipti ya neyse.

"N'aber, Demir kardeşim?" Mustafa gözlerini etraftan ayırmadan sorusunu yönelttiği sırada afallayan ifademle kaşlarımı kaldırarak ona dönüp *ne yapıyorsun sen,* dercesine baktım.

"Bok gibiyim, kardeşim. Sen?"

"Al benden de o kadar, kardeşim."

Tüm bu kardeşim muhabbeti havada uçuşurken üzerime çöken ağırlıkla gözlerimin içi yanmaya başladı. Sızlayan gözlerim Demir ve Mustafa arasında gidip gelirken ortalarında durmanın garip değil de büyük bir yük olduğunun bir kez daha farkına vardım. Birbirinden çok farklı iki kardeş hemen yanı başımda dikiliyordu ve birinin tüm bu şeylerden haberi dahi yoktu. Mustafa'nın omuzlarıma yüklediği bu sır öyle ağırdı ki şimdi bu ağırlığın altında ne kadar ezileceğimi yakinen tecrübe ediyordum. *Kim bilir bu gerçeği Demir'den nasıl ve ne kadar süre boyunca saklayacaktım?*

6. BÖLÜM

Saatler ilerlediğinde, Senem'in doğum günü pastasındaki mumları üfleme ritüeli de gece yarısını geçmeden aradan çıkmıştı. Bazı misafirler ortada kalan boş alanda hafif müzik eşliğinde dans ederken, bazıları ise bulundukları masaların çevresinde keyifle muhabbet ediyor ya da pastalarını yiyorlardı. Pastayı dağıtan görevlilere bizzat yardım ettikten sonra Batuhan ve Emre'yle laflayan Bahar'ın yanına, kendime almış olduğum pasta dilimiyle ilerlemeye başladım fakat sonrasında bakışlarım aniden Can'a takıldığında bir süre duraksamak zorunda kaldım. Boş bakışlarını bir tarafa odakladığını gördüğümde henüz dokunmadığım pastamı misafirlerden birine ikram ederek yönümü değiştirip onun yanına doğru ilerledim.

Bakışlarını diktiği noktayı takip ettiğimde ise Gökçe ve Mustafa'nın da ortadaki alanda gülüşerek dans ettiklerini gördüm. Gökçe'nin Mustafa'ya karşı biraz ilgisinin olduğunu biliyordum ama en yakın arkadaşım davranışlarıyla bu gece fazlasıyla sabrımı taşırıyordu. Önce Aybüke'ye ilgisini belli etmişti, şimdi de Gökçe'yle dans ediyordu. *Amacı neydi bunun?*

Can, "Umutlanmak çok mu kötü bir şey, Nisa?" diye sorduğunda onu cevapsız bıraktım. Ne diyeceğimi bilemedim. Son zamanlarda Gökçe'yle olan yakınlığına bizzat şahit olduğumdan en az Mustafa kadar Gökçe'nin de hareketlerine bir anlam veremiyordum. *Neden ısrarla Can'ın kalbini kırıyordu ki? Acı çektiğini göremiyor muydu?*

"Neden öyle dedin ki şimdi sen?"

"Çok aptalım çünkü." Can'a iyice yaklaşarak destek olmak istercesine kolunu sıvazladığımda yüzünde küçük bir tebessüm belirdi

ama hüznü hâlâ yerini koruyordu. Böylesine hayat dolu, şen şakrak birinin kalbinin sürekli kırılması büyük haksızlıktı.

"Birkaç haftadır bayağı yakındık. Hatta daha öncesinde hiç olmadığımız kadar yakındık. Ben de zannettim ki... Geri zekâlıyım ya! Vallahi de billahi de çok geri zekâlıyım! Hatta o kadar geri zekâlıyım ki kızın küçücük bir ilgisine bile bel bağlıyorum."

Can'ın Gökçe'yi ne kadar çok sevdiği, gözlerinden de dizginleyemediği öfkesinden de anlaşılıyordu ama burada asıl haksızlığa uğrayan oydu. Son zamanlarda Gökçe garip davranmış ve sürekli onun aklını karıştıracak şekilde Can'a fazla yakın davranmıştı. Durduk yere onu yanaklarından öptüğüne, yanına gidip aniden boynuna atladığına defalarca tanık olmuştum. Can elbette bunlara umutla bağlanırdı. *Nasıl bağlanmasın ki?* Gökçe'yi gerçekten anlayamıyordum. *Madem bu kadar yakın davranıyorsun, öyleyse neden şimdi Can'la değil de Mustafa'yla dans ediyorsun?*

"Ben biraz hava alacağım. Sonra gelirim."

Can, itiraz etmeme bile fırsat vermeden yanımdan hızla uzaklaşarak dış kapıya doğru ilerleyip bu soğuk havada terasa çıkmıştı. Belki de biraz yalnız kalmak ona iyi gelebilirdi.

Can'ın yanımdan gidişiyle müzik de sonunda durmuş, Gökçe ve Mustafa ise birbirlerine gülümseyerek soluğu yanımda almışlardı. Gökçe deniz kadar berrak gözlerini bir şey ararcasına birkaç saniye boyunca etrafta dolandırdıktan sonra bana çevirdi.

"Can nerede?" Gözlerimi devirmeden edemedim. *Hem Mustafa'yla çocuğun gözü önünde dans ediyordu hem de şimdi bana onun nerede olduğunu soruyordu.*

"Bazı zamanlar seni gerçekten anlamıyorum, Gökçe," diye yakındığımda aynı anlam veremeyen bakışları onun gözlerinde de gördüm. Fakat hâlâ bir cevap beklercesine bana bakmayı sürdürdüğünde çıkış kapısını başımla işaret ederek, "Dışarı çıktı," dedim. Hızlı adımlarla kapıya doğru giderken Gökçe'nin arkasından gülümseyerek bakan Mustafa'ya harladığım ateşi püskürtmemek için kendimi zor tutuyordum. Bu gece beni çıldırtmak için özellikle bir çaba sarf ediyor olmalıydı. Oysa ben, beni tüm bu stresten uzaklaştırıp rahatlatacak olan insanın o olduğunu düşünmüştüm.

"Hele seni hiç anlamıyorum. Demir'le kardeş olduğunu bu kadar belli etme bari." Vurucu laflarım karşısında bakışlarını Gökçe'nin ardından çekerek bana çevirdi ve yine o sert ifadeyi takındı.

"Bak, saçma sapan konuşuyorsun yine. Kız bir konuda fikir almak istedi sadece. Ben de yardımcı olmaya çalıştım."

Söylediklerine pek aldırmayarak Gökçe ve Can'ın peşine düşüp ben de terasa doğru ilerlemeye başladım. Büyük ihtimalle tartışacaklardı. Hem buna engel olmak istiyordum hem de aralarının bir kez daha bozulmasına şahit olmak istemiyordum. Terasa çıkıp da hiddetlenen yağmurun sesini duyduğumda endişelendim ama onların yağmurun altında değil de terasın kapalı alanında olduklarını gördüğümde içim rahatladı. Can ellerini beline koyup Gökçe'ye dik dik bakarken Gökçe ise ona artık sakinleşmesi gerektiğini söylüyordu.

"Can, lütfen, bir sakin olur musun? Yanlış anlıyorsun."

"Neden sakin olayım ki Gökçe? Ben kimim ki, senin neyinim ki sakin olayım? Ya bak, artık ben dayanamıyorum. Tamam mı? Eğer benden rahatsız oluyorsan eğer beni istemiyorsan söyle gitsin. İçinde kalmasın. Kırılmam, gücenmem, kızmam sana. Uzak dururum. Daha fazla rahatsız etmem, bunaltmam seni ama sadece söyle bana, bileyim."

Can'ın çaresizliği ses tonuna yansırken Gökçe aralarındaki mesafeyi kapatarak ona yaklaştı ve tutunduğu kolları sıvazlamaya başladı. *Anlaşılan yine şu 'biz iki yakın arkadaşız' muhabbetine başlayacaktı.*

"Can, gerçekten yanlış anlıyorsun."

"Ben mi yanlış anlıyorum? Elbette ben yanlış anlıyorum. Çünkü zaten burada aptal olan da benim. Bunca zaman boyunca aptal hislerimin peşinde koştuğum için bu haldeyim. Gerçekten çok aptalım ya! Çok apt-"

Can'ın son sürat konuşmasını sonlandıran şey karşısında gözlerim yerlerinden fırlayacakmış gibi açılırken, dudaklarımdan kopan çığlığı susturmak için elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım. Çünkü tam da bu sırada, Gökçe asla aklıma bile gelmeyecek olan şeyi gerçekleştirmiş ve Can'ın ensesinden tutarak onu kendine çekip dudaklarına kapanmıştı. Can hiç kımıldamadan karşısında

öylece dikilirken Gökçe, Can'ın dudaklarına kondurduğu öpücük sonrasında kendini geri çekmiş ve sırıtmaya başlamıştı.

"Maviş, sen ne yaptın ya?" Can'ın donup kalan bedenine karşılık çocuklar gibi kıkırdarken, omuz silkerek bu kez yüzünü avuçlarının içine almıştı.

"Seni seviyorum aptal. Hem de asla yanımdan gitmeni istemeyecek kadar çok seviyorum ve artık bunu anlaman gerekiyordu."

Gökçe'nin söyledikleri karşısında dilim tutulmuş hâlde hâlâ onları izlerken yanıma gelen Mustafa'yı fark etmemiştim bile.

"Benden bu konuda fikir istedi. Çocuğa bir türlü açılamıyormuş."

Mustafa'ya doğru yaklaşıp da başımı özür dilercesine omzuna yasladığımda beni itmedi ya da sergilediğim tavra kızmadı. Aksine kollarının arasına çekip benim gibi o da karşısındaki manzarayı izlemeye koyuldu.

Gökçe'nin sonunda doğru kişiyi seçtiğini görmek ise yüreğimin huzurla dolmasına yetmişti. Can bunu sonuna kadar hak ediyordu. Boğazımı temizleyerek varlığımızı belli ettiğimde Can ve Gökçe yüzlerine yayılan utangaç ifadelerle bize dönmüş ve aniden kahkaha atmaya başlamışlardı. Bu komik duruma hep birlikte alayla gülerken birinin Gökçe'ye oldukça telaşlı bir şekilde seslenmesiyle keyfimiz kısa sürdü. Gelen kişiye yol açmak için Mustafa'yla birbirimizden ayrılarak kenara çekildik. Bahar kısa, koyu mavi elbisesinin altındaki uzun topuklu ayakkabılarıyla yanımıza ulaştığında yüzündeki endişe gözle görülecek türdendi.

"Hemen benimle geliyorsun," diyerek doğrudan Gökçe'nin kolundan tutup çekiştirmeye başladığında hepimiz merakla onun bu telaşına odaklandık.

"Zamanı geldi," diye devam ettiğinde ise Gökçe de yüzünde beliren sinsi bir gülümsemeyle hızla Can'ın yanağına bir öpücük kondurup Bahar'ın onu sürüklemesine izin verdi. *Bir dakika, bir dakika... Neyin zamanı gelmişti? Ben ne kaçırmıştım?*

"Söz veriyorum, bunu daha sonra telafi edeceğim ama şimdi gitmem gerek. Biliyorsun." Can bile itiraz etmeden Gökçe'nin gitmesine izin verirken ortada onun bildiği ama benim bilmediğim bazı şeylerin döndüğünü anladım. Gökçe'yle Bahar yanımdan çekip gidecekken Gökçe'nin kolunu aniden tutup onu kendime çevirdim.

"Ne oluyor, Gökçe? Neyin zamanı geldi?" Cevap vermedi. Merakla ve daha da sinirlenerek bu kez Bahar'a başımı çevirip, "Bahar, neler olduğunu söyleyecek misiniz? Ne saklıyorsunuz benden?" diyerek bir kez daha aynı şeyleri tekrarladım. Onun da tıpkı Gökçe gibi cevap vermeyeceğini düşündüm ama omuzlarını dikleştirerek boğazını temizleyip sorumu yanıtladı.

"Sarışın hediyeleri açacakmış ve bizim de çok güzel bir hediyemiz olacak."

Beni hızlı bir şekilde cevapladıktan hemen sonra tekrar Gökçe'nin kolundan tutup onu sürüklemeye devam etti. Mustafa'yla birlikte birbirimize anlamsız bakışlar atarken, Can'ın peşine takılarak içeri girdik yeniden. Senem'in yanına doğru ilerlerken Demir'le karşılaştık. Bakışlarından anladığım kadarıyla tıpkı benim gibi o da her şeyden habersizdi.

"Neler oluyor?"

"İnan bana, ben de bilmiyorum," diyerek onu yanıtladığımda kalabalıklaşan topluluğun bulunduğu tarafa doğru ilerledik.

Olacakları kestiremezken kalabalığı geçerek en öne sıraya gidip Senem'i izlemeye koyulduk. Müziğin sesi kapatılmış, herkes pürdikkat doğum günü kızına odaklanmıştı.

"Öncelikle bu gece yanımda olan herkese çok teşekkür ederim. Bu kısa süre zarfında beni ve kardeşimi tanımaya çalışıp, bizleri aranıza aldığınız için size minnettarım. Belki de hayatımın en güzel doğum gününü geçiriyorum bu gece."

Senem'in gözlerinin içi gülerken beni de konuşmaya katmasına karşılık yine kendimi ona karşı borçlu hissettim. Kurduğu cümleyle bana yine onun sayesinde burada olduğumun mesajını vermişti resmen. Hediyelerin bulunduğu masaya doğru ilerlerken onun için hazırlamış olduğum ve üzerinde adımın yazdığı hediye paketini ellerinin arasına aldı.

"Her neyse, merak etmeyin lafı daha fazla uzatmayacağım. Artık şu güzel paketleri birlikte açalım, değil mi? Öncelik tabii ki de biriciğimin hediyesi olacak."

Elindeki paketi hızlı bir şekilde gözlerimin içine bakarak yırttığında özel olarak yaptırdığım cam çerçeve sonunda ortaya çıktı. Senem'in gülümseyen yüzü aniden solarken, elindeki çerçeveye uzun

uzun ağzı açık bir şekilde baktı. Parmakları bir tarafta kalan çocukluk resmimize dokunurken dolan yeşil gözlerini bana çevirdi. *Hatırladın mı Senem? Beni, dostunu, oda arkadaşını yeniden hatırladın mı?*

"Nisa... Bu çok güzel. Çok teşekkür ederim," diyerek yanağına süzülen damlayı elinin tersiyle hızla silerken omuz silkerek ona küçük bir öpücük atıp gülümsemeye çalıştım.

Bir tarafında çocukluğumuza dair ilk resmimiz bulunurken, çerçevenin diğer tarafında ise onunla bu hayata atılmadan önce çekildiğimiz son resim yer alıyordu. Umarım bu çerçeve bazı şeyleri yeniden ona hatırlatırdı. Kaybettiğimiz onca güzel anının yeniden canlanmasını sağlardı. Elindeki çerçeveyi masanın başköşesine koyarken gözleri bu kez de Mustafa'nın yanında dikilen Demir'e kaydı.

"İkinci hediyem ise..." Doğrudan Demir'in gözlerinin içine bakarak, "Yanıma gelir misin?" diye sordu. Demir kararsızlık içinde bir bana, bir de çevredeki meraklı gözlere baktıktan sonra tereddütle de olsa Senem'e doğru yaklaştı. Senem'in yanında boş bakışlarla dikilirken, Senem tam karşısına geçerek onun ellerini tuttu. Damla'nın daha parti başında söyledikleri kulağımda çınlarken bir elim sızlayan kalbime gitti.

"Senin öpüşmekle ilgili katı bir kuralın olduğunu biliyorum ama bugün benim doğum günüm. Beni herkesin önünde öper misin sevgilim?"

Tahminlerimde yanılmamıştım. Sanki her şey önceden planlanmış gibiydi. Damla boşuna kurmamıştı beni kızdıracak o cümleleri. Senem tam da en vurucu adımını atmıştı bu kez. Demir'in gözleri sorduğu soruya karşılık beni bulduğunda, her ne kadar zor olsa da sızlayan kalbime aldırmadan bunu yapması için başımı salladım. Bugün onun doğum günüydü ve doğum günü kızının dileği geri çevrilemezdi.

"Kardeşin resmen görgüsüzlükte çığır açtı." Aybüke'nin hangi ara yanıma geldiğini fark etmezken, söylediklerini de duymazdan gelmeye çalıştım.

"Demir, beni öper misin? Aman, götüm!" Senem'in ses tonunu taklit ederek söylenmeye devam ederken diğer tarafımda kalan

Mustafa'nın da hâlimize alayla kıkırdadığını gördüm. Sert bakışlarımı yüzüne dikip kolundan dürterek susmasını işaret ettim.

Restoranda derin bir sessizlik oluşurken, herkes dikkatle Demir'in ne yapacağını izliyordu. Demir bir kez daha bana sorgulayıcı bakışlar atarken gözlerimi kaçırarak başka bir tarafa bakmayı yeğledim. Eğer onlara bakmazsam bu durumdan yara almadan sıyrılmayı başarabilirdim belki. *Ah, kimi kandırıyordum ki?* Onun öptüğü ilk ve tek kız ben iken, hayatının geri kalan kısmında da böyle kalmasını istiyordum. Bir başkasının, -o kişi Senem bile olsa- o dudaklara dokunduğunu hayal etmek ya da kanlı canlı görmek istemiyordum.

Demir mecburiyetten olsa gerek Senem'e iyice yaklaşarak yüzünü ellerinin arasına aldığında yüzündeki memnuniyetsizlikle gözlerini kapadı. Dudakları onunkilere doğru oldukça ağır bir şekilde yaklaşırken buna daha fazla dayanamayacağımı anlayarak gitmek istedim. Fakat Bahar'ın bir anda ortaya atılarak bağırmasıyla Demir'in de Senem'in de kapalı olan gözleri aniden açılmak zorunda kaldı.

"Bence sevgilinin hediyesini en sona saklamalısın. Eğer izin verirsen Gökçe'yle senin için hazırlamış olduğumuz hediyeyi vermek istiyoruz." Senem alacağı öpücüğü yarıda kestiği için Bahar'a sinirle bakmış olsa da bozuntuya vermemişti. Omuzlarını, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi düşüren Demir'le göz göze geldiğimiz sırada ise Gökçe'nin de DJ'in yanına yeniden çıktığını fark ettim.

Senem, "Elbette," dediğinde, Bahar yüzüne yaymış olduğu memnuniyetle onun yanına gitti ve hepimizin gözlerinin içine bakarak derin bir nefes aldı.

"Doğum günü hediyemizi vermeden önce birkaç şey söylemek istiyorum herkese. Dostluk, kardeşlik önemlidir hepimiz için. Kime nerede ve nasıl değer verdiğimizi gösterir bize. Yeri geldiğinde ailemizi bile karşımıza alırız o çok sevdiğimiz dostlarımız için. Dostluk öyle derin bir kavramdır ki paylaşmak istemezsiniz sahip olduklarınızı. Kıskanırsınız. Sadece size ait olsun istersiniz. Öyle değil mi, Senem?"

Bahar'ın sert çıkan sesine karşılık restorandaki herkes derin bir sessizliğe gömüldü. Biraz önce Senem'in masaya bıraktığı çerçeveyi ona tekrar uzatarak, "Bu fotoğrafa bir kez daha dikkatle bak. Senin için de dostluk gerçekten önemli mi?"

Senem, Bahar'ın elinden ona yaptırdığım çerçeveyi tekrar ellerinin arasına alırken titrediğini fark ettim.

Bahar öyle şifreli ve şüphe uyandıracak bir şekilde konuşmuştu ki bu beni de korkutmaya yetmişti. *Birdenbire neler oluyordu? Nereden çıkmıştı bu dostluk nutuğu?*

"Öyle tabii. Dediğin gibi dostluk hepimiz için önemli." Senem'in verdiği cevaba karşılık, Bahar'ın yumuşacık bakan gözleri kararmaya ve içindeki öfkeli kızın ortaya çıkmasına neden oldu.

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü sana iki çift lafım olacak sarışın," dediğinde doğrudan bana baktı Bahar. *Hayır... Böyle olmamalıydı. Bunu yaşamamalıydık. Lütfen düşündüğüm şeyi yapma, Bahar. Yalvarırım yapma bunu.*

"Nisa'ya bir hayat vermiş olabilirsin ama onun geleceğini sen belirleyemezsin. Onun yerine kararlar alamazsın. Anlıyor musun?"

Bahar dişlerinin arasından biriktirdiği tüm öfkeyle Senem'e doğru tıslarken, hâlâ ne olduğunu kavrayamayan Senem belirsizlikle çevresindeki kalabalığa bakınıyordu. Demir de bulunduğu yerden Bahar'a doğru hızla ilerlediğinde, bu saçmalığı durdurması için yalvaran bakışlarımı ona gönderdim. Korkum, hüznüm her yerdeydi ama ben önüne geçip de hiçbir şeyi engelleyemiyordum.

"Bahar, neler oluyor?"

"Sen bir ötede dur arkadaşım. Senem'e doğum günü hediyesini veriyoruz." Düşen suratı ve dolan gözleriyle birlikte Senem etrafa bir kez daha göz gezdirdikten sonra bakışlarını tekrar Bahar'a çevirdi.

"Lütfen, sus." Ses tonu hiç tahmin edemeyeceğim kadar berbat çıkarken onu neyin bu kadar korkuttuğunu bu kez ben bile bilmek istemedim.

"Hayır, susmayacağım. Zaten bunca zaman sustuğumuz için tüm bu saçmalığa katlandık. En başından beri Demir'in Nisa'yı sevdiğini biliyordun ve buna rağmen kıza çektirmediğin kalmadı. Kampta, okulda, Dans okulunda... Değil mi, Senem? Konuşsana! İnkâr etsene, hadi!"

Bahar herkesin içinde gerçekleri bağıra çağıra haykırırken, Senem'in akmaya başlayan gözyaşlarına dayanamadığımdan ortalarına atlayıp tam da Bahar'ın karşısına geçtim.

"Yeter, Bahar."

"Yetmez, sen çekil kenara," diyerek kolumdan itip Senem'in üstüne doğru aynı öfkeyle yürümeyi sürdürdüğünde bu kez de bu duruma engel olması için Mustafa'ya uyarıcı bakışlarımı gönderdim. Ama o bile geri çekilerek adım atmayacağının işaretini verdi.

Bahar, "Hadi, konuş Senem. İnkâr et. Bekliyorum. Bak, hepimiz bekliyoruz," diyerek neredeyse yüzüne tükürürcesine konuşmayı sürdürürken Senem bu kez boyun eğmeyerek omuzlarını dikleştirmiş ve aynı öfkeyle ona bakmıştı.

"Bunu ispatlayamazsın," diyerek meydan okuduğunda ortamı inletecek kadar büyük bir kahkaha patlattı Bahar.

"Hah! Öyle bir ispatlarım ki feleğin şaşar," dedikten hemen sonra Bahar, DJ'in yanında olan Gökçe'ye bir bakış atarak başını salladı. *Ne yapıyordu bunlar böyle? Neyin gösterisiydi bu?*

"Gökçe, Senem'in doğum günü hediyesini aç canım."

Gökçe aynı kızgın ifadelerle başını onaylayarak salladıktan sonra iğrenerek attığı bakışlarla DJ'in eline tutuşturmuş olduğu kabloyu telefonunun ucuna yerleştirdi.

"Doğum günün kutlu olsun sarışın," diyerek mikrofona mırıldandıktan sonra hoparlörden çıkan konuşma sesleri tüm restorana yayıldı.

"O gece söylediklerin aklımdan hiç çıkmadı Senem. Gerçekten her şeyi en başından beri biliyor muydun?"

"Evet. Sen de kendini suçlu hissetmekten vazgeç artık. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Senem, anlamıyorsun. Ben çok kötüyüm. Nisa'nın yüzüne bakamıyorum. Senin yüzüne bakamıyorum. Sanki..."

"Merak etme Oğuz. Beni kullandığını da düşünme. Unuttun mu? Bunu ben istedim."

"Peki, aramızda geçenlerden sonra ne yaptın? Tüm okul senin..."

"Doğru duymuşsun. Suçu onun üstüne attım. Herkese Demir'le yattığımı söyledim."

"Neden ama Senem? Madem onu sevmediğini söylüyorsun, niye yapıyorsun bunu? Seni gerçekten çözemiyorum, anlayamıyorum artık."

"Çünkü Nisa'ya bir hayat verdim ben. Demir'i de veremezdim."

"Ne demek şimdi bu?"

"Nisa benim kardeşim falan değil demek. Biz sadece aynı yetimhanede büyümüş iki arkadaşız. O benim sayemde burada..."

Titreyen ellerim kulaklarıma ulaştığında, gözlerimi acıtacak derecede sımsıkı yumarak vücudumun o bölgelerinin işlevselliğini yitirmesini diledim. Hatta beş duyu organımın hiçbirini hissetmek dahi istemiyordum. Üç maymunu oynamalıydım belki de. *Görmedim. Duymadım. Bilmiyorum.*

Yüreğime saplanan acıyla, sızlayan gözlerimden düşen damlaların yanağımdan süzülmesine izin verdim. Titreyen nefesime gök gürleyerek eşlik ederken bedenimin ürpertiyle sarsılmasına engel olamadım. Başımı yerden kaldıramazken, onun da işittiklerinin tesiriyle korkudan titrediğini görebiliyordum ama yüzüne bakacak cesareti kendimde bulamıyordum. Çünkü biliyordum ki pişmandı. Her şeyden ama en çok da beni yanında sürükleyip buralara getirerek hayalini kurduğu hayata dâhil ettiğinden dolayı pişmandı.

Bizim en güzel zamanlarımıza ait fotoğrafların süslediği çerçeve Senem'in titreyen ellerinin arasından aniden kayarak yerdeki fayanslarla buluşup büyük parçalara ayrıldı. Kırık cam parçaları ise tıpkı kalbimdeki derin acının tüm ruhuma yayıldığı gibi savruldu etrafa. Kalbim sıkışmaya devam ederek canımı acıtırken ses kaydı artık durmuştu. Çıt çıkmıyordu koca restoranda. Başımı kaldırıp da boş gözlerle onlara baktığımda, anlam veremediğim ifadelerle öylece izliyorlardı beni. Sadece titreyen dudaklarımın arasından çıkan güçsüz nefesi işitebiliyordum.

Keşkeler vardı artık hayatımda. *Keşke buraya hiç gelmeseydim, kendi bildiğimden hiç şaşmasaydım dediğim. Keşke rüzgâra savurarak söndürdüğüm hisleri bir kez haykırabilseydim. Keşke pes etmek yerine bir kez olsun başkalarının mutluluğuna kendi mutluluğumu tercih edebilseydim. Keşke bana uzatılan o sihirli avuca bir kez olsun özgürce bırakabilseydim elimi.* Acı, yüreğimin tam ortasına iğnesini batırmıştı bir kere. Sızlayan yeri kaşısam moraracak, geçmesini beklesem daha da çok şişip canımı yakacaktı.

Koca bir hayal kırıklığı tüm bedenimi, ruhumu tıpkı bir yılan zehri gibi ele geçirirken, beni yok etmeye başlayan bu zehirle buradan, bu insanlardan gitmek istedim. Bir kâğıt kesiğinin verdiği acıdan çok daha fazlasıydı hissetmek istemediğim ama hissetmeye mecbur kaldığım bu duygular. Yok olmak istiyordum. Yaşamıyordum

ya da artık yaşamak istemiyordum. Sadece gitmek, herkesin hayatından defolup çıkmak istiyordum. Herkes, hatta Aybüke bile gözlerini kaçırıyordu benden. *O kadar acınacak hâldeydim demek ki...* Kaybolmalıydım. *Zaten burada ne işim vardı ki benim?* Ait değildim ki buraya. Hiçbir zaman da ait olmamıştım. Gitmeli ve bir daha asla dönmemeliydim. Koca bir yükten başka bir şey değildim.

Hayal kırıklığının sancıları bedenimi esir etmişken buna daha fazla katlanamayacağımı anlayarak arkamı döndüm ve hızlı adımlarla restorandan çıktım. Ayağımdaki topuklu ayakkabıları çıkarıp merdiven basamaklarının bir köşesine atarken, aynı zamanda da başımı acıtan atkuyruğundaki lastikten kurtularak saçlarımı serbest bıraktım. Ait olmadığım bu dünyanın gösterişine de ihtiyacım yoktu.

Tüm vücudum titrerken şiddetli yağan yağmura aldırmamaya çalışarak caddeye çıktım. Usulca yürümeye başladım ama nereye gideceğimi bilmiyordum. *Nereye gidebilirdim ki bu saatten sonra? Onun dışında kimim vardı benim?*

Kardeşimdi. Dostumdu. Başımı yasladığım omuz, sığındığım limanımdı. *Peki ya şimdi? Şimdi bu acıyla nasıl yaşayabilirdim? Nasıl bakabilirdim bundan sonra onun yüzüne eskisi gibi? Bunca zaman boyunca nasıl görmezden gelmişti beni? Tüm gerçekleri gizleyip bana her gün nasıl yalan söyleyebilmişti? Ben bu kadar ağır bir şekilde cezalandırılacak kadar ne yapmıştım ona?*

Anlamalıydım artık. Onun dünyasında ben sadece yanında sürüklediği basit bir yetimhane arkadaşıydım. Dostu ya da kardeşi değildim, sadece sıradan bir insandım. Benim tabirimle de koca bir hiçten ibarettim...

Kabul et artık Nisa. Sen bir hiçsin ve bundan sonra da hep öyle kalacaksın.

7. BÖLÜM

Demir Gürsoy'dan

Şok etkisi yaratan o cümlelerden sonra restoranda bulunan kimseden çıt dahi çıkmıyordu. Her zaman konuşmaya, son demine kadar dedikodu yapmaya meyilli gözler şimdi öylece aval aval birbirine bakıyordu. *Ne düşünmeliydim? Nasıl bir tepki vermeliydim?* Kestiremiyor, aklımı kaçıracakmış gibi hissediyordum. *Nasıl olur da böylesine iğrenç bir oyunun kuklası hâline gelirdim?* Aklım almıyordu.

Gözlerim her şeyin sorumlusu olan o yeşil gözlerin sahibini bulduğunda kanımın beynime sıçramasıyla bedenimdeki öfke öyle bir yükseldi ki yanağına süzülen gözyaşlarına bile inanmak gelmedi içimden. Timsah gözyaşlarıydı bunlar ve beni asla kandıramazdı. *Nasıl böyle berbat bir insan olabilirdi? Nasıl bu kadar alçalabilirdi? Kıskançlık bu değilse, adı neydi bunca zaman yaptıklarının?*

Her şeye rağmen, geçen onca zaman boyunca Nisa sırf onun mutluluğunu düşünmüş, hep uzaklaşmıştı benden. Şimdi fark ediyordum da yaşadığımız şey sadece koca bir zaman kaybından ibaretti. Meğerse yaşattıklarımız için üzüldüğümüz insan, aslında her şeyi zaten en başından beri biliyormuş. Kendimi kullanılıp kenara atılan bir piyon gibi hissediyordum. *Yazık, çok yazık...*

Birkaç dakika öncesinde Nisa'nın restorandan çıkarak aniden kaybolmasıyla birlikte başlayan fısıltılar yerini büyük bir uğultuya bırakmıştı şimdi. Ortamda ilk bombayı patlatıp alevi harlayan ise Aybüke olmuştu. Yüzüne yayılmış alaylı ifadesiyle kollarını göğsünde birleştirmiş ve emin adımlara Senem'e doğru yaklaşıp tam karşısına geçmişti.

"Bir dakika ya! Sen bunu mu seviyorsun?" diyerek işaret parmağını tüm bu hengâmeye sessizliğiyle karşılık veren Oğuz'a doğrulttuğunda kahkahası da restoranın içini doldurmaya yetmişti.

"Sen... benim elimin tersiyle ittiğimle mi birlikte oldun? Ay ama çok yazık! Ben buna fena gülerim işte."

Aybüke'nin kahkahası canlılığını yitirmeyip tüm salonu doldurmaya devam ederken ağlayan ya da tüm bu durumlardan dolayı küçük duruma düşen Senem'e üzülemiyordum bile. Şu an Aybüke'nin ettiği ya da edeceği her lafı sonuna kadar hak ediyordu Senem. Fakat umursadığım kişi ne Aybüke ne de Senem'di. Gözlerim Can'ın yanında dikilen ve bakışlarını herkesten kaçırmaya çalışan Oğuz'a ulaştığında dakikalardır yumruk yaptığım elimin artık sızlamaya başladığını ve harekete geçmek için can attığını fark ettim.

"Ulan şerefsiz!" diye bağırırken aynı zamanda ona doğru hareketlenen hızlı adımlarıma engel olamadım. Omuzlarından ittirerek yere düşmesini sağladığımda bu kez kimsenin onu elimden almasını istemiyordum.

"Bu kez kim alacak lan seni elimden?!"

Artık sabrım da biriktirdiğim öfkeme engel olamıyordu. Senem'le yatması zerre umurumda değildi ama benim Nisa'mın arkasından iş çevirip onun yanına yaklaşmaya cüret etmesi katlanılamazdı. Bunca zaman boyunca sadece Nisa'nın hatırına sesimi çıkarmamıştım fakat bu saatten sonra kimse beni durduramazdı.

İyice sıktığım yumruğumu yüzüne geçirirken sızlayan bileğimi umursamadım. *Muhtemelen incinecekti ama yaşadıklarımızdan sonra bileğimin incinmesi bana ne kadar zarar verebilirdi ki?*

Yüzüne bir kez daha sağlam bir yumruk geçirdiğimde dudağının kenarı kanamaya başladı. *Güzel...* Yüzü tanınmayacak hale gelene kadar dövmek ve hatta gebertmek istiyordum bu şerefsizi. Onun yüzünden Nisa'ya çektirdiklerimin acısını attığım her bir darbeyle çıkarmak istiyordum. Bileğimdeki ağrının arttığını hissettiğimde onun da elleri bu kez benim ceketimin yakasını kavradı fakat vurmasına fırsat vermeden bir tane daha ama bu kez gözünü hedef alacak şekilde yumruğumu havaya kaldırdım.

Ortam iyice gerilmeye ve gelen çoğu kişi de hızla dağılmaya başladığında birinin omzumdan tutmasıyla yumruk yaptığım elim

havada asılı kaldı ve her ne kadar istemesem de durmak zorunda kaldım.

"Şu an Nisa'nın sana her şeyden daha çok ihtiyacı var. Değmez, bırak."

Mustafa'nın söylediklerıyle nefretimi bir kenara bırakmaya çalıştım ama olmadı. Canını çıkarana kadar dövmek istiyordum bu pisliği. Gitmeden, uzaklaşmadan önce son bir kez daha yüzünü patlatmak istediysem de Mustafa'nın, bileğimden tutarak beni yerden kaldırmasıyla bu isteğimden vazgeçmek zorunda kaldım.

"Hadi kardeşim," diyerek gözlerimin içine bakıp kapıyı işaret ettiğinde silkelenip kendime gelmeye çalıştım. *Haklıydı. Nisa'nın yanında olmalıydım. Onun bana, benim de ona ihtiyacım vardı. Kim bilir, şu an ne kadar kötü hissediyordu?*

Ayaklarım benden bağımsız bir şekilde hızla hareket edip kapıya yöneldiğinde Senem'in aniden karşıma çıkmasıyla kısa bir an duraksadım fakat gözyaşlarına aldırmadan onu kenara itip yüzüne bile bakmadan kapalı terasa çıktım.

Akşamüstü atıştırmaya başlayan yağmur gittikçe hiddetlenirken gözlerimle etrafı hızla taradım. Bahar yağmuru da olsa hafiften üşütüyordu. Şiddetlenen yağmura ve esen soğuk rüzgâra aldırmadan terası geçip caddeye çıktığımda arkamda bir hareketlenme olduğunu fark ettim. Restoranın içindeki çoğu kişi kapalı terasa çıkmış, aynı meraklı gözlerle beni ve gideceğim yolu izlemeye başlamıştı. *Fakat umurumda değildi. Bir an önce Nisa'yı bulmalıydım.*

Çevreyi bakışlarımda yeniden kolaçan ettiğimde yolun ortasında bir başına, kollarına sarınarak yavaşça yürüdüğünü gördüm. Üstelik ayakları da çıplaktı. Topuklu ayakkabılarının indiğim merdiven basamaklarının hemen yanı başında olduğunu fark ettiğimde gözlerimi devirmeden edemedim. *Allah aşkına! Aptal mıydı bu kız? Böyle bir havada üşütüp hasta olmayı mı planlıyordu? İşte buna asla izin vermeyecektim.* Üzerimdeki o meraklı gözlere ve şiddetle yağan yağmura aldırmadan arkasından koşup ona ulaşmaya çalıştım. Çok şükür ki fazla uzaklaşamadığından kolundan tutup onu hızla kendime çevirdim.

"Nisa, dur! Gitme!" Nefes nefese kalmış halde bağırırken, dudaklarının ve neredeyse tüm bedeninin titrediğini gördüm. Baştan

aşağıya sırılsıklamdı. Üzerimdeki ceketi çıkarıp hızla omzuna geçirmeye çalıştığımda bana engel oldu ve bir adım gerileyerek aramızdaki mesafeyi arttırdı.

"Git."

Sandığımdan çok daha kötü çıkan ses tonuna aldırmadan ceketimi bu kez omuzlarına yerleştirmeyi başarabildiğimde yüzünü avuçlarımın arasına alarak kan çanağına dönmüş koyu kahverengi gözlerinin içine uzun uzun baktım. Ağlıyordu. Gözyaşlarına yağmur damlaları eşlik ederken gözlerimin içine bakarak ağlamaya devam etti. Hafiften kızarmış ıslak gözleriyle bana bakıyordu ama basit bir bakış değildi bu. Bakışlarıyla konuşuyordu. Asla dile getiremeyeceği acısını gözlerinden dinliyordum. Yaşadığı hayal kırıklığını öyle derinden hissediyordum ki... *Aynı sebepten muzdariptik biz.* Benim on iki yaşından bu yana omuzlarıma yüklediğim ama asla kimseye belli etmediğim o yükün benzerini şimdi o taşıyordu. En çok sevdiği insanın hayatında bir yük olduğunu düşünüyordu.

"Bana bak," diyerek titreyen dişlerimin arasından fısıldadığımda gözlerini kaçırıp başını hayır anlamında salladı. Çenesinden tutup da onu bana bakmaya zorladığımda ise burnunu çekerek ağlamaya, hıçkırıklarını boşaltmaya devam etti.

"Bak, gördün mü? Sandığın kadar ışıl ışıl değilmişim demek ki." Öyle masum, öyle narindi ki yanağını okşarken bile onu incitmeye korkuyordum. *Ne kadar güzel olduğundan haberi yok muydu? Aynaya hiç mi bakmıyordu?* Üstelik günler öncesinde gözlerinin içine bakarak mırıldandığım o sözcükleri hatırlamış ve beni kendi sözlerimle vurmaya çalışmıştı. Fakat buna, kendini bitirmesine izin vermek gibi bir niyetim yoktu.

"Bence hâlâ çok güzelsin," diye mırıldandığımda başını bir kez daha hayır dercesine sallayarak benden uzaklaşmaya, kollarımın arasından sıyrılmaya yeltendi.

"Her şey düzelecek. Söz veriyorum," dediğimde tek istediğim verdiğim sözleri tutabilmekti. Bundan sonra onun başkaları için ağladığını görmek istemiyordum. Sadece yanında olup, onun bir türlü yakalayamadığı cesareti olmak istiyordum.

Gözlerindeki o derin masumiyet yerini karanlık bir ifadeye bırakırken kollarımın arasından yavaşça çıkıp arkasını döndü ve

hızlanan yağmura aldırmadan yürümeye devam etti. *Bu vaziyette nereye gitmeyi düşünüyordu bu aptal kız? Neden kendine de bana da bu acıyı çektirmeye devam ediyordu?* Fakat izin vermeyecektim. Bu kez benden gitmesine de gerçeklerden kaçmasına da izin vermeyecektim.

Bir adım daha atmasına fırsat vermeden kolundan tutup da onu kendime çevirdiğimde hiç beklemediğim bir şey yaparak, oldukça büyük bir güç sarf edip omuzlarımdan hırsla itti. Sendelememe neden olurken aynı karanlık gözlerle bakmayı sürdürdü.

"Dokunma bana! Hepsi senin yüzünden! Her şey senin yüzünden!" diye bağırmaya başladığında, ruhuma yayılan hayal kırıklığı bir kez daha kendini gösterdi. Başladığımız noktaya geri dönüyorduk. Yine aynısını yapıyor, hatayı bende arıyordu. Beni suçluyordu. Oysa kandırılan da yüzüne baka baka yalan söylenilen de sadece o değildi. *Bunu nasıl görmezden gelebilirdi? Hâlâ mı kafası basmıyordu?*

"Yine aynı şeyi yapıyorsun. Yine yanlış insanı suçluyorsun, Nisa." Fakat bu kez onun istediği gibi olmayacaktı. Öylece sineye çekip izlemeyecektim. Buna bir son verecektim. Gerçekleri anlaması için daha ağır şeyler söylemem gerekiyordu ve öyle yapacaktım.

"Ama biliyor musun? Buna artık katlanmayacağım. Hâlâ anlamıyor musun? Kandırılan da gözünün içine bakılarak yalan söylenilen de yalnızca sen değilsin. Ve ben çok yoruldum artık. Sana olan duygularımı haykıramamaktan çok yoruldum!"

Yağmurun altında can çekişen kalbime söz geçiremeyip bağırışımla bulunduğumuz caddeyi inletirken bir şeyler söylemesini diledim. Artık yalnızca bana inandığını dile getirmesini istedim ama yapmadı. Öylece titreyerek gözlerimin içine bakıp ağlamaya ve benden uzaklaşmaya devam etti. Buna artık dayanamıyordum. Anlaması gerekiyordu. Anlamak zorundaydı. Onu sevdiğimi, yalnızca onu istediğimi artık fark etmeliydi.

Adımlarını geri geri atıp benden uzaklaşmayı sürdürürken bu kez üstüne gitmek yerine sırtımı ona çevirdim ve geldiğim yöne doğru yürümeye başladım. Madem beni istediğini söyleyecek cesareti yoktu, o hâlde benim de onun yanında olmama gerek yoktu. Belki de defalarca kez istediği gibi artık onu yalnız bırakmalıydım. Hayatından çıkmalı ve artık çektiği acıların sebebi olmamalıydım.

"Ben Kutup Yıldızı olamayacak kadar basit bir kızım, Kedi Yavrusu. Beni öyle görmek isteyen sendin. Dönüp bir kez daha bak şu hâlime. Yıldız mı var karşında? Çoktan sönüp kayboldum bile."

Birkaç adım attıktan sonra işittiğim o sihirli kelimelerle tekrar ona döndüm. Yağmur damlaları bedenlerimizi ıslatmayı sürdürürken parıldayan gözlerindeki o gerçek güzelliğe bir kez daha şahit oldum. Kelimelerle oynamak, aklımı karıştırmak istiyordu ama beni kandıramayacağını şimdiye dek anlaması gerekirdi.

"Buna asla izin vermem! O yüzden kapat çeneni!" dediğimde çoktan ona dönmüş, tıpkı onun gibi aynı hazla geceye bağırıyordum.

"Ben Kutup Yıldızı olmak istemiyorum. Sürekli geleceği düşünüp, yaşanacaklara engel de olmak istemiyorum. Ben sadece..." *Hadi Nisa! Yap şunu! Söyle artık. Söyle de kurtar ikimizi yaşadığımız bu berbat çileden.*

"Ama en çok kendime kızıyorum, biliyor musun? Bir kez olsun cesur olmayı deneseydim... Cesur olup, sana olan hislerimi haykırsaydım eğer... Ben de bıktım! Hem de çok bıktım. Çünkü..."

Yine öylece sustu. Yine devam edemedi. Kelimeleri toparlayamadı, cümlenin sonunu getiremedi. *Biraz cesur ol, Nisa. Yapabileceğini biliyorum. Yapacaksın. Haykır, gitsin. Tutma daha fazla.* Ona umut dolu gözlerle bakmayı sürdürürken bir adım atarak yanına yaklaşmaya çalıştım. O cesareti ona ben verecektim.

"Kalbim sürekli seni isterken, korkak gibi kaçmaktan çok yoruldum!"

Sonunda duymak istediğim o sözler dudaklarından döküldüğünde hızlanan nabzıma ve onu sarıp sarmalamak isteyen kalbime engel olmak istemedim. Aramızdaki mesafeyi kapatıp da yüzünü avuçlarımın içine aldığımda dudaklarıma yerleşen o coşkulu gülümsemeyle gözlerinin içine baktım. Bir şey diyemedim ama zaten o konuşmasını sürdürüyordu.

"Çok korkuyorum. İliklerime kadar korkuyorum."

"Biliyorum."

Elbette biliyordum. Uzun zamandır bir türlü yenemediği o korkuya herkesten daha çok ben şahit olmamış mıydım zaten? Sırf o korkusu yüzünden bastırmamış mıydı duygularını? O bana her sırtını çevirdiğinde fırtına kopmamış mıydı ruhumda? Defalarca uzaklaşmamış mıydı benden?

Sonrasında tek bir bakışıyla sakinleşmemiş miydi tüm dünyam? Fakat şimdi her şey, herkesin gözlerinin önünde gerçekleşmişken bir kez daha aynı şeyleri yaşamak istemiyordum. Bu kez onun gitmesini izlemeyecektim. Bu kez benden kaçmasını kabullenemezdim.

Yüzümdeki tebessümle yanına iyice sokularak gözlerimi gözlerine diktim. Başımı *hadi, yapabilirsin* dercesine salladığımda titreyen dudaklarına aldırmadan omuzlarını dikleştirdi ve ilk defa o ürkek kızı kendinden emin bir hâlde görmeme izin verdi.

"Ama bu kez senden vazgeçmek istemiyorum. Vazgeçmenin hep asıl cesaret olduğu öğretildi bana ama cesaretim bu kez kalbimin karşısında yenik düşüyor."

Avuçlarımın arasında titreyen yanaklarına ilişen ılık gözyaşlarına karışmış yağmur damlalarını başparmağımla silerken, yüzümü ona doğru iyice eğerek gözlerimi kapattım.

"Öyleyse sakın beni durdurma."

İtiraz etmesine bile fırsat vermeden dudaklarım onun gözyaşıyla harmanlanmış yumuşak dudaklarına uzandığında hemen karşılık vermedi. Tüm çekingenliğiyle uzak durmak istediyse de buna izin vermeyip belini kavrayarak onu kendime daha da çok çektim. Yumuşacık dudakları ısrarcı olduğumu fark ettiğinde kendini özgür bırakmış ve aynı ihtiyaçla karşılık vermişti dudaklarıma. Nerede olduğumuzu, neler yaşadığımızı birkaç saniyeliğine de olsa unuttuğum bu güzel zaman diliminde masum bir gerçek zihnime yerleşip beni ele geçirdi. Daha önce hiçbir kızı öpmeyen ben Demir Gürsoy, şimdi burada, herkesin gözleri önünde, yağmurun altında, Nisa Altun'u öpüyordum. Bu gerçek tüm kırgınlığımı, kızgınlığımı üzerimden alıp bahar yağmuru altında beni bambaşka hülyalara savuruyordu. Nefeslerimiz birbirine karışarak bağlanırken onu bir daha asla bırakmayacağım gerçeği zihnimde hükmünü sürüyordu. Nisa'nın tir tir titreyen bedenini sarıp sarmalarken, nefes nefese kalmış hâlde benden uzaklaştığında gözlerimin içine umutla baktı ve ben ilk defa o doğru anın tam da şu an olduğunu fark ettim.

"Seni seviyorum, Kutup Yıldızı. Seni çok seviyorum."

Parmak boğumlarım yanaklarını okşamayı sürdürüyor, yağmur damlaları yumuşacık dudaklarını ıslatmaya devam ediyorken onu

tekrar öpmek istiyordum. Bakışlarımı derin derin baktığım gözlerinden çekip de tekrar dudaklarına yaklaştırdığımda omuzlarımdan tutarak beni engelledi. Sanki bir şeylere gerçekten emin olmak istermiş gibi gözlerimin içine bakıp omuzlarıma tutundu.

"Bunu mu istiyorsun? Gerçekten istediğin bu mu yani? Bu aptal, dengesiz kız mı?"

"Aptal ve dengesiz kısmına kesinlikle katılıyorum," diyerek alayla mırıldandığımda sert bir şekilde omzuma vurdu ama aldırmadan başladığım cümlenin sonunu getirdim.

"Ama evet, tam olarak da bu. İstediğim bu, anlıyor musun? Sensin. Yalnızca sensin. İlk gördüğüm andan beri istediğim tek şey hep sendin."

Dudaklarına uzanıp da içime derin bir nefes çekercesine tekrar onu öptüğümde burnunu çekip yanağına süzülen gözyaşlarına aldırmadan kollarını boynuma doladı. Bu ani heyecanına aynı şekilde karşılık verip çıplak ayaklarını yerden keserek onu kucaklayıp kendi çevremde döndürdüğümde tiz çığlığına ve arkadan gelen alkış seslerine şahit oldum.

"Yürü be paşam! Kim tutar seni," diye bağıran Batuhan'ın sesini işittiğimde Nisa'yı yere bırakarak diğerlerinin olduğu tarafa döndüm. Çoğu bizi alkışlamaya başlarken doğum günü kızının suratında ise büyük bir hayal kırıklığı mevcuttu.

"Lütfen, götür beni buradan Demir."

Nisa'nın da aynı öfkeli bakışlara maruz kaldığını fark ettiğimde onu kendime iyice çekerek kucakladım. Ayakları hâlâ çıplaktı ve ben hastalanmasına izin vermek istemiyordum ki belki geç bile kalmış olabilirdim.

En az onun kadar ben de ıslanmışken ellerinden tutmak yerine bedenini iyice sarıp sarmalamayı tercih ettim. Partinin yapıldığı restoranın önüne ulaştığımızda terasta bulunan herkes hâlâ bizi ve bundan sonra olacakları izlemeye devam ediyordu. Üzerimizdeki bakışların hiçbirini umursamadım. Şu an o yargılayan bakışlardan daha önemli bir durum söz konusuydu.

Nisa'nın daha fazla üşümesini istemediğimden, önce kenara atmış olduğu ayakkabılarını yanına getirip tek tek ayaklarına geçirmesine yardımcı oldum. Ardından ise kimseye aldırmadan Emre'den

arabamın anahtarlarını getirmesini istedim. Hiç itiraz etmeden kısa bir süre içerisinde restorana girip anahtarı alarak bana fırlattı. Havada anahtarlarımı yakalamamla Bahar'ın, Gökçe'nin ve hatta Aybüke'nin bile bize bakarak sırıttıklarına tanık oldum. Senem'le göz göze gelme zahmetine bile girmeden arkamı dönüp Nisa'yı da kollarımın arasına çekerek caddenin diğer tarafında kalan Impala'ya doğru ilerlemesini sağladım. Arabanın kapılarını açar açmaz direksiyon koltuğuna geçmek yerine önce Nisa'yı hemen yanımdaki koltuğa oturtmuş ve kemerini bağlamıştım. Hâlâ titrediğini fark ettiğimde ise tekrar parti mekânına dönüp Bahar'dan hızla ceketini vermesini istedim. İtiraz etmeden çıkardığı ceketi bana şans dileyerek uzatırken ona teşekkür eden bakışlarımı göndererek yeniden Nisa'nın yanındaki yerimi aldım. Kemerimi de bağladıktan sonra vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdım. *Artık gitme vaktiydi...*

Yolu uzatmak ya da Nisa'nın sakinleşebilmesi için başka bir yerlere gitmek gibi düşüncelerden sakınarak arabayı doğrudan benim evimin bulunduğu caddeye sürdüm. Arabayı durdurur durdurmaz yanına gittiğimde sendeleyerek kapıdan kendini dışarı attı. Neredeyse düşecekken kollarından yakalayıp onu kendime çektim. Impala bir süre boyunca yolun kenarında durmak zorunda kalacaktı. Şu an benim için arabadan çok daha önemli biri söz konusuydu. Kapılarını öylece kilitleyip arabayı kaldırım kenarında bıraktıktan sonra kollarımı beline dolayarak Nisa'yı binanın bulunduğu tarafa doğru yönlendirdim.

Dış merdivenlerden binaya girdiğimizde, ışıkların altında ilk defa bembeyaz kesildiğini fark ettim. Bunun soğuktan mı yoksa yaşadıklarından mı kaynaklandığını bilmiyordum ama yanında olduğumu, her zaman da yanında olacağımı ona göstermek istiyordum.

Oldukça yavaş adımlarla basamakları tırmanıp üçüncü kata ulaştığımızda cebimden anahtarları çıkararak evin kapısını araladım. Topuklu ayakkabılarından kurtulmasını beklerken benim kocaman ev terliklerimden birini ayaklarına giymesi için vestiyerden çıkardım. Oldukça donuk bir ifadeyle bana bakarken, ayaklarına giymiş olduğu büyük terliklerle yönünü değiştirmiş ve oturma odasının bulunduğu tarafa doğru yürümeye başlamıştı. Fakat kolundan

tutup onu engellemek zorunda kaldım çünkü yapmamız gereken daha önemli bir iş vardı.

"Gel, bakalım buraya," diyerek onu doğrudan koridorun sağ tarafında kalan yatak odama yönlendirdim.

İtiraz etmesine izin vermeden odanın ortasındaki yatağın üstüne oturttuğumda, başını kaldırmadan öylece gözlerini yere dikti. Halsiz ve yorgun görünüyordu. Aynalı büyük dolabımı açıp üst raflardan birinde bulunan kalın havluyu alarak tekrar onun yanına gittim. Baştan aşağıya ıslak olsa da işe öncelikle saçlarını kurulamakla başladım. Havluyu canını acıtmadan saçlarının arasında gezdirirken daha günler öncesinde aynı durumda ama farklı rollerde olduğumuzu hatırladım. O zaman o benim saçımı kurulamış ve aynı donuk bakışlarla ben onu izlemiştim. Fakat sessizliğine ve yerden bir türlü kaldırmadığı başına daha fazla dayanamadığımdan dizlerimin üstüne çökerek buz tutmuş ellerini avuçlarımın içine aldım.

"Daha iyi misin?" Sorduğum soruya karşılık omuz silkerken içini çektiğinde titrediğine bir kez daha şahit oldum. Bu şekilde durmaya devam ederse gerçekten hasta olacaktı ve Nisa'nın şu anda ihtiyacı olan tek şey aslında sıcacık bir duştu. Diz çöktüğüm yerden hızla kalkıp çenesinden tutarak bana bakmaya zorladım.

"Böyle durmana izin veremem. Üşütüp hasta olacaksın. Sana benim kıyafetlerimden vereyim. Bir duşa gir. Tamam mı? Nasılsa banyonun yerini biliyorsun." Elimin tersiyle buz tutmuş yanağını okşadığımda başını sallayarak beni onayladı.

"Oradan bakınca iğrenç görünüyorum, değil mi?"

Sonunda mühürlediği ağzını açıp da derin bir nefes almamı sağladığında yüzümde oluşan tebessümle gözlerinin derinliklerine baktım. Yüzünün her yerine dağılan makyajı ve şu sırılsıklam haliyle tükenmiş görünüyordu ama bunu bile umursamıyordum çünkü onun güzel olması için makyaja ya da güzel elbiselere ihtiyacı yoktu. Şu haliyle bile benim gözümde dünyanın en muhteşem kızıydı.

"Şu an çok fena saçmalıyorsun," diye fısıldadıktan sonra yanağına hızlı bir öpücük kondurup tekrar kıyafet dolabımın karşısına geçip ona neler verebileceğime baktım.

Nisa benden daha kısa olduğundan en dar eşofman altlarımdan birini uygun gördüm. Bir eşofman altı ve en küçük beden tişörtlerimden birini çıkardığımda aklıma gelen bir eksiklikle gerilmeme engel olamadım. İç çamaşırına ihtiyacı olup olmadığını bilmiyordum. Keşke zamanında ikizler bende kaldıklarında Bahar'ın kıyafetlerini bırakmasına izin verseydim. Bu sayede Nisa için daha uygun bir şeyler bulabilirdim ama şimdilik benim kıyafetlerimle idare etmek zorunda kalacaktı. Yarın sabah Gökçe ya da Bahar'dan onun için uygun bir şeyler getirmesini isteyebilirdim.

Temiz bornozlarımdan birini de dolaptan çıkardıktan sonra kıyafetlerle birlikte ona uzattım. Tereddütle bir bana, bir de kıyafetlere baktığında banyo tarafını başımla işaret ettim. İtiraz etmeden nefesini dışarı bırakıp oturduğu yerden kalkarak banyoya girdi ve kapıyı da ardından kilitledi. Her ne kadar başlarda kapıyı kilitlemesi beni korkutsa da sonrasında gelen su sesini duyduğumda içim ferahladı. Belki o çıktıktan sonra ben de bir duş alıp kendime gelebilirdim.

Nisa'nın duşta olmasını fırsat bilerek üzerimdeki ıslak tişört ve pantolondan kurtulabilmek için tekrar dolabıma yönlendiğim sırada odaya girdiğimizde komodinin üstüne bırakmış olduğum cep telefonum titredi. Bizimkilerden birinin mesaj attığını düşünerek komodine uzanıp telefonu elime alarak ıslak camı sildiğimde gelen mesajın bizimkilerden değil de Oğuz'dan olduğunu gördüm. *Yine ne istiyordu şerefsiz?* Telefonumun tuş kilidini açarak WhatsApp'a girdim ve attığı mesajı okudum.

"Attığın yumrukların hesabını soracağım, Gürsoy. Eğer erkeksen şimdi, kimse yokken çık karşıma. Seni bekliyorum."

Attığı mesaja karşılık alayla sırıttım. Bana erkeklikten, adamlıktan bahsedecek en son kişi bile değildi. Kendince beni kışkırtmaya çalışıyordu ama bu saçmalığı daha sonraya ertelemek gibi bir niyetim de yoktu. Bunca zaman boyunca yaptığı pisliklere rağmen Nisa'ya yaklaşmasının hesabını ona soracaktım ve bunu şimdi yapacaktım. Nisa duştaydı ve büyük ihtimal çıktığında gitmemem için her şeyi yapardı. Bu yüzden şimdi ortalıktan kaybolmanın tam sırasıydı.

"*Konum at. Geliyorum,*" diyerek Oğuz'un mesajını yanıtladığımda geri dönüşü çok sürmedi. Attığı konum evimin hemen arka sokağındaydı.

İnşaat hâlinde bir bina vardı ve muhtemelen Oğuz da o binanın yakınlarındaydı. Hiç zaman kaybetmeden, üstümü bile değiştirmeden aceleyle kapı tarafına doğru yöneldiğim sırada banyodan hâlâ su sesleri geliyordu. *Bu iyiye işaretti.*

Evden hızla ayrılarak arabayı kullanmak yerine caddeye çıkıp yürümeyi tercih ettim. Yağmurun her şey bittikten sonra dinmesi ise ayrı bir ironiydi. Kısa süre sonra yağmurdan iyice çamurlaşmış inşaatın bulunduğu yere ulaştığımda tahminlerimde yanılmadığımı anladım. Oğuz yüzündeki o iğrenç gülümsemeyle karşımda duruyor ve kendisinden daha da çok tiksinmeme neden oluyordu.

"Öldüreceğim lan seni!" diyerek sakin kalmayı bir kenara bırakıp üzerine saldırdım. Yumruğumdan bu kez hızla sıyrılırken, yüzüme geçirdiği darbeyle çamurun içine düşerek kapaklanmama sebep oldu.

"Ne oldu Gürsoy? Kız arkadaşınla yatmam çok mu incitti gururunu?"

Saçmaladığı yetmiyormuş gibi bir de dalga geçiyordu. Tepemde dikilip bana yukarıdan bakarken bacaklarından tuttuğum gibi onun da çamura düşmesini sağladım. Üstüne çıkıp bu kez yumruğumu ben onun suratına geçirdim.

"Sevmediğim biri ne zamandan beri benim kız arkadaşım olmuş? Hâlâ anlayamadın mı bunu?"

Aklını karıştıracak sorularıma karşılık sıktığı yumruğunu yüzüme geçirdiği sırada arkamızda bir hareketlenme olduğunu fark ettim. Siyah bir BMW ve beyaz bir Volkswagen Golf inşaat alanının girişinde durmuştu. *Hayda! Bunların ne işi vardı şimdi burada?*

Siyah BMW'nin sahibini elbette tanıyordum. Batuhan ve Emre arabadan çıkmış bize doğru geliyorlardı. Beyaz arabadan ise Can ve Mustafa'nın indiğini gördüğümde oluşan kalabalığa gözlerimi devirdim fakat Oğuz yaşadığım afallamayı fırsata çevirerek yüzüme daha sert bir şekilde geçirdiği darbesiyle dudağımı kanatmayı başarabilmişti.

"Aybüke ve diğerleri de değildi o hâlde."

Hâlâ Aybüke diyordu. Hâlâ saçma sapan bir geçmişi dert ediyordu. *Aybüke'yi tamamıyla kendine takıntı hâline getirdiğinden haberi var mıydı acaba?* Beni onunla vurabileceğini düşünüyordu ama bilmediği önemli mevzular söz konusuydu. Aybüke ve benim aramda doğru düzgün bir ilişki bile olmamıştı. Onunla sadece bedenlerimiz iletişime geçmişti.

"Hiçbiri," diye tıslarken suratına hızla bir yumruk atarak çamurda yuvarlanmasını sağladım.

"Böylece durup izleyecek miyiz?"

Mustafa'nın aklımı karıştıran sorusunu işittiğimde gözlerim ona kaydı. Kısa bir an neden burada olduğuna dair bir meraka kapıldım. Gerçi Nisa'nın değer verdiği bir arkadaşıydı ve onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Bu yüzden burada olduğu detayına pek takılmadım.

Can, "Aman bırakın, yesinler birbirlerini de kurtulalım," diye mırıldanarak karşımıza geçmiş, sanki aksiyon filmi çekiyormuşuz gibi bizi izlemeye devam etmişti. Batuhan ve Emre de hiçbir şey yapmıyorlardı çünkü çoğu zaman kavgalarımda bana karışmazlardı ki böyle bir konuda haklı olduğumun farkındaydılar.

Çamura yuvarlanan Oğuz ayaklanırken, ben de onunla birlikte yerden kalkıp yüzümdeki çamurları elimin tersiyle temizlemeye çalıştım ama bu çimento kokusunun yüzüme daha da yayılmasına neden oldu. Tam yumruğumu ona doğrulttuğum sırada kanayan kaşını temizleyerek durmam için bir elini havaya kaldırdı. *Neler oluyordu şimdi? Yoksa çabuk mu pes ediyordu? Oysa ben daha yeni ısınmaya başlıyordum.*

"Bana şerefsiz diyorsun ama sen çok mu iyisin? Senin yaptıkların çok mu masum? Önce Aybüke'yi aldın elimden, sonra da Nisa'yı çektin kendine."

İki kelimesinden biri Aybüke oldukça sinirlerim tavan yapıyor ve daha da öfkeleniyordum. Kesinlikle travma falan geçirmiş olmalıydı. Bu aptallığının başka bir açıklaması olamazdı. *Nasıl olur da bozuk plak gibi hâlâ başa sarıp Aybüke'den dolayı hırsını almak isteyebilirdi?*

"Elinden mi aldım? Aybüke hiç senin olmadı ki beyinsiz. Hiç istemedi seni. Onu takıntı hâline getiren sendin. Her şeyi nefretin

yüzünden yapan da sensin. Hadi tüm bunları geçtim de Senem'den ne istedin lan?"

O ses kaydında geçenler aklıma geldikçe Senem'in bunu kendi rızasıyla yaptığının daha çok farkına varıyordum ama Oğuz'dan emin değildim. Bunu fırsata çevirip ondan faydalanmış olabilirdi. Sonuçta daha öncesinde de böyle bir saçmalığa başvurmuştu.

"Senem çok başka bir mevzu. Bile isteye yaptığım bir şey değildi. Her şey aniden gelişti ama sen Gürsoy... Sana olan nefretim hep taze kaldı. Sahip olamadığım her şeye sahiptin çünkü. Seni seven bir ailen, altında kimsenin sahip olamayacağı bir araban ve seni gerçekten severek yanında tutan bir sürü insan var. Şanslısın işte oğlum, şanslı! Bir de bana bak. Babamı neredeyse aylardır iş yüzünden doğru düzgün göremiyorum. Annem desen sırf defileleri yüzünden kalkıp yanıma gelmeye üşeniyor. Ablam ise ayda yılda bir aklına gelirsem arıyor."

Sahip olduğum hayatı şansa yorumlayarak bir kez daha ne kadar aptal olduğunu kanıtlamıştı bana. Asıl şanslı kişinin kendisi olduğunu göremeyecek kadar kördü üstelik. En azından o benim gibi ya da Nisa gibi bir yükten ibaret değildi. Gerçek bir ailesi vardı ve bunun kıymetini bilemeyecek kadar nankördü.

"Ben mi şanslıyım?"

Sorduğum soruya karşılık sadece başını salladığında ona doğru ilerleyerek omuzlarından itip sarsılmasına neden oldum. Madem şanslı olduğumu düşünüyordu artık gerçekleri öğrenmesinde bir sakınca görmüyordum.

"Evlatlığım ulan ben! Babam diye bildiğim adam hiç sevmedi beni. Sevemedi ya da sevmek istemedi. Hep kaçtı. Adam akıllı oturup da erkek erkeğe muhabbet etmişliğimiz bile yok. Annem desen, bir o vardı hayatımda ki o da zaten gerçek annem değil. Kendimi hep koca bir yük gibi, Nisa gibi hissettim. Sen buna şans mı diyorsun?"

İlk defa yaşadığım hayatı bir başkasına, hem de asla ummayacağım bir kişiye haykırırken aslında ne kadar bahtsız olduğumu bir kez daha anladım. Eğer cesaretli davranıp da yıllardır içimde tuttuğum o merakın peşinden gitseydim belki de her şey çok farklı

olurdu. Yabancı bir ailenin boyunduruğu altında yük değil de kendi ailemin yanında baş tacı olurdum.

Oğuz duydukları karşısında sersemleyerek gözlerimin içine bakmayı sürdürdüğünde onun en çok takıldığı noktaya değinerek bu saçma kuruntulardan artık kurtulmasını istedim.

"Nisa'dan öncesine dek kimseyi gerçekten sevmedim. Aybüke'yi de sevmedim. Eğer sen kız kardeşim dediğim insanın canını yakmasaydın ona yaklaşmazdım bile."

Söylediklerim karşısında aklı karışmış olmalıydı. Bahar'ın canını nasıl yaktığını hiçbir zaman öğrenmemişti ama bu gece susmak gibi niyetim yoktu. *Bu gece tüm gerçekler açığa çıkacaktı.*

"Yani Bahar'la olmadığım için mi yaptın her şeyi?" Biraz bunun da etkisi vardı ama sebeplerin içinde saklanan gerçek nedenden bihaberdi.

"Sen Bahar'ı mahvettin, Oğuz. Sen on yedi yaşındaki bir kızın nelerle savaştığını göremedin. Ben annemi, gerçek annemi nasıl kaybettim, biliyor musun? Sırf beni hayata getirebilmek için kendi canından vazgeçmiş. Sırf benim için. Bunun ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunun farkında mısın?"

Ona neden bütün bunları anlattığımı merak eden bakışlar atıyordu.

"Sen sırf Aybüke'ye yakın olmak için sınıf tekrarlarken Bahar neler yaşadı, nelerle mücadele etti, bilmiyorsun tabii. O kız köpek gibi sevdi lan seni. Seni sevdiği için ailesine başkaldırdı, seni sevdiği için onlarla ettiği ilk kavgada bana, kardeşine sığınmak yerine sana geldi. Seni sevdiği için seninle birlikte oldu. Ve yine seni sevdiği için daha on yedi yaşında bebek aldırmak gibi bir çaresizliğe düşmek zorunda kaldı."

Tüm gerçekler sonunda dudaklarımdan döküldüğünde Oğuz'u kendine gelemeyen ifadesiyle baş başa bırakıp arkamı dönerek Emre ve Batuhan'a gözlerimi diktim. Çünkü Batuhan uzun zamandan sonra tıpkı Oğuz gibi her şeyi yeni öğreniyordu. Her zaman gülüp ortamı canlandıran arkadaşımın gözlerinden bu kez yaşlar akıyordu. Bunca zaman Bahar'ı çoğu kez ikinci plana atmıştı ve neredeyse söylediği hiçbir şeyi ikinci kez bile düşünmemişti. Fakat şimdi neler kaçırdığını artık o da biliyordu.

"Öldüreceğim lan seni! Öldüreceğim! Sen benim kardeşime dokunmaya nasıl yeltenirsin lan?"

Akan gözyaşlarını bir kenara bırakıp yumruk yaptığı eliyle Oğuz'un üstüne yürüdüğünde onu durdurmak için öne atıldım ama Batuhan öyle hızlı hareket etmişti ki beni de omuzlarımdan iterek doğrudan Oğuz'a ulaşmış ve sıktığı yumruğunu onun yüzüne geçirmişti.

"Ne yaptın oğlum sen?" Emre suçlayan bir ifadeyle karşıma geçtiğinde olan olmuştu artık. Zamanı geri almak gibi bir seçeneğimiz yoktu.

"Artık öğrenmesi ya da öğrenmeleri gerekiyordu."

"Benden nasıl sakladınız lan bunu?" Batuhan, Oğuz'u bırakıp bize doğru dönerek hayal kırıklığını yansıtan sözlerini yüzüme haykırdığında ne diyeceğimi bilemedim. Dönüp Emre'ye, "Sen de mi biliyordun?" diye sorduğunda yaşadığı üzüntü bir kat daha arttı.

"Ulan! Ne şerefsizsiniz be!"

Gerçekler karşısında Batuhan ikimize de tiksinircesine baktıktan sonra inşaattan çıkıp arabasının bulunduğu kaldırıma ilerlemeye başladı. Emre de suçlayıcı bakışlarla bir kez daha bana baktıktan sonra Batuhan'ın peşine takıldı.

"Ben Batuhan'la gidiyorum. Sen de meseleyi daha fazla uzatmadan eve git."

Her zaman içimizdeki tek aklı başında olan Emre üzerime talimatlarını yağdırarak Batuhan'ın peşinden gidip siyah BMW'ye atladı. İnşaat alanında sadece Oğuz, Can, Mustafa ve ben kalmışken Mustafa'nın neden hâlâ burada olduğunu anlayamıyordum. Can çöktüğü yerden hızla kalkarak yanımıza gelip Oğuz'un karşısına geçtiğinde yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"Harbi pisliğin tekiymişsin," diye mırıldandıktan sonra Oğuz'un tepki vermesine fırsat vermeden arkasını dönüp inşaat alanından uzaklaştı.

Emre ve Batuhan hızla yanımızdan gittiğinden muhtemelen Can da eve taksiyle dönecekti fakat Mustafa onu durdurup da eve bırakabileceğini söylediğinde beklemeye başladı. Tüm bunlar olurken son sözlerimi söylemek için bir kez daha Oğuz'un karşısına geçip omuzlarımı dikleştirerek ona baktım.

"Bundan sonra seni Nisa'nın yakınında bile görmeyeceğim. Ne bok yersen ye ama benim sevdiğim kızdan da değer verdiğim insanlardan da uzak dur."

Bir karşılık vermesini beklemeden arkamı dönüp tıpkı diğerleri gibi inşaat alanından hızla çıktım. Eve doğru yürümek için köşeyi döneceğim sırada Mustafa ve Can karşıma çıkarak gitmemi engelledi. Can tüm bu zaman içinde olanlardan dolayı benden mahcubiyetle özür dilerken, Mustafa'nın suratında ise anlam veremediğim bir hüzün yer alıyordu. Yüzündeki ifadeyi koruyarak elinde tutmuş olduğu siyah, küçük çantayı bana uzattığında gözlerime bakmadı. Neyi vardı? Bilmiyordum ama çantayı görmemle neden burada olduğunu artık anlamıştım.

"Suratsıza verirsin. Büyük ihtimalle evdekiler çok merak edecektir. Onlara haber vermeyi ihmal etme." Elinden Nisa'nın çantasını alırken gözlerini sürekli benden kaçırmıştı. Nedenini çözemediğim bir rahatsızlık hissetmiştim Mustafa'ya karşı.

"Sen, iyi misin?" diye merakla sorduğumda hızla başını sallayarak Can'a küçük bir bakış attı. Sonrasında birlikte yanımdan uzaklaşarak beyaz arabaya doğru ilerlediler. Yanımdan gitmelerine garipseyerek bakarken Mustafa'nın bu tavırları dikkatimi çekti. Gerçi bu berbat geceden sonra onun da tuhaflaşmasına pek şaşırmamam gerekirdi.

Elimdeki küçük çantaya bakarak evin yolunu tuttuğumda Nisa'nın beni azarlayacağını az çok tahmin edebiliyordum. Üstelik üstüm başım çamur içindeydi ve dudağımın kenarı patladığından acıyla sızlarken ondan kaçabilmem imkânsız olacaktı.

Evimin bulunduğu siteye girip de binanın üçüncü katına hızlı adımlarla çıktığımda cebimden anahtarlarımı çıkararak kapıyı oldukça yavaş bir hareketle araladım. Nisa'nın uyumuş olabileceğini düşünerek anahtarlarımı vestiyerin bir köşesine aynı yavaşlıkta asarken koridorun diğer tarafında kalan yatak odasının kapısını açtım. Odada bulunan banyonun kapısı açıktı ama içeride hiç kimse yoktu. Nisa'nın ıslak kıyafetlerini yatağımın diğer köşesinde yer alan komodinin üzerinde gördüğümde gitmiş olabileceğini düşündüm fakat aklıma getirdiğim kötü düşünceleri koridorun diğer ucundan gelen hıçkırık sesleri böldü. Elimdeki ona ait çantayı

çalışma masamın üzerine hızla bıraktım ve yatak odasından çıkıp koridorun sonuna doğru ilerledim.

Oturma odasının kapısına geldiğimde karnına doğru çekmiş olduğu bacaklarına başını yaslamış hâlde gözyaşlarını boşalttığını gördüm. Yine ağlıyordu. Acısı için, yaşadığı bu berbat gece için durmaksızın ağlıyordu. Kolay değildi hiçbir şey. Çok geç fark ederdik belki ama insana hep en çok sevdikleri zarar verirdi. Nisa en büyük darbeyi onun yıllarca elinden tutan, ona bir hayat sunan arkadaşından almıştı. Aslında canım dediği, kardeşim dediği insan tarafından aldatılmıştı. Onu teselli etmek, acısını dindirmek istiyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Sanki ne yaparsam yapayım hiçbir şey ondaki bu ağırlığı hafifletmeyecek gibiydi.

Yanına yaklaşıp da oturduğu çift kişilik siyah koltuğun önünde diz çöktüğümde, dizlerine yasladığı başını kaldırarak iç çekti. Gözyaşlarını elinin tersiyle silerken, ona vermiş olduğum kıyafetlerin içinde küçük bedeninin daha da küçülmüş olduğunu fark ettim. Karşımda yaramazlık yapan küçük kız çocuklarını anımsatmıştı. Gözlerini ovalayıp da bakışlarını tüm keskinliğiyle bana diktiğinde endişesi yüzünün her bir noktasına yayılmıştı.

"Ne oldu sana?" diyerek endişeyle mırıldanıp burnunu çekerken, aynı zamanda iğrenç bir şekilde çimento kokan, çamura bulanmış yüzümü ellerinin arasına almıştı.

"Kavga ettim." Yalan söylemek yerine gerçeği doğrudan dile getirdim. "Oğuz'la," diye devam ettiğimde kaşlarını kaldırarak meraklı bakışlarıyla beni süzdü.

"Neden? Senem'le yattığı için mi?" *Bazen gereğinden fazla aptal olabiliyordu.* Sorduğu soruya ve sesinde hissettiğim kıskançlığa karşılık gülümsemeye çalışarak önüne düşmüş olan nemli bir saç tutamını kulağının arkasına yerleştirdim.

"Hayır, sevdiğim kızı bu kadar çok ağlattığı için."

Masum, temiz yüzüne küçük bir tebessüm süzülürken, hâlâ ellerinin arasında olan yüzüme iyice yaklaşarak, çimento ve çamur kokusuna aldırmadan dudaklarını benimkilerin üstüne bastırdı. Her ne kadar ona karşılık vermek için yanıp tutuşsam da dudağımın kenarındaki yara beni bundan mahrum bıraktı. Acıyı yeniden hissetmemle sızlanmama engel olamazken Nisa, "Özür dilerim,"

diyerek hızla kendini geri çekti. Ellerimin kirliliğinden ötürü onun o temiz yüzünü kirletmemek için okşama isteğimi bir kenara bıraktım.

"Bundan sonra kimse koparamaz seni benden. Anlıyor musun?" İçine düştüğümüz şu lanet durumda gülümsemesini bastırmak için kendini zorluyordu ama rahat olmalıydı.

O asla annesinin kanatlarına sığınma şansını yakalayamayan masum bir kız çocuğuydu. Herkes üstüne geliyordu belki ama artık tek başına bunların üstesinden gelmeye çalışmayacaktı. Onun yanındaydım ve bu küçük ev de artık onun yuvası sayılırdı.

"Hadi, kalk bakalım artık. Biraz uykuya ihtiyacın var." Oldukça yoğun ve yorgun bir gece geçirmiştik. Aslında ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

Sözümü ikiletmeden yüzünü ovalayarak oturduğu koltuktan hızla kalkıp önümden yürümeye koyuldu. Yanımdan geçip giderken onun temiz kokusunu içime çekmiş ve şu iğrenç çimento kokusundan bir an önce kurtulmam gerektiğini hatırlamıştım.

Yatak odasına geçtiğimizde Nisa üzerindeki bana ait kıyafetlerle yatağımın üstüne otururken, ben de bir yandan hem kendime temiz kıyafetler hem de salonda yatabilmek için yastık ve pike arıyordum.

"Ben bir duşa gireceğim."

Elimdeki kıyafetleri Nisa'ya göstererek doğrudan banyoya ilerlemiş ve kapıyı ardımdan kapatarak kendimi ılık suyun kollarına bırakmıştım.

Duşta çok fazla oyalanmamaya özen göstererek on beş dakika içinde işimi halledip temizlenmenin verdiği rahatlıkla nihayet kendime gelmiştim. Buharlanmış aynayı bir havluyla silip dudağımın kenarına baktığımda Oğuz'a bir kez daha küfrettim. *Şerefsiz, fena patlatmıştı.*

Dudağımın kenarına aynalı banyo dolabından çıkarmış olduğum yara bandını usulca yapıştırdıktan sonra Nisa için de aynı dolaptan temiz bir diş fırçası çıkardım. Sabah uyandığında kendini evindeymiş gibi hissetmesini istiyordum.

Üzerime geçirmiş olduğum eşofman altıyla tekrar odaya girdiğimde Nisa'nın hâlâ uyumadığını ve yatağımın üstünde oturduğunu fark ettim. Tişörtle uyumayı sevmiyordum ama onun karşısına üstüm çıplak bir şekilde çıktığım için utanarak ensemi kaşımıştım.

Rahatsız olabileceğini düşünüp dolaptan hızla bir tişört çıkardım ve üzerime geçirdim.

"Hadi, sen yatağa gir ve uyu artık," diye çekinerek mırıldandıktan sonra kenara koyduğum pike ve yastığı elime alıp oturma odasına gitmek için harekete geçtim. Fakat Nisa'nın yataktan kalkıp da karşıma geçmesiyle aniden durmak zorunda kaldım. Elimdeki pike ve yastığı hızla alıp yere atarken kollarını hiç beklemediğim bir anda boynuma doladı.

"Lütfen, gitme Demir. Beni yalnız bırakma."

Saçlarındaki o enfes kokuyu derin derin içime çekerken tüm çekingenliğimi bir kenara bırakarak onu sıkıca sarıp sarmaladım. Yanımda rahatsız olabileceğini düşünürken o burada kalmamı istiyordu. Çekingendi, utangaçtı, kırılgandı fakat her şeye rağmen yanında olmamı isteyecek kadar yürekliydi. *Bu isteği elbette geri çevirmeyecektim.*

Elinden tutup onu büyük yatağıma yerleştirdim ve ardından hemen yanına kıvrıldım. Utandığından olsa gerek hızla arkasını döndüğünde sırıtmama engel olamadım. İnce pikeyi üzerimize yavaşça çektikten sonra usulca ona yaklaştım.

"Sana sarılmama izin verecek misin?" Başını yavaşça aşağı yukarı salladığında ona biraz daha sokuldum. Rahatsız olmasını istemediğimden dikkat etmeye özen göstererek ona sarılırken bir elini tutup iyice kendime çektim. Kaşık pozisyonunu aldığımızda soluduğu nefesi, hızla atan kalbinin ritmini artık daha yakından hissedebiliyordum.

"Biliyor musun? Daha bu hayata atıldığımız o ilk gün, seni yine ilk Senem fark etmişti. İlk o görmüştü. İlk o vurulmuştu sana. İlk Senem büyüne kapılmıştı. Bir de şu olanlara bak. Ne tuhaf."

Her şeyden habersiz o kadar masum, o kadar düşünceliydi ki... Ve bir o kadar da aptaldı. Hatta öyle aptaldı ki benim ilk onu gördüğümden hâlâ habersizdi.

"Peki, benim kimi ilk gördüğümün bir önemi yok mu?"

Kulağına doğru fısıldayışıma karşılık elimi bırakarak hızla bana döndü. Çatmış olduğu kaşlarıyla yatağımda yatıyor olması tuhaf

ama aynı zamanda çok güzel bir duyguydu. Sevdiğim kızla aynı evde olduğum yetmiyormuş gibi şimdi de aynı yatağı paylaşıyorduk.

"Bu ne demek şimdi?" Bir elimi kaldırıp yanağını okşayarak sinsice sırıttım. Hayatıma nasıl usulca ilk kendisinin girdiğini ona henüz anlatmayı düşünmüyordum.

"Artık uyumalısın demek." Verdiğim cevaptan hiç memnun olmamıştı ama bu açıklamayı daha sonra, daha özel bir şekilde yapmayı planlıyordum.

"Bundan sonra ne yapacağım ben? Bir daha nasıl giderim o eve?"

"Seni nüfusuma alırım. Beraber gül gibi yaşar gideriz burada." Kıkırdayışı üzerimizdeki hüznü alıp götürürken bu sesi sevdiğimi bir kez daha fark ettim. Gözlerime her zamanki gibi dik dik baktığında aslında ona neleri anımsattığımı çok iyi biliyordum. *Okul koridorundaki ilk tanışmamızı...*

"Yarın ne olacak Demir?" Yüzü birdenbire düşse de ona yalan söylemeyecektim. Yarın bir sürü sorunla yüzleşecekti ama bunların karşısında güçlü olması için her şeyi deneyecektim. Yanından bir saniye olsun ayrılmayacaktım.

"Hiç iyi şeyler olmayacak," diye mırıldandığımda dudaklarını sarkıttı, kaşlarını ise hiç de onaylamadığını belirtircesine çattı.

"En azından içimi rahatlatacak bir şeyler söyleyemez misin?"

"Yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Hayır, bana asla yalan söyleme." Onu kendime yaklaştırarak göğsüme yatırdığımda saçlarındaki şampuanın tarçınla harmanlanmış vanilya kokusunu doyasıya içime çektim. *Gerçi daha çok şey gibi kokuyordu; huzur.*

"Yarın hiç iyi şeyler olmayacak. Bağrışmalar, kavgalar ve belki biraz da gözyaşı. Duyacakların karşısında üzüleceksin. Parçalanacaksın. Yıkılacaksın. Canın yanacak ama..." Ellerinden birini tutup havaya kaldırarak avuç içlerimizi birbirine kenetledim.

"Ama her şeye rağmen elini tutup yanında olacağım. Her ne olursa olsun seni yalnız bırakmayacağım. Artık biz olacağız. Sadece, Demir ve Nisa."

Söylediklerime karşılık kollarını belime daha sıkı bir şekilde dolayıp gözlerini kapatarak başını tam kalbimin üstüne yasladı.

"İyi geceler, Kedi Yavrusu." *Ah, gerçekten mi ama? Böyle bir anda tüm karizmamı yerle bir etmek zorunda mıydın Nisa?*

Birbirimize taktığımız bu isimler konusunda onunla daha sonra tartışmayı düşünüyordum ama bu gecelik buna katlanabilirdim. Nemli saçlarının arasına küçük bir buse kondurduktan sonra ben de ona sımsıkı bir şekilde sarıldım.

"İyi geceler, Kutup Yıldızı."

8. BÖLÜM

Burnuma ilişen yoğun poğaça kokusunu içime çekerken, göz kapaklarımı yavaş yavaş araladım. Kollarımın arasında sıkı sıkıya sarıp sarmaladığım yumuşak yastığı yatağın diğer tarafına bırakırken aslında o kısmın boş olduğunu fark ederek gözlerimi ovuşturdum. *Nereye kaybolmuştu bu çocuk ve saat kaç olmuştu?*

Kendime gelmek için yatağın içinde üzerimdeki bol kıyafetlerle gerindim. Nerede olduğumu biliyordum. *Dün gece yaşananlardan sonra sığınabileceğim tek limandaydım.* Burada daha ne kadar saklanabilirdim, bilmiyorum ama vermem gereken önemli bir sınav söz konusuydu. Bunun gerçekleşebilmesi için de yataktan çıkmam ve toparlanmam gerekiyordu.

Üzerimdeki ince pikeyi kaldırdıktan sonra yatakta doğrulmaya çalıştım fakat aniden sırtıma saplanan acıyla sızlanmamı bastıramadım. *Hep böyle oluyordu ama! Bu anı yaşamaktan nefret ediyordum.* Ne zaman yeni ya da başka bir yatakta yatsam, ertesi güne mutlaka belimde bir ağrıyla uyanırdım. Her ne kadar o yatakta rahat etsem de bu kaçınılmaz bir sondu. Fakat bu sabah sadece belimdeki ağrı rahatsız etmiyordu beni. Aynı zamanda üzerimde büyük bir halsizlik hissediyordum. Dün gece yağmur altında o kadar çok kaldığım için muhtemelen hasta olacaktım. Boğazımdaki keskin acı bunun habercisiydi.

Vücudumdaki kırgınlığı yok saymaya çalışarak sonunda yataktan çıkmayı başardım. Bulunduğum yerde bir kez daha gerinerek belimdeki ağrının gitmesini diledim fakat yaptığım hareket pek faydalı olmamış, aksine canımı daha da çok yakmıştı.

Demir'in yatak odası epey genişti. Ayağa dikilir dikilmez hemen karşımdaki dolabın aynasında yansımamı gördüm. Gördüğüm manzarayla yüzüm düşmüş, kaşlarım ise çatılmıştı. Berbat bir

vaziyetteydim. Şişmiş olan göz altlarımla ve duştan dolayı kabarıp iyice dağılmış olan saçlarımla kesinlikle bitik görünüyordum. *Üstelik üzerimdeki kıyafetlerin bolluğunun verdiği rahatsızlığı saymıyordum bile.* Her ne kadar lacivert tişörtün uzunluğu işime gelmiş olsa da eşofman altının beli oldukça genişti. Bolluğu biraz olsun gidermek adına bel kısmını birkaç kez katlayarak kıvırdım. En azından böyle üzerimden düşecek gibi görünmüyordu fakat yine de kendimi hiç rahat hissetmiyordum çünkü iç çamaşırlarım yoktu.

Dün gece yağmur altında o kadar çok vakit geçirmiştik ki kıyafetlerimin hepsi sırılsıklam olmuştu. Duştan sonra onları Demir'in görmeyeceği bir yere saklamaya çalışmıştım ama ev onun eviydi ve görüp görmediği konusunda emin olamıyordum. Bu yüzden de içim hiç rahat değildi.

Dün gece Oğuz'la kavgasının ardından eve döndüğünde hiçbir sorgu suale kapılmadan üzerimizdeki o derin yorgunlukla hemen uyumuştuk ama şimdi, gündüz vakti karşısına bu şekilde çıkamazdım. Utanırdım. Yüzüne bakamazdım. Üstelik dün gece sarılarak birlikte uyuduğumuz gerçeği zihnime her yayıldığında utancım daha da katlanıyordu.

Kıyafetlerimin şimdiye dek kurumuş olabileceklerini düşünerek aramaya koyulduğumda, içimdeki yoğun sıkıntıyı da derin bir nefesle dışarı bıraktım fakat her şeyi geçtim, nefesimin kokusu bile rahatsız etmişti beni. Elime doğru bir kez daha üfleyip gelen kokuyla yüzümü buruşturduğumda dişlerimi de fırçalamam gerektiğini hatırladım. Demir'in karşısına bu şekilde asla çıkamazdım.

Kıyafetlerimi koyduğum yerde bir türlü bulamadığımdan odanın ortasında dikilmek yerine vakit kaybetmeden banyoya yöneldim. Kapıyı aralayıp da içeri girdiğimde görmüş olduğum manzaraya karşılık yüzüm cayır cayır yanmaya başladı. Çünkü iç çamaşırlarım da ıslak kıyafetlerim de banyonun bir köşesinde bulunan kaloriferin üstündeydi. Saklamış olduğum iç çamaşırlarımı bulmuş olduğu yetmiyormuş gibi bir de kurumaları için kalorifere asmıştı. *Bu çocuk nasıl bir şeydi böyle? Aklına bu fikir nasıl gelmiş olabilirdi?*

Bu kadar düşünceli olması ona duyduğum sevgiyi katlarken, kaloriferin üzerinde yer alan kurumuş iç çamaşırlarımı büyük bir utançla alıp hızla üzerime giyindim. Demir'e ait bol kıyafetleri de tekrar üzerime geçirdiğimde kendimi biraz daha rahat

hissediyordum. Dudaklarımın arasındaki iğrenç kokudan kurtulmak için doğrudan lavabo kısmına yöneldim. Bu kez de aynanın önündeki küçük plastik kabın içinde hiç açılmamış bir diş fırçasına rastladığımda yüzümdeki aptal sırıtışa engel olamadım. *Yaptıklarıyla beni bir kez daha şaşırtmayı başarmıştı Kedi Yavrusu.*

Diş fırçasını elime alarak oldukça hızlı bir şekilde dişlerimi fırçaladıktan sonra dağılmış olan saçlarımı toplamayı diledim ama ne yazık ki dün gece başımdan çıkarmış olduğum lastik tokayı nereye attığımı bile hatırlamıyordum. *Muhtemelen kaybolmuştu.* Bu yüzden de saçlarımı bulduğum bir tarakla taramakla yetindim. Yüzümü de soğuk suyla yıkadığımda artım tamamen açılmış, kendime gelmiştim.

Banyodan çıkıp Demir'in geniş yatak odasında gezintiye çıktığımda aynalı vitrinin üzerindeki parfüm şişeleri ve boncuklu bileklikler dikkatimi çekti. Aksesuarları bir kenara bırakıp parfümlere yöneldim, her zaman erkek parfümlerinin kadınlarınkinden daha güzel koktuğunu düşünürdüm. Parfüm şişelerini tek tek açıp kokladığımda ise bu konuda haklı olduğumu bir kez daha anladım. Her ne kadar parfümleri oldukça muhteşem kokuyor olsa da onun o tarçınla harmanlanmış vanilya kokusunu hiçbir şeye değişmezdim.

Elimdeki parfüm şişesini yerine bırakırken kulağıma dolan şarkıyla dikkatim daha da dağıldı. Çünkü şarkı sesi telefondan ya da radyodan değil, Demir'in dudaklarının arasından geliyordu. Parfümleri ve odayı incelemeyi bir kenara bırakıp sesi takip ettiğimde kendimi ansızın mutfak kapısının eşiğine yaslanırken buldum. Elindeki tahta kaşıkla ne yaptığını bilmiyordum ama kendini bayağı kaptırmış bir vaziyetteydi. Üstelik sesini o beğenmiyor olabilirdi ama benim açımdan bakıldığında harika bir ses tonu vardı. Onu izlerken kollarımı göğsümde birleştirerek kapının eşiğine iyice yaslanmış ve diline dolamış olduğu şarkıyı bitirmesini beklemiştim. Bu oldukça keyifliydi. Sanki en sevdiğim filmin, en keyif alarak izlediğim sahnesi gözlerimin önündeydi. Özel ve bir o kadar da kıpır kıpır hissediyordum.

"Azar azar gözlerini kapat. Usul usul ellerini uzat. Ben tutarım, yine ben duyarım seni..."

Şarkının sözlerini tekrarlamaya girişememişti çünkü elindeki tahta kaşıkla hızla arkasını döndüğünde göz göze gelmiştik. Bana

yakalandığını anlamıştı. Elindeki tahta kaşığı mutfak tezgâhına hızla bırakarak yanıma yaklaştı ve ellerimden tutarak beni küçük mutfağın içine çekti. Tezgâhın üzerinde bulunan tabağın içindeki dilimlenmiş salatalıklardan birini alıp ağzıma atarken şarkıyı bu kez gözlerimin içine bakarak söylemeye devam etti.

"Ben tutarım, yine ben duyarım seni. Ben bilirim aşkının kıymetini."*

Nakaratı sonlandırıp yanağıma hızlı bir öpücük kondurduğunda utancımdan iyice kızarıp tezgâhtaki dilimlenmiş domateslere benzedim. Demir, ocağın başına tekrar döndüğünde, ben de tezgâhtaki kahvaltılıkları büyük bir dikkatle inceledim. *Dilimlenmiş domates ve salatalıklar, beyaz peynir, kaşar peynir, yeşil zeytin, siyah zeytin, bal, çilek reçeli... Hangi ara, nereden bulup da hazırlamıştı bunları?* Gerçi evine geldiğimde buzdolabını karıştırmamıştım. Doğrudan kahve yapmak için harekete geçmiştim ama anlaşılan o ki Demir Gürsoy, arabasına olduğu gibi evine de epey bağlıydı.

Yanına yaklaşıp da ocakta neyle uğraştığını görmeye çalıştığımda peyimizin yumurta pişirdiğini fark ettim. Tezgâha yaslanarak onu izlemeye kaldığım yerden devam ettiğimde o da göz ucuyla beni izliyor, sırıtıyor ve arada göz kırpıyordu. Belli ki onu izlememden büyük keyif alıyordu. Bir ara ona, gülümsemeyi kesinlikle yasaklamam gerekecekti. *Böyle güzel gülümsemeye devam ederse başıma kim bilir ne türlü belalar açacaktı?*

"Günaydın," diyerek sonunda mühürlediğim ağzımı açıp da mırıldandığımda ocağın altını kapatarak dolapların birinden düz bir tabak çıkardı.

"Günaydın, poğaça surat." Yanağımı iki parmağının arasına alıp sıkarak verdiği bu cevaba karşılık kaşlarımı merakla kaldırırken, o da pişirmiş olduğu yumurtayı çıkardığı tabağa koyuyordu.

"Poğaça surat mı?"

"Aynen öyle," diyerek hızla benim bulunduğum tarafa dönüp, bu kez de çekmecelerden çatal ve bıçak çıkarmaya başladı.

"Bornozludan Kutup Yıldızı'na, Kutup Yıldızı'ndan da *poğaça surata* mı terfi ettim yani?" Alayla karışık sorduğum soruya oldukça keyifli bir şekilde genişçe gülümseyerek karşılık verdi. Benim gibi

---

* *Eflatun ve Burcu Güneş'in seslendirmiş olduğu* ***"Çıkmaz Sokaklar"*** *şarkısının nakaratlarıdır.*

o da ilk zamanlarımızı hatırlamış olmalıydı. *Bana her bornozlu dediğinde nasıl da delirirdim oysaki...* Şimdi ise gözlerimin önünde masum, küçük bir anı olarak canlanıyordu.

"Biraz öyle olmuş olabilir ama hâlâ sana verdiğim ilk ismi bilmiyorsun."

"Nasıl yani?"

"O da bende kalsın," diyerek beni cevapladığında gözlerimi kısarak ona bakmayı sürdürdüm. Oldukça gizemli konuşuyor ve beni gerçekten çıldırtıyordu. Üstelik dün gece söylediklerini de bir türlü zihnimden atamıyordum.

"Zaten her şey sende kalıyor, Kedi Yavrusu." Çemkirerek imayla konuştuğumda bu kez o gözlerini iyice kısmış ve gözbebekleri neredeyse kaybolurken bana yaklaşmıştı. Hemen karşıma geçip beni tezgâhla bedeni arasına alarak köşeye sıkıştırmıştı.

"Ne gibi mesela?" Benim imalı tavrıma aynı şekilde karşılık verirken, aslında hangi konudan bahsettiğimin gayet farkındaydı. Peşini de kolay kolay bırakmayacaktım.

"Mesela... Beni ilk kez ne zaman, nerede gördüğünü açıklayabilirsin."

Dün gece bana söylediği her söz aklımın karışmasına sebep olmuştu. Sanki kaybolan bir sürü yapboz parçası vardı ve o yapboz parçalarından en büyüğü ise Demir'e aitti.

"Peki, benim kimi ilk gördüğümün bir önemi yok mu?" Bu cümle öyle akıl karıştırıcıydı ki... Senem'in onu ilk kez gördüğü zaman ben de yanındaydım ama Demir'in bundan öncesinde ne zaman ve nerede beni gördüğünden habersizdim.

"Belki başka bir gün," diyerek hızla benden uzaklaştığında gözlerimi devirmeden edemedim. Söylemeyeceğini ve bunu kendine saklayacağını az çok tahmin edebiliyordum.

"Demir çok gizemli konuşuyorsun ama," diyerek çemkirmeye devam ettiğim sırada keyifle kıkırdamış ve bana hiç aldırmadan hazırlamış olduğu servis tabaklarından birkaçını eline alarak, mutfaktan çıkmıştı.

Yardım etmek için ben de elime birkaç tabak alıp peşinden oturma odasına gittim. Odanın ortasındaki cam sehpanın üzerine elimdekileri yerleştirirken sehpanın üzerindeki poğaçalar dikkatimi çekti.

"Ve sen de deliriyorsun." Gözlerim poğaçalarda asılı kaldığından Demir'in hangi ara elindekileri bırakıp da bana yaklaştığını fark edemedim.

"Eh, biraz," diye sitemle mırıldandığımda tıpkı biraz önceki gibi yanağıma daha uzun sayılabilecek türden bir öpücük kondurdu. Beni bu öpücüklerle geçiştirmeyi planlıyorsa çok yanılıyordu. Tekrar mutfağa doğru ilerlediğinde bunca şeyi hangi ara hazırladığını merak ettim. Peşinden giderek, "Ne zaman uyandın?" diye sorduğumda eşofman altının cebinden telefonunu çıkararak saati kontrol etti. *Sahi saat kaç olmuştu?*

"Saat sekiz gibiydi. Kalkıp dolabı yenilemek için markete gittim. Hiçbir şey yoktu evde," diyerek beni cevapladığında gözlerim iyice açılarak ona bakmayı sürdürdüm. *Demir o saatte kalktıysa, saat kim bilir şimdi kaçtı?*

"Saat kaç şimdi?"

"On bire çeyrek var." Tam da tahmin ettiğim gibiydi. *Kahretsin! Evdekiler meraktan ölmüştür. Esma Teyze beni kesecek, Devrim Amca da pişirecekti.* Elimle alnıma oldukça sert bir şekilde vurup, telefonumu aramak için mutfaktan çıktım ama o an aklıma başka bir gerçek daha ilişti. *Dün gece çantamı yanıma almamıştım ki ben. Bir kez daha kahretsin!*

"Kahretsin ya!" Koridorun ortasında dört dönmeye başladığımda Demir de peşimden gelmiş ve kolumdan tutarak beni kendisine çevirmişti.

"Evdekilere haber vermem gerekiyor ama çantamı restoranda bıraktım," diyerek hararetle konuşmaya devam ettiğimde Demir sanki hiçbir şey olmamış gibi kollarımı sıvazladı.

"Sakin ol, güzelim. Mustafa çantanı dün gece bana getirdi."

Mustafa mı? Hangi ara Demir'i bulmuştu da çantamı ona teslim etmişti? Bir kez daha arkadaşımın düşünceli haline hayranlık beslerken, küçük kardeşinin de aslında ondan hiç de bir farkı olmadığını anladım. İkisi de gereğinden fazla düşünceliydi.

"Ayrıca Gökçe evdekilere haber verdi. Yani burada olduğunu biliyorlar ki Gökçe de birazdan burada olur zaten. Sana temiz kıyafet getirmesini rica ettim." Gökçe'ye beni böylesine bir zahmetten

kurtardığı için bir ara mutlaka teşekkür edecektim. Demir karşımda öylece duruyor, bense hâlâ o eve nasıl gideceğimi sorguluyordum.

"Asıl sen nasılsın? Nasıl hissediyorsun? Daha iyi misin?"

Sorularını ardı ardına sıralarken sadece omuz silkmekle yetindim. Nasıl olduğumu veya nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Üzerimde koca bir ağırlık, ruhumda ise koca bir hayal kırıklığı vardı. Onların altında ezildikçe hislerimin tarifini yapmakta zorlanıyordum.

On iki yılımızı birlikte geçirdikten sonra Senem'le birbirimizden bu şekilde kopacağımız aklımın ucundan dahi geçmezdi. Eğer beni bir yük olarak göreceğini bilseydim peşinden sürükleyerek getirdiği bu hayata adımımı bile atmazdım.

"Bilmiyorum," diyerek mırıldandığımda ruhumdaki kırgınlık sesime de yansımıştı. Gözlerimi Demir'den kaçırarak başımı yerdeki fayanslara çevirdim.

"Hissedip hissetmediğimden bile emin değilim. Kalbime bir ruhsuzluk hâkim oldu sanki. Aklımı kaçıracakmış gibi hissediyorum. O eve nasıl gideceğimi, o insanların yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyorum." Gözlerimin içi acıyarak nemlenirken ağlamamak için kendimi tutuyordum. Daha fazla ağlamak istemiyordum artık. Yeterince gözyaşı dökmüştüm. Demir, yüzümü avuçlarının içine alıp çenemden tutarak beni kendisine bakmaya zorladığında gözlerimi tekrar kaçırmak istedim ama buna da izin vermedi.

"Başını dik tutacaksın. Sen yanlış hiçbir şey yapmadın. Utanması, kendini suçlu hissetmesi gereken birisi varsa o da Senem."

Onun söylediklerine inanabilir miydim, bilmiyorum ama Senem'le yüzleşmekten çok korkuyordum. *Umudu ve korkuyu aynı anda hissetmem normal miydi?* Umutluydum çünkü artık yanımda Demir vardı. Korkuyordum çünkü onca yıllık arkadaşımla büyük bir çıkmazın eşiğindeydik. Bunca zaman boyunca her şeyi bile bile yapmış olması beni daha da çok öfkelendiriyordu. Onun mutluluğu için ben birçok şeyi feda ederken, o ise aslında her şeyi bilerek isteyerek yapmıştı. Asıl bu gerçek beni parçalara ayırıyordu.

"Hele Oğuz..." Cümlemin devamını getiremedim çünkü hem Demir eliyle ağzımı kapatmış hem de ne söyleyeceğimi onun yakınlığıyla bir anlığına unutmuştum.

Belki de beni en çok şaşırtan Oğuz'un ta kendisiydi. Bir anlığına, tek bir anlığına gerçekten bana karşı hisleri olduğuna kendimi inandırmıştım. Hatta ona haksızlık ettiğimi bile düşünmüştüm. Fakat şimdi fark ediyorum da ne kadar da büyük bir yanılgıya düşmüşüm. Oğuz tam bir pislikmiş meğer. Bahar'a yaptıklarını henüz hazmedememişken, şimdi de aynı yollarla Senem'le olduğunu bilmek bende saçlarımı yolma isteği uyandırıyordu.

"Anma o şerefsizin adını ağzına."

Demir öyle sürekli küfreden tiplerden değildi ama söz konusu Oğuz olduğunda o da kendine hâkim olmayı bir kenara bırakıyordu. Başımı *tamam* dercesine salladığımda, ellerini bu kez belime yerleştirerek beni iyice kendine doğru çekti.

"Aklını dağıtmamı ister misin?" Sorduğu soruya karşılık kaşlarım merakla havaya kalkarken, Demir ise sinsi bir şekilde sırıtarak göz kırptı.

"Nasıl olacakmış o?"

"Aynen şöyle."

Daha ben ne olduğunu anlayamadan belimi sıkı bir şekilde kavrayıp koridordaki yönümüzü değiştirerek sırtımı boş, soğuk duvara yasladı. Güzel sırıtışı yüzünden hiç eksilmeden başını yüzüme doğru eğdi ve dudaklarını usulca benimkilerin üstüne kapattı. Öpücüğünü hissettiğimde ben de sırıtışıma engel olamadım. Kollarına tutunan ellerim, yere düşmemek için can çekişiyordu. Çekingen bir şekilde dudaklarının hareketine hiç de profesyonel olmayan bir tavırla karşılık vermeye çalışıyordum. Onunla öpüşmek her seferinde farklı duygular uyandırıyordu. Nefesiyle beni bambaşka diyarlara götürüyor, kendimi tavşanın peşine takılan Alice gibi hissetmeme neden oluyordu. Aklımı dağıtmak dışında her şeyi tek bir hareketiyle gerçekleştirebiliyordu. Dudaklarını ağır bir şekilde benimkilerden uzaklaştırırken, bu kez de burnumun ucuna küçük bir buse kondurdu. Nefes nefese kalmış bir şekilde kapalı olan gözlerimi daha da sıktım. Utancımdan yine kıpkırmızı olduğumdan gözlerimi açmaya çekiniyordum.

"Eeee?" Israrcı ve bir o kadar da keyifli çıkan ses tonunu işittiğimde, gözlerimden birini açarak dudaklarımı büzdüm. Utanıyordum

belki ama yine de onun yanında kendimi hiç istemeyeceğim kadar özgür hissediyordum.

"Aklımı dağıtmadın. Aklımı başımdan aldın."

Utangaçlığı bir kenara bırakarak gözlerimi onun açık kahverengi gözlerine diktiğimde sırıtışı yüzüne daha da yayıldı. Söylediklerim karşısında kaşlarını havaya doğru kaldırarak tekrar yüzüme yaklaştığında hiç de olmasını istemeyeceğim bir şey gerçekleşti ve Demir'in yüzüne doğru tam iki kez üst üste hapşırdım. *Dün gece yağmurun altında o kadar kalırsam olacağı buydu tabii. Allah'ım, lütfen baharın bu en güzel ayında hasta olmayayım. Lütfen!* Demir halime kahkaha atarken, aynı zamanda hapşırmamdan dolayı dağılan saçlarımı arkaya doğru itti.

"Benimle yaşa." *Çok yaşa,* demek yerine başka bir tabir kullanması dikkatimi çekmişti. *Emrin olur paşam! Pılımı pırtımı toplayıp bohçamı hazırlayarak doğrudan sana kaçayım o zaman ben.*

"Ne oluyoruz, Demir Bey? Seni nüfusuma geçiririm, benimle yaşa demeler falan... Subliminal mesaj mı vermeye çalışıyorsun bana?"

"Neden olmasın? Mesela buradan çıkıp doğrudan evlenme dairesine gidebiliriz."

"Oha ama Demir! Daha reşit bile değilim. Yok artık." Onun neşesine ayak uydurmaya çalışırken, hâlimden bir hayli memnun olduğumu fark ettim. İtiraz etmeye bile kalkmamıştım. Sanki şu an, *"Kalk Nisa, evleniyoruz,"* dese hemen kabul edecekmiş gibiydim.

"Tamam, şimdilik erteleyebiliriz. On sekizine bastığın gün nikâhı basıp evimin direği çocuklarımın anası yapacağım seni."

"Rüyanda görürsün."

Gelecekte neler yaşayacağımızı bilmeden bulunduğumuz duruma keyifle kıkırdarken, her şeyi bir anlığına unutmak, akışına bırakmak iyi gelmişti. Bundan saatler sonrasında neler olacağını pek kestiremesem de Demir yine yaptığı küçücük bir hareketle beni gülümsetmeyi başarmıştı. Belki nedenini asla anlamayacaktı ama sırf bu güzel anlar için teşekkür etmek amacıyla parmak uçlarımda yükselerek uzanıp yanağını öptüm. Tam da tahmin ettiğim üzere bana, *ne içindi bu* dercesine bakışlar atarken sadece omuz silktim.

Aramızdaki sessiz iletişimi birbirimize olan derin bakışlarla sürdürürken Demir tekrar salona yönelmiş ve bu sırada kapının zili

hatta unutmamak için bir yere tarihle not alsam iyi olurdu. Artık her ne istiyorsa, konuşması için onu bakışlarımla teşvik ettiğimde boğazını temizleyerek gözlerini kaçırdı.

"Bana Mustafa'nın numarasını verebilir misin?" İşittiklerime karşılık gözlerim kararark seyirdi. Avucumu yumruk şekline getirerek öyle bir sıkmaya başladım ki yeni uzayan tırnaklarım avucumun içini kanatacak derecede yaktı canımı. *Bu kız benimle dalga mı geçiyordu yoksa bir kamera şakası falan mı hazırlamıştı?* Eğer öyleyse bir an önce sonlandırsa iyi olurdu aksi takdirde sıktığım yumruk yüzüne isabet edebilirdi. *Hangi hakla karşıma geçerek benden dostum dediğim insanın numarasını isteyebilirdi?*

"Hayır, vermem." Oldukça kaba ve bir o kadar da sivri bir dille onu cevapladığım sırada Demir öfkemi fark etmiş olacaktı ki yumruk yaptığım avucumu hızla açarak elimi serbest bırakmıştı.

"Neden peki?"

Bir de soruyor muydu? Karşıma geçerek gerçekten bana bunu mu soruyordu? Üstelik daha birkaç ay öncesinde sırf Demir için kavga etmemiş miydi bu kız benimle? Tüm bunları da geçtim, daha geçenlerde Demir ve Oğuz bu kızın başka biriyle takıldığından bahsetmiyorlar mıydı? Şimdi hangi akla hizmet benden Mustafa'nın numarasını isteyecek cesareti kendinde buluyordu?

"Sen Mustafa'yı çevrendeki piyonlarla karıştırdın galiba, Aybüke. Diğer oyuncaklarını bilemem ama o pençelerini arkadaşımdan uzak tut." Eğer Mustafa'yı canı istediğinde takılıp öylece bırakacağı oyuncaklardan biri zannediyorsa çok yanılıyordu. Arkadaşımı kolay kolay ona yar etmeyecektim.

Tıslayarak üzerine savurduğum sözlere karşılık yüzünün düştüğüne ve yutkunduğuna şahit oldum ama umursamadım. Mustafa'yla ikisi asla yan yana gelmeyecekti, gelemezdi. Üstelik Aybüke bilmiyor olabilirdi ama Mustafa ve Demir kardeşti ve Demir'le olan kirli geçmişi bana göre Mustafa'yla olmaması için yeterli bir sebepti.

"Beni hiç tanımadan konuşuyorsun, Nisa," dediğinde sesindeki kırgınlığı da umursamadım. Her ne olursa olsun benim arkadaşımdan uzak duracaktı.

"Tanımak da istemiyorum zaten." Sesimi biraz daha yükselttiğimde kenara atmış olduğu çantasını hızla ellerinin arasına alarak

oturma odasından çıkmak için hareketlendi. Artık gideceğini bilmenin verdiği hazla içim rahatlarken odadan çıkmadan önce arkasını dönüp yüzüne yerleştirmiş olduğu kötü kız imajıyla alayla gözlerimin içine baktı.

"Sana insan gibi yaklaşmaya çalışan da kabahat zaten. Arkandan Senem gibi iş çevirmek gerekiyormuş demek ki." Son sözlerini de diken gibi batırıp yüzüme haykırarak odadan çıktığında amacına ulaşmış ve beni iyice kışkırtmıştı. Ayaklarımın hızla hareketlenmesine mâni olmak yerine onlara uyum sağlamayı tercih ettim.

"Bak, hâlâ konuşuyor!" Tam odadan bağırarak çıkmak üzereydim ki Demir'in kolumdan tutmasıyla kendimi frenlemek zorunda kaldım.

"Nisa, bir sakin olur musun?" Sorduğu soruyu umursamadan tuttuğu kolumu hızla geri çekip ondan uzaklaşarak koridora ulaştım ama Aybüke çoktan kapıyı çarparak evden çıkmıştı bile. *Çok şükür!* Kıskançlığın yeri ve zamanı değildi ama kendimi dizginleyemiyordum. Demir'le yatmış olduğu yetmiyormuş gibi bir de şimdi karşıma geçmiş pişkin pişkin Mustafa'nın numarasını istiyordu.

"Abartmıyor musun biraz?" İnanamayan bakışlarla Demir'e baktığımda onun da suratının gerildiğini gördüm. *Abarttığımı nasıl düşünürdü? O kızla yatmıştı ve o kız biraz önce bu evdeydi!*

"Ben mi abartıyorum?" Kollarımı göğsümde kenetleyerek çemkirirken yüzüne yerleştirdiği o sinir bozucu sırıtışla yanıma yaklaşmış ve beni aniden kollarının arasına alarak sanki küçük bir çocuğu sakinleştiriyormuş gibi saçlarımı okşamıştı.

"Evet, sen abartıyorsun." Saçlarımı okşamayı bırakıp da gözlerini gözlerime diktiğinde odadaki Can ve Gökçe'nin varlığını umursamadan başparmağını dudaklarımın kenarında gezdirdi.

"Ayrıca sevgilinin yanında başka bir erkeği böyle sahiplenmen hiç hoş değil. Unutma, ben çok kıskanç bir erkeğim."

"Se- sevgilim mi?" Yanaklarıma hapsolan sıcaklıkla kekelerken aramızdaki mesafeyi iyice kapattığında bu kez yutkunan taraf ben oldum. *Neden şimdi böyle cümleler kurarak beni afallatıyordu ki? Ona sinirlenmeme bile izin vermiyordu!*

Gözlerimin içine bakarak sanki bir şeyleri bariz bir şekilde belli ediyormuşçasına başını usulca salladığında kalbimin ritminin

değiştiğini hissettim. Aklımı karıştırmayı, beni böylesine sersemletmeyi çok iyi başarıyordu. Aniden Gökçe ve Can'ın varlığını hatırlayarak omuzlarından itip hızla ondan uzaklaştım ve odaya yöneldim. Eğer biraz daha yakınımda bulunursa hoş şeyler olmayabilirdi. Boğazımı temizleyip de saçlarımı serinlemek adına iyice dağıtırken Can ve Gökçe de tavana bakıyor, sanki biz yokmuşuz gibi davranarak bakışlarını kaçırıyorlardı.

Gökçe, "Keşke verseydin numarayı," diyerek ortamdaki sessizliği bozduğunda, ona öyle öfkeli bir bakış atmış olmalıydım ki bir adım geri atmak zorunda kaldı. *Bunu gerçekten o mu söylüyordu? Oysa daha öncesinde... Hatırlama Nisa, hatırlama. Hatırladıkça daha da çıldıracaksın. En iyisi hiç hatırlama.*

"Sen de mi Gökçe?"

"Dün gece Mustafa'nın hâlini gördün mü, bilmiyorum ama evet, ben de Nisa. Aybüke'yle bayağı yakındılar dün gece."

Tüm bunların benim başıma geldiğine hâlâ inanamıyordum. *Onca olayın arasında Mustafa ve Aybüke hangi ara bu kadar yakınlaşmışlardı?* Gerçekten merak ediyordum. *Acaba ben mekânı terk ettikten sonra aralarında başka bir şey mi geçmişti?* Çünkü dün orada olduğum anlarda sırf uslu dursun diye Mustafa'yı bir saniye olsun yalnız bırakmamıştım.

"Bunlar hangi ara yan yana geldiler de bu kadar samimi oldular?" Gökçe de bazı şeylerden haberi olmadığını belli edercesine omuz silktiğinde söylenmeye devam ettim.

"Benim arkadaşım onun çevresindeki ağaç dallarından biri değil. Dilediği gibi gidip ona tutunamaz." Kendimden oldukça emin konuşurken, Demir, gözlerini devirerek yanımdan ayrılmış ve sehpanın üzerindeki soğumuş olan çayını yudumlayarak hızla bitirmişti.

"Sizi bilmem ama ben bu konuda Nisa'ya katılıyorum. Mustafa'yla pek tanışmışlığımız yok ama dün gece beni eve bırakırken biraz sohbet etme şansını yakaladık. Gerçeği söylemek gerekirse de adam gibi adam yani. Gerçekten düzgün biri. Eh, Aybüke'nin de nasıl biri olduğunu biliyoruz. Bence de o ikisi hiç olmaz." Sonunda birinin benim tarafımda olduğunu görmek içimi rahatlatırken, Can'a teşekkür eden bakışlarımı yolladım.

"Aklın yolu bir. Teşekkür ederim kızılım."

"Her neyse, artık zaman gösterir olup olmayacaklarını." Gökçe karşımda umut dolu sözlerle mırıldanırken dik dik ona baktım. Bakışlarımı fark ettiğinde ise sinirlendiğimi anlamış olacaktı ki elinde getirmiş olduğu poşeti sırıtarak bana uzattı.

"Sana birkaç temiz kıyafet getirdim. Bizim şimdi çıkmamız gerekiyor, bazı işlerimiz var. Sen de eve çok geç kalma. Dün geceyi idare etmiş olabilirim ama Devrim Amcalar seni çok merak ettiler ve açıkçası biraz da kızgınlar."

Gökçe olan biteni bana aktarırken unutmaya çalıştığım yüzleşme anı yeniden aklımda canlandı. Devrim Amca ve Esma Teyze'nin sinirlenip kızmış olmalarını tahmin etmek o kadar da zor değildi ama tüm bunlarla yüzleşecek olmak çok zordu işte.

Gökçe'nin uzattığı poşeti elinden alırken ona sımsıkı sarılıp getirdikleri için teşekkür ettim. Bu durumda bile yanımda olduğunu bilmek iyi hissettirmişti.

Kollarımın arasından çıkarak bana güven aşılayan bakışlar attıktan sonra Can'la birlikte koridora çıkıp kapıya yönelmişlerdi. Demir de oturduğu yerden kalkarak bana eşlik edip minnettar olduğunu belirterek onları uğurladı.

Gökçe ve Can'ın gitmesinin ardından elimdeki poşetle doğrudan yatak odasına ilerlediğim sırada Demir kollarımdan tutarak odaya girmemi engelledi. Oysa daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum. Bir an önce hazırlanıp eve gitmem ve olacaklarla yüz yüze gelmem gerekiyordu.

"Önce kahvaltı," diyerek yönümü değiştirmeye çalıştığında tekrar yatak odasına gitmek için hareketlendim. Ama bir kez daha izin vermedi ve bu kez belimden tutarak sürüklemeye başladı beni.

"Demir, vallahi hiç iştahım yok," diye sızlandıysam da işe yaramamış, beni zorla oturma odasına götürüp deri koltuğa oturtarak çayımı tazeleyeceğini söylemişti.

"İtiraz kabul etmiyorum. Beraber kahvaltı yapacağız."

O karşımda tüm sevimliliğini böylesine konuşturarak itiraz edip sızlanmam boşunaydı. Bir şekilde beni kandıracağını zaten ikimiz de biliyorduk. O yüzden mızmızlanmak yerine önümdeki çatalı elime alarak dilimlenmiş olan domateslerden birine batırıp

doğrudan ağzıma attım. Yemeye başladığımı fark ettiğinde ise tüm içtenliğiyle gülümseyerek çayımı yenilemek için mutfağa yöneldi.

İştahım yok dememe rağmen kahvaltıya başladığımızdan bu yana kendimi neredeyse hiç durduramamıştım. Demir'in iki kez doldurduğu çay bardağını büyük yudumlarla başıma dikmiş, aynı zamanda da arasına beyaz peynir, salatalık ve zeytin koymuş olduğum koca bir ekmek parçasını afiyetle mideme indirmiştim. Biri bu kadar çok yediğimi görse kıtlıktan çıkmış olduğumu düşünebilirdi. Fakat artık yemeye bir son vermem ve hazırlanmak için harekete geçmem gerekiyordu. Çay bardağımın dibinde kalan son yudumu da mideme gönderdikten sonra oturduğum koltuktan ayaklanmaya çalıştım ama Demir'in kolumdan tutmasıyla kalkmış olduğum yere tekrar çökmek zorunda kaldım.

"Şunu da at bakayım ağzına," diyerek reçele bandırılmış küçük ekmek parçasını dudaklarıma uzattığında başımı hayır dercesine salladım. Gerçekten daha fazla yemek istemiyordum artık.

"Bak, arkandan ağlar sonra," diyerek dudaklarını büzdüğünde dayanamayıp uzattığı ekmek parçasını ağzıma attım.

"Tamam, doydum ben. Gidip hazırlanacağım." Bu kez engellemesine izin vermeden oturduğum yerden kalkıp hazırlanmak üzere yatak odasının yolunu tuttuğumda Demir de eline birkaç tabak alarak arkamdan geldi.

"Sen hazırlanana kadar ben de sehpayı toplarım."

Sanki uzun süredir birlikte yaşıyormuşuz gibi oldukça doğal hareketlerle oturma odasındaki eşyaları mutfağa taşırken, ben de birkaç dakika boyunca yardım etmek yerine koridorda onun gidip gelişini izledim. Bulunduğumuz durum o kadar komikti ki gülmeden edemedim. Birkaç saat sonrasında belki de fırtınalar kopacaktı fakat biz şimdi hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorduk.

Her ne kadar onu izleme keyfini bırakmak istemesem de hazırlanmak üzere Demir'in yatak odasına doğru mecburen hareketlendim. Kapıyı ardımdan kapatarak Gökçe'nin getirmiş olduğu poşetin içindekileri yatağın üzerine boşalttım. Hızlı bir şekilde dar kot pantolonumu ve kalın askıları olan yeşil tişörtü üzerime geçirdim. Poşetin içinde küçük bir lastik tokayı görmemle birlikte rahat bir nefes aldım. Bu dağınık saçlarla daha fazla duracak gücü kendimde

bulamıyordum. Saçlarımı da gelişigüzel topladıktan sonra Demir'in, üzerimden çıkarmış olduğum kıyafetlerini özenle katlayarak yatağın üzerine bıraktım. Dün gece ıslanmış olan siyah elbisemi de sandalyenin üzerinden alıp poşetin içine teptiğim sırada komodinin yanındaki siyah çantam dikkatimi çekti. Küçük çantayı alıp içinden telefonumu çıkardığımda oldukça kalabalık bir ekran görüntüsüyle karşılaştım. Tuş kilidini açıp gelen aramalara ve mesajlara baktığımda ise yarısından çoğunun Devrim Amca'dan olduğunu fark ettim. Onları daha fazla meraklandırmadan gitsem iyi olacaktı.

Elime almış olduğum poşetle birlikte yatak odasının kapısını araladığımda karşımdaki manzara dudaklarımı ısırmama neden oldu. Çünkü Demir, koridorda bulunan vestiyerin aynasına bakarak dağılmış olan saçlarını düzeltiyordu. Onu izlediğimi fark ettiğinde aynadan gözlerimin içine bakıp sırıtarak göz kırptı.

"Hazırsan çıkalım," dediğinde onun da üstünü değiştirip değiştirmeyeceğini merak ettim.

"Sen hazırlanmayacak mısın?" Sorduğum soru kulağıma öyle farklı geliyordu ki sanki gerçekten uzun süredir bu evde yaşıyormuşum gibi bir hissiyat vardı içimde. Sanki Demir uzun süredir hayatımdaymış gibiydi.

"Hayır, güzelim. Rahatım ben böyle." *O da benim gibi spor kıyafet rahatlığını seçenlerdendi demek ki...* Pekâlâ, üstünü değiştirmiyor olabilirdi ama mutfağı o şekilde kirli bırakıp gidemezdik.

"Mutfak?" diyerek doğrudan onu geçip de mutfağa ilerleyeceğim sırada karnımdan tutup beni engelleyerek kapıya doğru sürükledi.

"Ben hallederim sonra." Kaşlarımı çatıp gözlerimi iyice kısarak onu dikkatle süzdüm. *Tek başına her şeyin üstesinden gelebiliyor muydu yani?*

"Bana öyle bakma, Nisa. Hallederim, gerçekten. Bu evde yalnız yaşıyorum. Unuttun mu?" Elbette halledebilirdi. Kendi kendime boşuna kuruntu yapıyordum. Bu sabah her şeye zaten yeterince şahit olmuştum.

Omuzlarımı pes edercesine düşürdükten sonra dün geceden kalma topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirerek elimdeki poşetle birlikte kendimi dışarı attım. Merdivenlerden hemen inmek yerine Demir'in kapıyı kilitlemesini bekledim.

Uzun süredir merdiven korkumu yenmek için türlü eylemler gerçekleştiriyordum. Korkuluklara bazen tutunmuyor, bazen de basamaklara bakmadan hızla inmeye çalışıyordum ama bir türlü korkumu tam olarak yenemiyordum. Bu yüzden de Demir'e yine ve yine ihtiyacım vardı.

"İnsene hadi," diyerek kapıyı kilitleyip de bana döndüğünde omuz silkerek yanıma gelmesini bekledim. Ona küçük bir anıyı hatırlatmak istiyordum.

"Koluna girmem gerek."

Daha ilk tanıştığımız gün beni okul merdivenlerinin başında bir başıma bırakıp hızlı adımlarla aşağıya inmiş ama sonra ben yanıma çağırdığımda hiç itiraz etmeden dibimde bitmişti. Hatta benimle dalga geçip o koca egosunu da konuşturduğunu unutmamak gerek. İmalı çıkan ses tonumun ardında yatanları anladığında sinsice gülümseyerek yanıma yaklaştı.

"Ben o korkunun üstesinden geldiğini zannediyordum." Beni taklit ederek o da imalı bir şekilde mırıldandığında bir adım daha atıp ona iyice sokuldum.

"Korkumun üstesinden henüz gelemedim. Hem bu, kolunuza girmek istediğim gerçeğini değiştirmiyor bayım."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Öyleyse kolum emrinize amadedir, Nisa Hanım."

İstifini hiç bozmadan bir beyefendi edasıyla boğazını temizleyip kolunu bana uzattığında, küçük bir kıkırtı eşliğinde hızla koluna girdim. Merdivenlerden gülüşerek inip caddeye çıktığımızda Impala'ya yaklaşmamızla yüzümdeki gülümseme de silinmişti. *Buraya kadardı işte. Bugünlük mutluluk kotamın sonuna gelmiştim.*

Demir elimi hiç bırakmadan beni Impala'nın ön koltuğuna oturtup kemerimi bağladığında tuttuğum nefesi içerleyerek verdim. Motoru çalıştırıp elimi tekrar tuttuğunda ise sabahtan bu yana unuttuğum gözyaşlarım ortaya çıkıverdiler.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey o eve gitmek istemediğimdi. *Devrim Amca'nın ve Esma Teyze'nin yüzüne nasıl bakardım? Onları geçtim, Senem beni koca bir yük olarak görürken, hayatıma kaldığım yerden hiçbir şey yaşanmamış gibi nasıl devam edebilirdim?*

Edemezdim ve edemeyecektim de. Bir evim, bir yuvam yoktu artık. *Yetimhaneye geri dönebilir miydim? Tekrar en başından başlayabilir miydim? Bu kez tek başıma yol alabilir miydim?* Sorularımın cevabını bulmam sadece birkaç saniyemi aldı. Elimi sıkı sıkıya tutan ele baktığımda ardıma dahi bakmadan gitmenin bu kez hiç de kolay olmayacağını fark ettim. *Kendimi hiçbir yere ait değilmişim gibi hissederken, şimdi bu tuttuğum ele sıkı sıkıya nasıl sarılırdım?*

Impala sokağa girip de evin önünde durduğunda, yanağıma süzülen gözyaşlarını elimin tersiyle sildim. Dik durmaya çalışacaktım. Her ne olursa olsun, dik durmak için çaba sarf edecektim. Tuttuğum nefesi sesli bir şekilde dışarı bırakırken ayağımın ucuna koymuş olduğum poşeti ve küçük çantayı elime alarak hızla arabadan indim. Omuzlarımı dik tutmaya çalışarak büyük siyah kapıdan geçip ağır adımlarla bahçede ilerlemeye başladım. Ahşap kapıya ulaştığımda ise Demir'in de peşimden geldiğini fark ettim ama artık gitmesi gerekiyordu. Senem ve diğerleriyle tek başıma yüzleşmek zorundaydım.

"Hadi, git sen artık," deyip daha zile basmadan ona arabayı işaret ettiğimde beni duymazdan gelerek elimi tuttu.

"Yine saçmalama seansına başlama istersen, Nisa."

Dün gece yanımda olacağını ve beni asla bırakmayacağını söylemişti ama bu şekilde olmazdı. Olacaklarla ilk önce tek başıma yüzleşmeliydim.

"Demir, beni zor durumda bırakma. Lütfen, git," diye yalvardığımda elimi daha da sıktı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," deyip dudaklarının arasından tıslayarak bana bile izin vermeden kapının ziline dokundu.

"Ya sen ne inatçı bir çocuksun böyle?"

"Sevgilime bir sor istersen. Neden böyleyim acaba?"

Yine o kelimeyi kullanarak beni afallatmayı başarmıştı. İnatçılığı yetmiyormuş gibi bir de dalga geçiyordu hâlimizle. Ona gözlerimi kısarak sinirli bir şekilde bakmaya başladığımda ahşap kapı ardına kadar açılmış, Esma Teyze korkulu bakışlarıyla kollarını aniden boynuma dolamıştı.

"Nisa, kızım! Seni çok merak ettik." Beni kollarının arasına alıp kokumu içine çekerek saçlarıma öpücüklerini bırakırken, Demir'in tutmuş olduğum elini bırakmak zorunda kaldım. Esma Teyze belimden tutup beni salona doğru sürüklerken arkamızdan gelen Demir'i yeni fark etmiş ve surat ifadesini sertleştirmişti.

"Senin ne işin var burada, Demir?"

"Olmam gereken yerdeyim Esma Teyze."

Demir'in söylediklerine karşılık Esma Teyze dik dik bakmayı sürdürürken, Devrim Amca'nın da salonun tam ortasında dikildiğini görmemizle birlikte ikimiz de susmayı yeğledik. Çünkü Devrim Amca daha öncesinde hiç görmediğim kadar öfkeli bakıyordu.

"Dün gece neler olduğunu, neler yaşandığını bize hemen anlatıyorsunuz."

Bu yüzleşmenin kolay olacağını asla düşünmemiştim ama olanlardan sonra konuşacak cesareti kendimde bulamıyordum. Bu yüzden de her şeyi bilmek isteyen manevi ailemden gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Esma Teyze, Devrim Amca... Çok zor bir gece geçirdik ve ben çok yorgunum. Lütfen, bunu sonra yapalım," diyerek cevap vermelerine bile fırsat vermeden merdiven basamaklarının bulunduğu tarafa doğru ilerledim.

Hızlı adımlarla merdivenlerden çıkarken bastırdığım gözyaşlarını bir kez daha akıttım. Esma Teyze'den ziyade Devrim Amca'nın gözlerime öyle sert bakması yüreğime bir acının saplanmasına neden olmuştu. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı irislerinin her bir zerresinde hissetmiştim.

Odama girip hıçkırıklarımı serbest bıraktığımda Demir de arkamdan gelmiş, kapıyı hızla kapatarak kollarını belime dolamıştı. Gözyaşlarımı onun göğsüne doğru boşaltırken kapatmış olduğu kapı büyük bir hışımla geri açıldı. İşte yüzleşmem gereken gerçek tam da karşımda duruyordu. Ağır adımlarla bana yaklaşırken onun gözlerinin de en az benimkiler kadar kan çanağına dönmüş, göz altlarının ise beyaz tenine hiç yakışmayacak kadar morardığını fark etmiştim. Tam karşımızda durduğunda ikimizin de gözlerinin içine bakarak alayla sırıttı.

"Artık mutlu musunuz? İstediğiniz oldu mu?" Sorduğu sorulara karşılık Demir'den titreyerek uzaklaşmaya çalıştığımda, bana izin vermeyerek daha da sıkı sarılıp sarmaladı beni Senem'in karşısında.

"Hayatımın en özel gecesini batırmanıza değdi mi?" Öyle sert konuşuyordu ki kara kışta esen rüzgârdan bile daha soğuktu ses tonu.

"Saçmalıyorsun. Her şeyi sen bu hâle getirdin," diyerek ilk adımı Demir attığında omzundan tutarak onu engellemeye çalıştım ama Senem zaten onu duymazdan gelerek doğrudan bana doğru öfkeyle bakmaya devam etti.

"Söylesene Nisa, çok güldün mü bana? Bunca zaman boyunca arkamdan iş çevirmek nasıl bir duyguydu? Anlatsana biraz."

"Ben mi senin arkandan iş çevirdim? Asıl bunu yapan sendin." Sonunda dudaklarım aralanıp da bir şeyler söylemeyi başarabildiğimde, bu Senem'i daha da çok gülmeye itti.

"Onunla yarışlara gittiğinde, gecenin bir yarısında kampın ortasında onu öptüğünde, onunla her dans edişinde..." Duraksayarak düşünüyormuş gibi yaptı. Beni Demir'le yaşadıklarımdan vurmak istiyordu.

"Evet, Nisa, haklısın. Her şeyi görmezden gelerek arkandan iş çeviren kişi aslında benim." *Tamam, kabul ediyordum. Yanlış şeyler, hatta çok yanlış şeyler yapmış olabilirdim ama bu onun her şeyi bildiği ve Demir'i asla sevmediği gerçeğini değiştirmiyordu.*

"Her şeyi biliyordun," diyerek şaşkınlıkla fısıldadığımda yanağına süzülen gözyaşına aldırmadan başını sağa ve sola doğru salladı.

"Bu muydu gerçekten senin arkadaşlığın? Bu muydu biriktirdiğimiz onca güzel anının karşılığı? Ben sana bir hayat vermişken alacağım karşılık gerçekten bu muydu? Başkalarıyla iş birliği yaparak en güzel günümü mahvetmek miydi amacın?" Kendimi zor tutuyordum. Avuç içlerimi kanatacak derecede sıkarken, yüzüme vurduğu gerçekler yüreğime bıçak gibi saplanıyordu.

"Söylesene Nisa! Niye susuyorsun? Arkamdan nasıl kahkaha attığını, benimle nasıl alay ettiğini, anlatsana!" Bağırışı odamda yankılanırken, Demir'in elimi tutma isteğini reddederek, Senem'in üzerine doğru yürüdüm. Madem gerçeklerden konuşacaktık, o hâlde benim de onun yüzüne vurmak istediğim bir gerçek vardı.

"En azından ben bir inat uğruna başkasının altına girmedim!" Bağırışım odada yankılanırken yanağımda oluşan, oldukça ağır ve bir o kadar da yakıcı bir acının yüzümün her bir noktasına dağılışına gözlerimi kapatarak izin verdim. Bir elim attığı tokadın etkisinden ötürü yanağıma giderken boğazımda düğümlenen hıçkırıkları serbest bıraktım.

"Senem! Sen çok oluyorsun ama!"

Demir'in, Senem'in üzerine yürümesiyle hangi ara odanın içine girip de tüm olaya şahit olduğunu anlamadığım Devrim Amca'nın onu kollarından tutarak sürüklemesi bir oldu. Gözlerimi Senem'den kaçırarak kapı eşiğinde her şeye şahit olan Esma Teyze'ye çevirdiğimde onun da gözlerinden yaşlar boşandığını gördüm. *Evlatlık olarak sahiplendiği çocuklar nasıl bu hâle gelmişti?* Belki de tüm bu karmaşayı yaşadıkları için bizi aldıklarından dolayı artık pişman olmuşlardı. Bu kadar acıyı onlara yaşatmaya hakkımız yoktu.

"Herkes söyleseydi de sen söylemeseydin bunu!" Senem'in gözyaşları da yanağına doğru süzülürken boğazımdaki düğümden kurtulmak için yutkundum ama başarılı olamadım. Koridordan gelen sesler ise aklımı daha da kaçırmama neden oluyordu.

"Devrim Amca, bırak ya! Allah aşkına, bırak! İzin ver, içeri gireyim." Demir'in koridordaki bağırışları odama kadar gelirken, Esma Teyze hiçbir harekette bulunmadan öylece bizi izliyor, aynı zamanda da Devrim Amca'ya komutlarını veriyordu.

"Devrim, ben delirmeden götür şu çocuğu."

"Demir, zor durumda bırakma bizi oğlum. Aileni çağırmadan git hadi buradan." Devrim Amca'nın son sözlerinden sonra küçük bir hareketlenme neticesinde merdivenlerden gelen ayak seslerini işitmiştim. Anlaşılan Demir ile birlikte aşağıya iniyorlardı.

"Seni hiç affetmeyeceğim, Nisa, hiç." Elinin tersiyle gözyaşlarını temizledikten sonra Senem de arkasını dönerek odamdan çıkmak için hareketlenmişti ki asla yapmamam gereken bir şeyi yaptım. Ayaklarının yere çakılıp kalmasını sağlayacak ve belki de kimsenin, özellikle de Esma Teyze'nin işitmemesi gereken cümleleri arkasından haykırarak ona unuttuğu bazı şeyleri hatırlatacaktım.

"Bu hayatı ben istemedim. Beni zorlayan da peşinde sürükleyen de sendin, Senem. Hiçbir zaman senden böyle büyük bir şey

yapmanı beklemedim. Beklemezdim de." Gözyaşlarımın, titreyen dudaklarımın arasından hıçkırıkla çıkıp yanağıma süzülmesine izin verirken durmadan devam ettim.

"Unuttun mu? Sana hayallerinin peşinden bensiz koşmanı söylemiştim. Ben senden, senin geleceğin, umutların için vazgeçmiştim, Senem. Keşke sen de benden vazgeçseydin." Durup dikildiği yerde yumruklarını sıkarken, arkasını dönüp bana bakmadı bile.

"Hani sen bana bir hayat verdin ya; peki ben senin için nelerden vazgeçtim, haberin var mı? Defalarca kalbime kilit taktım. Defalarca kendimi geri çektim. *Aman Senem üzülmesin, aman o kızmasın, ona bir şey olmasın,* diyerek hep önce kendimden vazgeçtim. Ben senin için annemin gelme umudundan vazgeçtim, Senem. Belki bir gün gelecek ümidiyle beklediğim kadından vazgeçtim. Peki ya sen ne yaptın? Daha ilk kavgamızda bana sırtını çevirip, *'Beni aldığım kararlarda tereddüde düşürmekten vazgeç,'* dedin. Ben de seni hiç affetmeyeceğim, Senem. Umudumu çalıp yerle bir ettiğin için asla affetmeyeceğim."

Bir kez olsun yüzüme bakmaya tenezzül etmeden hızlı adımlarla odamdan çekip gittiğinde titreyerek yere çöküp yüzümü avuçlarımın içine alarak ağlamaya devam ettim. Sadece ağlamak, avazım çıktığı kadar hıçkırmak istiyordum. Eğer hissettiğim bu duygu acının en ağır tonuysa, ben hiçbir şey hissetmek istemiyordum.

Kapının eşiğinde duran Esma Teyze'nin de gözleri dolmuşken, yanıma gelmek yerine arkasını dönüp Senem'in peşinden gitmeyi tercih etti. Ona kızamazdım veya karşı gelemezdim. Onların ilk tercihi Senem'di ve hep Senem olacaktı. Ben sadece sonradan hayatlarının ortasına bodoslama dalmış ikinci karakterdim. *Ve şimdi ilk kez onların gözü önünde haykırmıştım bu hayata, bu eve aslında hiçbir zaman sahip olmak istemediğimi.*

Gürültülü bir şekilde çarpan kapının sesini duymamla birlikte çöktüğüm yerden kalkarak yatağımın köşesine geçip oturdum. Henüz birkaç saniye geçmemişti ki Esma Teyze tekrar odamın içinde belirdi. Yanıma gelip yatağımın kenarına benim gibi çöktüğünde burnumu çektim. Omuzlarımdan tutarak beni kendine doğru çekerken gözyaşlarımı bu kez de onun göğsüne doğru serbest bıraktım.

"Yalnız kalıp düşünmek istiyormuş. Bu yüzden peşinden gitmedim ama Yakup'u onunla birlikte gönderdim," diye mırıldanarak saçlarımı okşarken nefesime isterik bir hıçkırık takılı kalmıştı.

"Konuşmamız gerek kızım. Her şeyi konuşmamız gerek. Bana, bize neler olduğunu anlatmak zorundasın." Başımı hayır dercesine sallarken bunun şimdi olmamasını diledim. Bu şekilde konuşamazdım.

Esma Teyze yüzümü avuçlarının içine alarak gözyaşlarımı başparmaklarıyla silerken, "Ben bir kızımı daha kaybedemem," diye fısıldadı.

"Şi... Şimdi olmaz," derken kekeleyerek burnumu çektim. Bu vaziyette kendimi doğru düzgün ifade edemezdim.

"Olmak zorunda. Lütfen."

Onun gözünden de gözyaşının yanağına doğru süzüldüğünü gördüğümde buna sebep olduğumuz için kendimden bir kez daha nefret ettim. Bu şartlar altında anlatmaya mecburdum. Omuzlarımı dikleştirip gözyaşlarımı hızla silmeye çalışırken boğazımı temizledim. Madem bu hayatın bir parçasıydım, Esma Teyze'ye her şeyi anlatmak zorundaydım. Bunu ona ve bu aileye borçluydum. Başımı *tamam* dercesine yavaşça salladıktan sonra her şeyi anlatmak için dudaklarımı araladım.

Aradan ne kadar bir süre, kaç saat ya da kaç dakika geçtiğini bilmiyordum ama Esma Teyze'ye her şeyi tek tek ayrıntılarıyla anlatmıştım. Yeri geldiğinde sinirlenmiş, yeri geldiğinde de bize kızmamak için dilini ısırmıştı. Hiçbir şeyi atlamamaya özen göstererek en başından başlayarak tüm olan biteni ortaya döktüm. Bu şekilde belki bir ispiyoncu gibi görünüyordum ama bilmeye hakkı vardı. Demir'le ilk tanışmamızdan, yarışlara gidişimize, Oğuz'un evine gittiğim akşam beni iğrenç adamların elinden onun kurtardığına, kampta olan bitene ve hatta dans okulunda ve hatta lunaparkta olanlara kadar her şeyi anlattım Esma Teyze'ye. Tüm bunların sonucunda ise olaya tıpkı bir anne edasıyla yaklaşıp koruyucu tavrını ortaya koyarak tüm suçu Demir'de buldu. *Oysa asıl suçlulardan biri tam karşısında duruyordu.*

"O çocuktan uzak duracaksınız," diyerek ayaklanıp söylendiğinde dudaklarımı büzerek karşılık verdim. Bu saatten sonra ne ben Demir'den ne de Demir benden uzak durabilirdi.

"Meltem ve Suat'la da konuşacağım bu konuyu. Benim çocuklarım oyuncak ya da kukla değil."

Esma Teyze öfkesini dizginleyemezken ben de oturduğum yerden kalkıp karşısına geçtim. Yanıldığı bir konuda onu aydınlatmak zorundaydım.

"Demir'in hiçbir suçu yok Esma Teyze," diye fısıldadığımda bana inanamayan gözlerle baktı.

"Ne demek yok, Nisa? Her şey onun başının altından çıkmış. Daha ne olsun?" Ellerinden tutarak onu dört döndüğü odamda durdurup gözlerinin içine hüzünle baktım.

"Hayır, her şey asıl Senem ve benim birbirimizden bir şeyler saklamamızdan dolayı böyle oldu. Demir'in gerçekten bir suçu yok. O sadece aptalca davranıp bana bir şekilde yakın olmak istedi. Bu kadar." Söylediklerim karşısında Esma Teyze biraz yumuşamaya çalışarak tebessüm etti.

"Peki, Senem gerçekten birlikte oldu mu diğer çocukla?" Her ne kadar bunun olmamasını dilesem de artık çok geçti. *Tek temennim korunmuş olmalarıydı.*

"Üzgünüm ama maalesef öyle," dediğimde Esma Teyze elleriyle yüzünü ovuşturduktan sonra sitemle nefesini dışarı bıraktı.

"Çıldıracağım, gerçekten çıldıracağım!"

Tüm bunlara neden olmak ruhuma derin bir suçluluk hissi yüklerken, Esma Teyze'nin öfkesi biraz da olsa dinmiş görünüyordu.

"Senem geldiğinde her şeyi en başından birlikte tekrar konuşacağız." Buna karşı gelemeyeceğimi anladığımda başımla onu onaylamak zorunda kaldım.

"Ve sanırım Senem'i bir kadın doktoruna, hatta Meltem'e göstermem gerekecek." Yüzüne tarifini asla yapamayacağım bir hüzün yayılırken alnını ovalayarak daha fazla bir şey demeden odamdan çıktı Esma Teyze.

Ardından gitmek yerine bir süre boyunca olduğum yerde öylece dikilip kalmış, sonrasında ise penceremin kenarına ilerlemiştim. Pencereden dışarıya bakarken akşamın bu kez çarçabuk gelmesi

beni endişeye sürüklemişti. *Birdenbire nereye kaybolmuştu bu kız? Bu kadar saattir neredeydi? Ne yapıyordu bir başına?*

Yakup Abi'nin yanında olduğunu bilsem de başına bir şey gelmemesi için dua ediyordum yoksa kendimi asla affedemezdim. *Benim yüzümden onun kılına zarar gelirse... Bunu düşünmek bile istemiyordum.*

Pencereden dışarıyı seyrederken havanın dünkünün aksine açık olması sinirlerimi bozmuştu. Sanki meteoroloji de bizim ruh sağlığımıza göre hareket ediyor, havanın sıcak ya da soğukluğunu öyle belirliyordu. Temiz hava almak için penceremi açtığımda bahçedeki manzara yüzümde bir tebessüme neden oldu. Aptal Kedi Yavrusu gitmemişti, salıncakta Devrim Amca'yla birlikte oturuyorlardı. Zehra Teyze elinde bir tepsiyle onlara bardakta bir şeyler uzatırken, konuşmalarına kulak misafiri olmak için pencereden biraz eğilmek zorunda kaldım.

"Esma'yı daha fazla delirtmeden git artık, Demir." Devrim Amca'nın dediklerine pek de aldırmayarak bardağındaki içeceği yudumladı.

"Hayır, gerekirse tüm gün burada beklerim. Hiçbir yere gitmiyorum, Devrim Amca." Demir'in inatçı ses tonu gülümsememe neden olurken, Devrim Amca'nın yüzünün aldığı şekli merak ettim. Oysa o da Demir'i severdi.

"Dün gece ne oldu?" Her şeyden habersizdi tabii Devrim Amca. Esma Teyze bizimle uğraşırken o, Demir'i dizginlemekle meşguldü.

"Hiç iyi şeyler olmadı."

"Senem öğrendi mi?" Devrim Amca'nın sorduğu soruyla aklım karışırken, onun hangi ara olanları bu kadar yakından takip ettiğini anlayamadım.

"Ne öğrenmesinden bahsediyorsun, Devrim Amca? Zaten her şeyi biliyormuş ki! Bile bile, gözümün içine baka baka yalan söylemiş! Bir de tüm bunlar yetmiyormuş gibi şerefsizin tekiyle birlikte olmuş." Eh be Demir! En azından son kısmı atlayamaz mıydın? Devrim Amca o kısmı bilmek zorunda değildi.

Her ne kadar aşağıya inip duruma müdahale etmek istesem de komodinin üzerine bırakmış olduğum siyah çantamın içinden gelen telefon sesiyle pencere kenarından uzaklaşmak zorunda kaldım. Çantanın içinden telefonu çıkarıp da ekrandaki ismi gördüğümde ise gözlerime inanamadım. *Hangi yüzle beni aramaya cesaret*

ediyordu? Bu ne cüret? Tuş kilidini kaydırıp telefonu açtığımda öfkemi serbest bırakmayı tercih ettim. Bundan sonra benden göreceği tek şeye şimdiden alışsa iyi olurdu.

"Sen hangi yüzle beni aramaya cesaret ediyorsun ya?" Öfkem ses tonuma yansıyıp telefonun diğer ucuna ulaştığında odamda dört dönmeye başlamıştım.

"Nisa, beni dinlemek zorundasın. Sana bir açıklama yapmama izin ver. Lütfen." *Benim kardeşim dediğim insanla yatıp bana hangi açıklamayı yapmayı düşünüyordu acaba?*

"Sakın, Oğuz! Sakın bana açıklama falan yapma! Hatta mümkünse bir daha yüzüme bakma bile. Aksi takdirde şu ana kadar hiç yapmadığım şeyi yapar ve seni Demir'e söylerim."

"Nisa, dinle beni. Nisa!"

Daha fazla zırvalamasına izin vermeden telefonu yüzüne kapatıp ardından da komple kapattıktan sonra yatağa doğru fırlattım. Ellerimle toplamış olduğum saçlarımı dağıtırken kapı eşiğinde beliren bir beden duraksamama neden oldu. Her ne kadar sağ salim bir şekilde eve dönmüş olması içime su serpmiş olsa da odamın kapısında ne yaptığını anlamıyordum. Eğer tekrar hakaretlerine başlayacaksa hiç durmamalıydı. Hemen başlamalı ve beni bu azaptan bir an önce kurtarmalıydı...

9. BÖLÜM

Senem Altun'dan

"*Çocukluk hiç kimsenin ölmediği bir krallıktır,*" demişti Edna St. Vincent Millay. Oysa ben çocukluğumun en güzel, en heyecan verici dönemlerini yaşayamadan koca bir kaybın gerçekleşmesine pençe atmıştım. Ellerimin arasında duran, yıllarca herkesten saklamaya çalıştığım, kenarları büzüşmüş, neredeyse yırtılmaya yüz tutmuş parçaya gözlerimi dikmiş bir vaziyetteyken hayal meyal hatırlıyordum çocukluğumun kaybettiğim krallığını.

Çocukluğuma dair birçok anı zihnimde sisli bir ormana saklanmış gibiydi. Her şey çok silik, çok bulanıktı ama bazı anılar vardı ki her bir saniyesini anbean hatırlıyordum. Hatırladığım ve zihnime ilmek ilmek işlediğim, kalbimi acıyla saran en belirgin olay ise o trajik trafik kazasından başka bir şey değildi. Çocukluğumdan bu yana gözlerimin önünden bir saniye olsun gitmemiş, bazı geceler sessiz çığlıklarımla kâbuslarıma eşlik etmişti. O berbat güne kadar sadece anne ve babasıyla dilediğince mutlu olmak isteyen ufak tefek bir kız çocuğuydum.

Her gün değiştirdiği mavi-beyaz üniformalarını sanki daha dünmüş gibi hatırlıyordum. *Nasıl unutabilirdim ki? İnsanın annesine dair en ufak bir anıyı dahi unutması mümkün müydü?* Ütünün tüm odaya yaydığı buharı özenle, kıvrımlı bir şekilde üniformalarının üzerinde gezdirir, en küçük yerinde kırışıklık olmasın diye çaba sarf ederdi. Oysaki hemşire olması benim başıma gelmiş en vahim şeydi. Çok çalışırdı, çok yorulurdu. Evin içinde sırf benimle oynaması için peşinde pervane olduğum bazı anlar annem beni sadece görmezden gelirdi. Ya da eline o korktuğum iğnelerden birini alır, *"Eğer işe gitmeme izin vermezsen popona yersin bunu civciv,"* diyerek şakacıktan beni tehdit ederdi. Ben o iğneyi yemeye razıydım ama annem

benim için birkaç dakika ayırmaya razı değildi. Yaptığı en hayırlı şey beni her gün kendi elleriyle kreşe bırakmak olurdu. Oradaki diğer çocukların anne babalarıyla neler yaptığını, nasıl vakit geçirdiklerini her gün bilmem kaç kere işitmek sadece çocukluk krallığımın daha da çökmesini sağlardı.

Babama dair hatırladıklarım anneminkiler kadar keskin değildi. O kadar sisliydi ki her şey, değil gözlerinin rengini, yüzünü bile çok zor anımsıyordum. Hatırladığım küçük anılarımda onun her gün değiştirdiği parfüm kokulu gömlekleri başköşede yer alıyordu. Devlet memuruydu ama o kadar küçüktüm ki ne olduğunu bile unutmuştum. *Belki öğretmendi, belki de muhasebeci.* Onunla ilgili en bariz, en özel anım beraber Fenerbahçe maçına gitmiş olmamızdı. O gün kazandığımız için o kadar çok bağırmış, beni kucağında o kadar çok hoplatmıştı ki değil unutmak, anılarımdan silip atmak bile günahtı sanki.

Zaman ilerledikçe bizim küçük yuvamızda bazı şeyler değişmeye başlamıştı. Annem artık işe gitmiyor, sürekli evde durup benimle vakit geçiriyordu. Bana zaman ayırması küçük kalbimi daha da mutlu etmiş, sevinçle oradan oraya koşturmama neden olmuştu. Fakat geçirdiğim o mutluluk dolu anların tadını henüz tam anlamıyla alamadan annem aramıza yeniden duvar örmüş, beni görmezden gelmeye başlamıştı. Evin içinde koşuşturuyordu belki ama benim için değildi bu koşuşturma. Odamın hemen yanındaki bir diğer küçük odayı daha farklı eşyalarla, hiç sevmeyeceğim renklerle süslemekle harcıyordu zamanını. Hiç beklenmedik bir anda, beklenmedik bir misafir çalmıştı kapımızın. Hem annemi hem babamı çalmıştı benden hem de gerçekleştirmek umuduyla tutuştuğum çocukluk hayallerimi. *Küçük erkek kardeşim, Selim...* Her şey ona beslediğim kıskançlık ve nefret yüzünden gerçekleşmişti.

Annemin karnı zamanla büyürken babam da görmezden gelmeye başlamıştı beni. Onun için artık sadece oğlu söz konusuydu. İlgisizliğin her bir saniyesini kusacak derecede tadarken, oyuncaklarımla oynamak yerine; daha çok öfkemi yenebilmek amacıyla sinirle kırıp çöpe atıyordum. Fakat hiçbir şey küçük kalbimdeki kıskançlık ateşini söndürmüyordu. Aksine her geçen gün daha da körükleniyordu o ateş. O küçük yılan daha doğmadan annemle babamın gözdesi olmuştu. Benden daha değerliydi, daha özeldi. Sanki ben

hiç yokmuşum gibi yaşıyorlardı. Annem her geçen gün onun için daha güzel eşyalar alırken, babam ise, *"Küçük kanaryam geliyor be!"* diyerek evde pır dönüyordu. Tamamıyla ilgisizliğin en ağır tonlarına sahip bir çocukluğa mahkûm bırakılmıştım. İlk göz ağrısı olmak her zaman daha çok sevileceğiniz anlamına gelmiyordu. Ben ne annemin ne de babamın favori çocuğu olamamıştım çünkü.

Selim doğduktan sonra içimde biriktirdiğim öfke daha da yoğunlaşmış, taşma raddesine gelmişti. Annemin ve babamın tek yaptıkları beni kendilerinden daha da uzaklaştırmak olurken, o küçük afacan nefretimi her geçen gün biraz daha kazanmıştı. Doğumunun ardından birkaç ay sonra babam göğsünü gererek oğlunu dedeme göstermek için küçük bir tatil yapacağımızı söylemişti ve her ne olduysa da o yolculuk esnasında olmuştu. Kimsesizlikten, sevgisizlikten, kaybetmekten o kadar çok korkmuştum ki geçmişimin en yaralı kısmının, o otoban kazasının sebebi olmuştum.

Annemin Selim'i benim yanıma bırakıp, ön koltuğa oturması işime gelmişti. Fırsattan istifade sürekli onun ağzındaki emziğiyle uğraşıp ağlamasına neden olmuştum. O ağladıkça ben daha da mutlu olmuştum sanki. Benden ailemi çalan küçük çocuğun mutsuzluğu mutluluğumdu, onun attığı çığlıklar kahkahamdı. Annem birkaç kez beni uyarmış olsa da vazgeçmemiştim inadımdan. Sonunda daha fazla katlanamayıp beni uyarması için babama talimatlarını verirken aslında birkaç dakika sonra olacaklardan habersizdi. Babam artık rahat durmam konusunda beni uyarmak için başını arkaya çevirmiş, güzelce akıllı durmamı ve beni ödüllendireceğini söylemişti. Beni uyarmak için çevirdiği başı ise tekrar direksiyona dönememiş, bir ömür boyunca kalbimde taşıyacağım ağrının ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Hatırladığım en belirgin şey annemin tiz çığlığıyla, *"Vedat, önüne bak!"* diye bağırmasıydı.

Gözlerimi dünyaya yeniden açtığımda bambaşka bir yerdeydim. Hiç tanımadığım insanların arasında, oldukça iğrenç kokulu bir odanın içindeydim. Yanımda annem, babam ve o sürekli ağlayan küçük afacan yoktu. Ellerim başımdaki ince, yumuşak kumaşa gidip dokunduğunda yaram daha da sızlamıştı. Karşımda duran bu tanımadığım insanların üzerinde de tıpkı annemin giydiği üniformalardan vardı ve çevremde pervane olmuşlardı. Gözlerimin içine büyük bir mucizeymişim gibi bakıyorlardı, oysa felaketten başka

bir şey değildim. *Annemi sordum, kimseden cevap gelmedi. Babamı sordum, yine çıt çıkmadı. Sadece birbirlerinin yüzlerine bakıp öylece sessiz kaldılar. O an anladım annemin ve babamın bir daha hiç gelmeyeceğini.* Beni bir başıma bırakmışlardı. Bir daha geri dönmemek üzere gitmişlerdi. Üstelik yanlarına beni değil, o küçük afacanı alarak cennetin yolunu tutmuşlardı. Etrafa öylece boş gözlerle, çaresizce bakarken tanımadığım birkaç kişi daha girmişti bulunduğum iğrenç kokulu odaya. Kendi aralarında konuşurken dediklerinden yine hiçbir şey anlamamıştım.

"İzmit otobanındaki kazadan sağlam çıkan çocuk bu mu?"

"Evet, memur bey."

"Kaç yaşında?"

"Altı yaşında efendim."

"Sağlığı ne durumda?"

"Gayet iyi. Başına küçük bir darbe almış ama onun dışında mucize gibi hiç yara almadan kurtulmuş. Tüm kontrolleri yaptık, hiçbir şey çıkmadı."

"Peki, ölen ailenin herhangi bir akrabası ya da tanıdığı, çocuğu almak istemedi mi?"

"Elimizdeki tüm kayıtlara ve hatta ziyaret edecekleri büyükanne ve büyükbabaya bile ulaşmaya çalıştık ama hiç kimse küçük kızı sahiplenmek istemedi."

"Öyleyse sağlık işlemlerini ve belgeleri bir an önce halletmeye çalışalım doktor hanım. Küçük kız tedavisi bittikten sonra yakınlardaki bir yetimhaneye sevk edilecek."

"Hemen halletmeye çalışacağız."

Sadece bana ait olduğunu hissettiğim ve asla kimseyle paylaşmak istemediğim o iki varlığın, anne ve babamın beni terk edişinin ardından birkaç hafta sonra gözlerimi bambaşka bir yerde, bambaşka kolların arasında araladım. O kollar beni kaçacağımdan korkarcasına öylesine sarıp sarmalamıştı ki bir daha hiç bırakmayacak gibiydi. Tam da o an bunları hissetmiştim. Küçük yüreğim okşamıştı yanında yattığım diğer kalbin masum suratını. Bana anne ve babamdan daha sıkı sarılan bu kollara sığınabileceğimi, o koca evde asla yalnız kalmayacağımı anlamıştım. *Nasıl yalnız kalabilirdim*

ki zaten? Oradaki herkesin geçmişi en az benimki kadar yaralı, en az benimki kadar acıklıydı. Hiçbirinin tutabileceği bir el, sığınabileceği bir liman yoktu. Belki de ben çok şanslı sayılırdım, çünkü daha kapıdan girer girmez beni hiç bırakmayacak birinin himayesi altına girmiştim. Bir gün o beni bırakmak istese bile ben asla gidemezdim ondan. Bana annemin, babamın vermediği sıcaklığı, yakınlığı hissettiren o küçük kalpten asla vazgeçemezdim.

Yıllar boyunca birbirimizden ayrılmamanın hayalini kurarken, bir gün kapımız farklı insanların ayak sesleri eşliğinde çalınmıştı. O sesler öyle iç gıcıklayıcıydı ki bir süre kapıyı açıp açmamak arasında gidip gelmiştik. Sonunda kapı ardına kadar aralandığında ise önüme altın tepsiyle sunulan tüm güzellikleri doyasıya yaşamak istemiştim. Öyle de olmuştu. Annemden ve babamdan alamadığım sevgiyi bir çift güzel gözde görmek irislerimi kör etmişti. Fakat körlüğün bana sunduğu karanlığa doğru ilerlerken onu da peşimde sürüklemiş, hiç istemediği, bir türlü kabullenemediği bu hayatın bir parçası haline getirmiştim. *Pişman mıydım? Bilmiyorum. Fakat kırgın ve bir o kadar da kızgın olduğum artık gözle görülebilirdi.* u küçük yaşıma rağmen paramparça bir hâldeydim. Öfkeliydim. limde değildi belki ama çevremdeki herkese karşı çok öfkeliydim.

Senem Toygur... Ellerimin arasında duran, yıllarca herkesten saklamaya çalıştığım eski kimliğim avucuma diken gibi batıyordu sanki. Acısı hâlâ çok tazeydi. Avucumun her bir noktasını esir alıp yakarken, elimdeki kimliği daha da sıkıp yırtmak istedim. Olmuyordu. Yapamıyordum. Ne kadar denesem de geçmişimdeki küçük, kirli ayak izlerim peşimi bırakmıyordu. Yıllar önce ailemin yok olmasına neden olan bu eller birkaç saat önce bu hayatta en çok değer verdiğim insanın masum yüzüne darbesini indirmişti bu kez. Ellerime vurdum. Canımın acısına aldırmadan defalarca, ardı ardına vurdum ama işe yaramıyordu. Kalbimin odacıklarında sakladığım acıyı söküp alamıyordu. *Keşke ellerim kırılsaydı da yapmasaydım. Vurmasaydım ona.* Fakat dayanamadım işte. Herkesten duyabileceğim o iğrenç sözleri onun dudaklarının arasından işitmeye yüreğim dayanamadı.

Dün geceden bu yana göz pınarlarım kurumak bilmemişti. Hayatımın en özel ve en güzel gecesinin yerle bir olduğu yetmezmiş gibi, değer verdiğim insanı da kendi felaket etkisi yaratan

sözlerimle kaybetmiştim. Rezil olmak, küçük düşürülmek umurumda değildi. Umurumda olan tek şey kırdığım o masum kalbi nasıl tamir edeceğimdi. *Gözüm nasıl bu kadar körleşebilmişti? Nasıl bu kadar vicdansız biri hâline gelmiştim?* Hatırlayamıyordum. Oysa bu hayata atıldığımız daha ilk andan beri her şeyin bizim için değişeceğini anlamıştım. Eski iki dost, iki kardeş gibi olmamızın imkânı yoktu bu saatten sonra. Birbirimizin yüzüne bakıp bakamayacağımızı bile kestiremiyordum. Fakat bir kez daha kaybetmek de istemiyordum. Annemle babamı kendi ellerimle uçuruma gönderdiğim gibi onu da gönderemezdim.

Oturduğum kayalıklarda dalga seslerini dinlerken yüzümdeki ıslaklığı elimin tersiyle yok etmek istedim. Fakat sildiğim yer kurumaya yüz tutmadan yerine yeni yaşlar ekleniyordu. Hemen yanımdaki kayanın kenarına küçük bir serçe konduğunda uzanıp avucuma almak, kanatlarını okşamak istedim. Daha elimi uzatamadan serçe ürküp kanatlarını çırptı ve yanımdan hızla uzaklaştı. Cemal Süreya, *"Hayat kısa, kuşlar uçuyor,"* demişti. Oysa bazı kuşlar bir türlü kırılamayan o küçük yumurtanın içinde daha kanat çırpamadan, özgürlüğün, gökyüzünün tadını çıkaramadan can veriyordu. *Tıpkı yıllar önce ölümüne neden olduğum küçük kardeşim Selim gibi...*

Kenarları büzüşmüş eski kimliği içimdeki büyük özlemle denize doğru fırlatırken oturduğum kayalıkların yakınlarında küçük bir hareketlenme oldu. Başımı çevirip gelen kişinin kim olduğunu görmek için yan tarafa baktığımda onunla karşılaşacağımı düşünmemiştim. Hatta aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Esma Teyze, sahile gelmeme Yakup Abi'nin peşime düşmesi karşılığında izin vermişti ama onun beni nasıl bulduğunu anlayamıyordum. *Asıl soru, burada ne işi vardı? Benden ne istiyordu?*

Hiçbir şey demeden sessizce yanımdaki kayalığa geçip oturdu. Bu hayata atıldığımız günden bu yana onunla neredeyse hiç yan yana gelememiş, eskisi gibi oturup iki lafın belini kıramamıştık. Çocukluğumuzu, anılarımızı yetimhanede bıraktığımız gibi birbirimize olan bağlılığı da oraya hapsetmiştik. Neden burada olduğunu merak etsem de içimdeki ses onun da beni suçlayacağını söylüyordu. Gerçi böyle bir durumda tek suçlanan taraf sadece ben olacaktım.

"Beni nasıl buldun?" Sesim frekansları bir türlü ayarlanamayan bir radyo gibi cızırtılı çıkarken, eline almış olduğu küçük bir taşı denize doğru fırlatmış ama başını bana çevirmemişti.

"Çok da zor olmadı, sarışın." Çocukluğumuzdan bu yana ilk defa onu bu kadar soğuk görüyordum. Oysa tüm yaramazlıklarına, ağzı bozuk hâllerine rağmen bana karşı her zaman kibar olmaya özen gösterirdi.

"Beni suçlamaya mı geldin?" Soruma karşılık yine bana dönmedi ama kıvrılan dudaklarına baktığımda sırıttığını görebiliyordum.

"Seni suçlamamı mı istiyorsun?" Çevremdeki herkesin bana attığı o tiksindirici bakışları, hatta Damla'nın bile beni suçladığını hatırladıkça Mustafa'nın sergileyeceği tavırlar pek de tuhaf kaçmazdı.

"Yapacağın en iyi şey bu olmaz mıydı?" Sorusuna soruyla karşılık verdiğimde oturduğu kayalıktan kalkıp ayakta dik durmaya çalışarak karşıma geçti. Bu kez tam da gözlerimin içine bakıyordu. Kendimi çırılçıplak hissettiren o donuk bakışları utanmama neden oluyordu.

"Madem her şeyi yüzüne vuracaktın, neden o kızı peşinden sürükleyip buralara kadar getirdin?"

İşte başlıyordu. Ettiğim tüm lafların yüzüme savrulma kısmı başlıyordu. Fakat bu kez yapamayacaktım. Bir kez daha yüzleşemeyecektim. Daha fazla dayanamazdım. Kulaklarımı tıkamak istesem de olmuyordu. Her yerdeydiler. Beni suçlayan tüm gölgeler peşimdeydi.

"Senin suçlamalarını dinleyecek vaktim yok benim."

Gözlerimin içi tekrar yanmaya başladığında, oturduğum kayalıktan kalkıp sahilde hızlı adımlarla yürümeye, Mustafa'dan uzaklaşmaya çalıştım. Hâlâ beni takip eden Yakup Abi'ye artık gelmemesi için yalvaran bakışlarımı atarken, henüz birkaç adım bile uzaklaşamamışken Mustafa yakalamıştı beni. Kolumdan tutarak hızla kendine çevirdiğinde bağırışı da her yeri inletiyordu sanki.

"Neden kaçıyorsun? Cevap versene, Senem! Neden yaptın bunu? Söylesene! O kız senin için senden vazgeçmeye hazırdı. Bir de senin yaptığına bak..."

Yüzüme tükürürcesine ettiği sözlerine karşılık kollarımı silkerek ondan uzaklaşmak istedim ama yapamadım. Kollarımı öyle sıkı tutuyordu ki canımı yakmak istediğini düşündüm.

"Mustafa, seni dinlemek istemiyorum! Bırak beni!" Bağırışım bu kez de çevredeki insanların dikkatini çektiğinde bir anda beni bırakarak tam karşıma geçti.

"Dinleyeceksin sarışın, hem de eşek gibi dinleyeceksin."

Ben Mustafa'ya bağırıyordum, Mustafa da bana. Sanki böyle anlaşacakmışız gibi görünüyordu. Fakat gözlerimin içine öyle derin baktı ki benden bir şeyler sakladığını ve bunları söylemek için artık kendini tutamadığını anladım.

"O kız elin şerefsizlerine neredeyse yem olurken senin aklın bir karış havadaydı."

Söyledikleri zaten kırılmış kalbimin bir kez daha çatırdamasına sebep olurken ne demek istediğini gerçekten anlamıyordum. *Hangi konu hakkında konuşuyordu? Bunu bile bilmiyordum.*

"Ne?"

"İşte kalırsın böyle dut yemiş bülbül gibi. Nisa hiçbir zaman sana bunu söylemek istemedi. Aman Senem'in canı sıkılmasın, aman Senem bir de onun için üzülmesin diye... Ama sen zaten umursamıyordun ki..."

Bunca zamandır Nisa bana neyi söylememişti? Mustafa neyin acısını çıkarmak istercesine bu kadar üstüme geliyordu?? Kurduğu cümleler aklımı gitgide bulandırırken dudaklarımdan çıkan fısıltılara engel olamadım.

"Mustafa, sen neyden bahsediyorsun?"

"Diyorum ki Senem, Nisa neredeyse iki şerefsizin tecavüzüne uğruyordu. Allah'tan Demir tam zamanında yetişmişti de kurtarmıştı kızı."

Göz pınarlarım yanaklarımı yeniden esir alırken, iyice açılan ağzımı çığlığımı bastırmak için ellerimle kapattım. Boğazımdan bir hıçkırık koparken kalbimin bir kez daha acıyla feryat ettiğini hissettim. Bedenim titrediğinde düşmemek için bir yerlere tutunmak istedim ama yaptığım tek şey olduğum yere çökerek daha da çok ağlamak oldu. *Ne zaman olmuştu bu? Neden yapmıştı? Neden saklamıştı bunu benden?*

Nisa'nın böylesine bir vahşeti yaşadığından haberim bile yokken, sırf ben üzülmeyeyim diye benden saklaması, pişmanlıkla kavrulan yüreğimin bir kez daha ateşin içinde kaybolmasına sebep oldu.

Mustafa, omuzlarımdan tutarak beni çöktüğüm yerden kaldırıp da hemen arkamızda kalan banka oturttuğunda hâlâ ellerim ayaklarım titriyor, hâlâ duyduklarımın şaka olmasını diliyordum.

"N... ne zaman oldu bu?" Güçlükle hareket ettirdiğim dudaklarımın arasından kelimeler işkenceyle çıkarken Mustafa da değişmeyen yüz ifadesiyle yeniden karşımda belirdi.

"Siz çıkmaya başlamadan önce. Zaten Demir'in sana yanaşmasının asıl nedeni de buydu. Defalarca Nisa'yı ikna etmek istedi ama her defasında geri tepildi, çünkü Nisa sırf sen üzülme diye kalbine hep kilit taktı. Bir de sana bak sarışın... Bir de dönüp aynaya bak. Hiç sevmediğin bir çocuk için kardeşim dediğin insanı getirdiğin duruma bak? Sen ne yaptın kendine? Hangi ara bu kadar bencil, pislik birine dönüştün? Neden yaptın tüm bunları? Değdi mi? Kaybettiğin her şeye değdi mi?"

Her şey zihnimde daha belirgindi şimdi. Nisa'nın ders yapmak için gittiği Oğuz'un evinden neden o kadar geç saatte döndüğünü, Demir'in neden bana aniden çıkma teklifi ettiğini, Devrim Amca ve Esma Teyze'nin neden birdenbire Nisa'ya karşı bu kadar ilgili davrandıklarını şimdi daha iyi anlıyordum. Kıskançlığımın esiri olan kalbim ve zihnim şimdi gerçekleri tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. En yakınım dediğim insan belki de ölümün eşiğinden dönmüştü ve ben bundan habersiz bir şekilde ona hayatı zindan etmiştim. *Kendimden nefret ediyordum. Ona tüm bunları yaşattığım için nefret ediyordum.*

"Ben bilmiyordum. Hiçbir şey anlatmadı bana," deyip gözyaşlarımın arasından konuşarak burnumu çektiğimde Mustafa da yüzünde beliren tebessümle gözlerini gözlerime sabitledi.

"Suratsızdan bahsediyoruz, Senem. Anlatır mıydı zannediyorsun? Hatta kimse sana bir şey söylemesin diye herkesi tembihlemiştir o kesin."

"Ama yine de anlamıyorsun, Mustafa."

"Neyi anlamıyorum sarışın? Seni anlayabilmem için bana makul bir sebep söyle."

"Korktum!" diye bağırdım sonunda dayanamayıp. Evet, Nisa bana hiçbir şey söylemeden tüm bunları yaşamış olabilirdi ama

benim içimdeki korkular hiç gitmemişti. Hâlâ çok tazeydiler ve yerlerinde duruyorlardı.

"Yalnız kalmaktan çok korktum. Çünkü buraya geldiğimiz andan beri herkesin gözdesi Nisa oldu. O vahşetin öncesinde de bu böyleydi. Yeni ailem beni evlat edinmek istedi ama onun üstüne daha çok düştü. Sevdiğim çocuk ona âşıktı. Hatta okuldakiler bile onunla arkadaş olmak için sıraya girdi. Peki ya ben? Bana ne oldu, hiç düşündünüz mü? Asıl ben yalnız kaldım ama kimse bunu fark etmedi."

Bu hayata atıldığımız ilk andan bu yana gördüğüm tek şey Nisa'nın hep ön planda olmasıydı. Yaşadığı o berbat duruma rağmen bunu düşünecek kadar bencillik ediyordum belki ama gerçek buydu. O bunu hiç istememiş olsa da bu gerçek hiç değişmemişti. Yetimhanede bile böyleydi. Onunla hiçbir şeyimiz ayrı gitmezken Sevda Hanım dahi çoğu zaman onu herkesten ayrı tutardı. Beni evlat edinen ailemde de bu gelenek devam etmişti. Sırf ölen kızlarına benziyorum diye beni evlat edinmiş olsalar da onlar da Nisa'yı hep ön planda tutmuşlardı. Yeri geldiğinde üzerine gitmiş, yeri geldiğinde de bir saniye olsun onu yalnız bırakmadan dediğini yapmışlardı. Nisa'nın yaşadığı o berbat durumu benim değil de onların bilmesi ise en büyük kanıtımdı.

Nisa tüm o sessiz halleriyle sadece yeni ailemin değil, aynı zamanda okuldakilerin de dikkatini çekmişti. Okulun en havalı kızı Bahar onunla takılmayı tercih etmiş, okulun gözdesi Aybüke ondan dayak yemesine rağmen yine de gardını indirip onunla arkadaş olmak istemişti. Hatta her zaman benim yanımda olan Damla bile çoğu zaman Nisa'ya hayranlıkla bakmıştı. Demir'in onun için yaptıklarından, bana yanaşmasından bahsetmiyordum bile ama Oğuz'a olan derin sevgim gözümü öyle kör etmişti ki en yakınım dediğim insandan uzaklaşmama sebep olmuştu. En sevdiğim çiçeği yalnızca dalından koparmamış, aynı zamanda ayaklarımın altına alıp ezmiştim.

Şimdi fark ediyordum da bu hayata atıldığım ilk andan bu yana kıskandığım, sahip olmak istediğim kişi Oğuz değildi. Oğuz'un Nisa'ya olan sevgisi de değildi. Okuldaki gruplaşma kompleksleri ya da yeni ailem de değildi. Kıskandığım asıl şey o kadar barizdi ki kimse görmek istememişti bunu. Hatta ben bile yeni yeni

fark ediyordum. Tıpkı yıllar önce annemle babamı Selim'le paylaşmak istemediğim gibi Nisa'yı da kimseyle paylaşmak istememiştim. O bana annemden bile daha yakın olmuş, tanımadığı bir kalbi hiç sormadan kendi dünyasına kabul etmişti. Bense kimseyle, değil yeni ailem, Demir'le bile onu paylaşmak istememiştim. Sadece bana özel kalsın, Nisa hep en çok beni sevsin istemiştim. Kimse görmemiş, hatta ben bile görmek istememiştim belki ama aslında dostumdan vazgeçememiştim.

Uzun zamandır gözlerimin önündeki gerçekleri Mustafa'ya sıraladığımda dudakları aralanmış ama yüzündeki o donuk ifade yeniden eski haline dönmüştü. En azından onun beni anlamasını istiyordum. En azından o benim Nisa'ya ne kadar düşkün olduğumu, onsuz bir hayatı paylaşmak istemeyeceğim kadar onu çok sevdiğimi biliyordu.

"Her zaman bencil olanın Nisa olduğunu zannederdim. Nasıl da yanılmışım... Asıl bencil olan senin kirlenen kalbinmiş."

Tiksinircesine savurduğu sözleriyle suratıma bakarken gözlerimi serbest bırakarak damlaların akmasına izin verdim. *O da anlamıyordu beni ve hiçbir zaman anlamayacaktı da.*

"Neden yapıyorsun bunu, Mustafa? Neden anlamıyorsun? Sevgisizlik, ilgisizlik canıma tak etmişti. Başka seçeneğim yoktu." Oturduğum yerden kalkarak tam karşısına geçtiğimde geri adım atıp benden iyice uzaklaştı.

"Sen de çareyi Oğuz'un altına yatmakta mı buldun?" Gözlerinde daha öncesinde hiç görmediğim bir öfke belirirken, dudaklarım yapmış olduğum o büyük hatanın etkisiyle aşağıya doğru sarktı. *Evet, bir hataydı fakat asla pişman değildim ve hiçbir zaman da olmayacaktım.*

"Oğuz'u seviyorum, Mustafa. Yaptığım şey ne kadar iğrenç olsa da pişman değilim. Çünkü kimse yokken o yanımda oldu. Beni bırakmadı." Yanaklarıma süzülen damlalara aldırmadan Mustafa'nın gözlerinin içine umutsuzlukla baktığımda yeniden hafifçe gülümsedi. Aramızdaki mesafeyi kapatıp gözlerimin önüne düşen saç tutamlarını geriye doğru iterek yüzümü avuçlarının içine aldığında içli bir nefes döküldü dudaklarının arasından.

"Ben vardım be sarışın. Dost değil miydik biz? Bana gelemez miydin? Benimle konuşamaz mıydın? Nisa'dan her kaçtığında bana sığınmaz mıydın sen? Ne çabuk unuttun bütün bunları?"

Çok haklıydı. O kadar haklıydı ki uzun zamandan sonra ilk defa gerçek bir gülümseme belirmişti yüzümde. Unuttuğum anılar zihnimde yeniden canlanırken yetimhane koridorlarında buldum kendimi. Nisa bana her küstüğünde, ben Nisa'ya her kızdığımda hemen Mustafa'ya gider aramızı düzeltmesi için hep ondan yardım isterdim. Her defasında önce biraz çemkirir ama sonrasında ne yapar ne eder tüm zorluklara rağmen başarılı olurdu. Bizi, asla ayrılmayacak olan ellerimizi bir şekilde yeniden buluştururdu.

Şimdi keşke diyordum... Keşke tüm bunlar yaşanmadan, keşke kıskançlığımın esiri olmadan tıpkı çocukluğumdaki gibi yine Mustafa'yı bulup ona sığınsaydım. Yine gidip onun ayaklarına kapanarak Nisa'yla beni barıştırması için yalvarsaydım. *Fakat çok geç kalmıştım artık. Bu kez gerçekten kendimi en dipte, kuytu köşelerde hissediyordum. Bu saatten sonra hangi yaraya merhem olabilirdim ki?*

"Sen o çılgın, neşeli hâllerinle dilediğin kadar koşup zıplayabilirdin. İstersen uçabilirdin de sarışın. Ne zaman düşsen seni tutmak için yanı başında bekliyor olurdum ben," diye devam ettiğinde Mustafa başımı sallayarak onayladım onu. Dudaklarım düğümlenmiş olsa da onun gerçekten bunu yapacağını biliyordum.

"Fakat artık çok geç. Bu saatten sonra yalnızsın. Bundan sonra bir başınasın. Açtığın yaraları kendin kapatmak, bununla yüzleşmek zorundasın."

Tüm bedenim sarsılırken Mustafa'nın güven aşılayan sıcacık elleri yüzümden soğuk bir esinti eşliğinde uzaklaştı. Dünya dönmeye devam etse de ben olduğum yerde kalmış, hareket kabiliyetimi yitirmiştim sanki. Buz tutan ellerim sıcak havaya rağmen titriyordu.

Mustafa arkasını dönüp de hızla benden uzaklaşırken yaşadıklarımı tartmak istemedim. Terazim de tıpkı ruhum gibi sarsılıp bozulmuştu. Bu şekilde gidemezdi. Bana bütün bunları söyledikten sonra öylece çekip gidemezdi. Yine ona ihtiyacım vardı. Nisa'nın elini yeniden tutabilmek için benim Mustafa'ya ihtiyacım vardı.

Hızlı adımlarına yetişmek için peşinden koştum. Attığım her bir adım sanki beni ondan daha da uzaklaştırıyormuş gibiydi ama

pes etmedim. Sonunda yanına ulaşıp kolundan tutarak kendime çevirdiğimde burnunu çektiğini fark ettim. Tüm kelimeler yok olmuştu sanki o an. Hiçbir şey diyemedim. Dudaklarım düğümlendi, konuşacak cesareti bulamadım. Gözleri tuttuğum kolunu işaret ettiğinde hızla kendimi geri çekmek zorunda kaldım.

"Eğer böyle yapmaya, kendini günden güne daha da çok mahvetmeye devam edersen, bu hayatta seni seven, seni gerçekten çok seven tek insanı da kaybedeceksin. Tıpkı beni kaybettiğin gibi."

"Mustafa... Sensiz olmaz," diye fısıldadım sanki sonsuz bir rüyadan uyanırmış gibi sarsılarak. *Ona, yine yanımda olmasına ihtiyacım vardı.*

"Bu kez bensiz olmak zorunda. Hoşça kal, sarışın."

Hiçbir şey söylememe izin vermeden arkasını dönerek hızla uzaklaşıp gitti benden, çocukluğumuzdan, biriktirdiğimiz onca güzel anıdan. Onun gidişi bir kez daha yıkılmama sebep oldu. Bulunduğum yerde dizlerimin üzerine çöküp yüzümü avuçlarımın içine alarak sahile hırsla dalgalarını çarpan denize karşılık hıçkırdım. Bağırdım. Ağladım. O kadar çok ağladım ki her şeye gözleriyle şahit olan Yakup Abi bile yanıma yaklaşmaya yeltenemedi. O kadar çok ağladım ki yaşlı bir teyze dayanamayıp küçük bir mendil uzattı. Hiç çekinmeden aldım o mendili ama kullanamadım çünkü Mustafa'nın o her zamanki kendini bilen sözleri beni etkisi altına aldı. Haklıydı. Yine ve yine haklıydı. Nisa'nın dediği gibi her zaman, hep o haklıydı. Onu kaybetmiştim belki ama beni gerçekten seven tek insanı, dostumu kaybedemezdim.

Çöktüğüm yerden tüm bedenimi sarsarak ayağa kalktım. Dik durmak başta çok zormuş gibi görünse de buna mecburdum. Eğer Nisa'yı yeniden kazanmak istiyorsam karşısına da kendimden emin bir şekilde çıkmam gerekiyordu.

Arkamı dönüp saatlerdir beni kendi hâlime bırakarak uzaktan izleyen Yakup Abi'ye çevirdim bakışlarımı. Burnumu çekerek yüzümdeki umut dolu tebessümle ona yaklaştım ve artık eve gitmek istediğimi söyledim. Kollarını omzuma atarak beni arabaya yönlendirdi ve ön koltuğa oturmama izin verdi.

Yol boyunca söyleyebileceğim tüm kelimeleri tartarak oluşturmuştum zihnimde. Beni affetmesini istiyordum. Nasıl olacaktı,

bunu nasıl başaracaktım bilmiyordum ama elimde avucumda hiçbir şey kalmazken onu da kaybedemezdim. Sadece çıkmaz sokağımda bir umut ışığının yanmasını diliyordum. Hatta o ışığın tüm sokağı aydınlatmasına bile gerek yoktu.

Yakup Abi sayesinde tekrar semte ulaştığımızda arabadan inmeden önce derin bir nefes çektim. Kendimden emin olmaya çalışıyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Her ne olursa olsun Nisa'nın kalbini yeniden kazanacaktım. Kolay olmayacaktı ama şansımı denemekten bir zarar çıkmazdı.

Büyük demir kapıya ulaştığımda korkak adımlarla kapıyı ittim. Bahçeye girdiğimde ise Devrim Amca ve Demir'in çardakta oturup bir şeyler içtiklerini gördüm. *Gitmemişti. Nisa için yine gitmemişti. Zaten gitmesini beklemek asıl büyük aptallık olurdu.*

Bir anlığına Demir'le göz göze geldiğimizde oturduğu çardaktan kalkarak yüzündeki o en sert bakışlarla üzerime doğru yürümeye başladı ama Devrim Amca araya girip de kolundan tuttuğunda yeniden yerine oturmak zorunda kaldı. Demir'in nefret dolu bakışlarını görmezden gelerek hızlı adımlarla eve girdim. Esma Teyze ve diğerlerinin meraklı bakışlarına aldırmadan merdivenlerden yukarı çıkıp ilk önce kendi odama gittim. Yatağımın üstünde bulunan dün geceden kalma hediye paketlerini dağıtarak kırık büyük cam parçalarının olduğu torbayı aradım. Nihayet bulduğumda ise ellerimin arasına aldığım torbadan cam parçalarını çıkarmak istedim ama her kim yaptıysa çerçeveyi iyice bantlayarak eski haline getirmeye çalışmıştı. Yüzüme yerleşen gülümsemeyle odamdan hızla çıkarak tekrar merdiven basamaklarına doğru ilerleyip onun odasının bulunduğu kata çıktım ve nefesimi tutarak durakladım. Kapı aralıktı ve sesini duyabiliyordum. Oğuz'a kızıyor, bağırıp çağırıyordu. Şu an Oğuz'un onu aramış olmasını bile umursayamazdım. Eğer Oğuz'dan daha değerli biri varsa o da Nisa'dan başkası değildi.

Kapıyı biraz daha araladığımda telefonunu yatağa doğru fırlattığına şahit oldum. Toplamış olduğu saçlarını iyice dağıtırken arkasını dönmüş ve benimle göz göze gelmişti. Gözlerindeki sert ifade yüzünün her bir tarafına yayılırken içimde biriken umutla odasına doğru bir adım atarak içeri girdim.

"Yine ne istiyorsun? Eğer hakaretlerine kaldığın yerden devam edeceksen hiç durma. Hemen şimdi buyur, başla."

Alayla çıkan kırgın sesi yüreğimi dağlasa da gözlerimi kaçırarak bakışlarımı yerdeki ahşap fayanslara diktim. Sorusunu cevaplamak yerine avucumun içine batan kırık dökük çerçeveyi ona gösterdim. Parçaları kimin birleştirerek bantladığını hatırlamıyordum ama benim için çok anlamlı bir şey yapmıştı o kişi. Koyu kahverengi gözleri ona ait hediyeye kaydığında yüzündeki tüm alaylı ifade yok olmuş yerini ise hüzünlü bir bakışa bırakmıştı.

"Seni gördüğüm ilk günü hatırlıyor musun?"

O hatırlıyor muydu, bilmiyordum ama benim zihnimden hiç çıkmamıştı o yaralı kalbin ilk hatırası. Kırılgan yüz ifadesi, gülümseyen diğer çocukların aksine somurtan bakışları daha dün gibi aklımdaydı. Cevap vermeyip sessiz kalması beni daha da cesaretlendirdi.

"Yetimhaneye daha yeni gelmiştim. Görevliler bana yatak ayarlarken, bir görevli de sırf ortama alışayım diye beni doğrudan resim odasına götürmüştü. Resim odasında herkes gülümseyerek ellerindeki boya kalemleriyle uğraşırken küçük bir kız dikkatimi çekti. Diğerlerinden farklıydı çünkü o. Gülümsemiyordu. Resim yapmıyordu. Kimseye aldırmadan bir köşede öylece oturmuş sessizce pencereye bakarak ağlıyordu. Neden ağladığını bile bilmiyordum ama çevresindeki onca çocuğa rağmen onun gözyaşlarını ben silmek istedim."

"Bana neden bunları anlatıyorsun?"

Adımlarımı oldukça ağır bir şekilde ona doğru atarken, Mustafa'nın ruhuma işleyen sözleri kulaklarımda çınladı. *Beni seven tek insanı kaybetmek istemiyordum.* Onun da gözlerinin dolduğunu fark ettiğimde başımı dik tutmak için çabaladım.

"Birisi bana, beni seven tek insanı kaybetmemem için önemli bir öğüt verdi çünkü. Bırak, son şansım da olsa deneyeyim." Titreyen dudaklarımla birlikte tuttuğum gözyaşlarımı serbest bırakarak konuşmaya devam ettim.

"Sonra geldim yanına hiç sormadan etmeden. Girdim hayatına, odana. Gözyaşlarını silmek istedim. Ağlamanı değil, gülmeni görmek istedim. Gülümsettim de seni. Gülünce çok güzel olduğunu, hatta yetimhanedeki en güzel kız olduğunu düşündüm.

Ama sonra..." Hıçkırıklarımı bardaktan boşanırcasına akan yağmur damlaları gibi serbest bırakarak elimdeki cam çerçeveyi yatağın üzerine usulca bıraktım.

"Ama sonra seni en çok ben ağlattım, değil mi, Nisa? En çok ben yaktım canını. En çok ben kırdım kalbini." Başını sallayarak beni onaylarken onun yanağına da gözyaşının süzüldüğünü gördüm. Artık daha fazla ağlamasına izin veremezdim. Kollarımı boynuna dolayarak kendime çektim onu. Hıçkırdım, bağırdım, haykırdım ama pes etmedim.

"Affet beni, Nisa! Seni en çok ben ağlattım. N'olur affet! Yalvarırım affet!"

Birkaç dakika boyunca kolları öylece olduğu gibi asılı kalırken, daha da sıkı sarıldım ona. *Lütfen Nisa, lütfen, bir şans tanı bize. On iki yıllık dostluğumuzun hatırına kır o zincirlerini.*

Kollarını boynuma doladığında güneş yeniden bizim için doğmuş gibi gülümsedim. O görmüyordu belki ama içimdeki umutlar yeniden yeşermeye başlıyordu. Her ne kadar inatçı keçinin teki de olsa yumuşacık bir kalbi vardı. Hıçkırıklarımı boynuna doğru gömerken, o da beni sıkıca sarıp sarmaladı. Bir müddet öylece durduktan sonra kollarını benden hızla uzaklaştırarak kendini geri çekti ve yatağının kenarına çökerek oturdu. Tereddütle yaklaşsam da ben de geçip yanına oturdum ve sessiz kalarak onun bir şeyler demesini bekledim. *Affedecek miydi beni? Geride bırakacak mıydık yaşadığımız tüm o saçmalıkları?* Belki de her şey bu kadar yeniyken çok zordu ama yine de sonunu görmeden vazgeçmek istemiyordum.

"Annem ve babam gibi olmandan korktum. Bir gün sen de beni bırakıp gidersin diye düşündüm."

Çocukluğumda yaşadığım o berbat travmayı Nisa elbette biliyordu. Bu yüzdendi belki hapsolduğum o büyük korku. Bir gün onu da kaybedersem yaşamak için önemli bir nedenim kalmayabilirdi.

"Ben seni hiç bırakmazdım Senem, bırakmadım da. Bak, buradayım ama bu hâle nasıl düştük? İşte bunu ben bile bilmiyorum."

"Benim yüzümden." İtirafıma karşılık gözlerini hızla bana çevirdiğinde şaşırdığını görebiliyordum ama gerçeklerden kaçmayacaktım artık. Kabullenecektim yıktığım dostluğun bizi nasıl paramparça bir hâle getirdiğini.

"Bana her şeyi anlatmak zorundasın." Bunu yapmayı henüz istemesem de Nisa'nın beni her türlü zorlayacağını biliyordum. Onunla inatlaşmanın hiçbir lüzumu yoktu. Biliyordum ki Nisa'nın inadı her zaman daha baskın çıkardı.

"Nereden başlamamı istiyorsun?"

"En başından, sinema gecesinden." Tam da beklediğim üzere en zor kısmı seçerek beni köşeye sıkıştırmayı başarmıştı.

"Neden en zor yeri seçiyorsun ki?" diyerek alayla mırıldandığımda gözlerini devirmiş ve kollarını birbirine kenetleyerek bana en sert bakışlarını göndermişti.

"Bir insanın üstüne iftira atmak ne kadar berbat bir şey, haberin var mı senin? Demir'e bunu nasıl yaparsın? Senin yüzünden ona neler dedim ben, biliyor musun?"

Elbette olan biten her şeyi biliyordum. Nisa bir yalan uğruna onun yüzüne acımasızca tokadını indirirken, ben koridor penceresinden gizlice şahit olmuştum tüm olanlara. Amacıma ulaşmanın doruklarını yaşamıştım o dakikalarda. Nisa artık Demir'e inanmayacak ve ondan vazgeçecekti. Fakat olmamıştı. Başarılı olamamıştım. Demir yine onu kazanmanın bir yolunu bulmuş, bense sadece attığım iftiranın altında karınca gibi ezilmiştim.

"Evet, biliyorum. Her şeyi okul koridorundaki pencereden izledim," diyerek itiraf ettiğimde şaşkınlıktan açılan gözlerini iyice pörtleterek neredeyse üzerime fırlatacaktı. Artık yalan söylemek, ondan bir şeyler gizlemek istemediğim için doğrudan olan biteni anlatacaktım o bana kızmaya başlamadan önce.

"Hiçbir zaman Demir'i sevmedim ben. Başlarda, bu yeni hayatımızda onun benim kahramanım olacağını düşünmüştüm ama sonrasında istediğim asıl kişi hep bir başkası oldu."

"Oğuz mu yani?" diye fısıldadığında başımı sessizce sallayarak onu onayladım fakat itirafımı henüz bitirmemiştim. Başlamış bile sayılmazdım. Her şeyi apaçık, eksiksiz bir şekilde dökmek istiyordum Nisa'ya.

"*Madem Oğuz'u seviyordun neden bunları yaptın*, diye soruyorsun şimdi kendi kendine, değil mi? Sen ne zaman aramıza mesafe koyup benden bir şeyler saklamaya başladın, o zaman benim içimde de tarifi olmayan bir öfke belirdi. En yakınım dediğim insan benden

uzaklaşıyordu günden güne. Oğuz'un senden hoşlanıp peşine düşmesi ise ayrı bir sorundu benim için. Ailemi hatırlattın bana. Beni bırakmayacaktın ama sen de bırakmıştın. Okul partisinde, dans okulunda, yarış gecesinde, kamp alanında hep onunlaydın. Demir'in büyüsüne öyle kapılmıştın ki her şeyi fark ettiğimi göremiyordun bile. Sonra çevreni saran diğer insanlar oldu. Oğuz, Gökçe, Can, Bahar... Daha sayayım mı? Kıskandım seni işte. Kıskançlığımın esiri oldum. Çok kötü şeyler yaptım. Kabul ediyorum. Arkadaşlığımıza büyük zarar verdim ama sen de aynısını yaptın be Nisa. Sen de uzaklaştın benden. Ben Damla'yla yakın olunca sorunlar çıkarıyordun ama senin de çevrende bir sürü insan vardı. Ben de aynı şeyleri yaşadım, hissettim ama senin haberin bile olmadı."

Dönüp de gözlerinin içine bakmaya çalıştığımda gözlerini aniden kaçırarak mahcup olarak başını yere eğmiş ve parmaklarıyla oynamaya başlamıştı. Haklı olduğumun, en azından bu kez benim haklı olduğumun o da bilincindeydi. Bu yüzden sesini çıkarmıyor ve devam etmemi bekliyordu.

"Damla'yla yakındım çünkü olan biten her şeyi biliyordu. Kör değildi, aksine gayet zeki bir kızdı ve her ne olursa olsun arkamı bir şekilde kolluyordu. En azından dün geceye kadar bu böyleydi. O kamp gecesi Demir'le seni gören kişi de Damla'yı gönderen kişi de bendim."

"Ne?" İtiraflarıma hız kesmeden devam ederken Nisa'nın tiz çığlığı odayı doldurmuştu fakat henüz her şey bitmemişti. Anlatacak, konuşacak çok konu vardı.

"Daha bitirmedim. Bir gün gelip bana her şeyi senin anlatmanı bekledim. Demir'e olan sevgini, onunla yaşadıklarını ve hatta..." Sustum. Yaşadığı vahşetten şimdilik bahsetmek istemiyordum. Belki başka bir zamanda, daha doğru anı bulduğumda bunu ona sorabilirdim ama şimdi üzerimizde bu kadar acı varken o yarayı yeniden kanatmak istemiyordum.

"Ben bekledim ama sen hiç gelmedin. Bu yüzden de en aptalca oyunlara başvurdum. Belki cesaret edip karşıma çıkarsın diye umut ettim ama yine yapmadın. Üzgünüm, Nisa ama gerçekten tam bir korkaksın." Yüzündeki gerilim yerini tebessüme ve kıkırtıya bırakırken başını sallayarak beni onaylamaktan da geri kalmadı.

"Öyleyim."

"O gece Demir bana ayrılmak istediğini söylediğinde şaşırmadım. Böyle bir şeyi zaten bekliyordum. Hatta bana kalırsa geç bile kalmıştı. Benden ayrılmak istemesinin de Oğuz'la ettiği kavganın da sebebinin sen olduğunu biliyordum. Hatta senin için Oğuz'la nasıl kavgaya tutuştuklarına bile şahit oldum. Öfkeliydim, sinirliydim. Kusacak kadar kıskanç hissediyordum kendimi ama öfkem ne Demir'e ne de Oğuz'aydı. Öfkem sanaydı. Bir kez olsun karşıma geçip duygularını itiraf etseydin, gerçeklerden kaçmasaydın belki de şu an bu hâlde olmazdık."

Gözlerini benden kaçırmaya devam ederken dudaklarım sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi hiç susmuyordu.

"O gece eve gelmeyi hiç istemedim. O an gidecek hiçbir yer gelmedi aklıma. Berbat bir vaziyetteydim ve sana çok daha kötü şeyler yapmaktan korktum. Bu yüzden de Demir'in beni yakınlardaki bir çocuk parkına bırakmasını istedim. Biraz kendime gelmeye ihtiyacım vardı. Sonra tüm bunları neden yaptığım geldi aklıma. Kimin için bu kadar öfkelendiğim, kimin yüzünden canımın bu kadar acıdığı kazındı zihnime. O yüzden onu aradım. Ona gitmek istedim. Yalnızca Oğuz'un varlığı beni mutlu eder zannettim. Gelip beni bulunduğum yerden alıp evine götürdü. Başta o yılmış hâlimle dalga geçti ama sonra onunla konuşmaya başladığımda bu hayatta daha çok zevk alabileceğim başka bir şeyin olmadığını fark ettim."

O karanlık geceyi düşününce yaşadıklarımız yeniden zihnimde canlandığında onun yanında aslında nasıl özgür olduğumu hatırladım. Onu sinirlendirmiştim, üstüne gitmiştim belki ama yine de amacıma ulaşmıştım. Herkesten aylardır gizlediğim hislerimin, duygularımın sahibi olan o genç adamın, hırsına yenik düşerek bana bir şekilde dokunmasını sağlamıştım. O belki de Demir'e, Nisa'ya olan öfkesini çıkarmak istemişti, bense mutluluğun sadece birkaç saatten ibaret olduğunu hayal etmiştim. Sonrası ise onun büyük pişmanlığıydı, benimse çok kısa süren mutluluğum.

"Senem... Sen gerçekten seviyor musun Oğuz'u?" diye fısıldadığında Nisa, gözlerindeki şaşkınlığı görmemek elde değildi. Demir'i sevdiğimi düşünmesi için bir sürü şey yapmıştım. Ama şimdi karşısında bambaşka hislere sahip bir kız duruyordu. Afallamasını,

şaşkınlığını anlayabiliyordum fakat artık ona daha fazla yalan söylemeyecektim.

"Sen onu hep beğendiğimi bilirdin ama işin aslı başka tabii. Bu hayata atıldığımda Demir'in hayallerimi süsleyen erkek olacağını düşünmüştüm ama ne zaman o okul kapısından içeri giren Oğuz'u gördüm, benim için her şey tam o anda değişti."

"Ama ben... Düşündüm ki..."

"Kabul ediyorum Nisa, çok iyi oynadım. Sen defalarca Demir'i bana nasıl ittiysen, ben de aynı şekilde Oğuz'u sana ittim. Böylece ödeşmiş olduk." Omzumla omzunu sarsıp gülümsemeye çalışarak göz kırptığımda aramızdaki o tuhaf gerginlik yeniden ortaya çıktı. Ama madem durum bu kadar ortaya dökülmüştü artık ben de sonunu getirmeliydim.

"Her neyse... O gecenin son kısmını da anlatıp kurtulmak istiyorum artık bu eziyetten. Demir sana olan hislerinden dolayı beni kendinden defalarca uzaklaştırırken, Oğuz'un öpücüğü hayatıma yeni bir anlam katmıştı sanki. Kalbimdeki soğukluğu ısıtarak, sıcaklığıyla beni adeta kendine esir etti. Kendimi çok özel hissettim ve daha fazlasını istedim. Her ne kadar Oğuz başta reddetmek istediyse de üstüne gittim. Yaşımı göz önüne aldığımda gerçekten çok yanlış bir şey yaptığımı, bunun bir hata olduğunu biliyordum ama yine de anın büyüsüne kapılıp ileri gitmek istedim ve öyle de oldu."

Sonunda kelimelerim tükenip de susmayı başarabildiğimde hiç beklemediğim bir şey yaparak elimi tuttu. Gözlerinin koyuluğuna baktığımda benim için korktuğunu, endişelendiğini görebiliyordum. Yıllardır bu korkulu bakışlara şahit olmuştum ama bundan sonra bakışlarındaki korkunun nedeni olmak istemiyordum. Nisa mutlu olmalıydı. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu en çok o hak ediyordu.

"Korundunuz mu peki?" Kelimelerini utanarak seçmiş olsa da tebessüm ederek başımı salladım. O gece yaşadıklarımı tekrar hatırlamak istemiyordum.

"Ne kadar aptalız... Bunca zamanı beklentilerimiz yüzünden boş yere heba ettik. Sen benden, ben senden bir şeyler bekledim ve sonuç ikimizin de kalbinde iz bırakacak koca bir deliğe neden oldu."

Söylediklerine ancak bu kadar katılabilirdim. Aptalca beklentilerimiz dostluğumuzu, birbirimize olan güvenimizi enkaza çevirmişti. Şimdi de o enkazdan nasıl kurtulacağımızı düşünüyorduk.

"Sen hep sorularımı cevapsız bırakırken, benden kaçıp başkalarına sığındın. Sonra da benim Damla'yla olan samimiyetimi sorun ettin." Bu konuda benim haklı olduğumu o da biliyordu. Benden kaçtıkça Gökçe ve diğerleriyle yakın oldu. Hatta belki de şu an onun en yakın arkadaşı konumunda Gökçe yer alıyordu. *Ben değil.*

"Ben hatasızım ya da masumum demiyorum, Senem. Her şeyin asıl sorumlusu zaten bendim ve bu aptalca inadım. Fakat senin her şeyi bilip de benden bunu saklaman... Bilmiyorum. Adını bile koyamıyorum."

İkimiz de gereksiz yere türlü türlü sorunlara bulaşıp dostluğumuzu zedelemiştik. Güvenimiz bir kere kırılmıştı. Nisa bana, ben Nisa'ya bir şans tanısak bile bundan sonra içimizde hep bir şüphe olacaktı ve o şüphe bizi kasıp kavuran bir fırtınaya dönüştürecekti. Uçurumdan defalarca düşüp yeniden tırmanan biri olarak söylüyordum ki onun güvenini tekrar kazanmak için elimden geleni ardına koymayacaktım. Her ne olursa olsun bana ailemin vermediği sevgiyi tattıran bu kızın kalbini tekrar kazanacaktım. *Zaman mı isteyecekti?* Dilediği kadar bekleyebilirdim. Eğer günün sonunda gideceği kişi yeniden ben olacaksam sonsuza dek bekleyebilirdim.

İçimden geçirdiğim duygularımı dışa vurmak için dudaklarımı araladığım sırada kapının eşiğinden gelen bir ses cümlelerimi şimdilik yutmam gerektiğini hatırlattı.

"Kızlar, Devrim'le aşağıda bekliyoruz ikinizi."

Esma Teyze, bir karşılık vermemize izin vermeden arkasını dönüp koridorda kaybolarak ayak seslerinden anladığım kadarıyla merdivenlerden aşağıya indi. Nisa'yla birbirimizin gözlerinin içine tereddütle baktığımızda biraz sonra neler olacağını kestiremiyorduk. Belki de bizi evlat edindiklerine pişman olduklarını dile getirip bizi tekrar yetimhaneye postalayacaklardı. *Yaptıklarımızdan sonra haksız da sayılmazlardı. Bu evde onlara huzur olmayı dilerken, huzur dışında her duyguyu yaşatmayı başarmıştık.*

Esma Teyze'yle Devrim Amca'yı daha fazla bekletmek istemediğim için hızla ayaklanıp Nisa'yı da ellerinden tutarak oturduğu

yerden kaldırdım. Yatağına atmış olduğu cep telefonunu alıp cebine sıkıştırdı. Aramızdaki sessizliği koruyarak ağır adımlarla merdivenlerden inip salona girdiğimizde Demir'in burada olmadığını fark ettim. Devrim Amca'yla göz göze geldiğimde utanarak bakışlarımı kaçırıp, doğrudan büyük, deri koltuklardan birine oturarak başımı yere eğdim. Nisa da hemen yanıma oturduğunda bize neler söyleyeceklerini merak ediyordum.

"Dün gece ve bugün olanlardan sonra sizinle bir konuşma yapmamız gerektiğini düşündük. Özellikle de seninle Senem."

Esma Teyze oldukça katı bir ses tonuyla konuşmaya başladığında, gözlerimi ona çevirdim. *Pekâlâ, anlaşılan posta koyulacak o şanslı kişi bendim.* Eğer herkesin mutluluğu için bu gerekiyorsa bunu yapmaya ve yetimhaneye tekrar dönmeye hazırdım. *Yani en azından kendimi hazırlamaya çalışırdım.*

"Daha yaşınız çok genç ve neler söylediğinizi, neler düşündüğünüzü, neler yaptığınızı bilmiyorsunuz. Doğru kararlar veremiyorsunuz," diyerek sözü bu kez Devrim Amca aldığında pür dikkat ona odaklandım.

"Nisa'ya hayat veren kişi ne sensin Senem ne de biz. Ona hayat veren kişi her ne kadar şu anda nerede olduğunu, ne yaptığını bilmesek de onu doğurmuş olan annesidir." Ettiğim o tutarsız sözleri hatırlayıp yaptığım hataları fark ederek başımı Devrim Amca'yı onayladığımı belirtircesine salladığımda sözlerine hiç ara vermeden devam etti.

"Ve eğer biz bu yuvada Nisa'yı istemiyor olsaydık bunu en başında belirtir, tavrımızı koyardık. Fakat biz sizin aranızdaki o bağı gördüğümüz ilk andan bu yana hep ikinizi birden istedik. Bu arkadaşlığı bozmak yerine, bu evdeki evlat boşluğunu doldurmak istedik. Evimizde gülüşen, kahkaha atan iki cıvıl cıvıl kız bizim sadece daha da mutlu olmamızı sağlardı. Sen o şartı bize koyarak aslında ne kadar büyük bir iyilik yaptığının farkında değilsin, kızım; çünkü biz en az senin kadar Nisa'yı da çok sevdik."

Devrim Amca sanki yüreğimize dokunmak ister gibi konuşmayı sürdürürken, onların Nisa'yı gerçekten çok sevdiklerini ve her zaman beni de onu da koruyup kollayacaklarını gözlerinden okuyabiliyordum. Bunu sormama, düşünmeme bile gerek yoktu.

"Haklısın, Devrim Amca," diye fısıldarken gözlerimi yine de ondan kaçırmak zorunda kaldım. *Kim bilir yaptıklarımdan sonra ne kadar çok utanıyordur benden?*

"Aranızda çok önemli sorunlar olduğu ortada. Bunu nasıl çözersiniz bilmiyorum ama bir an önce çözmeye baksanız iyi olur. Bu evde iki güzel kızımın da bir erkek yüzünden gözyaşı dökmesini istemiyorum. Anlaşıldı mı?" Devrim Amca'nın hemen yanında oturan Esma Teyze de içindekileri oldukça sert bir dille yüzümüze vururken ben sadece başımı salladım, Nisa ise sessiz kaldı.

"Ayrıca ikiniz de bu saatten sonra Demir'den uzak duracaksınız." Esma Teyze'nin son sözlerine karşılık Nisa oturduğu yerden hızla ayaklanırken, bense sadece durumu idrak etmeye çalışıyordum.

"Ama Esma Teyze, bunu konuşmuştuk," diye direttiğinde Demir'den uzak durmak istemediğini, en azından artık bunu gerçekten yapmak istemediğini gözlerindeki kararlılıktan görebiliyordum. İlk defa bu konuda yüreğim ona yardım etmek için çırpınıyordu.

"Esma Teyze, Demir'in bu olanlarla bir ilgisi yok. Bırakın Nisa'yla ne yaşamak istiyorlarsa yaşasınlar. Suçlayacak birini arıyorsanız, o kişi benim."

Söylediklerime karşılık oturma odasında derin bir sessizlik olurken, Esma Teyze'nin keskin, sert bakışları değişmedi. Bu yüzden de onu tek ikna edebilecek kişinin gözlerinin içine umutla baktım. Onun bize ya da Nisa'ya gönülden yardım edeceğini biliyordum. Bu her zaman böyle olmuştu. Esma Teyze ne kadar üstümüze geliyorsa, Devrim Amca da bir o kadar arkamızı kolluyordu.

"Esma, kızların özel hayatına burnumuzu sokamayız," dediğinde Devrim Amca, ona teşekkür edercesine umut dolu bakışlarımı gönderdim.

"Bal gibi burnumuzu sokarız efendim. Ben bir kızımı daha kaybedemem."

Esma Teyze neredeyse dişlerinin arasından öfkeyle söylenirken, onun neden bu kadar kızgın olduğunu anlamaya çalışıyordum. Evladını kaybetmiş bir anneydi o. Tedirgin olması, üstümüze titremesi onun sadece bizi ne kadar koruduğunu gösterirdi. Fakat dönüp bir de Nisa'ya baktığımda gerçekten çaresiz görünüyordu.

"Esma lütfen," diye direttiğinde Devrim Amca, Esma Teyze biraz daha sakinleşmiş olacaktı ki nefesini dışarı bırakarak oturduğu koltuğa iyice yaslandı.

Aslında bir taraftan gerçekten ona hak veriyordum. Hiçbir anne -her ne kadar o bizim öz annemiz olmasa da- evladının acı çektiğini görmek istemezdi.

"Her neyse," diyerek tekrar söze giriştiğinde bu kez yatışmış görünüyordu Esma Teyze. Devrim Amca onu sakinleştirmek konusunda epey başarılıydı.

"Şimdi çıkın odalarınıza, iyice düşünün ve sabaha yeniden yetimhanede arkadaşlıklarına hayran kaldığımız o iki kız olarak uyanın."

Bunun bizim için çok zor olacağının Esma Teyze de Devrim Amca da farkındaydı ama en azından düşünmemiz gerektiğini vurguluyorlar ve hatta resmen baskı yapıyorlardı. Daha fazla laf kalabalığı yapmak yerine Nisa'ya da bir bakış atıp oturduğum koltuktan kalktım. Arkamızı dönerek merdivenlere doğru yürüyeceğimiz sırada Esma Teyze'nin bana seslenmesiyle yerimde durmak zorunda kaldım.

"Yarın seninle birlikte önce Meltem'e gideceğiz, Senem. Bir kontrolden geçeceksin. Ardından da bir psikoloğa görüneceksin. Haberin olsun."

Tüm konuşma boyunca asıl mevzunun hiç açılmamış olması içimdeki yangına su serperken, Esma Teyze'nin iğne batırırcasına üzerime savurduğu son kelimeleri, sönmeye yüz tutmuş olan ateşi yeniden harlamıştı. Onların yüzüne bile bakmaya cesaret edemeden başımı sadece *tamam* dercesine sallamış ve hızlı adımlarla odadan çıkarak Nisa'nın peşinden merdivenlere doğru yürümüştüm.

Esma Teyze hiçbir zaman lafını esirgemiyordu. Eh, haklı da sayılırdı ama Devrim Amca'yla yüzleşmek beni gerçekten çok utandırmıştı. O her zaman bizim kırılmamamız için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Şimdi onun gözlerinin içine bakmaya korkuyordum. Buna gerçekten hiç yüzüm yoktu.

Merdivenlerden yukarı çıkıp da benim odamın bulunduğu kata ulaştığımızda diğer basamaklara ilerleyen Nisa'nın kolundan tutarak onu kendime çevirdim. Ondan küçük bir şey isteyecektim. Belki bunun için çok erkendi ama yine de şansımı denemek istiyordum.

"Bu akşamı birlikte geçirelim mi? Beraber uyuyalım mı? Tıpkı eskiden olduğu gibi."

Onunla en son ne zaman birlikte uyuduğumuzu anımsamaya çalıştım ama o kadar çok zaman geçmişti ki şimdi hatırlayamıyordum bile. Sanırım en son buraya geldiğimiz o ilk akşam birlikte uyumuştuk. Sonrasında da zaten bir daha hiç o anları tekrar yaşayamamıştık. Belki bir umutla o da bana aynı şekilde karşılık verir diye düşünürken tuttuğum kolunu hızla elimden çekerek, başını olumsuz anlamda salladı. Zaten hemen kabul etmesini de beklemiyordum.

"Hayır, her şey daha çok tazeyken olmaz. Seni henüz affetmedim Senem." Oldukça katı bir şekilde konuştuğunda geri adım atmak zorunda kaldım. Başka çarem yoktu. Üstelersem onu kendimden daha da çok soğuturdum ve altında başka bir şeyler arayabilirdi.

"Hiç affetmeyeceksin, değil mi?"

"Hayatımızdaki gökkuşağına karayı çalarak her şeyi yerle bir ettik. Yağmur dolu bulutlar oluşturduk. Birbirimize sarılmayacak, hemen kabuk bağlamayacak yaralar açtık. Zamana ihtiyacımız var Senem. İkimizin de gerçekten şimdilik sadece buna ihtiyacı var."

O kadar haklıydı ki itiraz bile edemedim. Hayatımızda büyük lekeler oluşturmuştuk ve henüz onları temizleyemeden yenilerini var etmeye çalışıyorduk. Karşı gelmek yerine sadece onaylayarak karşılık verdim. Nisa'nın düşüncelerine artık saygı duymak, zamana bırakmak istiyordum her şeyi. Zamanı geldiğinde onun için çabaladığımı, vazgeçmeyeceğimi elbette görecekti ama şimdilik üstüne gidip batırmanın bir lüzumu yoktu. Dediği gibi her şey çok tazeydi. Belki gökkuşağındaki kara lekeleri beyaz yapamazdım ama en azından o lekeyi griye dönüştürüp biraz olsun renklerin yeniden görünmesini sağlayabilirdim.

Bir süre boyunca öylece ayakta sessizce dikilirken, Nisa'nın cebindeki telefonu çaldı. Çıkarıp da ekranı açtığında ise kendi kendine sırıtmaya başladı. Kimden mesaj geldiğini anlamak için ona sormama gerek yoktu.

"Demir mi?" Sorduğum soruya karşılık yüzü aniden düşmüş olsa da hemen cevap veremedi. Yine de başını sallayarak beni onayladığında tebessüm etmeye özen gösterdim. Madem Nisa'yı tekrar

kazanmak istiyordum, bir yerden de başlamam gerekiyordu. Demir faktörüne artık gözlerimi kapatmak zorundaydım.

"Aşağıda bekliyormuş."

"Git o zaman."

Verdiğim cevaba karşılık kaşlarını merakla havaya kaldırmış, şüpheye düşmüştü ama gerçekten samimi olduğumu ona belirtmek istercesine merdivenleri işaret ettiğimde tebessüm ederek başını salladı. Cevap vermeden hızla arkasını dönüp, merdiven korkuluklarına tutunarak ağır adımlarla gizlice aşağıya indi. Onun gidişinin ardından neler yapacaklarını biraz olsun merak ederek, ben de bahçeye bakan balkonun büyük penceresine doğru yaklaştım.

Büyük balkona ulaştığımda pencereleri açmadan bulunduğum yerden gizlice izledim onları. Yapmadığım bir şey değildi zaten. Defalarca gizlice izlemiştim o ikisini fakat bu kez farklıydı. Bu kez suçlayıcı ya da öfkeli hissetmiyordum. Aksine içimden gelen o huzurun sesini ilk kez berrak bir şekilde işitiyordum.

Nisa, bahçeden çıkıp hızlı adımlarla sokağa ulaştığında, kollarını hızla Demir'in boynuna dolamıştı. Demir ise onu kucağına alıp birkaç saniye boyunca kendi çevresinde döndürdükten sonra karşısına geçirmiş ve yanağına bir öpücük kondurmuştu. Nisa'nın küçücük çocuklar gibi gülümsediğini buradan bile hissedebiliyordum. Mutluydu. Hatta o kadar mutluydu ki onu ilk defa böyle görüyordum. İlk defa mutluluğunu kıskanmak yerine içim sevinçle doluyordu. İçimdeki huzurun seslerini artık daha da yüksek sesle işitiyordum. Bundan sonra böyle olacaktı. Böyle olması gerekiyordu. Her ne kadar Nisa'yı paylaşmayı göze alamasam da buna mecburdum. Eğer kalbini ve dostluğunu yeniden kazanmak istiyorsam bunu yapmak zorundaydım.

Peki yapabilir miydik tekrardan? Güvenebilir miydik birbirimize bir kez daha? Gülümseyebilir miydik eskisi gibi? Hiçbir şey olmamış gibi davranabilir miydik? Her şeyi unutup kaldığımız yerden devam edebilir miydik? Ve asıl önemlisi tekrar kardeş olabilir miydik, dost olabilir miydik?

İşte aklıma ilişen tüm bu sorularımın tek cevabı zaman olacaktı. Zaman bize her şeyin nasıl sonuçlanacağını bir şekilde gösterecekti. Sadece sabırla beklemem gerekiyordu.

10. BÖLÜM

Kurumuş dudaklarımı sürmüş olduğum parlatıcıyla iyice nemlendirdikten sonra tamamıyla hazır görünüyordum. Aynanın karşısında üç dakikadan fazla zaman geçirmemeye özen gösteren ben, bu sabah bir farklılık yaparak tüm kurallarımı çiğniyordum. Değil üç dakika, kaç saattir bu şekilde aynanın karşısında dikildiğimi bilmiyordum ama ilk kez hâlimden şikâyetçi değildim. Aksine, tuhaf bir huzur vardı içimde. Yağmur sonrası ortaya çıkan gökkuşağı gibiydim sanki, binlerce eşsiz çiçeğe ev sahipliği yapan geniş bir bahçe gibiydi ruhum. Rengârenk ve bir o kadar da capcanlı.

Aynadaki kız bir başka bakıyordu bu sabah. Somurtkan suratının yerini elmacık kemiklerini ortaya çıkaran gülümsemesi almıştı. Gözlerinin içi parlıyordu. Kalbi ise uzun zamandan sonra ilk defa kıpır kıpırdı. Kısaca mutluydu çünkü güneşli günlerin artık kapının eşiğinde belirecek kadar yakın olduğunu düşünüyordu.

Yaşadığım son kalp kırıklıklarının ardından neredeyse yirmi dört saatten daha az bir süre geçmişti ama artık gözlerim ardına kadar açılmıştı ve gerçekleri net bir şekilde görebiliyordum.

İnsan kimseyi kaybetmekten korkmamalıymış asla. Sonra bir bakıyordunuz ki kaybetmekten korktuğunuz o insan çoktan sizden vazgeçmiş bile. Aynı zamanda gerektiğinde hayır kelimesini dudaklarından çıkarmayı da bilmeliymiş insan. Aman o üzülmesin, kırılmasın diye kendini sürekli arka plana atmamalıymış. Sonunda her şeyin dönüp dolaşıp koca bir enkaz hâline geleceğini bile bile korkak yaşamamalıymış.

Kendime söz vermiştim artık. Korkmak yoktu. Ağlamak, üzülmek de yoktu. Artık bir şeylere gereğinden fazla kafa yorup düşünmek de yoktu. Dilediğim gibi doyasıya yaşamak, tıpkı yaramaz çocukların pervasızlıkları gibi mutlu olmak vardı. Kimseyi

gereğinden fazla umursamadan, kendimi çok kaptırmadan ilerleyecektim çıktığım bu yolda. Ağır yükleri taşımıştı zayıf omuzlarım. Kalbim kaldırmayacağı kelimelere maruz kalmıştı fakat içine hapsolduğum labirentin sonundaydım artık. Yolum da kalbim de çıkmazın sonunda yine ona çıkmıştı ve tüm bu hüzünlerden sonra gelen mutluluk kesinlikle tarifsizdi. Avuçlarıma hapsettiğim mutluluk kırıntılarını bir kez daha rüzgâra savurmak gibi bir niyetim yoktu. Onları kaybetmemek için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırdım.

Dudaklarımın kenarına bulaşmış olan fazla parlatıcıyı serçe parmağımla temizlemeye çalışırken duyduğum korna sesiyle yerimde zıplayarak saçlarımı düzelttim. Aynada oyalanmayı bir kenara bırakıp hızlı adımlarla açık pencereme koştum ve arka sokaktaki enfes manzaraya gözlerimi diktim. *Kendimi, içindeki aşkı fark edip Edward Cullen'ı pencereden izleyen Bella Swan gibi hissediyordum.* Can alıcı bakışları ve o en sevdiğim gülümsemesiyle arabasına yaslanmış, günaydın mesajı gönderiyordu bana.

Dün gece Esma Teyze ve Devrim Amca'dan gizli onunla arka bahçede buluşup olanları konuşmuştuk ve yaşananların sonucunda benden çok özel bir söz almıştı. Her ne olursa olsun elini hiç bırakmayacağıma dair Demir'e söz vermiştim. Her şey bu kadar tazeyken sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam etmemiz normal miydi bilmiyorum, ama tuttuğum o eli bırakmak gibi bir niyetim de yoktu. O el çok güvenilirdi, çok cana yakındı ve en önemlisi çok koruyucuydu. O istese bile ben bırakamazdım ki zaten. Bırakacak gücü kendimde bulamazdım.

Demir'i daha fazla bekletmemek için içine boş bir defter, birkaç test kitabı ve kalemlerimi yerleştirdiğim çantamı yatağımın kenarından kaptığım gibi omzuma geçirdim. Odamdan çıkmadan önce dün akşam düzleştirmiş olduğum saçlarımın düzgün göründüğünden bir kez daha emin olmak için aynaya son kez baktım ve pozitif bir sonuç alarak odamdan çıktım. Adımlarımı ses çıkarmamaya özen göstererek çok yavaş atarken düşmemek adına merdiven korkuluklarına tutundum. Amacım kimseye görünmeden evden bir an önce çıkmaktı yoksa bu kez Demir'in kollarına korkusuz atlayamayacaktım, çünkü önümde kocaman bir Esma Teyze engeli vardı.

İkinci kata ulaştığımda gözlerim doğrudan onun aralık olan kapısına gitti. İlk önce umursamayıp yoluma devam etmek istediysem

de ayaklarım başka bir tarafa çoktan yönelmişti bile. Ne yapmam ya da nasıl davranmam gerektiğini artık kestiremiyordum ama yine de ne hâlde olduğunu için için merak ediyordum.

Aralık olan kapısına yaklaşıp içeriye baktığımda hâlâ uyuduğunu gördüm. Bugün okula gelmeyecekti. Belki de yapmamam gereken bir şeyi yaparak kapının gıcırdamasına aldırmadan içeriye girdim. Uykusuna düşkündü. O yüzden böyle seslerde uyanan bir tip de değildi.

Omzumdaki çantayı kapının eşiğine bırakarak usulca yanına yaklaştım. Yatağının önüne geldiğimde diz çökerek nefes alış verişlerini dinledim. Gözlerinin altı şişti ve üzerindeki pikeye sıkı sıkı sarınmış bir vaziyetteydi. *Ona ne olmuştu böyle? Nasıl bu hâle gelebilirdi?* Söylediği onca berbat hakarete karşılık ona hâlâ kırgın ve öfkeli olsam da dün yapmış olduğu itiraflardan sonra aklımı karıştırmayı başarabilmişti. Her şeyi bana olan sevgisi ve beni kaybetme korkusundan dolayı yaptığını söylemişti. *İnanabilir miydim peki, söylediklerine?* Bu soruyu da kalbim cevapsız bırakıyordu. Yaptığı onca berbat şeyden sonra ona hemen güvenmem imkânsızdı.

Yetimhaneye gelmeden önceki hayatında ailesinin ilgisizliği sonrası yaşadığı o travmadan elbette haberim vardı. Senem'i anlamaya çalışıyordum. Korkmuştu, yıkılmıştı ama bu tüm o iğrençlikleri yapması için bir neden sayılmazdı. Ne olursa olsun Oğuz'la atıp Demir'in üstüne o iftirayı atmamalıydı. *Hangi sonuçları doğuracağını bilmeden bu kadar kolay iftira atılmamalıydı masum bir insanın üzerine.*

Yatağının kenarındaki komodinin üstünde onun için yaptırmış olduğum doğum günü çerçevesini gördüğümde yüzümde hafif bir tebessüm belirdi. Hangi ara bunu odamdan alıp da buraya getirdiğini bile bilmiyordum. Muhtemelen Demir'le gizlice buluştuğum o kısa zaman diliminde bunu yapmıştı. *Biz de tam olarak bu cam çerçeve gibiydik işte. Her yanımız paramparçaydı ama yine de ayakta durabilmek için sargılara sığınmıştık.*

Senem'i hâlâ çok seviyordum. O benim sahip olduğum ilk gerçek arkadaşımdı ama güvenimi tekrar kazanabilmesi için çok çabalaması gerekecekti. Bu saatten sonra ona kolay kolay inanacağımı zannetmiyordum ki bu durum tek taraflı da değildi. Birbirimize yeniden güvenebilmemiz için uzun bir zamana ihtiyacımız olacaktı.

Dün gece Demir'le buluştuktan sonra eve tekrar girmek için mutfak kapısını kullandığımda Esma Teyze'ye yakalanmıştım. Gizlice buluşmamızı görmezden gelerek yaşadıklarından ve yaptıklarından dolayı Senem'i bir psikoloğa götüreceğini söylemişti bana. Belki de şimdilik en iyi çözüm yolu buydu. Senem'in bir müddet yalnız kalmaya ve yaptıklarını kendi iradesiyle tartmaya ihtiyacı vardı. Devrim Amca haklıydı. Burada olmamın nedeni yalnızca Senem değildi. Bu hayatın bir parçası hâline gelmemin asıl sebebi Altun ailesiydi. Yıllar önce çekip giden annem bana bir hayat vermiş olabilirdi ama burada tüm bu güzellikleri bana sunan, kendi öz evlatlarıymışım gibi beni bağrına basan kişiler Devrim Amca ve Esma Teyze'ydi. Senem sadece onların önüne küçük bir taş atmış, onlar da memnuniyetle bu taşı havada yakalamıştı.

Senem'in saçlarının arasına küçük bir öpücük kondurarak eğildiğim yerden kalktım. Kapı eşiğinde bulunan çantamı yerden alarak kapısını bu kez ses çıkarmadan kapatmaya çalıştım. Ağır adımlarla merdivenlerden aşağıya inip koridora ulaştığımda kahvaltı masasında oturan Esma Teyze ve Devrim Amca'ya görünmeden hızla kapıya doğru ilerlemeye başladım. Ahşap kapıya ulaşıp da kapı kolunu kavradığım sırada arkamda küçük bir hareketlenmenin olduğunu hissettim.

"Nereye gidiyorsun, Nisa?" Esma Teyze'nin tok sesini duymamla birlikte gözlerimi devirip tuttuğum kapı kolunu derhal bırakarak onun bulunduğu tarafa döndüm. *Nereye gidebilirdim ki? Elbette okula gidiyordum.*

"Okula gidiyorum Esma Teyze," diyerek masum bir şekilde cevap verdiğim sırada Devrim Amca da oturduğu kahvaltı masasından kalkıp yanımıza gelmişti.

"Önce kahvaltını yap, sonra Yakup bırakır seni," dediğinde ses tonu biraz da olsa sert gibiydi.

"Geç kalırım öyle," diye direttiğimde kaşlarını havaya kaldırarak beni meraklı bir şekilde süzmeye başladı.

"Kızım, saat henüz erken. Nereye geç kalıyorsun?"

Meraklı bakışlarının yanı sıra imalı ses tonunu göz önünde bulundurduğumda Esma Teyze'nin bazı şeylerden haberdar olduğunu hemen anladım. Her ne kadar hiç memnun kalmayacağını

bilsem de diretmek yerine omuzlarımı düşürerek gerçeği söylemeye karar verdim.

Yüzümün utançla kızarmasına aldırmadan, "Demir bekliyordu," diye mırıldandığımda suratı düştü ve kollarını göğsünde birleştirerek gözlerimin içine daha sert bakmaya başladı. O kadar sert bakıyordu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Sonunda dilin çözüldü. Dün akşam ne konuştuk biz seninle?*"

Koruyucu tavrını anlayabiliyordum ama bana göre endişesi nafileydi ve bu konuda kesinlikle kendi sözümün arkasında duracak, geri adım atmayacaktım. Bir kez daha başkalarının düşünceleriyle hareket edemezdim. Artık ne yapmak istediğimi biliyordum.

"Ama Esma Teyze," diyerek söze girdiğimde kaşlarını iyice çattı.

"Bunca zamandan sonra bunu yapmamı beklemeyin benden. Demir'den uzak durmayacağım. Duramam."

Söylediklerim karşısında Esma Teyze nefesini sitemle dışarı bırakmış ve ben de bir umut beklercesine Devrim Amca'nın gözlerinin içine bakmıştım. Bakışlarımla göndermiş olduğum mesajı anlamış olacaktı ki Esma Teyze'nin yanına biraz daha yaklaşmış ve bir omzundan tutarak onu kendine çekmişti.

"Asıl biz ne konuştuk, Esma? Kızların özel hayatına müdahale etmeyeceğiz, demedik mi?"

Onlar kâğıt üzerinde de olsa benim ailemdi ve elbette hayatıma yeri geldiğinde müdahale etmeleri gerekecekti ama bu saatten sonra benden asla yapmayacağım bir şeyi beklememeliydiler.

"Devrim ama o çocuk," diye söze başladıysa da Esma Teyze, Devrim Amca aramıza girip onu karşısına alarak sözlerinin havada asılı kalmasına neden oldu.

"Esma, lütfen. Böyle yaparak Nisa'nın canını sıkıyorsun. O ne istediğini bilen bir kız. Ayrıca sırf için rahat olsun diye Demir'le bizzat ben konuşacağım. Sen bu süre zarfında Senem'le ilgilensen daha iyi olmaz mı? Onun sana, sevgine daha çok ihtiyacı var."

Dün akşam yakalandığımda Esma Teyze bana Senem'i bir psikoloğa götürmek istediğini söylemişti. Ben de Senem'in uyumasını fırsat bilerek onlara hem çocukluğunda yaşadığı travmadan hem

---

* ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Hayda! Araya giren reklam gibisin Esma Teyze. Bir çekil kenara, evlatlarım kavuşacak.*

de ailesini nasıl kaybettiğinden bahsettim. Eminim ki Sevda Hanım, zamanında onları bir şekilde bu konuda bilgilendirmişti ama Senem'in son itiraflarından dolayı olaya bir de bizim açımızdan bakmaları gerektiğini düşünmüştüm. Anladığım kadarıyla Devrim Amca da onlara anlattıklarımı göz önünde bulundurarak Esma Teyze'ye Senem'in yanında olması gerektiğini söylüyordu. Bundan kesinlikle şikâyetçi değildim. Dediği gibi Senem'in Esma Teyze'nin sevgisine, yanında olmasına her şeyden çok ihtiyacı vardı. Ayrıca Devrim Amca'nın da her zaman olduğu gibi yine benim tarafımı tutmasına minnettardım. Her şeye rağmen bana güvendiğini gözlerinde görebiliyordum.

"Sen var ya bir tanesin Devrim Amca!" Ellerimi havada çırparak ona sevgi dolu bakışlarımı gönderirken önce sırıtmış ama daha birkaç saniye geçmeden ciddi ifadesini tekrar takınmıştı.

"Sen de hemen sevinme küçük hanım. Asıl kararımı Demir'le konuştuktan sonra vereceğim."

"Olsun, yine de bir tanesin!"

Demir'in bir şekilde Devrim Amca'nın kanına girip kendini ispatlayacağını biliyordum. Kedi Yavrusu benim gibi inatçı birini bile tav ettiyse Devrim Amca onun için çocuk oyuncağı olacaktı. Fakat her şeyden ziyade Devrim Amca'nın da Demir'i gerçekten sevdiğini ve ona güvendiğini hissediyordum. Sadece bunu onun ağzından duymak istiyordu ve ben de o zamana dek sabredebilirdim.

Devrim Amca, Esma Teyze ve beni koridorda baş başa bırakarak tekrar kahvaltı masasına geçtiğinde biraz mahcup olmuş bir tavırla Esma Teyze'ye doğru iyice yaklaşıp kollarımı boynuna dolayarak, "Benim ya da bizim için endişelenmeni anlayabiliyorum ama inan bana endişelenecek hiçbir şey yok. Demir, bana zarar vermez. Lütfen, kızma," diyerek kulağına fısıldayıp yanağına da usulca bir öpücük kondurdum. Korkusunu, endişesini yürekten anlayabiliyordum ama bunun gereği yoktu. Tekrar karşısına geçip de omzumdaki çantayı tutmaya çalışırken yüzündeki o sert ifadenin kaybolduğunu, yerini ise keyifli bir gülümsemeye bıraktığını gördüm.

"Hadi, git bakalım. Aman, bekletme seninkini." Biraz da olsa yumuşadığını görmek içimi rahatlatırken, kıkırdayarak yanağına tekrar bu kez daha sulu bir öpücük bıraktım.

Arka sokakta bekleyen genç adamı ağaca çevirmeden adımlarımı hızlandırarak ahşap kapıya doğru ilerleyip evden çıktım. Bahçenin arka kapısına doğru yürüyüp de sokağa çıktığım sırada Demir'in muhteşem görüntüsüyle arabasına yaslanmış bir halde hâlâ beni beklediğini gördüm. Üzerinde geniş omuzlarını ortaya çıkaran ve göğsünü saran kısa kollu beyaz gömleği, altında ise uzun bacaklarına oturan siyah pantolonu vardı. Gözleriyle adeta bir bütün olan karamel renkteki saçlarının iyice dağılıp alnına düştüğünü gördüğümde ise hoş ama bir o kadar da serseri bir görüntü yakaladığını fark ettim. O dağınık tutamlar aramızdaki mesafeye rağmen canlılığını haykırıyordu. Ellerini pantolonunun cebinden çıkararak doğrulduğunda ona doğru attığım her adımda kalbimin ritimlerinin daha da hızlandığını hissettim. Adımlarımı izleyerek aramızdaki yolun ortasına gelip beni hızla kollarının arasına aldı. Ayaklarımı yerden kestiğinde, yüzümü boynuna gömerek o en sevdiğim vanilyayla harmanlanmış tarçın kokusunu doyasıya içime çektim. Nemli saçlarından anladığım kadarıyla duş almıştı. Tıpkı dün geceki gizli buluşmamızda olduğu gibi aniden beni kendi çevresinde döndürmeye başladığında dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu.

"Günaydın," diye şakırken beni yavaşça yere bırakıp karşıma çerek o en sevdiğim gülümsemesiyle içimi ısıttı. O kadar gügülümsüyordu ki gözlerime sunduğu o belirgin kıvrımlara sınabileceğimi, sığındığım zaman beni sıcacık bir güvenle saracağını biliyordum.

"Ne güzel bir sabah böyle," diyerek karşılık verdiğinde kaşlarımı kaldırarak, ona tam olarak öyle olmadığına dair gizli bir mesaj vermeye çalıştım.

"Ya, ne demezsin! Senin yüzünden Esma Teyze'den fırça yedim." Sesimin alaylı çıkmasına rağmen Demir'in suratı hemen düşmüştü. Oysa ben keyifleneceğini düşünerek dalga geçmek istemiştim.

"Neden?"

Ses tonu da en az düşen suratı kadar ifadesiz kaldığında yaptığım hatayı fark ederek geri çekildim. Dün gece benden yalnızca elini bırakmayacağıma dair bir söz almamıştı. Aynı zamanda artık birbirimizden hiçbir şey saklamayacağımıza dair de söz vermiştik. Bunu yapabilmek her ne kadar benim için zor olsa da sözümün

arkasında durmaya elimden geldiğince özen gösterecektim. Bu yüzden ona gerçeği söyledim.

"Seninle olmamı istemiyor çünkü."

Bir müddet sessiz kalıp düşündükten sonra başını sanki Esma Teyze'yi çok iyi anlıyormuş gibi usulca salladı.

"O çocuğunu kaybetmiş bir anne, Nisa. Hak vermemek elde değil, hele de son yaşananlardan sonra bana hemen güvenmemesini anlayabiliyorum. Ben de dün gece annemle telefonda konuştuklarını duydum."

Demir'in bu mevzuya bu kadar duyarlı yaklaşması onun ne kadar naif bir insan olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. Anı yaşayayım derken, Esma Teyze'nin evlat kaybı tamamen aklımdan çıkmıştı. Sergilediğim tavırlar küçük bir utanç yaşamama sebep oldu. *Oysaki evlat acısından daha ağır bir yük var mıydı?*

"Meltem Teyze de sana mı kızdı yoksa?" Sorduğum soruya karşılık aramızdaki mesafeyi kapatmış ve ellerimi tutarak yeniden gözlerimin içine yüzündeki enfes gülümsemesiyle bakmıştı.

"Hayır, aksine bu kez hiç kızmadı. Kedi olalı bir fare yakaladığımı söyledi. İşin aslı bir yıldıza uzandığımı sonunda fark etti." Kıkırtıma mani olamazken, çenemden tutup yanağıma küçük bir buse bıraktı. Sevdiğim kokusu burnuma doluştuğunda anın tadını çıkarmak için gözlerimi kapatmadan edemedim.

"Annem seni çok beğeniyor, Nisa. En başından beri de yalnızca seninle olmak istediğimi zaten biliyordu." Fısıltılarını kulağıma eğilerek sürdürürken, yüzüme hapsolan sıcaklıkla utancımdan gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım.

"Okula mı gitsek artık?"

"Hemen de utandın."

"Utandırma o zaman." Tutuşan ellerimize bakarak mırıldandığımda bu kez o kıkırdamış ve bana iyice yaklaşarak saçlarımın kokusunu içine çekmişti.

Birkaç saniye boyunca bulunduğumuz yerde birbirimize sımsıkı sarılırken; kalp atışlarımız huzurlu anımızın en güzel melodisiydi. Demir'in güven aşılayan kollarının arasında olmak, bütün karmaşayı ardımda bırakarak dinlenmekti sanki.

Bu anın hiç bitmemesini dilerken elimi ansızın bırakarak benden uzaklaştı. Bir beyefendi edasıyla Impala'nın kapısını benim için açtığında yüzümden hiç eksilmeyen gülümsemeyle ön koltuktaki yerime geçip hemen oturdum. Kapıyı yavaşça kapattıktan sonra o da direksiyon başına geçmiş ve bu güzel arabanın motorunu sonunda çalıştırmıştı.

Okul yolu boyunca sesimi hiç çıkarmadan sadece onu izlemiş ve dakikalar boyunca yalnızca onu dinlemiştim. Tıpkı benim gibi o da bu sabah etrafına enerji saçıyordu. Normalde direksiyon başında birkaç kelime dışında konuşmayan Demir Gürsoy'un çenesi bu sabah bayağı açılmıştı. Kendisi susmak bilmiyordu, hatta radyodan kulağımıza ilişen parçalara bile eşlik ediyordu. Bense ağzından dökülenlere bazen keyifle kıkırdıyor; bazen de cevap vermeye çalışıyordum.

Okula ulaştığımızda Demir, arabayı okulun otoparkına park ettikten sonra tıpkı semtte olduğu gibi gelip yine kapımı açtı. Daha biraz öncesine kadar her şey gayet normal, aslında olması gerektiği gibi görünüyorken; biraz sonra yaşayacaklarım beni korkutuyordu. *Üzerime çevrilecek tiksindirici bakışları görmeye ve iğrendiğini belirten sözleri işitmeye hazır mıydım?* Hiç zannetmiyordum. Herkesin gözünde ben kardeşinin ya da en yakın arkadaşının sevgilisini çalan biri gibi gözükecektim. Kimse yaşadıklarımızı anlamayacaktı ve herkes bizi yaptıklarımızla yargılayacaktı. Bu, beni tahmin edemeyeceğim kadar çok korkutuyordu.

Demir, korkumu hissetmiş olacaktı ki elimi sımsıkı bir şekilde tutarak beni arabadan dışarıya çıkarmış ve sanki kendi omzunda bir çanta yokmuş gibi bana ait çantayı da diğer omzuna geçirmişti. Okulun bahçesinde ağır adımlarla el ele ilerlerken bir ayağım hep geriye gidiyordu, resmen buradan kaçmak istiyordum. *Cesaretim bir yere kadardı.* İnsanların kendi aralarında fısıldaşmalarına, bize dönecek bakışlarına henüz hazır değildim. Utancımdan başımı yerden kaldırmadan yürümeyi sürdürürken elimi Demir'in elinden bir an önce kurtarmak istiyordum. O ise öyle sıkı tutuyordu ki buna asla izin vermiyordu. Aniden bahçenin tam ortasında durup da karşıma geçtiğinde, "Başını kaldır ve etrafına bak," diyerek

kulağıma doğru fısıldadı. Önce bunu hiç yapmak istemediysem de Demir'in bir elini çeneme yaklaştırdığını gördüğümde hızla geri çekilerek dediğini yapmak üzere başımı kaldırdım ve etrafıma baktım.

Mayıs sonlarındaydık ve harikulade bahar havasına karşı koyamayan çoğu öğrenci kendini bahçeye atmıştı. Fark ediyordum da her şey gayet normal görünüyordu. Kimse bize gözlerini belerterek bakmıyor ya da korktuğum o tiksindirici bakışları üzerimize fırlatmıyordu. Bizimle göz göze gelenler bile sadece sırıtıyor ve tekrar önlerine dönüyorlardı. Hatta içlerinden biri Demir'e başparmağını havaya kaldırarak ikimizi işaret etmişti. Bu tuhaftı, hatta aklımın kolayca kabullenemeyeceği kadar tuhaftı.

Demir, gözlerimin içine beklentiyle baktığında bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama işin aslı ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Hiçbir şey umduğum gibi ilerlemiyordu. Hayat bir kez daha beni şaşırtmayı başarmıştı.

"Böyle beklemiyordum. Herkes bize bakar zannediyordum," diye fısıldadığımda çevredeki onca kişiye aldırmadan gözlerimin önüne düşen saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirdi.

"Neden böyle bir şey bekliyordun ki?"

"Sonuçta sen daha iki gün önce Senem'in sevgilisiydin ve bu durumda ben resmen kardeşinin sevgilisini elinden alan biri konumuna düştüm. Fakat herkes hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Bu... çok garip." İçimde tuttuklarımı mırıldandığımda iki elimi de tutarak gözlerimin içine derin derin bakmayı sürdürdü.

"Asla garip değil. Bu okuldaki herkes benim kalbimin aslında kimi istediğini biliyordu. Asıl garip olan Senem'le birlikte olmamdı. Şimdi taşlar yerine oturdu ve ben artık ait olduğum yerdeyim."

Dudaklarından dökülenler kulağıma değil de doğrudan kalbime ulaşıyor ve orada endişeyle sallanan koca buz duvarını eritip yok ediyordu. Her defasında beni böylesine utandıracak sözler söyleyecekse benim bu çocukla daha çok işim vardı.

Dudaklarımı onun bu tatlı sözlerine karşılık vermek için bir şeyler geveleyebilirim umuduyla araladığım sırada, birinin kolumdan tutup beni Demir'den uzaklaştırarak başka bir tarafa doğru sürüklemesiyle kelimelerimi yutmak zorunda kaldım. *Aybüke, ne yapıyorsun sen?*

"N'aber kanka?*"

"Kanka?"

Bir kolunu omzuma atarak beni okul binasına doğru sürüklerken ne yaptığını ya da neyi amaçladığını kestiremiyordum. Oysa daha dün sabah, Demir'in evinde neredeyse tükürürcesine laflar etmiştim o güzel suratına bakarak. *Suratı demişken, bu kız bu sabah makyaj yapmayı unutmuş muydu?* Çünkü yüzünde makyaja dair tek bir iz bile göremiyordum. Gerçeği söylemek gerekirse Aybüke'nin doğal hâli makyajlı hâlinden çok daha iyiydi. Gerçi bana kalırsa yüzü güzel olan insanların makyaja ihtiyacı yoktu. Aybüke'nin de yüzü çok güzeldi ama aynı şeyleri kalbi için henüz söyleyemezdim. Duvarlarım yıkılmamıştı ve eğer düşündüğüm mevzu için bana yaklaşıyorsa asla da yıkılmayacaktı. Arkama bakıp yardım istercesine yalvaran bakışlarımı Demir'e gönderdiğimde iki elini de havaya kaldırarak bu işe hiç karışmayacağını belirtti. *Gerçekten mi ama? Bu haksızlık!*

"Nedir bu samimiyet?" İmayla sorumu Aybüke'ye yönelttiğimde omzumdan kolunu çekerek tam karşıma geçti.

"Bana Mustafa'nın numarasını verecek misin?"

Yüzüne yerleştirdiği masum ifade iç çekmeme neden olsa da u sabah sinirlenmeyecektim. Güne güzel başlamıştım ve kimsenin nu batırmasına izin vermeyecektim. Ayrıca onu dün Demir'in vinde arkadaşımdan uzak durması için kesin bir dille uyarmama ğmen neden hâlâ inat ediyordu, anlamıyordum. Mustafa gerekten başıma bela olmaya başlıyordu. Başımı hayır dercesine salayıp dudaklarımla *cık* yaparken Aybüke gözlerini devirerek nefesini dışarı bıraktı.

"Yav! Sen ne biçim kankasın? İnsan kankasından bir numarayı esirger mi?"

Aybüke ve "kanka" kelimelerini yan yana getirmek bile beni katıla katıla gülmeye iterken çabası gerçekten gözlerimi yaşartacaktı. ine de hiçbir şey beni kararımdan döndüremeyecekti. Mustafa'dan zak duracaktı.

"Kanka olduğumuzu hiçbir zaman söylemedim," diye direttiğimde Demir yanımıza gelmiş ve bizim bu halimize keyifle sırıtmaya

Poğaça Surat'tan Not: Aybüke, sen, hayırdır çiçeğim?

başlamıştı. Oysa benim açımdan bakıldığında hiç de gülünecek bir yanı yoktu bu durumun. Eski sevgilisi ve şimdiki sevgilisi karşı karşıyaydı. Eski sevgilisi ise her ne kadar o bilmese de aslında öz kardeşinin numarasını yeni sevgilisinden, yani benden istiyordu. *Nasıl saçma bir denklemdi bu böyle?*

"Peki, öyle olsun, Nisa. Verme bakalım. Bir şekilde bulacağım ben o numarayı, haberin olsun."

Aybüke asılan suratı ve bitmeyen hırsıyla arkasını dönüp de hızlı adımlarla okula girdiğinde Demir de bana yaklaşarak kıkırdamayı sürdürdü. Bu durumun ona çok normal bir şey gibi göründüğünden emindim ama bilmediği şeyler içimi gün geçtikçe daha da çok yakmaya devam ediyordu ve bu hiç hoş değildi. Ondan gerçekleri saklamak zorunda kaldığım yetmiyormuş gibi, şimdi bir de Aybüke'yi Mustafa'dan uzak tutmak için çabalayacaktım. Resmen bir derdim bitmeden yenisi ortaya çıkıyordu.

"Pes etmeyecek, değil mi?" diye mırıldanarak Demir'e baktım.

"Aybüke, pes etmeyi asla kabul etmez."

"Öyle mi?"

Bir kaşımı havaya kaldırarak kollarımı göğsümde birleştirdiğimde sesimin sert çıkmasına engel olamadım. Bedenime saplanan yakıcı kıskançlık resmen kavrulup Demir'in üstüne alev topunu fırlatmam için beni dürtüyordu. Yaptığı hatayı fark etmiş olacaktı ki kolunu omzuma atarak okul binasına doğru zorla da olsa beni yönlendirmeye çalıştı.

"Benim gözüm senden başkasını görmüyor. Daha ne kadar söyleteceksin bana bunu?" diye kulağıma fısıldadığında biraz da olsa sakinleşmiştim. *Tamam, kabul ediyorum. Külahtaki dondurma gibi erimiş de olabilirdim.*

Sırıtışımı gizleyerek okula doğru ilerleyip doğrudan kantine girdiğimizde, masalara yayılan son sınıfların hararetle sohbet ettiklerini gördüm. Bir ara bakışlar Demir'le bana kaymış olsa da sanki çok doğal bir şey görmüşler gibi hemen önlerine döndüler. Zaman kaybetmeden merdivenlerden çıkıp da üçüncü sınıfların olduğu kata ulaştığımızda ise durum bahçedeki ve kantindeki yaşadıklarımızdan farksızdı. Üzerimde tuhaf bakışlar hissetmiyordum.

Herkes Demir'in dediği gibi, gerçekten olması gereken buymuş gibi, davranıyordu.

Halimden memnun bir şekilde önüme dönüp sınıfa doğru ilerlerken tüm o sevincim de yüzümdeki gizli gülümseme de kursağımda kalmıştı. Gökçe ve Can bizim sıramızda tatlı tatlı muhabbet ederken hemen arkalarında tek başına oturan Oğuz'u görmemle sinir hücrelerim ansızın ortaya çıkmıştı. Ona karşı hep haksızlık yaptığımı, hiçbir ters davranışımı hak etmediğini düşünürdüm. Bana olan duygularını bir anlığına da olsa gerçek zannederdim oysa ne çok yanılmıştım. Demir'e olan körelmiş öfkesiyle hata yapmaktan asla usanmayan zavallının tekiydi Oğuz. Sakin olmak için çabalasam bile boşunaydı. Senem'le birlikte olduklarını öğrendikten sonra yüzünü görmek sadece midemi bulandırıyordu.

Gerilen suratımı fark eden Demir beni sahiplenircesine kendine çekerek kapıdan girmek için yönlendirdiğinde ona ayak uydurdum ve beraber sırama dek yan yana yürüdük. Can oturduğu yerden kalkarak yerimi bana teslim ederken, Demir'le başıyla selamlaşmış; Demir ise taşımış olduğu çantamı sırama bırakmıştı. Gözleri ikimizin üzerinde gezinen Gökçe de bu duruma karşılık kıkırdayarak dudaklarını ısırmıştı. *Eh, her erkek arkadaş sevgilisinin çantasını sınıfa dek taşımıyor olsa gerek...*

Demir bana doğru eğilip, "Onunla muhatap olmayacaksın, tamam mı," diye mırıldandığında başımı sadece onaylarcasına sallayarak gülümsedim. Saçlarıma küçük bir buse kondururken sınıftan elen fısıltılara ve kulağıma doluşan *'Oooo!'* nidalarına aldırmadım, sadece onun yanımda oluşuna odaklanmıştım.

"İyi dersler, güzelim," diyerek kapıya doğru ilerlediğinde ben de arkasından el salladım. Sınıftan çıkmadan önce Oğuz'a öldürücü bakışlarını atmayı ihmal etmemişti elbette.

Çantamdan not defterimi ve kalemlerimi çıkarırken günler öncesinden kalma boş çikolata paketinin ansızın elime takılmasıyla birlikte suratım düştü. Öğretmen gelmeden önce çöpü atmak için oturduğum yerden hızla kalktım. Aslında bunu daha sonraya da bırakabilirdim ama titiz olduğumdan işimi sonraya bırakmayı sevmiyordum. Çöpü atıp da tekrar sırama doğru ilerleyeceğim sırada aniden karşımda beliren Oğuz yüzünden hemen hareket edemedim. Amacı neydi, hangi yüzle karşımda dikilebiliyordu bilmiyordum,

ama eğer önümden hemen çekilmezse olacaklardan ben sorumlu değildim.

"Çekil önümden," diyerek tısladım yüzüne bakma gereği bile duymadan. Elbette dediğimi yapmadı.

"Nisa, beni bir dinle. Lütfen." *Onu dinlemek mi? Asla!* Sırf kendi nefreti yüzünden kardeşim dediğim insandan faydalanıp onunla yattıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi onu dinleyeceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Sana çekil önümden dedim."

Bu kez doğrudan yüzüne bakıp ondan tiksindiğimi belirtircesine öfkeli bakışlarımı gözlerine doğrulttuktan sonra yanından çekip gitmek için hareket etmeye çalıştım. Fakat gitmeme izin vermeyip tekrar önümde bittiğinde sinirlerimi daha da zorlamaya başlamıştı.

"Nisa, Allah aşkına bir dinle. Lütfen."

Ses tonu yalvarır gibiydi ve bu ondan daha da tiksinmeme neden oluyordu. Bazı şeyleri içimde tutmayı bir kenara bırakarak öfkemi de nefretimi de yüzüne kusmayı tercih ettim.

"Ya sen ne mikrop bir insansın? Daha hangi yüzle karşıma çıkma cesaretini kendinde bulabiliyorsun?" Sessizliğimi korumak yerine doğrudan bağırdığımda bir adım gerilese de karşımdan tamamen çekilmedi.

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

Aynı kelimeleri daha birkaç ay önce Bahar konusunda da kullanmıştı ve öğrendiklerim sonucunda ondan sadece uzak durmam gerektiğini düşünmüştüm. Fakat son yaptıklarından sonra değil ondan uzak durmak, yakınıma bile yaklaşmaya cesaret etmemesini sağlamalıydım.

"Bilmem mi gerekiyor, Oğuz? Sen benim kardeşim dediğim insana bunu nasıl yaparsın? Ondan nasıl faydalanırsın?"

Sınıftaki derin sessizliği benim bağırışlarım bozarken Oğuz ise öylece karşımda dikiliyor ve kelimelerini toparlamaya çalışıyordu. Nafileydi. Söyleyeceği hiçbir şeye inanmayacaktım çünkü.

"O istedi, Nisa. O bana geldi."

Tıpkı Bahar'da olduğu gibi yine ezberlediği cümleleri kullanıyordu. *Yazık. Gerçekten çok yazıktı.* Tüm suçu Senem'e yükleyerek

gözümdeki minicik kalmış olan değerini de ortadan kaldırıp yok etmeyi başarabilmişti.

"Sen, sana gelen her kızla birlikte olmak zorunda mısın? Şerefsizin önde gidenisin, Oğuz Yalçın."

Söylediklerim karşısında sesini çıkaramadığında bunu fırsata çevirerek yanından çekip gitmek istedim fakat kolumdan tutmasıyla beni bir kez daha rayımdan çıkararak öfkelendirmişti.

"Dokunma bana!" diye bağırıp onu omuzlarından sert bir şekilde ittirdiğimde arkasındaki sıranın üstüne düştü. Canının yanıp yanmadığını bile umursamayacak kadar gözümden düşmüştü.

"Sakın o pis ellerini bana süreyim deme," diyerek işaret parmağımı ona doğru savurduğumda, düştüğü sıranın sahiplerinden özür dileyerek hızla ayaklandı ve benden önce davranarak tekrar kendi sırasına geçti. Fakat onunla aynı tarafta oturmak bile istemiyordum artık. Bu yüzden de sıramın üstündeki defterimi ve çantamı aceleyle elime alarak, "Diğer tarafa geçelim, Gökçe," deyip kapı tarafındaki boş sıralardan birini işaret ettim. Gökçe beni kırmadan kendi eşyalarıyla birlikte peşime takıldığında, Can da onu takip ederek hemen arkamızdaki diğer boş sıraya yerleşti. Oğuz'un tamamıyla yalnız kalması zerre umurumda değildi. Yüzüme gülüp kendisine bir şans vermem için defalarca yalvarırken arkamdan da böyle bir pislik çeviriyorsa yaşadığı her şeyi sonuna dek hak ediyordu.

Can'ın da yanından kalkıp bizim tarafımıza geçmesiyle iyice canının sıkıldığını düşen çehresinden anlayabiliyordum ama yine de omuzlarımı dikleştirerek Oğuz'un varlığını umursamamaya çalıştım. Sınıftaki derin sessizliği Aybüke'nin kahkahası yerle bir ettiğinde ise bakışlarımı onun oturduğu tarafa çevirdim.

"Ayy, canım benim ya! Yalnız mı kaldın şimdi sen? Gel yanıma otur, derdim ama *Chanel* çantam bile senin varlığından daha değerli. Ayrıca, benim yanımda da şerefsizlere pek yer yok.*"

En az benim kadar Aybüke de iğneleyici laflarını Oğuz'a yapıştırırken kahkahasına ise kaldığı yerden devam etti. Ansızın benim oturduğum tarafa dönüp de göz kırptığında ise tüm bunları neden yaptığına anlam veremedim. Eğer sırf Mustafa'ya ulaşmak

---

* ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Veee, Aybüke vurdu. Gol!*

için bu yolları deneyip kalbime girmek istiyorsa belki biraz da olsa onun için iyi şeyler düşünebilirdim ama bu yine de onu desteklediğim anlamına gelmiyordu. Ayrıca itiraf etmek istemiyordum belki ama Oğuz'a yüzünün morarmasını sağlayacak derecede ayar vermesinden büyük keyif almıştım.

Öğle arasına dek Oğuz bir daha yanıma yaklaşmaya cesaret edemedi. Hatta bir ara matematik dersinin tam ortasında tuvalet bahanesiyle sınıftan çıkıp ortalıktan kayboldu ve tekrar sınıfa ya da derslere girmedi. Üçüncü sınıfların bulunduğu katın koridor penceresinden onu en son gördüğümde okulun arka bahçesinde sigara içiyordu. Oysa bana birkaç ay öncesinde okulda hiç sigara içmediğini söylemişti ama anlaşılan kuralları çiğnemeye devam ediyordu. Bir tarafım kendini bu şekilde cezalandırdığı için üzgün hissediyordu; diğer tarafım ise yaptıklarının bedelini ödemesi gerektiğini söylüyordu. Aslında bir yandan da aramıza koyduğum bu sınırdan hiç şikâyetçi değildim. Benden ne kadar uzak durursa kendisi için o kadar iyiydi.

Tüm teneffüsler boyunca sınıfta yaşadığım o tatsız olayı kendime saklamayı düşünüyordum fakat öğle arasına çıkıp da bahçedeki çardakların birine oturduğumuzda Gökçe yanlışlıkla ağzından kaçırmış ve ben de mecburiyetten her şeyi dökmek zorunda kalmıştım. Demir her ne kadar sinirlenmiş olsa da onu sakinleştirmenin bir yolunu bularak yanımda kalmasını sağlayabilmiştim. Beni asıl şaşırtan kişi Batuhan'ın ta kendisiydi.

Tüm gün boyunca gözlerimi Bahar ve Batuhan'ın üzerinden alamamıştım. Bu okula geldiğim ilk günden bu yana, bu iki kardeşi ilk defa bu kadar samimi ve birbirine yakın görüyordum. Batuhan'ın gözlerindeki koruyucu ağabey ifadesine ilk kez şahit oluyordum. Çünkü Oğuz'un adını işittiğinde, Demir'den önce Batuhan hararetlenmiş ve ağza alınmayacak küfürleri tek tek hiç çekinmeden yanımızda sıralamıştı. Sonunda Can araya girip de ağzını elleriyle kapattığında biraz olsun sakinleşebilmişti.

Daha öncesinde Batuhan'ın Oğuz'la hiçbir problemi olmadığından çok emindim çünkü onları yan yana bile görmemiştim. Batuhan, Can'la çok yakındı ama Oğuz'la arasında aynı samimiyet yoktu. Bu

yüzden de sergilediği bu öfkeli tavırlar aklımı epey karıştırmıştı. Yanımda oturan Demir'e iyice yaklaşıp Batuhan ve Bahar arasında neler olduğunu sorduğumda ise bana sonra anlatacağını, şimdi yeri ve zamanı olmadığını söylemişti. Üstüne gitmek yerine anlatacağı zamanı beklemek daha mantıklı bir fikir gibi görünmüştü. Demir'in kararan bakışlarından önemli bir durum olduğu anlaşılıyordu, bu nedenle herkesin içinde anlatmasını elbette beklemiyordum.

İçinde birkaç pürüz barındırsa da güne harika başlamıştım ve öyle de ilerliyordu. Sanki uzun zamandır bu anı yaşıyormuşum gibi her şey doğal bir şekilde devam ediyordu. Çardağın altındaki gölgede oturuyor, sohbet ederek kahkaha atıyorduk. Batuhan'ın bana sarf ettiği iki kelimeden biri *yenge* oluyordu. Üstelik tüm bunları yaşarken yalnız da değildim. Bir kişi eksik de olsa sevdiğim tüm insanlar hemen yanı başımda toplanmıştı. Hatta defalarca Demir'le alay eden, onu asla kale almayan Can bile yanımızdaydı. Onun Oğuz'u yok sayarak burada olması beni hâlâ şaşırtırken; Gökçe'nin, öncesinde Can ve Emre'nin arkadaş olduklarını söylediği ve hatta beraber yıl sonu balosunda şarkı söyleyeceklerini belirttiği ilişti aklıma. Eh, Can'ın zaten Karadağ ikizlerini sevdiğini de biliyordum. Geriye sadece Demir Gürsoy faktörü kalıyordu ama aralarında sanki hiçbir tuhaf durum yokmuş gibi muhabbet ediyorlar ve futboldan konuşuyorlardı.

O olaylı parti gecesinde Demir'in Oğuz ile arasında tam olarak ne geçmişti bilmiyordum ama Can'ın artık Oğuz'un yanında olmak istemediği bariz bir şekilde ortadaydı. Ayrıca yapmış oldukları futbol muhabbeti sayesinde Demir'in de tıpkı Oğuz gibi Galatasaraylı olduğunu ama çok fanatik takılmadığını öğrenmiştim. Yine de kulağıma, "Artık sen de Galatasaraylı'sın," diye fısıldayarak beni de tuttuğu takıma transfer etmekten geri kalmamıştı. Dedim ya her şey hayal ettiğimden de iyi gidiyordu ve bu beni biraz da olsa korkutmaya yetiyordu.

"Abi, bu kız beni niye istemiyor ya? Facebook'tan ekledim, hâlâ geri dönüş yapmamış. Instagram'dan takip ettim, yine geri takip etmemiş. Neyin tribidir bu? Rabb'im, neyle sınıyorsun sen bu Batu kulunu?*"

---

* ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Çapkınlıklarının bir bedeli olduğunu biliyorsun, değil mi Batuhan Karadağ?*

Batuhan'ın sitemli bir şekilde cep telefonuna bakarak konuşmasıyla birlikte daldığım düşüncelerden sıyrılarak ona baktım. Öğle arasına çıktığımızdan bu yana şu son zamanlarda peşine düştüğü ve bir türlü yüz bulamadığı kızdan bahsedip duruyordu. Hatta kızın sergilediği tavırlara o kadar çok isyan ediyordu ki bir ara gidip kızla bizzat kendim konuşmayı bile düşünmüştüm.

"Oğlum, demek ki kız senin ne mal olduğunu biliyor da yanaşmıyor."

Emre'nin ortamı kahkahaya boğan sözleriyle Batuhan'ın suratı daha çok, *"sen çok biliyorsun"* tarzı bir ifadeye dönüşmüşse de bunu çabuk atlatmış, ardından Emre'ye orta parmağını göstermekten hiç çekinmemişti.

"Ulan Emre, senin gibi enişte olmaz olsun."

Demir de "Doğruya doğru şimdi kardeşim," diyerek bir taraftan saçlarımın uçlarıyla oynuyor; diğer taraftan ise Emre'nin haklı olduğunu dile getiriyordu. Rahat durup ağzını kapaması için bakışlarımı gönderdiğimde omuz silkerek bana pek de aldırmadığını hareketleriyle ifade etti.

"Hah! Sen de oradan destek ver. Buldun tabii mis gibi kızı, geç geyiğini." Demir, omzumdan tutarak beni kendine daha da çok bastırdığında geri çekilmek istediysem de izin vermedi, aksine saçlarımın kokusunu sanki sadece bununla yaşıyormuş gibi içine çekerek saçlarımın arasına küçük bir öpücük bıraktı.

"Ben onu yeni bulmadım," dediğinde tam göz bebeklerimin içine bakıyordu. "O zaten hep benimleydi," diye devam ettiğinde ise yüzüme yayılan kızarıklıkla dudaklarımı ısırıp bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. *Herkesin içinde beni utandırmak zorunda mıydı?*

Gökçe, "Kızı iyice domatese çevirdin Gürsoy," diyerek elinde oynadığı boş meyve suyu kutusunu Demir'e doğru fırlattığında, ona teşekkür edercesine baktım. En azından birileri hâlimden anlıyordu.

"Peki, kim bu kız?"

Demir'in yüzümü kızartacak derecede attığı sahiplenici bakışlara aldırmadan konuyu hızla değiştirerek tekrar Batuhan'a çevirdim. Anlatmak için gamzelerini ortaya çıkararak ağzını aralamıştı ki Bahar onu dürterek susturdu ve topu âdeta eline aldı.

"Deniz Bilgin. Kız gerçekten bayağı bilgin biri. İkinci sınıflarda sayısalcıların gözdesi. Bizim çapkın nasıl oldu da böyle zeki bir kıza vuruldu hâlâ şoku üzerimden atamadım."

Bahar tüm sevecenliğiyle kardeşiyle dalga geçerken, Batuhan ise onun kıvırcık saçlarını dağıtmayı tercih etmişti. Bahar saçlarını toplanmaya yeltendiyse de Batuhan yine ve yine dağıtmıştı.

"Peki, nasıl tanıştılar?" Sorduğum soruya karşılık Batuhan artık susması için Bahar'ın ağzını kapattıysa da kıvırcık kızımız kardeşinin elini ısırarak ötmeye kaldığı yerden devam etti.

"Aslında doğru düzgün tanışmadılar bile. Bizim öküz sadece peşinden koşuyor. İşte birkaç hafta önce bu salak ikizim koridorda aval aval yürüyormuş. Sonra çarpmış birden kıza. Eh, kız da, *'Önüne bak!'* diye bağırmış koridorun ortasında. Olan da orada olmuş. Kardeşim ilk defa çarpılmışa dönmüş. Sana bir şeyleri hatırlattı mı Gökçe?"

"Hatırlatmaz mı hiç?"

Bahar heyecanla Batuhan'ın yaşadığı macerayı anlatırken Gökçe'yle göz göze gelmiş ve birden ikisi de kıkırdamaya başlamışlardı. Aralarında bilmediğim bir mevzu dönüyordu ama üstüne gitmek yerine keyifli ortamın tadını çıkarmayı tercih ettim. Gökçe yüzüne yerleşen alaylı ifadeyle dönüp de hemen yanı başında oturan Can'a baktığında, Can ensesini kaşımış ve utandığından olsa gerek hızla Gökçe'nin yanından kalkıp destek olmak ister gibi Batuhan'ın yanına oturmuştu. Bahar'ın ima ettiği mevzunun Can'la alakalı olduğunu hemen anlamıştım.

Öğle arasından sonra girdiğimiz son iki saatlik fizik dersinde, konuları ve sınavları artık bitirdiğimiz için öğretmenimiz bizi serbest bırakmıştı. Kendisi ders boyunca bir köşede oturup eline almış olduğu dünya klasiklerinden birini okurken, sınıftaki herkes hâlinden gayet memnundu. Aybüke kendi arkadaşlarıyla yazın yapacağı planlar hakkında konuşuyordu. Oğuz ise hâlâ yüzüne bakabilen birkaç arkadaşına karne haftası gerçekleşecek olan futbol turnuvasından bahsediyordu. Bildiğim kadarıyla bu turnuva tüm üçüncü sınıflar arasında gerçekleşecekti. Kazanan sınıfa da güzel bir ödül verileceği söylenmişti. Bense bu sabah yanımda getirmiş olduğum test kitaplarından başımı kaldırmamıştım. Son günlerde

derslere pek de odaklanamayacak şeyler yaşadığım için arayı ancak bu şekilde kapatabiliyordum.

"Sen ne yapıyorsun bakalım?"

Ders boyunca Gökçe elinden telefonunu hiç düşürmemişti, ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden de meraklanarak ona yaklaşıp telefonunun ekranına bakmaya çalıştım. Mavi gözleriyle gülümseyerek ön sırada birkaç arkadaşıyla muhabbete dalan Can'ı işaret etti. Onun da tıpkı Gökçe gibi ders boyunca elinden telefonu düşmemişti.

"Can'la Facebook'ta ilişki durumu yaptık.*" *Biraz önce ansızın sınıfı inleten o alkış seslerinin sebebini anlamam gerekirdi.*

"Vay! Hayırlı olsun," diye mırıldandığımda omzuyla omzumu dürterek bana döndü ve telefonunu hızla masaya bıraktı.

Gökçe ve Can'ın aniden bu kadar hızlı ilerleyebilmelerine hâlâ aklım ermiyordu ama onlar için gerçekten çok mutluydum. İkisi de -ki en çok Can- bunu gerçekten hak ediyordu. Gökçe'nin bana bazı konuları anlatmadığının da farkındaydım. Benim sorunlarımı çözmeye kendini kaptırdığından ona bu mevzuyu soracak vakti bulamamıştım. Senem'in doğum günü partisindeki o masum öpücüğü görmeseydim belki de hiç öğrenemeyecektim aslında Can'ı sevdiğini.

"Her şey bir anda nasıl oldu Gökçe? Bana hiçbir şey anlatmadın," diye merakla sorduğumda önce derin bir nefes aldı, ardından omuzlarını düşürerek sırıtmaya devam etti.

"Aslında çok hızlı gelişti. Kimseye dökülemedim, çünkü Can'ı kaybetme korkusunu yaşayana dek kendi hislerimden bile emin değildim. En son dayanamayıp sadece Bahar'a söyleyebildim. O da Bahar'ın fark edip beni köşeye sıkıştırmasıyla oldu ama şimdi ailemin, hatta abimin bile haberi var."

Bahar'la olan dostluklarını tazelemeye çalıştıklarından dolayı benden önce ona anlattığı için Gökçe'ye kızmadım ya da gücenmedim. Aksine birbirlerine yeniden güvenmek istedikleri için onlar adına mutluydum. *Umarım aynı şansı Senem ve ben de yakalayabilirdik.* Beni şaşırtan durum ailesi ve daha çok abisi olmuştu. Gökhan Abi'yi uzun zamandır görmüyordum ama gerçekten iyi biriydi ve

* ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Bebeklerim misiniz acaba?*

söz konusu kardeşi olduğunda oldukça düşünceli ve tedbirliydi. Bu yüzden de tepkisini merak ediyordum.

"Peki ya ailen ve abin ne dedi bu duruma?"

"Annem her şeyi yaşımda yaşamam gerektiğini düşündüğünden, babamı ikna etmesi pek de zor olmadı. Abime gelince... Şöyle ki, Senem'in doğum gününde son sınıflardan abimin arkadaşı olan bir çocuk Can'ı öptüğümü görünce doğrudan gidip ona yetiştirmiş. Eh, beni de köşeye sıkıştırdığında açık açık söyledim her şeyi. Kızar, öfkelenir zannediyordum ama tepkisi hiç de öyle olmadı, Nisa. Abimle her zaman zıtlaşırız ama söz konusu ben olduğumda üzerime titrer."

Eğer Gökçe gibi harika bir kardeşim olsaydı ben de en az Gökhan Abi kadar üzerine titrerdim. Sözlerini kesmeden devam etmesi için bakışlarımı ona doğrulttuğumda gözlerini tekrar Can'ın bulunduğu tarafa dikti.

"Can'ı çok sevdiğini, komik bulduğunu, beğendiğini ve benim için doğru kişi olabileceğini; fakat zamanın neler göstereceğini, karşımıza neler çıkaracağını asla bilemeyeceğimizi söyledi. Sadece yaşımın ilişki için henüz çok erken olduğunu düşünüyor."

Bu sabah evden çıkmadan önce yaşadıklarımı düşününce Gökhan Abi'nin aslında çok haklı olduğunu anladım. Esma Teyze nasıl benim için endişeleniyorsa, o da aynı şekilde Gökçe'nin geleceği için endişeleniyordu.

"Aslında çok haklı ve biz şu an resmen aynı durumdayız."

"Değil mi? Sen de ciddi ciddi artık Demir'le başladın duygularını doyasıya yaşamaya." Gökçe heyecanlanarak elimi tuttuğunda yüzümün bir sonbahar yaprağı gibi düşmesine engel olamadım. Evet, Demir'le gerçekten bir şeyler için adım atmıştık ama bunun bu kadar hızlı ilerlemesi hâlâ aklımı kurcalıyordu. İçimde dinmek bilmeyen korkuyu bastıramıyordum bir türlü.

"Sence çok mu erken oldu Gökçe?"

İçimdeki şüpheyi ilk kez sesli bir şekilde söyleyerek Gökçe'den fikir almak istedim. Her zaman olaya hep mantıklı tarafından bakmaya çalıştığından, onun açısından bu durumun nasıl göründüğünü merak ediyordum. Bir zamanlar Demir'den hoşlanmıyordu

ve belki de bu durum hâlâ sürüyordu ama dışarıdan bakan biri olarak fikirlerine ihtiyacım vardı.

"Saçmalama, Nisa. Geç bile kaldınız. En başından beri ikiniz olmalıydınız. Sizinkisi sadece sürekli ertelenen bir aşktı ve şimdi aşkınızı yaşamanın tam zamanı.*"

Yaşanan her şeyi göz önünde bulundurduğumda Demir'le ne zaman yan yana gelsek hep bir şeyler olduğunu fark ettim. Hep bir sorun, bir engel vardı onun elini tutmamam için. Hep bir terslik çıkıyordu. Hep bir duvara tosluyordum. *Hep, hep, hep...* Belki de insan bir şeyi çok fazla istememeliydi. O istediğimiz şey hep uzaklara düşüyordu. Sorunlarımız dev gibi büyüyordu ama çözümler karınca misaliydi. Fakat yine de Gökçe haklıydı. Bunca zaman boyunca hep kendimi geri çekerek ertelemiştim yaşamak istediklerimi ve şimdi duygularımın peşine düşmemem için hiçbir gerekçe kalmamıştı.

"Öyle mi dersin?" diyerek tereddütle sorduğumda elimi sıktı ve her zaman olduğu gibi yine bana destek olduğunu bir kez daha gösterdi.

"Öyle, Nisa. İnan bana öyle."

Aramızdaki sessizlik yeniden kendini gösterirken Gökçe'nin gülümseyen ifadesi değişip bakışları düşünceli bir hâle büründü. Kafasına bir şeylerin takıldığını ve debelendiğini görebiliyordum ama bunun için kendini çok sıkmayacağını anlamıştım ki öyle de olmuştu.

"Dilimi ısırayım, açmayayım konuyu diyorum ama olmuyor. Mutlusun görebiliyorum ama gerçekten merak ediyorum. Dün Senem'le ne geçti aranızda? O nasıl? Anlatmadın bana."

Bu konu hakkında pek nefesimi tüketmek istemesem de Gökçe'den saklayacak bir şeyim yoktu. Onun beni her türlü anlayacağını zaten biliyordum ama yine de içimden konuşmak, sürekli aynı şeyleri düşünerek kendi kendime sorunlar oluşturmak gelmiyordu.

"Anlatılacak pek bir şey yok. Kısaca bana yaptığı her şey için çok pişman. Evet, Oğuz'u gerçekten seviyor ve anladığım kadarıyla yaptığı o malum durum için pek pişman sayılmaz, fakat geriye kalan her şeyi onu yalnız bırakacağımı düşünerek yapmış.

* ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Benim mantıklı kızım yine konuşuyor...*

Çocukluğunda pek de kolay atlatılmayacak bir travma geçirmişti Senem. Yani bir tarafım onu suçlarken diğer tarafım sadece anlamaya çalışıyor."

"Ama öyle hemen affetmek yok Nisa. Tamam mı? Her şeyin üstüne basit bir çizik atamazsın."

Bu konuda Gökçe'yle hemfikirdim. Sorunlarımızın üstüne basit bir çizgi çekip öylece yok sayamazdık ama asıl sorun şu ki suçlu olan tek kişi Senem değildi. Kendi hatalarımı da göz ardı edemezdim. Tüm sorumluluğu onun omuzlarına yükleyemezdim. Yine de bir cevap beklercesine bakan Gökçe'ye başımı onaylarcasına sallayarak karşılık verdim. Yüzündeki tebessümü bana bahşetmekten çekinmediği sırada okulun bittiğine dair zil sonunda çalmış ve biz de oturduğumuz sıradan hızla ayaklanarak hazırlanmaya koyulmuştuk.

Can da muhabbet ettiği arkadaşlarını bırakıp hemen arkamızdaki sıradan eşyalarını toparladıktan sonra sınıftan çıkmak için harekete geçtik. Sınıf yavaş yavaş boşalırken Oğuz'un aniden Can'a seslenmesiyle üçümüz birden durmak zorunda kaldık.

"Can, konuşabilir miyiz biraz?"

"Konuşamayız."

Can, Oğuz'u duymazdan gelerek Gökçe'nin eline sıkıca yapııp kapıya doğru yönelirken Oğuz bir kez daha arkasından sesleerek onu durdurmayı başardı.

"Sen de mi be oğlum?" Can, Gökçe'nin elini bırakıp Oğuz'un ıstüne doğru yürürken sınıfta neredeyse hiç kimse kalmamıştı. Sadece Aybüke bizimleydi ki onun da merakından çıkmadığı apaçık ortadaydı.

"Ne ben de mi Oğuz? Ne bekliyordun? Hiçbir şey olmamış gibi öylece konuşacağımızı mı zannediyordun?"

"Sen de bana sırtını çeviriyorsun, değil mi?"

Oğuz ve Can'ın arkadaşlığının bizim sorunlarımız yüzünden ozulduğunu düşünürken ikisinin de bakışlarından aslında başka orunların da olduğunu fark ettim. Bu yüzden araya girip müdaıle etmek yerine izlemeyi tercih ettim. Can, Oğuz'a doğru bir ım daha atarken Gökçe araya girmek için harekete geçti ama

kolundan tutarak onu engelledim. Bu onların meselesiydi ve biz gerisle durmalıydık.

"Bak, şu ana kadar bir sürü aptalca şey yaptın ve ben ağzımı bile açmadan hep yanında oldum. Yapma, etme dememe rağmen defalarca gittin bahisler uğruna o saçma sapan hız yarışlarına katıldın. Gereksiz insanlarla lüzumsuz yere kavga ettin. Yeri geldiğinde yakalanacağımı bile bile sınavlarda kopya çekmeni bile sağladım. Ama bu son yaptığın var ya... İşte bu affedilecek, üstü kapatılacak bir şey değil. Oğlum, sen bir kızın kendi canına zarar vermesine neden oldun. Yetmedi, hoşlanıyorum dediğin kızın kardeşiyle birlikte oldun. Aklın alıyor mu lan bunları senin? Nasıl bir şerefsizliktir bu?"

Oğuz hiçbir tepki vermeden Can'ı dinlerken içimi bir merak kapladı. Gökçe'yle birbirimize bakmayı sürdürdüğümüzde onun da benden farksız olduğunu gördüm. *Can biraz önce kimden bahsetmişti? Kim kendine zarar vermişti?* Aklıma sadece tek bir isim geliyordu ama onun olmamasını diliyordum.

"Şu ana kadar yanında oldum ama bundan sonra hem kendine hem çevresindekilere böylesi zararlar veren biriyle daha fazla arkadaş kalmak istemiyorum. Hadi, eyvallah."

Oğuz'un bir şeyler demesini beklemeden yanımıza gelmiş ve tekrar Gökçe'nin elini tutmuştu Can. Bir anlığına ben de içimdeki merakla Oğuz'a oldukça sert bir şekilde gözlerimi dikmiş ama hemen ardından Gökçe ve Can'ı takip ederek sınıftan çıkmıştım.

Koridora çıktığımız anda gördüğüm manzara gözlerime adeta görsel bir şölen sunuyordu çünkü Demir duvara yaslanmış hâlde tüm tatlılığıyla beni bekliyordu. Hemen arkasında ise Bahar, Batuhan ve Emre yer alıyordu. Bahar'la göz göze geldiğimizde içimdeki şüphenin ayyuka çıktığını fark ettim. Can'ın bahsettiği kız Bahar olmalıydı. Parçaları birleştirdiğimde ve Bahar'ın bana öncesinde anlattıklarını anımsadığımda başka hiçbir seçenek kalmıyordu. Bu kadar güçlü bir kızın kendine zarar verdiğini bilmek yüreğimi bir kez daha parçalamıştı.

Düşüncelerimi bir kenara bırakarak Demir'in koluna girdiğim sırada hemen arkamızdan Oğuz ve Aybüke de çıkmıştı sınıftan. Hiç kimse Oğuz'u umursamazken, onun bakışları ise doğrudan Bahar'ı yakalamıştı ama sonra bizden hızla uzaklaşmıştı.

Merdivenlerden aşağıya inip de bahçeye çıktığımız sırada Can ve Gökçe, Gökhan Abi'yle buluşup bu ilişki mevzusunu derinden konuşacaklarını söyleyerek yanımızdan ayrıldılar. Bahar'la ben onlar için en iyisini dilemiştik. Gerçi Can'dan yana hiç şüphem yoktu ama Gökhan Abi konusunda henüz pek emin değildim. Sert bir yapısı olduğunu söylemişti Gökçe ama yine de ortada Can'ı sevdiği gerçeği vardı.

Onlar yanımızdan ayrıldıktan sonra Demir de benim için okula gelen Yakup Abi'yi zorla da olsa eve göndermişti. Yakup Abi, Esma Teyze'nin kesin emri olduğunu belirtmiş olsa da Demir beni şaşırtarak telefonumu eline almış ve Esma Teyze'yi arayarak biraz daha vakit geçirmek için bizzat kendisi izin istemişti. Yakup Abi mahcup olmuş bir tavırla yanımızdan ayrıldığında, Demir de havanın çok güzel olduğunu söyleyerek sahilde vakit geçirebileceğimizi dile getirmişti. İtiraz etmedim ya da karşı çıkmadım. Biraz daha beraber vakit geçirmekten kimseye zarar gelmezdi. Batuhan, Bahar ve Emre ise bekledikleri bir filmin vizyona girdiğini heyecanla belirterek sinemaya gideceklerini söylemişlerdi. Demir onları bizim bırakacağımızı dile getirdiği sırada arabaya geçmek için otoparka doğru ilerlemeye başladık. Fakat arkamızdan seslenen birisi duraksamamıza, daha doğrusu Batuhan'ın tepesinin atmasına neden oldu.

"Bahar, konuşabilir miyiz?"

Oğuz'u yeniden karşımızda görmek biraz önce askıya aldığım düşüncelerimin tekrar canlanmasına neden olurken, Batuhan sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi doğrudan gidip Oğuz'un tişörtünün yakasına yapışmış, biz daha ne olduğunu anlayamadan yumruğunu suratına geçirmişti bile.

"Oğlum senin ağzınla gözünün yerini değiştirir, değiştirdiğim organlarını da bir yerine sokarım. Ecdadını s*kerim senin."

Oğuz düşmüş olduğu yerden yavaşça kalkarken Demir ve Emre araya girerek Batuhan'ı tutmaya çalıştı. Batuhan'ın bir anda böylesine öfkelenmesi gözlerimin yerlerinden fırlayacakmış gibi açılmasına neden olurken Bahar ise, "Konuşamayız Oğuz," diyerek kestirip atmıştı. Batuhan kendisini bırakmaları için Demir ve Emre'yi zorlarken aynı zamanda da ayaklarını kullanarak hâlâ Oğuz'a vurmaya çalışıyordu.

"Batu, bir dur be abi!" diye söylendiğinde Emre, Batuhan onu duymazdan gelerek direnmeye devam etti.

"Karışmayın lan siz. Bir güzel haşlayacağım şu şeref yoksununu."

Duruma el atması için Bahar'a bakışlarımı gönderdiğim sırada gözlerim başka bir tarafa kaydı. Senem'in doğum günü partisinde gördüğüm, Batuhan'ın peşinde koştuğu Deniz denen kız henüz okuldan gitmemişti. Tam da şu anda okul bahçesinin diğer tarafından bizim bulunduğumuz yeri izliyordu.

Bahar, "Batuhan, şimdi yeri ve zamanı değil," diyerek kardeşinin karşısına geçip masum bir ifadeyle bakarken, Batuhan biraz da olsa sakinleşmiş gibi görünüyordu. "Sen de git artık," diyerek Oğuz'a bakmadan mırıldandığında ise Oğuz ilk önce benimle göz göze gelmiş, ardından ise dudağının kenarındaki kanı temizleyerek yanımızdan uzaklaşmıştı. Onun gitmesiyle birlikte Demir ve Emre de Batuhan'ı tutmayı bırakarak karşısına geçmişlerdi.

"Oğlum, içinde nasıl bir volkan patladı öyle?"

Batuhan bir yandan silkelenip diğer yandan da Emre ve Demir'e sert bakışlarını gönderirken, "Abi, niye bırakmıyorsunuz ki bitireyim o şerefsizin işini şurada? Niye engelliyorsunuz beni ya?" diyerek söyleniyordu.

Batuhan'ın ardı ardına sıraladığı cümlelere kıkırdarken, bahçenin diğer ucundaki Deniz'in gözlerinin hâlâ üzerimizde olduğunu fark ettim. Bize bakmıyordu. Aslında doğrudan Batuhan'ı izliyordu. Batuhan'ın öfkesini suratından silip gamzelerini görmeyi dilediğimde *işte tam zamanı* diye içimden geçirerek araya girdim.

"Batuhan, bir şey diyeceğim ama kudurmak yok. Tamam mı?" Bir anda tüm bakışları üzerime topladığımda, Batuhan da meraklanarak bana döndü.

"Söyle, yengeciğim."

"Bu seni biraz olsun mutlu eder mi, bilmiyorum ama Deniz biraz önce gözlerini senden alamadı."

Başımla okul bahçesinin diğer tarafını işaret ettiğimde Batuhan'ın eli ayağına dolanarak hemen arka tarafa döndü. *Kim derdi bu çapkın oğlanın bir gün gerçekten âşık olacağını?* Bir bana, bir de okul bahçesinin diğer ucunda bekleyen Deniz'e baktıktan sonra gözlerini

birkaç kez kırpıştırdı. Deniz onu fark ettiğimizi anlamış olacaktı ki bakışlarını hemen kaçırarak hızlıca yürümeye başladı.

"Vallahi mi kız? Bak, yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Vallahi!"

"Ağzından bal damlıyor be yenge. Gel bir öpeyim seni." Batuhan ani coşkusuyla bana doğru geldiği sırada Demir araya girmiş ve omuzlarından onu ittirmişti.

"Hoşt ulan!*"

Verdiği tepki benim bile şaşırmama neden olurken Batuhan ise hâlâ inanamayarak bir bize bir Deniz'in gittiği tarafa bakıyordu. Deniz okul servislerinden birine binip uzaklaştıktan sonra Batuhan da oldukça havalı bir şekilde tişörtünün yakalarını düzelterek pişkin pişkin sırıtmaya başladı.

"Demek ki arıza erkeklerden hoşlanıyor sevdiceğim. Deniz bana baktığına göre o artık sizin müstakbel yengeniz."

Batuhan'ın çenesinin açılacağını anladığımda söylediklerime şimdiden pişman olmuştum bile. Demir kolunu omzuma atarak beni kendine çektiğinde ise birlikte arabaya doğru yürümeye başladık.

"Hadi Batu, hadi," diyerek Emre de Bahar'ı kendi kollarının arasına çekip arabaya doğru yürümeye başladığı sırada Batuhan'ın bir anda ortalığı velveleye veren bağırışıyla tekrar ona dönmek zorunda kaldık. Elindeki cep telefonuna bakıyor ve aptalca hareketler sergileyerek olduğu yerde neredeyse dans ediyordu.

"Oğlum, Deniz Facebook'tan arkadaşlık isteğimi onaylamış lan!**"

---

* ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Nisa'yı Batuhan'dan bile kıskanan bir Demir Gürsoy yapmışlar. Vallahi ben çok beğendim. Olmuş bu. Onaylıyorum.*

** ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Hadi yine iyisin. Kıyamadım sürünmene.*

11. BÖLÜM

Batuhan'ın adeta patlamaya hazır enerjisiyle çıktığımız yolda, başımız *Deniz de Deniz* diye ağrıdıktan sonra sinemanın bulunduğu sokakta nihayet onları bıraktık. Demir de ben de artık rahat bir nefes alıp yalnız kalabildiğimiz için soluğu doğrudan sahile yakın bir yerde aldık. Demir'in Impala'yı güvenilir bir yere park etmesinin ardından Yalova'nın daha önce hiç görmediğim dar ve temiz sokaklarında birlikte gezintiye çıktık. Demir sayesinde yeni yerler keşfederken o da büyük bir şevkle bana etrafı anlatıyor ve güzel bulduğu mekânların önüne geçmemi söyleyerek fotoğrafımı çekiyordu. Bir ara yaşlı bir amcadan ikimiz için aldığı haşlanmış mısırı iştahla mideye indirmeye başladı. Arada bir, türlü şebeklikler yaparak bana da yediriyordu. Hatta ısırık alabilmem için benim ağzıma uzatıyor, sonra geri çekip kendisi ısırıyordu. Haşlanmış mısıra bayılırdım. Görünce ağzımın suyu aktığından Demir elini cebine atmış ve ikimiz için bir tane almıştı. Neden iki tane almadığını sorduğumda ise bir mısırı bile artık bensiz yemek istemediğini dile getirmişti. Kurduğu her cümleyle mantığım görevini kalbime teslim ederken onun bir kez daha ruhuma dokunmasına izin veriyordum.

Sahildeki kafeleri geçip de üstünde *Akşemsettin Köprüsü* yazan tabelanın bulunduğu küçük köprüye doğru yaklaştığımızda Demir elindeki mısır artığını çöpe atıp beni iyice kendine çekerek kolunu omzuma yerleştirdi. Bu küçük köprünün adının aslında *Aşk Köprüsü* olduğunu ve daha önce hiç kimseyi buraya getirmediğini kulağıma fısıldadığında içimde canlanan kelebekler âdeta dans ediyordu. Utancımdan ondan uzaklaşmak ve köprünün diğer tarafında kalan sahile giden yola geçmek istediysem de çevredeki kalabalığa aldırmadan kolumdan tutup beni kendine, köprünün tam ortasına çekti. Bir elinin tersiyle yanağımı usulca okşarken karamel

gözlerindeki kıvılcımları görmemem mümkün değildi. Gülümsediğinde yanaklarında beliren çizgilere ve gözünün altında oluşan o enfes çukura ilk kez bu kadar yakından tanık oluyordum. Yalnızca ve yalnızca ona bakma hevesiyle tutuşuyordum. Elimde olsa tüm gün boyunca bıkmadan, usanmadan sadece onu izlerdim.

Çevredeki insanlara aldırmadan dudaklarıma doğru başını eğdiğinde onu itip uzaklaşmak istedim ama kımıldamama bile izin vermeden ellerimi ellerine kenetleyerek beni kendine âdeta hapsetti. Gözlerindeki parıltılarla yaklaşmayı sürdürürken çok kısa süren ama içimdeki boşluk hissini doyasıya dolduran o masum öpücüğü dudaklarıma bahşetti. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki onun huzur kokan nefesini zar zor hissettim.

"O kadar çok hayalini kurdum ki bu anın," diyerek yüzüme doğru fısıldadığında, tam alnıma kondurduğu küçük öpücükle; açık kahverengi gözlerindeki masumiyetin içinde kaybolmak istedim. O kahverengiler o kadar büyüleyiciydi ki yüreğime kucak açan alev misaliydi. Artık tutuşan kalbimin pervanesinden kaçmam için hiçbir sebep kalmamıştı.

"Ben de," diyerek karşılık verdiğimde beni tekrar kendine çekerek kolunu omzuma attı ve birlikte yürümeye başladık.

Aramızdaki yoğun sessizlikten şikâyet etmeden sahil boyunca el ele yürümeyi sürdürürken kaldırım taşlarında yazan edebi cümleleri gördüğümde daha öncesinde buraya Mustafa'yla birlikte geliğimi hatırladım.

"Bir biz varız güzel, öbürleri hep çirkin."*

Turgut Uyar'a ait dizeyi sesli bir şekilde mırıldandığımda Demir, beni kendine daha çok çekerek saçlarımın arasına küçük bir öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Söylemek istediğim onca şeyi bu satırlar aktarmıştı.

İkimiz de yürümekten ve sıcak havadan bunalmış olacaktık ki bir ağacın gölgesinde kalan banka geçip oturduk. Başımı Demir'in göğsüne yaslayarak dalga seslerine kulak kesilirken, yaşadığım her anın hâlâ hayal olduğunu varsayıyordum. Oysa hiçbir şey hayal ya da rüya değildi. Buradaydım ve her şey gerçekti. Demir'in yanındaydım ve onun güvenilir ellerine sıkı sıkıya sarılmıştım.

---

*Turgut Uyar'ın **"Kan Uyku"** adlı şiirinden alıntıdır.*

Başımı kaldırıp; kafasını bankın kenarına yaslamış hâlde parlak gökyüzünü inceleyen genç adama gözlerimi diktiğimde, dudağının kenarındaki kurumuş yara izini görmemle o geceye tekrar döndüm. Yaşadıklarımızdan sonra ikimizin de sessizliğe boğulması garip gelmiyordu ama her şeyin böyle hızlı gelişmesi aklımı karıştırıyordu. Oysa daha bu sabah hiçbir şeyi gereğinden fazla düşünmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Yine yanıldım. Ben kaçtıkça asıl gerçekler de beni kovalayacaktı ve ben asla sırtımı dönemeyecektim.

"Yine ne düşünüyorsun öyle?" diye mırıldanırken gözlerini gökyüzünden çekmedi ama onu izlediğimin zaten farkındaydı.

"Bugün Batuhan ve Bahar'ı ilk defa çok yakın gördüm."

"Bizim çapkın öküz anlamıştır artık kıvırcığın değerini."

Aramızdaki sessizliği yok sayarcasına konuşmayı sürdürüp doğrulduğunda ben de başımı göğsünden çekerek merakla ona baktım. İmalı mırıldanışın altında yatan asıl gerçeği artık öğrenmek istiyordum. Okulda değildik, yanımızda diğerleri de yoktu ve Demir, bana Batuhan'la Bahar'ın olayını artık rahat bir şekilde anlatabilirdi.

"Bir şeyler biliyorsun, değil mi?" Meraklı bakışlarımı üzerinden çekmediğimde iyice doğrularak yanıma sokuldu ve dudaklarını ıslatırken, neredeyse ağzımın içine girecek olan saçlarımı önümden çekti.

"Batuhan, Bahar'la ilgili her şeyi biliyor," dediğinde bu *her şeyin* aslında neyi kapsadığını daha da çok merak ettim. Eğer aklımdan geçenlerse Batuhan'ın neden bir kaşık suda boğmak istercesine Oğuz'a öfkeyle yaklaştığını artık anlayabiliyordum.

"Gerçekten mi?" diye hayretle soluduğumda başını sallayarak beni onayladı ve ardından aniden ellerimi tutup gözlerimin içine daha yoğun bakmaya başladı.

"Hep Oğuz'dan neden nefret ettiğimi, onu neden bir türlü kabullenmediğimi merak ettin," diye söze başladığında hiç de iyi şeylerin olmadığını, aslında mevzunun sadece Aybüke'den ibaret olmadığını da fark ettim.

"Oğuz habersiz bir şekilde Bahar'ı hamile bıraktı Nisa. O süreçte Bahar gerçekten hiç iyi değildi, çok kötü şeyler yaşadı. Hatta

bir ara intihar etmeye bile kalkıştı ama sonra Emre buldu onu. Bir şekilde her şeyi unutturacağını, yeni başlangıçlar yapabileceklerini vaat etti. Toparlanmasını, kendine gelmesini sağladı. O dönemde Batuhan ve babası hiçbir şey bilmiyorlardı. Sadece hasta zannediyorlardı ama ben, annesi ve Emre her şeyin farkındaydık. Bu yüzden de zor da olsa bebeği annem sayesinde aldırmasını sağladık. Bunun için mutlu ya da gururlu değilim. Bir canı öylece koparıp almak asla kolay bir şey de değil ama annem Bahar'ın bedeninin bunu asla kaldıramayacağını, bu hamileliğin çok riskli olacağını söyledi ve Bahar'ın bunu yapmak dışında başka bir şansı yoktu. Sana öncesinde de söyledim. Gerçek annem beni doğururken öldü ve ben aynı şeyleri Bahar'ın küçücük bedeninin de yaşamasını istemedim. Bu yüzden Oğuz'a olan öfkem bu kadar derin. Tüm olan biteni de Batuhan, o gece Oğuz'la yüzleşmeye gittiğimde öğrendi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Bahar'ın yaşadıkları kolay şeyler değildi ve ben öğrendiklerim karşısında ne diyeceğimi asla bilmiyordum. Can'ın bahsettiği kız gerçekten Bahar'dı. Tahminlerimde yanılmamıştım. Meğerse insanın kendi sorunlarını o kadar da büyütmemesi gerekiyormuş. Şu hayatta bir sürü insan nelerle mücadele ediyordu kim bilir.

"Ölmek istediğin bir anda, üstelik kendini daha çok küçük hissederken, biri elinden tutmak istediğinde ne yapardın? İstesen de o eli reddedecek gücü bulamazsın."

Daha aylar öncesinde Bahar'ı Emre'yi çalmakla suçladığımda sarf etmişti kulağımda çınlayan bu sözleri bana. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi kavrayabiliyordum altında yatan onca anlamı. Bahar acılar içinde kaybolmuştu ve Emre onu hayata döndüren kahramanı olmuştu. Onun için hem üzülmüş hem de tüm bu enkazdan sağlam çıkmayı başarabildiği için onunla gurur duymuştum. Hep Bahar'la aramda bir mesafe vardı ama artık o mesafenin yok olma zamanı gelmişti.

"Ben... çok üzgünüm, Demir. Bilmiyordum," diye fısıldadığımda bir elimi tutmayı bırakarak yanağımı okşadı.

"Üzülme güzelim. Dediğin gibi, bilmiyordun. Şimdi sen dökül bakalım. Nedir içini kemiren?"

"Çok belli ediyorum, değil mi?"

"Artık hareketlerini ezbere biliyorum Nisa. Yani hiç kaçışın yok. Anlat bana. Ne oldu?"

Söze nasıl başlayacağımı, korkularımı ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama içimde kalmasını ve beni bitirmesini de istemiyordum. İhtiyacım olan tek şey Demir'in bu konu hakkındaki düşüncelerini bilmekti. Ancak o beni sakinleştirebilir ve düştüğüm kuruntulardan kurtarabilirdi. Tuttuğum nefesi serbest bırakarak ona döndüm ve hâlâ birbirinden kopmayan ellerimizi havaya kaldırarak ona gösterdim.

"Ben sadece bunun gerçekleştiğine inanamıyorum. Beraberiz. El eleyiz ve kimseden saklanmıyoruz. Her şey bir rüya gibi ve ben bu rüyadan uyanmak istemiyorum."

Demir, o en sevdiğim sıcacık gülümsemesini yüzüne yerleştirirken, bununla bile korkularımı aşacağımı hissettim.

"Olması gereken de bu değil mi zaten, Nisa'm?" *Nisa'm... Onun Nisa'sı... Demir'in Kutup Yıldızı...* Gözlerimin içine öyle umut dolu bakıyordu ki onu kırmaktan çok korkuyordum.

"Öyle ama..." Sonunu nasıl getireceğimi bilemediğimden oturduğumuz banktan hızla kalkarak karşısına dikildim.

"Sence de çok hızlı gitmiyor muyuz Demir? Yani her şey daha çok tazeyken, hiçbir şey olmamış gibi hareket etmemiz normal mi? Tüm gün aklımdan hiç çıkmadı bu. Senem evde kendi kendini yerken, ben burada çok mutluyum ama bir taraftan da içim içimi kemiriyor.*"

Demir de benim gibi oturduğu banktan hızla kalkıp karşıma geçti ve yüzümü avuçlarının içine alarak yanaklarımı sıkmaya başladı.

"Hayır, hanımefendi. Hiç de hızlı gitmiyoruz. Kabul et ya da etme. Her şey tam da olması gerektiği gibi," diyerek bana diklendiğinde gülümsememi bastıramadım.

"Ben, korkuyorum sanırım. İçine girdiğim bu dünyada ilk defa kendimi çok huzurlu hissediyorum ve birinin tüm bu büyüyü bozmasından çok korkuyorum."

İçimde biriktirdiklerimi sonunda itiraf edebildiğimde, Demir, kollarını belime dolayarak beni kendine çekmiş ve sıkıca sarılmıştı.

---

* ***Poğaça Surat'tan Not:*** *3. kitap oldu kızım, 3! Bir silkelen, bir kendine gel artık! Ne hızlı gitmesinden bahsediyorsun sen acaba?*

Boynundaki, ona dair huzur vadeden, kokuyu doyasıya içime çekerken o da aynısını bana yapmış ve boynuma küçük bir buse konduraraK tekrar gözlerimin içine bakmıştı.

"Ben uzun zamandır bu anları yaşamayı bekliyorum. Korkma, Kutup Yıldızı'm. Bizim masalımızda kötü cadılara, büyücülere asla yer olmayacak. Hiç kimsenin bu masalı bozmasına izin vermeyeceğim."

Akşam güneşi tüm ihtişamıyla onun karamel rengi gözlerinde ışıldarken, söyledikleri karşısında kalbim deli gibi atmaya başladı. Sanki gün yalnızca onun dudaklarında ayıyor ve durmaya yüz tutan kalbim onun sözleriyle yeniden canlanıyordu. Ruhum ise sahile çarpan dalgalarla yarışıyordu. Yüzüme hapsolan sıcaklığı fark etmiş olacaktı ki hızla uzanıp bu kez de yanağıma küçük bir buse bıraktı. Geri çekilip de gözlerimin içine baktığında ona güvendiğimin farkındaydı.

"Sormaya dilim pek varmıyor ama o nasıl?" diyerek aniden konuyu değiştirdiğinde silkelenerek kendime gelmeye çalıştım. Kimden bahsettiğini sormama bile gerek yoktu.

"Kötü. Berbat. Dağılmış bir vaziyette."

Kısa ve öz açıklamam bittiğinde Demir gözlerini devirerek, *elette* dercesine başını salladı. Ona attığı iftiradan sonra Senem'e şı çok öfkeliydi ve bu öfkenin kolay kolay bitmeyeceğinin gafarkındaydım. Ona kızamaz ya da karışamazdım ama bilmedierini anlatabilirdim.

"Bana her şeyi anlattı, Demir. Neden böyle şeyler yaptığını, ım bunlara neden başvurduğunu... İnan bana, gerçekten çok ötü bir hâlde. Hatta ruh hâli o kadar berbat ki Esma Teyze bugün onu bir psikoloğa götürecekti. Aslında şu an nasıl olduğunu çok merak ediyorum."

Sabah evden çıkışımdan ve Demir'in izin almak için Esma Teyze'yi aramasından sonra evdekilerle bir daha haberleşememiştik. Demir'in yanımda oluşuyla aklım başımdan öylesine gitmişti ki Senem'i arka plana atmış, resmen unutmuştum. Fakat şu anda nasıl olduğunu gerçekten bilmek istiyordum.

"Umarım bir an önce düzelir ve aklını başına toplar," dediğinde Demir, sert bakışlarının biraz da olsa yumuşadığını fark ettim.

"Umarım."

Aramızdaki yoğun sessizlik yeniden baş gösterdiği sırada cep telefonumdan mesaj sesi yükseldiğini işittim. Önemli bir şey olduğunu düşünerek Demir'den uzaklaşıp bankta bıraktığım çantamın içindeki telefonu çıkardım. Kilidi açıp da ekrana baktığımda gelen mesajın Mustafa'dan olduğunu gördüm. Sahilde Demir'le beni gördüğünü ve önemli bir konuyu benimle yalnız konuşmak için buluşmak istediğini yazmıştı. Ona hızla konum atarak nerede olduğumu bildirdim.

"Kimden?" Telefonuma merakla gözlerini diken Demir'e başımı kaldırdığımda aklım iyice dağılmış bir hâlde omuzlarımı düşürdüm.

"Mustafa'dan, benimle buluşmak istiyormuş. Ben de konum attım," diye açıkladığımda Demir'in aniden suratı düşerken gözlerini benden kaçırıp denize çevirdi.

"Bir sorun mu var Demir? Neden suratın düştü?"

Sorduğum soruya karşılık bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde o tanıdık ifadeyle karşılaştım. Ne zaman Oğuz'u yanımda görse gözlerimin içine aynen böyle bakıyordu. Kaşları çatılıyor, normalde güldüğünde gözlerinin altında beliren çizgiler ve derin çukur o anlarda aniden yok oluyordu. Kızgın ve bir o kadar da kıskanç Demir'le karşılaşıyordum. Aslında hiç de hoşlanmadığım o sert ifadesiyle yüz yüze geliyordum.

"Siz... çok yakınsınız," dediğinde kıskançlığı yüzünün her bir zerresindeydi. Bundan keyif almam gerekirdi belki ama söz konusu aslında hiç bilmediği öz kardeşiydi.

"Yani?"

"Ona değer verdiğini biliyorum, Nisa. Bu yüzden Oğuz'a karşı hissettiklerimi tekrar hissetmekten korkuyorum."

"Yanlış düşünüyorsun. Mustafa ve Oğuz'u aynı kefeye koyamazsın." *Çünkü o senin kardeşin,* diye haykırmak istesem de dilimi ısırarak çenemi kapalı tutmak zorunda kaldığımı bir kez daha kendime hatırlattım. Bu gerçeği saklamam konusunda benden bir söz aldığı için Mustafa'yı bir güzel pataklamak istiyordum.

"Biliyorum. Mustafa'nın iyi ve güvenilir biri olduğunu da biliyorum. Ben sadece... Konu sen olunca fazla kıskanç birine dönüşebiliyorum. Seni paylaşmak istemiyorum."

Buna ne şüphe zaten? Oğuz beni öpmeye yeltendiğinde tüm kıskançlığını ve öfkesini konuşturmuştu. Yanına yaklaşıp elini tutarak ona bu kez ben güven vermek istedim.

"Mustafa, benim abim gibidir. Emre, Batuhan ve Bahar senin için ne ifade ediyorsa; Mustafa da benim için öyle." Söylediklerime karşılık biraz olsun rahatlamış olacaktı ki inat etmeyerek başını beni onaylarcasına salladı.

"Peki, yanınızda olmamda bir sakınca var mı?"

Mustafa önemli bir konuda konuşmak istediği için Demir'in gitmesi benim açımdan daha iyi olurdu ama bunu ona yanlış anlamayacağı bir şekilde anlatmalıydım.

"Hayır, elbette bir sakınca yok ama onunla özel konuşmalıyım," diye cevapladığımda gözlerini yeniden devirdi. İtiraz edeceğini tahmin edebiliyordum.

"Neden?" İsyankâr çıkan sesine karşılık dudaklarımı dişleyerek gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. Anlamasını beklemiyordum çünkü bilmediği bazı şeyleri artık ona açıklamak zorundaydım.

"Çünkü çocukluğumuzdan bu yana Mustafa'nın Senem'e karşı bazı duyguları vardı. O parti gecesinde öğrendiklerinden sonra kim bilir şimdi ne düşünüyordur? İşte bu yüzden onunla yalnız nuşmalıyım."

"Öyle mi? Bilmiyordum," diyerek ensesini kaşıdığında mahcup şunu görebiliyordum. "Buraya mı geliyor?" diye sorduğunda aşımı sallayarak onu onayladım ama yine gözlerini devirip yalarını şişirerek içine çektiği havayı dışarı püskürttü.

"Desene, bana ev yolu gözüktü. Gel, gitmeden önce bir fotoğrafımızı çekelim, *poğaça surat*. Gerçi gizli çekilmiş bir sürü fotoğrafımız var ama bu çok daha özel olacak."

Aniden cebinden çıkardığı cep telefonunun ön kamerasını açarak beni kollarının arasına çekti ve denizi de arkamıza aldı.

"Şu poğaça suratın gizemini de bir türlü söylemedin," diye sitem ettiğimde başını çevirip yanağımı ısırdı. Gerçekten, bunu büyük bir keyifle hızlı bir şekilde yaptı.

"Belki bir gün söylerim," diyerek göz kırptıktan sonra, "Gülümse hadi," diye çemkirmiş ve tekrar ekranı yüzüme doğrultmuştu.

Güneşten dolayı bir elimi asker selamı verir gibi alnıma yerleştirirken gözlerimi iyice kısarak dişlerimi gösterip sevimli bir poz vermeye çalıştım. Demir de tüm içtenliğiyle gülümsemiş, yanaklarında ve gözlerinin kenarında oluşan çizgileri ortaya çıkarmıştı. Gözünün altında oluşan çukur bu kez tüm güzelliğiyle ekrana yansıyordu. Fotoğrafı çekmesinin hemen ardından bana göstermeden telefonla oynamaya devam etti. Hatta yanına yaklaştığımda bile elini geri çekerek her ne yapıyorsa gizlemeye çalıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" Soruma karşılık bu kez telefonun ekranını bana doğrulttu.

"Instagram'da paylaşıyorum. Sonra da tüm sosyal hesaplarımda profil resmi yapacağım." Demir'in coşkuyla mırıldanışı içimi merakla doldurdu. Sosyal medyayla bu kadar haşır neşir olduğunu bilmiyordum. Dudaklarımı ısırarak yanına yaklaşırken aklıma ilişen soruyu sonuçları ne olursa olsun merakla dile getirmeyi yeğledim.

"Senem'le de fotoğraflarınız var mı?" diye sorduğumda yüzü düşmüş olsa da beni cevapsız bırakmadı.

"Birkaç tane var ama gönüllü olarak yapılan şeyler değildi tabii. Daha çok Senem'in ısrarı üzerine çekmiştik. Üstelik Senem'le olduğum zamanlar tüm sosyal hesaplarım kapalıydı, Nisa. Daha bu sabah geri açtım." Göz kırpıp, sinsi sırıtışı tüm yüzünü kapladığında söylediği son cümleye karşılık içimden, *"Vay uyanık!"* diye geçirmeden edemedim. Zihni tilki gibiydi ve neler döndüğünü görebilmem için yalnızca onunla daha çok vakit geçirmem gerekiyordu ve bundan şikâyet ettiğim söylenemezdi.

"Bak, paylaştım," diyerek telefonunu bir kez daha uzattığında çekmiş olduğu fotoğrafa ve altındaki yazıya dudaklarımı ısırarak baktım. Fotoğrafın altına, *"Ait olduğum yerdeyim,"* diye yazmış ve yanına da küçük, mavi bir kalp bırakmıştı.

"Bence sana da açalım Facebook, Instagram falan. Herkes bana ait olduğunu görsün," diye devam ettiğinde bir kaşımı kaldırarak telefonunu tekrar onun avucunun içine bıraktım.

"Ha, içimdeki kötü çocuğu ortaya çıkarayım artık diyorsun yani? Hadi bir de, *'Sen benimsin! Bana aitsin!'* de tam olsun."

"Değil misin?" diyerek iki kolumdan da tutup beni kendine çektiğinde nefesini yüzümde hissettim.

"Kapa çeneni," diye alay ederek ondan uzaklaştığımda yüzündeki gülümseme silinmedi. Aksine utanmamdan büyük zevk alıyordu.

"Hem ben anlamam öyle şeylerden," diye devam ettiğimde omuz silkti.

"Sevgilin öğretir sana," deyip göz kırptığında vurguladığı kelimelere alayla gözlerimi devirerek yolun diğer tarafına baktım. Mustafa'nın bize doğru geldiğini fark ettiğimde ise Demir'e onu işaret ettim. Arkasını dönerek o tarafa bakmış, ardından ise suratı düşerek tekrar gözlerini bana çevirmişti.

"Gitme vakti," diyerek yanıma sokulmuş ve işaret parmağını yanaklarından birine doğru uzatıp bana çevirerek, "Bir öpücük alayım," diye mırıldanmıştı. Onu öpmek için yanağına dudaklarımı yaklaştırdığım sırada daha ben ne olduğunu anlayamadan başını hızlı bir şekilde çevirmiş ve dudaklarını dudaklarıma aniden bastırarak benden öpücük çalmıştı.

"Eşek seni." Omzuna hafif bir şekilde vurup ardından, "Buna alışmam zamanımı alacak," diyerek alayla söylenmeyi sürdürdüm.

"Ben çoktan havaya girdim bile. Sen de alışsan iyi olur hanımefendi."

"Git artık," deyip Mustafa'nın epey yaklaştığını gösterdiğimde ına fermuar çekerek arkasını dönüp yürümeye başladı.

Yavaş yavaş uzaklaşırken sürekli bana dönüp her el salladında ona ellerimle küçük öpücükler yolluyordum. Her ne kadar gitmesini hiç istemesem de Mustafa'nın söyleyeceklerini de merak ediyordum.

Demir'in gitmesinin ardından pek de uzun bir süre geçmeden bazı şeyler de kafama dank etmişti. Birkaç eşyamı onun arabasında unutmuştum. Muhtemelen Mustafa'yla konuştuktan sonra beni alması için onu yeniden aramak zorunda kalacaktım.

Yanıma geldiğinden bu yana Mustafa sessizliğe gömülmüş hâlde öylece denizi izliyordu. Bu suskunluğu hayra alamet değildi. Biz ne zaman böylesine sessiz kalsak günün sonunda mutlaka tartışıyorduk. İçimden bir ses ise aramızda yine soğuk rüzgârların eseceğini söylüyordu.

"Yani muhabbetine de pek doyum olmuyor Mustafa," diye sitem ettiğimde Mustafa bitirmiş olduğu sigara izmaritini yere atarak

ayakkabısıyla söndürdü ve yüzünde tek bir mimik olmaksızın gözlerimin içine baktı.

"Senem dün eve geldi mi?"

Sessiz geçen uzun sürenin ardından doğrudan Senem'i sormasına şaşırmıyordum ama onun eve gelip gelmediğini nereden bildiğini anlayamamıştım.

"Geldi de sen nereden biliyorsun bunu?"

Daha sorduğum sorunun ardından birkaç saniye geçmemişti ki Senem'in dün akşamki söyledikleri kulağımda çınlamıştı. *Birinin ona öğüt verdiğinden bahsetmişti.*

"Bir dakika... onunla konuşan sen miydin?"

Mustafa cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara daha yakmaya kalkışırken beni cevapsız bıraktı. Bu sinir bozucu sessiz hâllerine daha fazla dayanamadığımdan ağzına yerleştirmiş olduğu sigarayı hızla çekip elimle parçalayarak yere attım.

"Evet, bendim. Her şeyi anlattım."

Bir çırpıda her şeyi söylediğinde ayaklanıp kollarımı da göğsümde birleştirerek karşısına geçtim. *Sorgu için kendini hazırlasan iyi edersin, Mustafa Polat.*

"Ne demek her şeyi?"

"Yaşadığın, yaşadığımız her şeyi, suratsız."

Tane tane mırıldanıp dudaklarının arasına yeni bir sigara daha yerleştirdiğinde gözlerim yerlerinden çıkacakmış gibi açıldı. *Çünkü Mustafa her şeyi dediğinde gerçekten her şeyi anlatırdı. En başından ve eksiksiz. Bu demek oluyordu ki benim ve Mustafa'nın yaşadığı her şeyden artık Senem'in de haberi vardı. Hatta unutmak, zihnimden söküp atmak istediğim o uğursuz geceyi bile anlatmış olmalıydı.*

"Oha!" Yaşadığım şokun etkisinden kurtulamadan bağırdığımda, Mustafa sadece gözlerini devirerek yakmış olduğu sigaranın dumanını içine çekti.

"Neden yaptın bunu Mustafa? Neden her şeyi anlattın?"

"Çünkü o aptal sarışının artık aklını başına toplaması gerekiyordu."

"İşte bunu gerçekten beklemiyordum. Ben bile onu henüz affetmemişken sen nasıl yapabildin bunu?" Ardı ardına sorduğum

sorulara karşılık gözlerinin kahverengiliği daha da koyulaşırken ayağa kalktı.

"Ne saçmalıyorsun, Nisa? Kimseyi affettiğim falan yok benim. Anlattığım şeyler de senin yaşadıklarındı. Çocukluktan kalma, basit, aptalca hislerden bahsetmedim elbette. Sana öncesinde de söyledim. Senem mevzusu benim için kapanalı çok oldu. Seninle de bu yüzden buluşmak istedim."

Silkelendim ve göz kapaklarımı kırpıştırdım birkaç kez. Mustafa, Senem'e yaşadıklarımı anlattığını söylüyordu ama benim aklım yalnızca tek bir tarafa odaklanıyordu. Defalarca yüzüme haykırmaktan çekinmediği cümleleri bir kez daha sarf ediyordu. *Senem mevzusu kapandı da ne demekti?*

"*Bu mevzu kapanalı çok oldu,* derken ne demek istiyorsun, Mustafa?"

"Gerçekten, sadece bu noktaya mı takıldın Nisa?"

"Anlamıyorum çünkü! Sen Senem'i yıllardır sevdin ve şimdi karşıma geçmiş birdenbire hislerinin olmadığını söylüyorsun."

Tepkilerimde çok mu aşırıya kaçıyordum, bilmiyordum ama karşımdaki kişi benim dostum olan Mustafa'dan çok daha farklı konuşuyor, çok daha farklı davranıyordu. Duyacaklarım ise beni orkutuyordu. İçimden geçirip aslında asla olmamasını dilediğim yler beni gerçekten çok korkutuyordu.

"Nisa, Senem'i sevdiğimi düşünen yalnızca sendin. Hiçbir zaman böyle bir şey olmadı. Boş ver artık," diyerek kestirip attığında içimdeki şüphe daha da yoğunlaşarak alevlendi. *Hayır, hayır. Bu gerçek olamazdı. En çok güvendiğim dediğim insanla bu anı yaşıyor olamazdım.*

"Aklımdan hiç de hoş olmayacak şeyler geçiyor," diye diretirken derin bir nefes alarak tam karşısında dikildim. Doğrudan gözlerinin içine bakmak ve gerçekleri orada görmek istedim ama gözlerini kaçırarak şüphelerimi biraz daha arttırdı.

"Düşündüğüm şey mi?"

"Bak, kabul ediyorum. Tamam. O benim çocukken hayran olduğum ilk kızdı ama sen de biliyorsun ki hiçbir zaman ona gerçekten açılacak kadar güvenmedim hislerime ve artık o çocuk kalbimle yaşamıyorum. O değişti, sen değiştin, ben değiştim. Hepimiz değiştik

Nisa ve ben çocukluk hislerimle hareket edecek adam değilim artık. Yani anlayacağın, Senem benim hayatımdan gideli çok oldu."

Sadece Senem'e olan duygularını bitirdiğini söylüyordu ama asıl nedeni kendine saklamak ister gibi bir hâli vardı. Peşini bırakmayacaktım. Duyacaklarım canımı çok fena sıkacaktı belki ama gerçeği onun dudaklarından söküp alacaktım.

"Sana düşündüğüm şey mi diye sordum Mustafa," diyerek kelimelerimin üstüne basa basa konuşurken, yutkunmuş ve gözlerini bir kez daha benden kaçırmıştı. Bu da zaten cevabın ne olduğunu epey belli etmişti.

"Deşme artık," diye fısıldadığında başımı sağa sola sallayarak ona hiç de onaylamayan bakışlarımı gönderdim.

"Sen benim tanıdığım Mustafa değilsin. Olamazsın da. Nasıl olur? Nasıl bu noktaya geldin? Hâlâ aklım almıyor. Nasıl bu kadar aptal olabildin?"

"Aptal mı? Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Çok alakası var!" diye bağırdım dayanamayıp. Hem de öyle bir alakası vardı ki sadece görmek istemediği için gözlerini kapatıyordu.

"Mustafa, o kızdan uzak duracaksın. Bunu kabullenemem. Anlıyor musun? Asla kabullenemem."

"Nisa, daha ortada hiçbir şey yok."

"Olmasını mı istiyorsun?!" diye bağırmaya, haykırmaya devam ettim. *Kendi öz kardeşinin yatmış olduğu bir kızı tanımak mı istiyordu? Koca bir saçmalıktan başka bir şey değildi bu.*

"Benim için sevinemez misin?" Sormuş olduğu soruya karşılık bu kez benim aklım karışmıştı.

"Neden sevinecekmişim? Bunun sevinilecek bir tarafı mı var?"

"Çünkü uzun zamandan sonra ilk defa kalbim biri için gerçekten atmaya başladı." Kulaklarımı tıkamayı, söyleyeceği hiçbir şeyi işitmemeyi istedim. Hatta sağır olmayı bile diledim. Anlamıyordum ve asla anlamayacaktım. Bu koca saçmalığın içinde kendisi boğulacaktı.

"Saçmalık," diyerek dudaklarımın arasından neredeyse tiksinircesine tısladığımda gözlerimin içine umutsuz bir vakaymışım gibi bakmayı sürdürdü.

"Sen hangi ara Aybüke'ye bu kadar kapıldın? Hangi ara bu kız için kalbin atmaya başladı?"

Sorularımı hız kesmeden Mustafa'nın suratına doğru sıralarken karşımda öylece sessizliğini sürdürdü. Hiçbir şey demedi. Beni ikna edecek, her şeyi yanlış yorumladığıma dair içimi rahatlatacak hiçbir şey söylemedi. Sessiz kalarak öylece kabullendi her şeyi.

Bu saçmalığı daha fazla işitmek istemediğim için arkamı dönerek çantamı bankın üstünden aldım ve ondan uzaklaşarak bir başıma sahil kenarında yürümeye başladım. Gerçi Mustafa'nın da artık konuşmak gibi bir niyeti yoktu. Bunca yıl boyunca en çok güvendiğim insan beni koca bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Senem'in ettiği onca laftan bile daha ağır gelmişti. Beni alması için Demir'i arayacak ve yine sığınabileceğim tek güvenli limana omzumu yaslayacaktım. Fakat Demir'i aramadan önce yönümü değiştirerek son bir kez daha onun karşısına geçtim. Sonuçları ne olursa olsun bunca yılın hatırına son bir kez daha şansımı deneyecektim.

"Bu sen değilsin Mustafa. Kendine gel. Seni affetmem. Eğer bunu yaparsan, o kızın peşinden koşarsan seni gerçekten affetmem."

12. BÖLÜM

İnsan en çok sevdiğini yerden yere vurur, en çok sevdiğine kırılır, derler. Bu sözlerin doğruluğunu son zamanlarda yaşadığım tecrübeler sayesinde artık daha iyi anlıyordum. Kime ne kadar çok kızıyorsam bir o kadar da değer veriyordum. *Senem ve Mustafa'ya çocukluğumdan bu yana sırtımı hiçbir zaman çeviremediğim gibi.*

Bazen duygularıma söz geçirmekte zorlanıyordum. Hatta bazen değil, çoğu zaman oldukça dengesiz hareket ediyordum. Elimde değildi hiçbir şey. Ne kadar istemesem de *umursamak* benim diğer adım gibi bir şeydi. *Bırak,* demek istiyordum hayata karşı. *Bırak, kim ne yaparsa yapsın. Kim nasıl istiyorsa öyle yaşasın. Sen sadece kendini düşün, kendi hislerinle, kendi duygularınla savaş.* Çünkü biliyordum ki kimse sırf ben üzülüyorum diye üzülmüyor ya da sırf ben ağlıyorum diye ağlamıyordu. Ya da sırf ben istemiyorum diye istemediğim o herhangi bir şeyi yapmaktan vazgeçmiyordu. Herkes kendi kendineydi ve herkes parmaklarıyla kazıyarak dünyasını düzene koymaya çalışıyordu. *Tıpkı ben gibi, tıpkı Mustafa gibi...*

Pazartesi günü aramızda geçenlerden sonra Mustafa'yla tekrar bir araya gelmedik ya da mesajlaşmadık, hatta beni aramadı bile. Gerçi aramasını da pek beklemiyordum. Söylediklerimden sonra bunu beklemek çok aptalcaydı.

O gün haddimi aşmıştım. Sürekli düşünüp taşınıyor üstüne çok gidip gitmediğim konusunda bir türlü karara varamıyordum. Başka biri olsa belki bu kadar kızmaz, kendi hâline bırakırdım ama söz konusu Mustafa olduğunda her şey farklı bir boyut kazanıyordu.

Çocukluğumdan bu yana Senem'le ikisi benim en kıymetlilerimdi. Kolay kolay onları paylaşabileceğimi düşünemiyordum. Fakat aklımın almadığı şeyler çok başkaydı. Ona çok öfkeliydim ama hiçbir şey olanları değiştirmiyordu. Mustafa karşıma geçerek

bana kalbinin artık Aybüke için attığını söylemişti. *Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Bu kadar kısa sürede bir insanın kalbi nasıl bir başkası için atabilirdi? Ben bile yaşanan onca şeyden sonra Demir'e olan hislerimin yeni yeni farkına varırken, Mustafa; Aybüke'ye karşı bir anda nasıl bir şeyler hissetmeye başlayabilirdi?*

Çocukluğumuzdan bu yana onu hep Senem'i izlerken yakalamıştım. O düştüğünde kaldırmak için hemen yanı başında bitmiş; bir derdi, sıkıntısı olduğunda herkesten, yeri geldiğinde benden bile önce davranmıştı. Çoğu zaman onu koruyup sahiplenmişti. Bazı anlar onun o yeşil gözlerindeki derinliklere öyle güzel bakardı ki, Senem nasıl olur da fark etmezdi içindeki fırtınayı, hiç anlamazdım. Mustafa'nın Senem'e duyduğu o saf sevgiye hep imrenirdim. Bir gün birinin beni de Mustafa'nın Senem'i sevdiği gibi sevmesini dilerdim. Fakat en son işittiklerimden sonra her şeyin benim zihnimin bir oyunu olduğunu yeni fark ediyordum. *Mustafa'nın hisleri kalıcı değilmiş. Dediği gibi çocuklukta bırakmış.* Oysa çok istemiştim. Çocukluğumdan bu yana belki de en çok istediğim şey Senem ve Mustafa'nın bir şekilde yan yana gelmeseydi. Şimdi ise kurduğum o masum hayal yerle bir olup çoktan dağılmıştı. Hayat bu ya işte, hep en çok istediklerimizle sınanıyorduk. Nihayetinde hikâyenin sonu pek de parlak görünmüyordu.

Her insanın duygularına ya da kalbine söz geçirememesine saygım vardı. Eğer ben de kalbime söz geçirebilseydim tüm bu saçmalıkları yaşamadan çok önce Demir'in elini tutuyor olurdum. Fakat yaşamamız gerekiyormuş ki tüm o gümbürtüyü anbean yaşamıştık. Tüm olaylara mecburen tanık olmuştuk.

Mustafa'yla aramızdaki bağ çok kuvvetliydi. Kimsenin kolay kolay ezip geçemeyeceği türdendi. Ona kızıyordum, sinirleniyordum hatta belki de söylediğim onca laf ve önüne geçemediğim inadımla ona zulmediyordum ama tüm bunların tek bir nedeni vardı. Hepsi sadece onun iyiliği içindi. Aybüke'ye karşı bir şeyler hissettiğini söyleyebilirdi ama o kızın kim olduğunu unutmamalıydı. Hayatımız dizilerdeki ya da filmlerdeki gibi yalnızca bir senaryodan ibaret değildi. Her ne olursa olsun Aybüke'nin öz kardeşiyle yattığı gerçeğini öylece bir kenara atamazdı.

Aybüke'ye gelince... Artık onu tanımakta gerçekten güçlük çekiyordum. Pazartesi olanlardan sonra Mustafa'nın aklıma kazıdığı

o kelimeleri düşünerek onu daha yakından incelemeye başladım. Gördüğüm manzara ise çok farklıydı. Daha önce o havalı kızı hiç böyle gördüğümü hatırlamıyordum. Okula başladığım ilk andan itibaren öfkeyle bana bakan, iğneleyici laflarıyla beni yerden yere vuran ve yeri geldiğinde hiç çekinmeden tehditlerini üzerime savuran kız artık yoktu. Sanki hiç var olmamış gibiydi. Nasıl olmuştu bilmiyorum ama kavga edip saçlarını yolmak istediğim kız son zamanlarda bana herkesten daha iyi davranır olmuştu.

Pekâlâ, itiraf etmem gerekirse Aybüke'nin son günlerdeki tavırları bana bile sempatik gelmeye başlamıştı. Yardım etme çabası, sürekli yanımda olmak istemesi ya da Demir'in yanında bana Batuhan gibi *yenge* diyerek seslenmesi hoşuma bile gitmişti. Her insanın illaki iyi ve kötü yanları vardı. Önemli olan o insanın içindeki iyiliği görebilmekti. Aybüke bana iyi tarafını yeni yeni gösteriyor olsa da; tüm bunları en yakın arkadaşımı kazanmak ve ona ulaşmak için yapıyorsa boşuna çabalıyordu. Hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecekti. Sevgisi saman alevinden ibaret olan biri Mustafa'yı hak etmiyordu. Aybüke'nin bilmediği ama benim bildiğim gerçekler bunun en büyük nedeniydi.

"Kızlar, gidip bakın şu çocuklara. Kaç saat oldu ama hâlâ gelmediler."

Aydan Hoca'nın Ceren'e ve bana seslenmesiyle birlikte günlerdir aklımdan çıkmayan sorunları bir kenara bırakarak esnettiğim sağ bacağımı demir çubuktan indirip doğrulmaya çalıştım. Keşke içimi kemiren tek şey Mustafa'nın yeni yeni filizlenen duyguları olsaydı ama ne yazık ki küçük dünyamda sorunlar bitmek bilmiyordu.

O gün Mustafa'nın yanından ayrılıp da Demir beni aldığında hiç beklemediğimiz bir telefon geldi. Aydan Hoca arayıp gösterinin erkene alındığının haberini verdi. Bu ani haber ikimizi de oldukça şaşırtırken, aynı zamanda da elimizin ayağımıza dolanmasına sebep oldu. Normal şartlarda okulun bittiği hafta sunacağımız olan dans gösterisi, kültür merkezindeki yaz sezonu planlarından dolayı bir hafta erkene alınmıştı.

Pazartesinden bu yana yaptığımız tek şey ise okuldan izin alarak gösteriye paldır küldür hazırlanmak olmuştu. Bir taraftan koşturuyor; diğer taraftan ise Demir'in hazırladığı koreografiye kusursuz bir şekilde uymaya çalışıyorduk. Neredeyse her şey olması

gerektiği gibiydi. Tüm hafta boyunca Demir'le birlikte okuldan erken çıkarak soluğu dans okulunda alıyorduk. Koreografiyi eksiz hâlde tamamlayabilmek için diğerleriyle canla başla çalışmıştık. Demir ve Eren'in liderliğinde her şey yolunda gitmiş ve haftanın sonunda nihayet tamamıyla hazır hâle gelmiştik. Dün ise gösteriyi sergileyeceğimiz Yalova Kültür Merkezi'ne gidip hem ışıklandırmaları kontrol etmiş hem de birkaç kez daha prova yapmıştık.

Demir ve Aydan Hoca'ya göre bu kısıtlı zaman diliminde her şey mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı ama benim için korku dolu anların yaşanmasına sadece tek bir gün kalmıştı. İlk defa sahneye çıkacağım için içimde hiç bitmeyen bir heyecan ve bir o kadar da endişe barındırıyordum. *Yarın tabanları yağlayıp kültür merkezinden kaçıp gitmesem iyidir. Malum böyle bir şeyi de ancak benim gibi korkak bir tavuk yapabilirdi.*

"Hadi kızlar!"

Aydan Hoca'nın bir kez daha seslenmesiyle Ceren'le göz göze gelmiş ve pişkin pişkin sırıtarak arkamı dönüp hızla büyük dans salonundan çıkmıştım. *Onu görmek için can atıyordum.* Demir ve Eren'in çalıştığı salona doğru tam gaz ilerlerken Ceren de peşimden geliyordu.

"Şuna da bak! Nasıl da koşuyor," diyerek arkamdan alayla söylendiğinde Ceren, koşuşturmayı bırakıp yanına gitmiş ve koluna girmiştim.

Bu kursa geldiğim ilk gün onunla bu kadar iyi anlaşacağımı asla düşünmemiştim. İlk izlenimim burnu havada bir kız olduğundan yanaydı. Fakat şimdi en sevdiğim arkadaşlarımdan biriydi. Ayrıca gösteriye hazırlanmamda en çok o yardımcı olmuştu, en çok onun emeği vardı üzerimde.

Geçen günlerde Demir'le dans okuluna ilk kez el ele girdiğimizde herkesten daha çok Ceren sevinmiş ve hatta bizim için göbek bile atmıştı. Demek istediğim, bunu gerçekten yapmıştı. Oryantal bir müzik açarak tüm marifetlerini ve kıvraklığını bizim sözde mürüvvetimiz için ortaya dökmüştü. Ayrıca Aydan Hoca ve diğerleri de birlikteliğimize en az Ceren kadar sevinip bizi tebrik etmişlerdi. Belki de Gökçe gerçekten haklıydı. *Bizimkisi yalnızca sürekli ertelenen bir aşktı ya da öyle bir şeydi, yani sanırım.*

Demirlerin çalıştığı salona geldiğimizde kapının aralık olduğunu gördüm. Ceren'in kolundan çıktım ve kapıya yaslanıp gizlice onları izleyerek anın tadını çıkardım. Demir'in hazırlamış olduğu koreografinin solo* kısımlarını çalışıyorlardı ve gerçeği söylemek gerekirse ikisi de birbirinden marifetliydi.

Bazı konularda Demir'le birbirimize çok benziyorduk. dans okuluna başladığımda nasıl ben Ceren'den pek haz etmemişsem o da Eren'i pek sevememişti. Sonuç olarak bu dans gösterisi sayesinde ben Ceren'le, o ise Eren'le çok iyi anlaşır olmuştu. Belki de ön yargılarımızı bazı zamanlarda gerçekten kenara atmamız gerekiyordu. Karşımızdaki insana yargısız infaz yapmamalı, tanımak için ona bir şans sunmalıydık. *Peki, neden bu şansı Aybüke'ye de veremiyordum?*

Eren ve Demir koreografiyi üstlendikleri için diğer erkeklerden ayrı, özel olarak çalışıyorlardı. Tüm hafta boyunca Eren hiç itiraz etmeden her an Demir'in yanında olmuş ve tüm gücüyle ona hiç çekinmeden yardım etmişti. Birlikten kuvvet doğar diye boşuna dememişlerdi. Demir ve ikisi gerçekten harika işler çıkarmışlardı. Özellikle de Eren sahneyi ışıklandırma konusunda beni bile şaşırtacak şeyler yapmıştı.

Arka fonda çalan şarkı bitmeye yakın Demir'in gözleri dev aynalardan benimkilerle buluştuğunda dans etmeyi anında bırakarak ayaklandı, Eren de onunla birlikte ayaklanıp dansını sonlandırdığında kapı eşiğinde dikilmek yerine Ceren'le birlikte öncesinde çocuklara ait olan dans salonuna girdik.

"Partnerimi alabilir miyim artık?" Alayla sorduğum soruya karşılık Eren, tüm içtenliğiyle sırıtıp başını *tamam* dercesine sallarken, Ceren ise omzuma hafifçe vurarak benimle yine dalga geçti.

"Kızım, ne partneri ya? Sevgilim diyeceksin şu çocuğa." Bir anlığına gözlerimi devirmek istesem de kendime hâkim olmayı başarabilmiştim.

Son zamanlarda bu *"sevgilim, aşkım"* muhabbeti çok sık dönüyordu ve bu durum beni biraz da olsa geriyordu. Böylesine cıvık kelimelerden pek hazzetmediğimden söylemek de içimden

* *Dansta tek başına hareketlerini sergileme anlamına gelir.*

gelmiyordu açıkçası. Demir'in de pek bir şikâyeti yoktu zaten. İkimiz de olduğumuz gibiydik.

Ceren, "Çok utangaç bu kız, Demir. Çok işin var senin bununla," diyerek alay etmeye devam ederken Demir de istifini hiç bozmadan yanıma yaklaştı. Belimden tutarak beni kendine çektiğinde, terli bedenine aldırmadan saçlarımın arasına küçük bir buse kondurdu.

"Sorun değil. Uğraşırız o zaman onunla," diyerek Ceren'e ayak uydururken doğrudan gözlerimin içine bakıp konuşmuştu. *Kedi Yavrusu yer ve mekân ayırt etmeksizin kaldığı yerden devam ediyordu utandırma seanslarına.*

"Özledin mi beni?" Biraz daha yanıma sokularak kulağıma fısıldadığında sanki küçük salonu bir alev topu sarmış gibi vücudumu derin bir sıcaklık kapladı. Haftanın her günü, her saati dip dibe olsak da ondan ayrıldığım birkaç dakikada hemen özlüyordum varlığını ve bana hissettirdiklerini. Sanırım onca zaman boyunca birbirimizden uzak durmanın acısını ancak bu şekilde çıkarabiliyorduk.

"Hiç de özlemedim," diyerek yalandan mırıldanırken kaşlarını bana pek de inanmadığını belirtircesine havaya kaldırdı. Bakışları ise bunun intikamını bir şekilde benden alacağını söylüyordu.

"Aydan Hoca kızmadan biz gidelim, Ceren."

Eren, boynuna geçirmiş olduğu havluyla yerdeki spor çantasını sırtına alarak salondan çıkmak için harekete geçerken Ceren yerinden kımıldamadan öylece bizi izliyordu.

"Bir beş dakika kalsaydık kuzen," derken hiç Eren'e bakmamış, Demir ve beni keyifle süzmeye devam etmişti.

Demir'le biraz yalnız kalmak için Ceren'e artık gitmesi adına kaşlarımla kapıyı işaret ettiğimde bile sadece omuz silkerek karşılık vermişti. Dayanamayıp Demir'i kolundan hafifçe dürttüğümde, birkaç dakika da olsa onunla yalnız kalmak istediğimi anlamış olacaktı ki yüzüne yerleştirdiği çarpık gülümsemeyle gözlerimin derinliklerine bakıp ardından da Eren'e Ceren'i göstererek küçük bir bakış attı. Ve böylelikle nefesini dışarı bırakarak yanımıza gelen Eren, Ceren'i salondan çıkarmak için kolundan tutup sürüklemeye başladı.

"Kızım, çifte kumruları bir yalnız bırak. Hadi," diye söylenirken Ceren'i kapıdan çıkarabilmek için âdeta küçük bir savaş veriyordu. Ceren ise yalnızca Ceren'liğini yapıp inat ediyordu.

"Bana bakın, yaramazlık yapmak yok."

Kapıdan çıkmadan önce iki parmağını hem kendi gözlerine hem de bize doğrultarak tehditlerini savururken kendimi tutmak yerine kahkahamı serbest bıraktım. Küçük dans salonunun kapısı gürültüyle kapanıp da sonunda Demir'le yalnız kaldığımızda aklarım hiç beklemediğim bir anda yerden kesildi.

"Demek özlemedin beni?" Demir belimden tutarak beni kendine doğru öyle hızlı bir şekilde çekip kucağına almıştı ki ona karşı koyacak zaman bulamamıştım.

"Ya manyak mısın? İndir beni!" Sızlanmalarıma ya da haykırışlarıma rağmen indirmedi elbette. Aksine bacaklarımdan da tutarak sanki çok hafif bir şeymişim gibi bu kez de kendi çevresinde döndürmeye başladı.

"Ya indirsene, Demir! Bak, bir yerini inciteceksin," diyerek son kozumu oynadığımda en azından döndürmek yerine durmayı tercih etmişti.

"Özledin mi beni?" Naif bakışlarını gözlerimin içine yöneltirken, kucağında olmayı fırsat bilip terine aldırmadan yanağını öptüm.

"Özledim tabii. Seninle çalışmayı her şeyden daha çok seviyorum." İtirafıma karşılık gözlerinin içi daha da parıldarken, yanağında beliren çizgilerle bana âdeta görsel bir şölen sundu. Dayanamayıp bir kez daha öptüm kırışan yanaklarını.

"Vallahi mi?"

"Vallahi!"

Hararetle onu cevaplarken son zamanlarda hiç mutlu olmadığım kadar mutlu olduğumu fark ettim. Onun yanındayken o kadar farklıydım ki kışın tüm o çamurunu, kasvetini yaşayan kalbim; sonunda bahara, yeni filizlenen çiçeklere kucak açmıştı. Bazı zamanlar onun bu pervasız, çocuk ruhuna ayak uyduramayacağımı düşünsem de Demir'in tek bir bakışı kendimi güvende hissetmeme neden oluyordu. Bana olan hislerini bir an olsun söylemekten çekinmiyor, benim aksime bundan hiç utanmıyordu. Anı yaşamaktan büyük zevk alıyordu.

"Hazır sen böyle kucağımdayken şu yapmak istediğimiz hareketi tekrar deneyelim. Belki bu kez başarabiliriz." *Masum, çocuksu ruhunun yanına lütfen bir de inatçıyı ekleyelim, çünkü kafasına koyduğu bir şeyi yapmakta çok ısrarcı olabiliyor.*

Dans gösterisinde Demir'in partneri olacağımı tam anlamıyla kafama kazıdığımdan bu yana beyimizin gösteride özellikle yapmak istediği, kimselerin, hatta Aydan Hoca'nın bile bilmediği sürpriz bir hareketi vardı. Bu hareketin epey zor olduğunun ikimiz de farkındaydık ama Demir'deki inat tüm zorluğa kafa tutan türdendi. Sırf ona bir şey olmasın, canı yanmasın diye vazgeçirmek için çabaladıysam da Nuh demiş peygamber dememişti. *Beni tepesine alıp çevirmeye pek bir meraklı görünüyordu.* Tüm çabalarımıza ve hatta benim birkaç kilo vermeme rağmen ne yazık ki istediğimiz gibi gitmemişti bazı şeyler. Zamanımız zaten kısıtlıyken bir de bu çok zor olan figürü çalışmak bizi epey yormuştu.

"Demir, kaç defa denedik, olmadı. Zorlamayalım artık," diyerek bir yandan kestirip atmaya çalışırken diğer yandan da Demir'in kucağından inmek için harekete geçmiştim. Fakat amacımı anlamış olacaktı ki beni daha da sıkı tutmuştu.

"Sen de biraz olsun benim gibi inanmayı tercih etseydin, başarabilirdik aslında. Çok havalı olacak, Nisa." Mızmızlanmaları ve masum bakışlarıyla beni etkisiz hâle getiremezdi. Kararımdan emindim.

"Başaramayız, hadi, indir beni."

Son gücümle omuzlarından iterek kucağından inmek için tekrar harekete geçtiğim sırada kollarını hiç gevşetmeyip tutuşunu daha da sertleştirerek beni kendi çevresinde hızlı bir şekilde döndürmeye başladı. Çığlıklarım havada uçuşurken öyle hızlı dönüyordu ki, bir an ayağı sendelediğinde doğrudan ikimiz de yeri boyladık. Onun üstüne doğru düştüğümde canının yanıp yanmadığını merak ettim ama bizim Kedi Yavrusu şevkle öyle bir kahkaha attı ki hiçbir şeyinin olmadığından emin oldum. Düştüğümüz duruma karşılık ona eşlik edip ben de kahkaha attığımda yere uzanıp tavanı izlemeye başladık. Elimi tutup uzandığı yerde hafif bir şekilde doğrularak diğer elinin tersiyle yanağımı okşadığında nefesimi tutmak zorunda kaldım. Yakınlığı artık çok daha tehlikeli olabiliyordu.

"Sırf havalı bir hareket yapacaksın diye canını tehlikeye atamazsın beyefendi. Buna izin vermem." Dudaklarımdan dökülenlere çocuksu bakışlarıyla karşılık verirken başını bana doğru iyice eğdi.

"Sen beni mi düşünüyorsun bakalım?" Burnumu iki parmağının ucuyla sıktıktan sonra yanağıma da hızlı bir öpücük bırakıp sonrasında aynı noktayı geçen seferki gibi ısırmıştı.

Son birkaç gündür bunu çok sık yapıyordu. Yanaklarımı ne zaman öpeceğini düşünsem beni şaşırtarak ısırmayı tercih ediyordu. Sanırım Demir de şu ısırarak sevmeyi kendine huy edinenlerdendi. Demir'in dudakları yanaklarımda gezinirken küçük salonda kimselerin olmaması beni biraz tedirgin etmişti. Onunla baş başa olmak güzeldi evet ama bir o kadar da tehlikeliydi. Birilerine yakalanabilirdik.

"Çocuklar gelmeyecekler mi artık?"

"Onların dersi dün bitti. Biliyorsun, yarınki gösteride bizden önce onlar çıkacaklar."

Bu doğruydu. Gösteri öncesinde küçük meleklerin performansını izleyecektik. Demir günlerdir yalnızca koreografiyle uğraşmıyor, aynı zamanda onları da hazırlıyordu. Dün ise son provalarını yapmışlardı ama içlerinden biri her zaman olduğu gibi bana öldürücü bakışlarını atmaktan çekinmemişti.

"Sedef ne üzülmüştür ama. *Demiy neden bu kız geldi? O gitsin. Ben seninle dans edeceğim.*" Dudaklarımı iyice büzerek Demir'in eğittiği çocuklardan birini taklit ettiğimde kahkahası bir kez daha küçük salonu doldurdu.

Bu kursa geldiğim ilk günden itibaren Demir'in hazırladığı çocuklardan biri olan Sedef hiçbir zaman benden hoşlanmamıştı. Demir'i öyle çok seviyor, öyle çok sahipleniyordu ki diğer arkadaşlarıyla bile paylaşmak istemiyordu. Hatta son günlerde sürekli Demir'in yanında olmamdan dolayı bana hep gözlerini kısarak nefretle bakmıştı. Aslında bir çocuğun nefretini kazanmak pek hoşuma gitmemişti ama Sedef'e de hak vermemek imkânsızdı. Demir, çocukların bile paylaşamayacağı harika bir insandı.

"Sedef, Demiy'ini çoktan kaptırdı," diyerek tutkuyla fısıldadığında gözlerimi kırpıştırarak izledim güzel yüzünü.

"Artık çocuklar gelmeyecekler mi peki?"

"Yazdan sonra tekrar başlayacaklar." Verdiği cevaba karşılık içimde bir burukluk oluşurken onları bir daha görmeyecek olmak beni gerçekten üzmüştü. Henüz kimseye söylememiştim ama bazı konularda kendimi kısıtlamam gerekiyordu artık.

"Gerçekten şu an çocukları mı konuşacağız?" Demir bir kaşını kaldırarak üzerime doğru iyice eğilirken dudaklarımı dişleyerek sıyırttım. Baş başa kalmak isteyen bendim ama konuyu sürekli değiştirerek onu delirten kişi de yine bendim.

"Çocuklar önemli." Gözlerimi kısarak ciddiyetle mırıldandığımda üzerime doğru biraz daha eğildi.

"Eh, yapalım o zaman bir tane." Kulağıma fısıldadığı edepsiz sözler karşısında omzuna oldukça sert bir şekilde vurup onu üzerimden itmeye çalıştım.

"Çüş! Öküz! Ettiği laflara bak ya! Hemen de cıvıyorsun. Kalk üstümden." Bir yandan laflarımı tek tek yüzüne doğru yalandan da olsa haykırırken; diğer yandan da onu ittirmeye devam ediyordum. Verdiği tepki ise sadece yanaklarımı sıkmak olmuştu.

"Delirme hemen. Şaka yaptım," dediğinde bileklerimi aniden kavrayarak beni soğuk zemine iyice bastırdı. Yerdeki fayansın soğukluğu bedenime işlemiyordu sanki. Kendimi etrafta coşkuyla dans eden ateşböcekleri gibi hissediyordum. Bileklerimden birini bırakıp yandan iki kulak şeklinde topladığım saçlarımın uçlarındaki lastik tokaları hızla çıkardı.

"Toplama diyorum şu saçlarını." Sesi oldukça ciddiydi. Saçlarımı toplamamı gerçekten sevmiyor ve bunu her defasında dile etiriyordu. Hatta sadece dile getirmekle kalmıyor toplamış olduğum saçlarımı çözmeyi de ihmal etmiyordu.

"Tamam," diyerek suç işlemiş küçük bir çocuk edasıyla başımı salladığımda dudaklarını ıslatarak yüzüme doğru hafifçe eğildi. Daha fazla kendimi tutmak yerine, biraz sonra yaşayacağımız dakikaların tadını çıkarmak istercesine ben de gözlerimi kapattığım sırada küçük dans salonunun kapısı ardına kadar açıldı.

"Gençler! Aydan Hoca çağırıyor!" Ceren'in ortalığı ayağa kaldıran bağırışı dans okulunun her yerinde yankılanırken gözlerimi devirmeden edemedim. Daha öpücüğümü bile alamamıştım. Ceren,

Ceren'liğini yapıp ortadan kayboldüktan sonra Demir de ellerimden tutarak hızla beni yerden kaldırdı.

"Başka sefere artık," diye söylenirken daha çok benimle eğlenir gibi bir hâli vardı. Elimi tutarak, "Hadi, son provalar kaçmaz," dediğinde ise çoktan küçük salondan çıkmış, herkesin bulunduğu büyük salona doğru yol almıştık.

Büyük salona ulaştığımızda herkes yerlerini almış bir hâlde bizi bekliyordu. Geldiğimizi gören Aydan Hoca bize dik dik bakmaya başladığında gözlerimi utanarak kaçırmak zorunda kaldım. *Sanırım biraz geç kalmıştık.*

"Sonunda kumrularımız da teşrif ettiler," diye mırıldandığında bakışlarındaki sertliğin sahteliği gözlerinden okunuyordu.

Eren, "Hocam, demeyin öyle. Zaten zor buldular birbirlerini," diyerek söylendiğinde, ona bakıp dil çıkardım. En az kuzeni Ceren kadar o da bizim durumumuzla dalga geçmekten geri kalmıyordu.

"Her neyse, konumuza gelelim. Sizler için hem iyi hem de kötü haberim var. Önce hangisini almak istersiniz?"

Aydan Hoca'nın sorduğu soruyla birlikte gözlerimi hızla Demir'e çevirdiğimde omuz silkmiş ve bir şey bilmediğini ifade etmişti. Salonda küçük bir uğultu koptuktan sonra çoğunluk kötü haberi duymak istediğini dile getirdi. Aydan Hoca'nın yüzü aldığı cevap karşısında bir hayli düşerken derin bir nefes alıp verdi. Sonrasında ise ellerini beline yerleştirerek dudaklarını araladı.

"Maalesef gösteriyi bu yıl İstanbul'da sergileyemeyeceğiz. Bu sabah aldığım bir haber sonucunda gösteriyi gerçekleştirmek istediğimiz mekânın yaz sonuna kadar düğün organizasyonları için kiralandığını öğrendim."

Duydukları kötü haber sonrasında salondaki herkes söylenmeye başladığında, ben sessizliğimi korumayı tercih ettim. İçimde fırtınalar kopuyor olabilirdi ama dışarıya yansıyan sadece ılık bir esintiydi. Duygularımı gizlemeyi iyi bilirdim.

Çocukluğumdan bu yana en büyük hayallerimden biriydi İstanbul'a gidip her bir tarafı tarih kokan şehri keşfetmek. Hatta çocukluğumda yetimhanenin çatısına çıkar denizin ötesinden başka bir şey görünmeyen uzaklardaki o manzaraya bakıp yalnızca İstanbul'u görmeye çalışırdım. Hayallerimde yaşatırdım o

muhteşem şehri. Hayallerimde kavuşurdum Galata'nın tepesine. Gerçi İzmit ve İstanbul arasında pek bir mesafe yoktu ama yine de hayal gibi geliyordu işte her şey.

Haftalar öncesinde Aydan Hoca bize gösteriyi İstanbul'da sergileyeceğimizi söylediğinde içimde umut kırıntıları dans eder olmuştu. Heyecanlıydım, coşkuluydum. Çocukluğumdan beri hayalini kurduğum şehre sonunda kavuşacaktım. Hatta birkaç gün öncesine kadar Demir'le planlar bile yapmıştık. Gösteriden birkaç gün önce gidecektik. Sonra el ele tutuşup ilk önce Galata'ya çıkacak, ardından da Anadolu Yakası'na geçip Kız Kulesi'nde enfes bir akşam yemeği yiyecektik. Demek ki hayallerin içinde çok yüzüp derinlere inmemek gerekiyormuş. Aksi takdirde ayağımız yere değmeden içimizde büyüttüğümüz o hayallerin derinliğinde boğuluyorduk. Umut ettiğimiz şeyler ne kadar büyükse, hayal kırıklıklarımız da onun iki misliydi.

Tüm hevesimin kursağımda kaldığını ve yaptığımız onca güzel planın bir anda yerle bir oluşunu benim gibi Demir de fark etmiş olacaktı ki kollarımdan tutarak beni kendine çekti. Destek olmak ister gibi bir hâli vardı ama boşunaydı.

"Hocam, başka bir mekân ayarlayamaz mıyız? Kuzenlerimle falan irtibata geçebilirim." Ses tonundaki umudu yakaladığımda yüzüme bir tebessüm yayıldı. Her zaman olduğu gibi yine benim için bir şeyler yapmaya çalışıyordu.

"Elbette yapabiliriz oğlum ama şu saatten sonra bir mekân bu- ayarlamak çok zor. Ayrıca hepinizin de tatil planları var. Yani günüm ama biraz imkânsız gibi görünüyor. Artık seneye gerekleştiririz."

Aydan Hoca'nın sözlerini işittikten sonra Demir'in elini tutarak üstelememesini istedim. Bu saatten sonra gerçekten de yapacak pek bir şey yoktu. *Seneye bu isteğini geri çevirmeyeceğini söylüyordu Aydan Hoca ama gelecek yıl benim bu okulda olmayacağımdan habersizdi.*

Aydan Hoca morallerin aniden yerle bir olduğunu anlamış olacaktı ki ellerini çırparak olduğu yerde topuklarını birkaç kez sertçe yere vurdu.

"Hadi ama çocuklar! Asmayın suratlarınızı. İstanbul'a gidemiyor olabiliriz ama son provadan sonra sizleri harika bir yere götüreceğim."

Bir anda fısıldaşmalar çoğalıp yüzlerdeki hüzünlü ifadenin yerini merak aldığında Aydan Hoca keyiflenerek sırıtmaya başladı. Parmaklarını şaklatarak, "Ama önce son prova. Hadi bakalım, geçin yerlerinize," diye devam ettiğinde üzerimdeki kırgınlığı bir kenara bırakıp omuzlarımı düşürerek yerime geçtim ve müziğin açılmasını bekledim.

13. BÖLÜM

Aydan Hoca'nın bizlere *iyi haber* diye bahsettiği durum aslında hazırlamış olduğu küçük bir sürprizden ibaretti. Bu sabah aldığı kötü haber sonrasında morallerimizin iyice dağılacağını tahmin ederek enfes havayı fırsata çevirerek küçük bir tekne kiralayıp bizleri tura çıkarmıştı. Hatta sadece tekne kiralamakla kalmamış bizim için harika atıştırmalıklar ve güzel bir müzik listesi de hazırlatmıştı.

Son provaların ardından üstümüzü değiştirip de sahilde soluğu aldığımızda asılan yüzümüzün yerini keyifli gülüşler almıştı. Aydan Hoca'nın yapmış olduğu bu jest hem herkesi şaşırtmış hem de bayağı eğlendirmişti. Ne kadar zamandır buradaydık, saate pek bakmadığım için bilmiyordum ama benim içimde yaşadığım burukluğa rağmen herkes hâlinden gayet memnundu. Dans ediyorlar, yarınki gösteri hakkında sohbet ediyorlar ve delicesine kahkaha atıyorlardı. Herkes o kadar mutluydu ki kimsenin yüzündeki gülücüğe limon sıkıp her şeyi batırmak istemedim.

Demir ve Eren eğlencenin dibine vurup gaza gelerek tişörtlerini çıkarıp denize atladıklarında, ben de Demir'in yokluğunu fırsat bilerek aralarından sıyrılıp teknenin diğer ucuna doğru ilerledim. Başlarda Ceren beni yalnız bırakmak istemediyse de ona biraz nefes almaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Üstelemeyip peşime düşmediğinde rahat bir nefes alıp omuzlarımı düşürerek ilerlemeye devam ettim.

Provalardan sonra üstüme geçirdiğim kalın askıları olan kırmızı renkli, çiçekli, kısa elbisemin eteklerini düzelterek ayaklarımı denize bıraktım.

Bugün Aydan Hoca'nın heyecanına, coşkusuna ve tatlı telaşına şahit olurken, bana Sevda Hanım'ı hatırlattığını fark ettim.

Son zamanlarda çok sık geliyordu aklıma. Hem yetimhaneyi hem de birlikte olduğum onca güzel anıyı çok özlemiştim. Özellikle de Senem'le yaşadığımız son olaylardan sonra yetimhanenin değerini daha iyi anlamıştım. Hatta en yakın zamanda ziyaret etmeyi bile planlıyordum.

Aklım sorunlarla ve hayatımın bundan sonrasında neler olacağını düşünmekle o kadar doluydu ki bir an olsun boş kalmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu sanki. Bir yandan dans gösterisinin getirdiği büyük heyecan, diğer yandan Mustafa, sonra Senem ve en önemlisi ise omuzlarıma ansızın yüklenen Demir'den sakladığım o büyük sır... Boğazımdaki düğüm her geçen gün biraz daha büyürken, bedenim de aynen bu dingin deniz gibiydi. Dışarıdan çok durgun görünüyordum ama derinlerde bir yerlerde içimdeki kasırgalar gün geçtikçe daha da hiddetleniyordu. Mıknatıs gibiydim sanki. Mutluluğu doyasıya yaşamak isterken sürekli aksini üzerime çekiyordum.

Dans gösterisini bir şekilde atlatacaktım, atlatmak zorundaydım. Peki ya diğerlerini? Diğer sorunlarımı bu kadar kolay çözebilecek miydim?

Senem'le dostluğumuz büyük bir sekteye uğramıştı. Bu hayata atıldığımız andan itibaren birbirimizden sakladıklarımız dostluğumuzu sadece zedelememiş, aynı zamanda aramızdaki güveni de yerle bir etmişti. Bana tüm olanları anlattıktan sonra her şeyi daha da derinden düşünmek için kendime defalarca zamanlar oluşturdum ve korkaklık edip hiçbir şeyi dile vuramayarak asıl hatayı benim yaptığımın bir kez daha farkına vardım. Senem sadece beklentileriyle zamanını tüketmişti.

Tüm hafta boyunca kendisine itham edilecek kötü sözleri düşünüp, belki biraz da korkusundan okula gelmemeyi tercih etmişti. Fakat bu sabah cesaretini toplayarak ilk adımı attığında karşılaştığı manzara pek de farklı olmamıştı. Aksine korktuğu başına gelmişti. İğneleyici sözler ve iğrenç bakışların odağı olmuştu. Tüm bunların üstüne bir de Aybüke'nin onunla dalga geçmesi eklenince ağlayarak kaçmış, soluğu kızlar tuvaletinde almıştı. Her ne kadar peşinden gitmek istediysem de Bahar ve Gökçe beni engelleyerek ona zaman tanımam gerektiğini dile getirmişlerdi ve ben de bunun doğruluğundan şüphe duyarak öyle yapmayı tercih etmiştim.

Senem'in gün içerisinde yaptığı tek şey herkesten kaçmak olmamıştı elbette. Onu farklı zaman dilimlerinde hem Demir hem de Oğuz'la konuşurken yakalamıştım. Demir'le ne konuştuğunu bir şekilde öğrenirdim ama Oğuz'la arasında artık bir şeyler geçmesini, konuşmasını bile uygun görmüyordum. Aralarında yaşananlara rağmen Senem ondan uzak durmalıydı. Oğuz kötü bir kurtumdu ve ekildiği her yere zarardan başka bir şey vermiyordu.

Sırf aklını dağıtması için okul çıkışında Senem'in de bizimle birlikte dans okuluna gelmesini istemiştim ama işleri olduğunu belirterek benimle gelmeyeceğini söylemişti. Bana kalırsa Demir'den ve onun soğuk bakışlarından da çekiniyordu.

Son günlerde Senem çok içine kapanıyor ve odasından neredeyse hiç çıkmıyordu. Gittiği psikolog henüz ne tür bir rahatsızlığı olduğunu çözememiş ama ona belirli tavsiyelerde bulunmuştu. Esma Teyze de Senem de benden bunu gizliyorlardı ama ben sadece Senem için en iyisini diliyordum. Aslında bir tarafım Senem'i kimin ayağa kaldıracağının gayet bilincindeydi ama o kişi ısrarla benden, bizden kaçmayı yeğliyordu.

Sevdiği birini kaybetmenin ne demek olduğunu insan hemen anlayabiliyordu. Yüzünde hep bir hüzün, soğukluk barındırıyordu. Ne yaşarsa yaşasın sanki o kişi hiç geri gelmeyecek gibi davranıyordu. Sanki bir tarafı hep eksik gibiydi. Pazartesinden bu yana hissettiklerim aynen böyleydi. Mustafa'yı kaybetmeyi aklımın ucuna bile getirmezken şimdi bunun korkusuyla yaşıyordum. Aybüke'ye olan hislerinin geçici mi yoksa kalıcı mı olduğunu da bilmiyordum ama hayallerimde yaşattığım, Senem'e olan o masum aşkı bana hep çocukluğumu hatırlatacaktı. Şimdi o uydurduğum aşkın bittiğini düşünmek bana sadece çocukluğumun koca bir yalandan ibaret olduğunu hissettiriyordu.

"Kaçmışız yine."

Duyduğum kadife sesin etkisiyle irkilirken bakışlarımı diktiğim sahilden çekerek teknenin kıçına tutunmaya çalışan Demir'e çevirdim. *Hangi ara yokluğumu fark etmişti de yüzerek yanıma gelmişti, bilmiyordum.*

"Ayakların yere değiyor mu bari?" diyerek alayla mırıldanırken ellerimle ıslak yüzüne su sıçrattım. Sırıtarak başını sağa sola sallayıp ardından da teknenin kenarlarına tutunarak bedenini hızla yukarı

çekti. Saçlarının ıslaklığını yüzüme doğru savururken, yanıma oturup karamel gözlerindeki derinlikle beni merakla süzmeye başladı.

"Neden buradasın güzelim? Herkes diğer tarafta eğleniyor," dediğinde omuzlarımı silkerek gözlerimi kaçırdım ama ıslak ellerinden biriyle çenemi tutup beni kendine bakmaya zorladığında ondan kolay kolay kaçamayacağımı anladım.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

Karamel gözlerindeki masum çocuğa baktığımda kalbime giren hançer, sızısını bir kez daha acımasızca hissettirdi. *Daha ne kadar sürecekti bu acı?* Bilmiyordum. Bilmesi gereken gerçeği ondan sakladığım her saniye kendimi dipsiz bir kuyuda mahsur kalmış zavallı biri gibi hissediyordum. Hayatım yalnızca sırlardan, sorunlardan ve kırgınlıklardan ibaretti sanki. Mustafa omuzlarıma küçük çakıl taşlarından oluşan koca bir kayalık bırakmıştı habersizce. Taşıyabilmem için çok güçlü olmam gerekiyordu ama ne yazık ki bende o gücün zerresi yoktu.

"Mustafa'yla olanlara mı canın sıkkın hâlâ?"

Demir'in gözünden hiçbir şey kaçmazken denizin ortasında durmuş olan tekne yeniden hareket etmeye başladı. Sessizliği sürdüreceğimi anlamış olacaktı ki, "Tüm hafta boyunca bana konusunu açtırmadın ama canını sıktığının gayet farkındayım. O gün seni aldığımda da moralin bayağı bozuktu," diye devam etti.

Teknenin dönüşüyle yeniden kıyıya doğru gittiğimizi fark ettiğimde Demir'in gözlerinin içine daha derin baktım. *Evet*, demek istedim. *Evet, ağabeyin söyledikleriyle bir hayli canımı sıktı.* Fakat ağzımı açıp da tek bir kelime edemedim çünkü gözlerinin içine her baktığımda, onunla Mustafa hakkında her konuştuğumda yüreğim sıkışıyordu. Suçluluk duygusu yine tüm kalbimi tutsak ediyordu. Canım yanıyordu. Çabucak toparlanamıyordum. Oysa tüm bu gerçekleri bilmemeyi dilerdim. Bilmediğim şeyler en azından canımı yakmıyor, mutluluğuma engel olmuyordu ama biz insanoğlu canımızı yakacağını bile bile gerçekleri duymak konusunda ısrarcıydık.

"Sadece dostumu tanımakta güçlük çekiyorum," diyerek kestirip attığımda üstelemesini istemedim.

Demir'in Mustafa konusunda farklı bir tutumu vardı. O gün beni Mustafa'yla yalnız bırakmak istemediğinde anlamıştım duygularını.

Oğuz'a karşı hissettiklerini Mustafa'ya beslemekten çekiniyordu ama bildiklerimi bilseydi tepkisi ne olurdu, çok merak ediyordum. Mustafa'yla birbirlerine çok benzeyip zıt kutuplar gibi görünüyor olabilirlerdi ama bu konuda büyük bir söz vermişken onunla Mustafa hakkında konuşmayı gerçekten istemiyordum.

"İstanbul meselesine de canın sıkıldı tabii. O kadar plan yapmıştık," dediğinde Mustafa hakkında üstelemediği için ona minnettardım. Hislerimi hemen fark edebiliyordu ve bu biraz korkutucuydu.

İstanbul meselesi diğer sorunlarımın arasında devenin yanında pire gibi kalsa da canımı gerçekten çok sıkmıştı. İstanbul'a gidecek olmanın hayali bile bir başka güzeldi ama şimdi o hayallere de veda etmiştim.

"Biraz," diye itiraf ettiğimde Demir'in yüzündeki tebessüme kapılıp hülyalara daldım.

"Çocukluğumdan beri hep hayalimdi İstanbul'a gidip gezmek. Bazen yetimhanenin çatısına çıkar, o koca terastan boğazı görür müyüm diye merakla bakınırdım. Sana daha öncesinde hiç söylemedim tabii. Yetimhane İzmit'in diğer ucundaydı resmen ama yine de görmek isterdim işte. Oralarda bir yerde İstanbul'un olduğunu bilirdim çünkü. Mustafa da ben böyle yapınca hep dalga geçerdi."

Anılarımı yâd etmenin verdiği hazla suratımı alayla buruştururken, ıslak yüzünü yanağıma doğru yaklaştırmış ve küçük bir öpüş bırakmıştı. Gerçekten bazı şeyleri çok özlediğimin şimdi daha iyi farkına varıyordum. *Bir şeylerin değerini anlamak için onları kaybetmek zorunda olmamız ne kadar acınası bir durumdu.*

"Sıkma o güzel canını. Ben götürürüm seni." İşittiklerim karşısında gözlerim iyice açılırken Demir'in epey ciddi olduğunu ses tonundan ve derin bakışlarından anladım.

"Sahi mi? Yapar mısın bunu gerçekten?" Heyecanla mırıldanırken aslında çok öncesinde İstanbul'a gittiğini hatırladım. Benim yüzümden çekip gitmişti ama gitmişti işte bir şekilde ve şimdi karşımda hayallerini kurduğum o şehre beni götürmekten bahsediyordu.

"Elbette yaparım. İstanbul'da akrabalarım ve çok sevdiğim bir kuzenim var." Bana doğru iyice döndükten sonra yüzümü avuçlayarak yanaklarımı ıslak parmak boğumlarıyla okşadı.

"Ayrıca şu yanakların gülünce tombullaşması için her şeyi yaparım ben poğaça surat."

İçimi eriten sözleriyle yüzüme tatlı bir sıcaklık yayılırken hâlâ tenimde olan ellerini tuttuğumda sırıtışım daha da genişledi. *Poğaça suratın gizemi de böylece sonunda çözülmüş oldu.* Yüz hatlarım yuvarlak olduğu için güldüğüm zaman yanaklarımda belirgin bir tombulluk oluşuyordu. Hatta bazen kilo alıp verdiğim bile yanaklarımdan belli oluyordu. Demir de buna dayanarak bana *poğaça surat* diyor olmalıydı.

"Böyle şirinliklere gelemem yalnız ben," diye söylenirken bu kez de uzanıp yanaklarımı ısırdı ama aklıma gelen şeyle kendimi aniden geri çekerek ciddiyetle Demir'in yüzüne baktım.

"Bugün ne konuştunuz Senem'le okulda?" Çenemi bu konuda asla tutamayacağımı bildiğim için pat diye doğrudan konuya girdim. Ellerini yüzümden çekerek sinsice sırıtmaya başladı.

"Her şeyi de bilme." *Ne demek her şeyi de bilme? Elbette her şeyi bilecektim.* Eğer onun kız arkadaşıysam bana söylemek zorundaydı. Aralarında nasıl bir konuşmanın geçtiğini bilmek istiyordum.

"Demir, ne konuştunuz, diye sordum." Kaşlarımı havaya kaldırarak direttiğimde bile suratındaki kurnaz ifade değişmedi. Hâlâ sırıtarak beni daha da sinirlendiriyordu.

"Kıskandığın zaman ne kadar çekici olduğunun farkında mısın acaba?" Benimle hiç de hoş olmayacak bir şekilde alay ediyordu ve bu gerçekten sinirlerimi zıplatıyordu. Çıplak omuzlarından iterek neredeyse denize düşmesine sebep olacakken son anda kurtulduğunda kollarımı birbirine kenetleyerek başımı dik tuttum.

"Ben mi kıskancım? Hiç de değilim bir kere."

Pekâlâ, kabul ediyordum. Aslında çok kıskanç biriydim ama bunun konumuzla bir alakası yoktu. Ben sadece aralarında ne geçtiğini merak ediyordum. Yani sadece basit bir merak dürtüsüydü, o kadar. Ya da kendimi kandırıyordum. Demir haklıydı. Bu sabah onları yan yana gördüğümde daha öncesinde biriktirdiğim onca his yeniden canlanmıştı ve gerçekten tıpkı birkaç hafta önce olduğu gibi yine çok kıskanmıştım. Demir'in Senem'i, Senem'in de Demir'i sevmediğinin bilincindeydim artık ama bir anlığına onları yan yana görmek beni çıldırtmıştı.

"İnkâr ettiğin zaman da bir o kadar şirine," diyerek alayla söylendiğinde gözlerimi devirerek kaşlarımı çattım.

"Çok komik gerçekten." Oldukça sert bir sesle konuşurken Demir'in böyle şakalardan hoşlanmadığımı fark etmesini istedim.

"Ne olduğunu söyleyecek misin?" Son bir kez şansımı deneyerek direttiğimde oturduğumuz yerde teknenin gövdesine doğru uzandı. Ellerini başının altına alıp gözlerini kapatarak parlayan güneşin tadını çıkarmaya başladı.

"Akşam yemeğinden sonra sizi bir yere götüreceğim. O zaman ne olduğunu sana Senem kendisi söyler." Sonunda ağzından bir şeyler koparabildiğimde gevşeyerek omuzlarımı düşürdüm. *Acaba bizi nereye götürecekti?*

"Nereye gideceğiz?"

"O da sürpriz olsun."

Tuttuğum nefesi büyük bir "Of!" diyerek dışarı püskürttüğümde Demir de bu soru-cevap faslından bunaldığımı sonunda anlamış olacaktı ki göz kapaklarını aralayarak hızla uzandığı yerde doğrulup oturdu.

"Bak, Senem'e karşı hiç iyi şeyler hissetmiyorum ve hatta ona güvenmiyorum bile ama sanırım yaptığı hataların farkında. Bazı şeyleri de gerçekten düzeltmek istiyor gibi. Bu yüzden benden yardım istedi, ben de kabul ettim. Gerisi ona kalmış artık."

Senem'in ne için Demir'den yardım istediğine pek anlam veremesem de daha fazla irdelemek yerine sineye çekecektim. Demir'i sorularımla hepten bunaltmak istemiyordum.

"Peki, öyle olsun bakalım."

Demir, oturduğu yerde yanıma sokularak uçuşan saçlarımla oynamaya başladığında dudaklarının kenarı kıvrıldı. Bana yine kurnaz bir gülümseme bahşetmişti. Göz bebekleri benimkilere hapsolurken yüzündeki sırıtışı genişleterek bana doğru yaklaştı.

"Ne sırıtıyorsun sen?" diye sorduğumda dudaklarını ısırarak göz kırptı.

"Hiç. Aklıma bir şey geldi sadece."

"Ne geldi?" Merakım benliğimi esir alırken, Demir aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak berrak nefesini yüzüme doğru üfleyip ensemdeki saçları karıştırmaya başladı bu kez.

"Beni ilk öptüğün zaman bunun teşekkür amaçlı olduğunu söylemiştin. Doğru muydu?" Bir anda aklına bunun gelmesinin verdiği şaşkınlıkla afallayarak dudaklarımı araladım.

"Nereden geldi aklına bu şimdi?"

"Bir kere de didiklemesen, sadece sorumu cevaplasan, Nisa. Olmaz mı?" Gözlerimin içine öyle naif, öyle tatlı bakıyordu ki doğru kelimeleri seçmenin çok güç olacağını düşündüm.

O geceyi zihnimden atıp yok etmek istesem de bu asla mümkün olmayacaktı. Ne zaman o geceye dönüp gitsem hiç hatırlamak istemediğim kötü anılarım yeniden canlanacaktı. Temizlenmesi mümkün olmayan bir leke gibi hep benimle yaşayacaktı. İnsan demeye yüzümün olmadığı o iki pisliğin hapislerde sürünmesini istiyordum. Hatta sürünmek yetmez, mümkünse çürüyüp leş olmalarını diliyordum. Hatırladıkça hâlâ bedenim titriyordu, korkuyla sarsılıyordum.

Tüm çelimsizliğine rağmen Demir o gece benim için o iki adama kafa tutmuş ve yaralanmıştı. Kolunun kanamasına bile aldırmadan sadece beni düşünmüştü. Aslında tüm bunları göz önünde bulundurduğumda o öpücüğün teşekkür amaçlı olması gayet mantıklıydı ama değildi işte. O öpücüğün birçok anlamı vardı. İlk defa birine karşı kendimi özgür bırakmış ve dilediğim gibi hareket etmek istemiştim. Bu güzel kalpli çocuğun dudaklarındaki nefesi arzulamıştım. Yani işin aslı o öpücük asla basit bir teşekkür öpücüğü değildi. Çok ama çok daha fazlasıydı.

"Asla öyle bir şey düşünmedim ama o an kendimi o kadar savunmasız hissettim ki... Ayrıca senden uzak durabilmek için bir nevi saçmalamam gerekiyordu. Çok üzgünüm." İtirafım karşısında yüzünde tarif edemediğim bir tebessüm belirirken, ıslak saçlarındaki bir damla usulca yanağına düştü. Ensemdeki elini çekerek yüzündeki derin ifadeyle yanağımı okşamaya başladığında, bunu neden şimdi sorduğunu gerçekten merak ediyordum.

"Peki, ben de seni teşekkür amaçlı öpebilir miyim?" Sen tonunda alay ettiğine dair bir emare aradım ama hiçbir ize rastlamadım. Oldukça ciddi görünüyordu ve bu biraz kalbimi kırmıştı.

"Çok adisin ama Demir. Böyle intikam mı olur?"

Mızmızlanmalarımı kulak ardı edip yüzündeki geniş gülümsemeyle gözlerini kapattı. Başını eğdi ve ıslak dudaklarını benim kurumuş dudaklarıma bastırdı. Bu durumdan keyif aldığını belli eden sırıtışı yüzünün her bir noktasına yayılırken öpücüğünde öfkeye ya da kırgınlığa dair bir şeyler aradım ama hiçbirine rastlamadım. Aceleci davranmıyor, dudaklarını derinlerden gelen hoş bir müziğin tatlı tınısı gibi usulca hareket ettiriyordu. Öyle narin davranıyordu ki bana karşı, ona direnecek gücü kendimde bulamıyordum. Kızmadım ya da geri çekilmedim. Bir elim ıslak yüzüne dokunma hevesiyle tutuşurken Demir'in dudaklarımdaki keşfine aynı hazla karşılık vererek öpücüğümüzü derinleştirdim. Derinlerden gelen o tatlı tını daha coşkulu ve daha tanıdıktı şimdi. Kulaklarımı ve tüm benliğimi esir alarak beni büyülemişti. Demir usulca kendini çekerken duyduğumu sandığım tınının onun gözlerindeki mutluluktan başka bir şey olmadığının bir kez daha farkına vardım.

"Bu neydi şimdi?" diyerek nefes nefese soluduğumda bir elimi tutup yüreğinin tam üstüne bastırdı. Çıplaktı, bu yüzden kalp atışlarını avucumda hissediyordum sanki.

"Tam şuramda attığın için teşekkür ederim, Kutup Yıldızı." Gözlerim akmaya yer arıyormuşçasına vakit kaybetmeden harekete geçerken, boncuklar yanaklarıma süzülmeye başladığında burnumu çekerek sıkıca sarıldım ona. Dudaklarından dökülenlerle bir kez daha kalbime dokunmayı başarabilmişti Kedi Yavrusu.

"Biliyor musun?" diyerek kulağına doğru fısıldadım ve geri çekilirken gözlerinin içine baktım. Yüzündeki çocuksu gülümsemeyi görmeyi umarak söylemek istiyordum hissettiklerimi. Bir elini tutup da havaya kaldırarak parmaklarımızı birbirine kenetlediğimde, "Sanırım bu kez gerçekten *'biz'* olduk," diye devam ettim. Tekne kıyıya çarpıp da aniden durduğunda iki elimi de avuçlarının içine alarak beni ayağa kaldırdı.

"Fazlasıyla olduk bence," diye mırıldanırken yanıma sokularak bu kez dudaklarını alnımın üstüne bastırmıştı. Bir kolunu omzuma atarak beni iyice kendine çekip sarıp sarmaladığında diğerlerinin yanına doğru yürümeye başladık.

Aydan Hoca bu güzel gün için kaptana teşekkür ederken diğerleri de yarınki gösteride görüşmek üzere yanımızdan yavaş yavaş

ayrılıyordu. İşte şimdi onların yokluğunu fırsata çevirecek ve söylemek istediğim asıl şeyi dile getirecektim.

Tekneden indiğimizde Demir elimi tutup beni arabaya götürmek istedi ama onu engelleyerek yanımda durmasını sağladım. Biraz sonra söyleyeceklerimi onun da duymasını istiyordum aksi takdirde beni daha sonrasında sürekli köşeye sıkıştıracaktı. Yüzünde anlamadığını belirten bir ifade oluştuğunda bana kızacağını hissetmiştim ama aldığım kararın sonuna kadar arkasındaydım ve buna Demir'in bile engel olmasını istemiyordum. Etrafta kimseler kalmadığında ve Aydan Hoca da kaptanla konuşmayı bitirdiğinde hâlâ sahilde beklediğimizi fark ederek yanımıza doğru geldi.

"Çocuklar, hâlâ gitmemişsiniz siz," dediğinde omuzlarımı düşürüp derin bir nefes aldım. Söylemek istediklerim için buna ihtiyacım vardı.

"Hocam, bir şey konuşabilir miyim sizinle?" En az Demir kadar Aydan Hoca'nın da yüzünde meraklı bir ifade belirdiğinde başımı dik tutmaya özen gösterdim. Muhtemelen söyleyeceklerim bazı şeyleri bayağı değiştirecekti.

"Tabii güzelim, seni dinliyorum," dediğinde Demir'den uzaklaşıp ona doğru biraz daha yaklaşarak tam karşısına dikildim. Bir an önce söyleyip kurtulmak istiyordum.

"Ben, gösteriden sonra artık olmayacağım." Günlerdir içimde tuttuğum kararı sonunda dile getirmeyi başarabildiğimde Aydan Hoca'nın yüzü ansızın düşmüştü.

Birkaç saniye duraksayıp, "Kızım, ne demek şimdi bu?" diye sordu.

"Neler oluyor Nisa?"

Daha Aydan Hoca'yı cevaplayamadan Demir yanımda bittiğinde onun da yüzünde aynı ifadeyi gördüm. Kızacağını zaten tahmin etmiştim ama en azından açıklamamı yaptıktan sonra kızmasını tercih ederdim.

Günlerdir bunu enine boyuna düşünüyordum. Önümüzdeki yazdan sonra benim için oldukça zorlu bir dönem başlayacaktı. Son sınıf olmanın verdiği sorumlulukla birlikte üniversite sınavı için tüm gücümle çalışmak istiyordum. Bu süreçte bazı şeylerden feragat edecektim ve dans kursu bunlardan sadece biriydi. Fakat

Demir ve Aydan Hoca'ya durumu izah edebilmek adına doğru kelimeleri seçmek için özen gösteriyordum.

"Sana daha öncesinde söylemediğim için beni affet ama söyleseydim de muhtemelen beni ikna etmekle uğraşacaktın. O yüzden gizlemek zorunda kaldım." Aydan Hoca'dan önce Demir'i cevapladığımda yüzündeki sert ifade biraz da olsa yumuşamıştı ama bana kızmayacağı anlamına gelmiyordu bu.

"Hocam, demek istediğim şu ki gösteriden sonra kursu bırakacağım," diyerek bu kez de Aydan Hoca'ya açıklama yaptığımda hâlâ bunu neden yaptığımı anlamayan bakışlarla bana bakmayı sürdürüyordu.

"Ama neden? Sen çok yetenekli bir kızsın, Nisa. Bu yeteneğini asla kendine saklamamalısın. Neden yapıyorsun ki bunu?" Aydan Hoca'nın övgüleri göğsümü kabartsa da kararımın arkasındaydım bu kez.

"Çok teşekkür ederim her şey için. Bana bir sürü şey öğrettiniz ama yakında son sınıf olacağım ve bu demek oluyor ki hayatımı belirleyecek bir üniversite sınavına gireceğim. Her ne kadar kaderim üç saatlik bir sınava bağlı olsa da yazdan sonra derslerime odaklanmak ve beni sahiplenen güzel ailemi memnun etmek istiyorum. Bu yüzden de bazı şeylerden kendimi mahrum bırakmayı tercih edeceğim."

Yaptığım açıklama karşısında Aydan Hoca tüm samimiyetiyle gülümseyip, beni anladığını belirtircesine başını sallarken Demir de yanıma yaklaşarak beni kollarının arasına aldı.

"Seninle gurur duyuyorum," diye kulağıma fısıldadığında şaşkınlıkla açılan gözlerimi hızla ona çevirdim. *Oysa ben kızacağını düşünmüştüm.*

"Ay, şimdi sen de bu deli kızın aklına uyup bırakıyorum dersen vallahi ağlarım ama."

Yaptığım açıklamadan sonra Aydan Hoca'nın bakışları doğrudan hâlâ bana bakmakta olan Demir'e çevrildi. Korkusunu anlayabiliyordum. Ben birkaç aylık öğrencisiydim ama Demir yılların emeğiydi. Onun fevri kararlar almasından endişe ediyordu. Demir'in yeteneğini düşününce peşime takılarak dans okulunu bırakmasını ben de istemezdim elbette.

"Eh, hocam partnerim olmazsa ben ne yapayım dans okulunu?" Onun ağzından çıkanları kulaklarım işitmek istemezken kollarının arasından hızla sıyrılarak güzel yüzüne baktım. *Hayır, hayır! Benim için bu kadarı fazlaydı. Bunu yapmamalıydı. Yeteneğini öylece bir kenara atıp yok sayamazdı.*

"Demir, bunu yapmayacaksın!" Olduğum yerde çemkirirken hiç istifini bozmadan dudaklarını aşağıya doğru sarkıtıp sadece omuz silkti. *Gerçekten ciddi ciddi bırakmayı düşünmüyordu, değil mi?*

"Gelin, ikinize de sarılayım." Aydan Hoca aniden ikimizi de kollarının arasına alarak sıkıca sarıldıktan sonra omuzlarımı kavrayıp beni kendine çevirdi.

"Seninle çok kısa bir süre geçirdik ama bu kısa sürede hem küçük dans dünyamın bir parçası hem de bu deli oğlanın ilhamı olduğun için çok mutluyum." İşittiklerim kalbimin derinliklerine işlerken yanağıma yine ani duygu patlamasından dolayı küçük bir damla süzüldü. Bana yaşattığı güzel deneyimleri gerçekten çok özleyecektim.

"Ben de öyle hocam," diye mırıldanırken utanmanın verdiği heyecanla hızla elimin tersiyle yanağımdaki ıslaklığı temizledim.

"Ve sana gelince Demir Bey... Seninle işimiz henüz bitmedi. Beni geçtim, o masum yavrucaklar üzülür asıl gidişine."

Aydan Hoca işaret parmağını Demir'e doğru sallarken çocukların varlığı kafama yeni dank etmişti. Sırf benim için Demir'in asıl onları bırakmasına asla gönlüm el vermezdi ki bunu yapmasına gerçekten izin vermeyecektim. Herkesten ziyade papatya Sedef'in yüzünde bana karşı bir nefret oluşacağını tahmin etmek o kadar da zor değildi ve bir çocuğun nefretini kazanmayı asla istemiyordum.

Sahilden ayrılıp da semte doğru Impala'yla ilerlerken ikimizin de ağzını bıçak açmıyordu. Ben yorgunluktan başımı Demir'in omzuna yaslayıp gözlerimi dinlendirirken, o dikkatini tamamıyla yola vermişti. Dans okulunu bırakma konusunda ciddi olmamasını dilesem de ısrarla benim olmadığım bir yerde bulunmak istemediğini dile getirmişti fakat en azından çocukları düşünmeliydi.

Sokağa girdiğimizde vitesi düşürerek ağır ağır yol almaya devam etti. Bense arka koltuktaki spor çantamı kucağıma alarak

oturduğum koltukta bedenimi gevşetmeye çalıştım ama yorgunluk her yerimi esir almıştı bir kere.

"Neden bana söylemedin?"

Çıtlattığım boynumu ovalayarak bakışlarımı Demir'e çevirdiğimde ses tonundaki kırgınlığı fark etmemek elimde değildi. Fakat zihnimi meşgul eden asıl şey çok yorgun olduğum gerçeğiydi. Bu bitik bedenle yarın o gösteriye nasıl çıkacağımı düşünmek dahi istemiyordum.

"Söyleseydim izin vermeyecek ve beni ikna etmeye çalışacaktın çünkü. Ayrıca gerçekten senin dans okulunu bırakmanı istemiyorum Demir. Sen benden çok daha yeteneklisin. Lütfen, çocukları yüz üstü bırakma. Onların sana ihtiyacı var."

"Benim de sana ihtiyacım var."

Onu bir şekilde ikna etmeyi umuyordum ama söyledikleriyle mantığıma değil de doğrudan kalbime dokunduğu için itiraz etmeyi bile beceremiyordum. Zaten ne dersem diyeyim yine başının dikine gidecekti. Birbirimize bu konuda gerçekten biraz fazla benziyorduk.

Arabayı evin önünde durdurup kemerini çözerek bana döndüğünde, ben de onu taklit ederek kemerimi çözüp koltukta biraz daha ona yaklaştım. Çarpık gülümsemesi yüzüne yayılırken derin bir nefes çekip omuzlarımı düşürerek bana tatlı tatlı bakan gözlerine odaklandım. Karamel gözlerindeki hareler umudumdu, mutluluğumdu. Ona her baktığımda bana yaşadığımı hissettiren heyecanımdı.

"Sana daha öncesinde kalbe zararlı bir element olduğunu söylemiş miydim?" diye alayla sorduğumda büyük dişlerini göstererek genişçe gülümseyip burnumun ucuna küçük bir öpücük kondurdu.

"Evet ve sanırım periyodik cetvelde sembolüm *Fe* olarak biliniyor."

"İğrençsin Demir!" Kendisiyle ilgili yaptığı espriye kahkaha atarken, aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak yanağıma uzun bir öpücük bıraktı.

"Sizi yemekten sonra alırım," dediğinde başımı sallayarak onu onayladım çünkü kendi evine gitmeyeceğini biliyordum.

"Sonra görüşürüz," diyerek arabadan indiğimde, Demir de Impala'yı biraz daha ileri sürerek kaldırım kenarına park etti.

Beraber olmamızdan bu yana Demir günlerini hep bizim semtte geçiriyordu ve gerçeği söylemek gerekirse bundan büyük bir zevk duyuyordum. Bana kalırsa, şehrin ortasındaki o ev onun için çok fazlaydı ama Demir evin kendisi için bir kurtuluş olduğunu söylüyordu. Suat Amca'yla aralarında ne zaman bir tatsızlık geçse oraya gidip herkesten saklanabileceğini belirtmişti. Onunla neden böyle anlaşmazlıklar yaşıyorlardı bilmiyordum ama Demir'in artık saklanmaya ihtiyacı yoktu. Bana, bize sığınabilirdi. Ben artık onun yanında olabilirdim.

Eve girmeden önce bana eliyle öpücük atarken ben de arka kapıda daha fazla dikilmek istemediğim için bahçeye doğru ilerledim. Orhan Amca'yla ikimizin gözümüz gibi baktığımız karanfilleri selamladıktan sonra anahtarlarımı da kullanarak evin ahşap kapısını açtım. Koridorda ilerlerken Esma Teyze'nin televizyon başında izlediği programa cık cıkladığını gördüm. *Kim bilir yine kimlere kızmıştı da ekrana öyle sert bakıyordu?* Kıkırdayarak bir elimi kullanıp yukarı çıktığımı belirttiğimde beni hızla başıyla onaylamış ama aynı zamanda da ekrana sert ifadelerle bakmayı sürdürmüştü. Son günlerde çok yorulduğumu bildiği için Esma Teyze bana pek sesini çıkarmıyordu. Aksi olsaydı programı hızla kapatır ve beni yanına çağırarak gün içinde neler yaptığımı öğrenmek isterdi.

Yaşadığımız aksiliklerden dolayı birkaç hafta öncesinde kaçırdığımız Anneler Günü'nü hafta içinde Senem'le birlikte onun için yaptırdığımız özel bir pastayla telafi etmek istemiştik. Eh, Demir'in de bize bayağı yardımı dokunmuştu. Fakat o an, üstünde *"İyi ki sen,"* yazan pastaya baktığında Esma Teyze'nin yüzünde oluşan ifade paha biçilemezdi. Gözlerindeki damlalar yanağına süzülürken Senem'le beni kendine çekmiş ve sıkıca sarılarak bizi asla bırakmayacağını fısıldamıştı. O an öyle büyülü bir andı ki yaşadığımız acıların belki de en büyük merhemiydi Esma Teyze'nin bize olan sevgisi. Annemin beni bırakıp gidişini bile unutturmuştu. Sanki yıllardır yanımızdaymış ve bize annelik yapıyormuş gibi hissettirmişti bizi kucaklayışı. Ve sanki hiç kızını kaybetmemiş de bizi o doğurmuş gibi hissettirmişti alnımıza bıraktığı kokulu öpücükler...

Hâlâ televizyona büyük bir dikkatle bakan Esma Teyze'yi izlerken, Devrim Amca'nın evde olmadığını garajdaki arabanın yokluğundan anladım. Yakup Abi bazı önemli işleri olduğu için Trabzon'a gittiğinden Devrim Amca da son günlerde işe kendi gidip geliyor ve sınava hazırlanan Sedat Abi'ye asla kıyamıyordu.

Merdivenleri tırmanıp da ikinci kata ulaştığımda Zehra Teyze'yle karşılaştım. Elindeki bezle toz alıyordu. Yanına gidip de buruşuk yanağına en sulusundan bir öpücük bıraktıktan sonra odamın olduğu kata çıkmak için tekrar merdivenlere yönelmiştim ki Senem'in odası dikkatimi çektiğinde yukarı çıkma isteğini bir süreliğine erteledim. Elimdeki spor çantayı merdiven basamaklarına bırakıp ağır adımlarla onun odasına doğru yürüdüm. Son zamanlarda kendini çok kapattığı için ne yaptığını merak ediyordum. Üstelik bugün okulda yaşadıklarından sonra her ne olursa olsun yanında olduğumu bilmesini istiyordum. Kapı kolunu indirerek, oldukça yavaş bir şekilde kapıyı araladım.

"Senem ne yapıyor-"

Sorduğum sorunun sonunu getiremedim çünkü gördüğüm manzara karşısında dilim tutulmuştu. Geldiğimi fark etmiş olacaktı ki yapmış olduğu resmin üzerini elindeki büyük beyaz bez parçasıyla hızla kapatırken bana bakarak gülümsedi. Beni şok eden resim ya da Senem'in resim yapmaya geri dönmüş olması değildi. Bunu zaten biliyordum. Psikoloğu ona iyi gelecek şeyler yapması konusunda öneride bulunmuştu ve Senem de resim yapmaya geri dönmüştü. Hatta buraya ilk yerleştiğimiz zamanlarda elinin tersiyle ittiği resim kursuna bile yazılmıştı. Fakat tüm bunların arasında beni asıl afallatan şey Senem'in artık sarışın olmamasıydı.

"Ne yaptın sen?" Yüzündeki tebessümü hiç düşürmeden yanıma yaklaşmış ve yaramazlık yapmış çocuklar gibi omuz silkmişti.

"Nasıl olmuş? Beğendin mi?"

Açık kahverengi tonlara boyatıp kısalttığı yeni saçlarını omuzlarına doğru düşürürken biraz daha ona yaklaşıp saçlarına dokundum. Ellerim saçlarında gezinirken gerçekliğinin bir kez daha farkına vardım. Rüya görmüyordum. Senem'in sarı saçları artık yoktu. Yerini ise bambaşka bir renk almıştı.

"Neden yaptın bunu?" Titreyen sesimle fısıldarken Senem başını öne doğru eğerek gözlerini kaçırdı.

"Artık aptal bir sarışın olmak istemiyorum çünkü." *Asıl bunu yaparak aptallığını bir kez daha sergilemişti.*

Omuzlarından tutup onu kendime çekerek sıkıca sarıldığımda göz pınarlarımın bir kez daha yanaklarımı ıslatmasına engel olamadım. Bir yerde okumuştum. Bazı kadınlar hayatta yaşadıkları olumsuzluklara karşı kendilerini değiştirmeyi göze alırlarmış. Senem bana yazıdaki çaresiz kadınları anımsatmıştı ama o çaresiz değildi, yanında ben vardım ve hep olacaktım da.

"Artık sarışın diyemeyecek miyim sana?" Kollarını serbest bırakarak tekrar karşıma geçtiğinde yüzüne düşen gözyaşını hızla elinin tersiyle sildi.

"Karamelim dersin. Olmaz mı?"

Kulağa fena gelmese de sarışın kızımı gerçekten çok özleyecektim. Bana ve bize yaşattığı onca şeye rağmen o deli dolu kızı özleyecektim. Senem saçlarının rengini değiştirerek sadece kendini değiştirmemiş, aynı zamanda da benim içimden bir parçayı koparıp almıştı sanki.

"Alışmam bayağı zamanımı alacak. Okuldan sonra bunun için mi hemen ortalıktan kayboldun?" Başını sallayarak beni onayladığında dik dik ona bakmayı sürdürdüm. Böyle bir şeyi yaptığına hâlâ inanamıyordum.

"Biraz öyle oldu," diye fısıldadıktan sonra elimden tutup beni biraz önce bez parçasıyla hızla kapattığı tuvalin tam karşısına götürdü. Etraftaki pastel, guaj ve sulu boyaları hızla toparlarken, kapattığı resmin üstünü açarak bez parçasını da tuvalin kenarlarına tutturdu.

"Biliyorsun, psikoloğum bana sevdiğim şeyleri yapmaya yeniden başlamam gerektiğini ancak bu şekilde toparlanabileceğimi söylemişti. Ben de öyle yapmaya çalıştım. Bak bakalım nasıl olmuş?"

Yeşil ve kahverenginin en güzel tonlarıyla hazırlanmış resmi gözlerimi kırpıştırarak izlerken, bazı küçük detaylara çok emek verdiğini fark ettim. Resimde ormanın içinde koca mavi bir bina yer alıyordu ve o mavi binanın hemen yanında biri sarışın, diğeri esmer iki küçük kız çocuğu vardı. *Yani Senem ve ben...*

"Senem... Bu çok güzel," diyerek düşüncelerimi sesli bir şekilde mırıldanırken, yanıma gelip elini yapmış olduğu resmin üzerinde usulca gezdirmeye başladı. Boya henüz kuramadığı için tam manasıyla dokunmuyordu ama yine de neleri düşünerek yaptığını bana göstermek istiyordu.

"Aslında gösteriden sonra göstermek istiyordum ama madem yakalandım, kaçmanın bir anlamı yok. Bazı güzel anıların varlığını yeniden hatırlayarak yaptım bu resmi."

İlk önce yatağının kenarındaki komodinin üstünde bulunan kırık cam parçalarına rağmen hâlâ ayakta durmayı başaran cam çerçeveye gözlerini dikti. Ona doğum gününde hediye ettiğim çerçeveydi bu.

"Şu koca bina yetimhanemiz mesela. Mutlu olduğumuz, her bir anının kıymetini bilemediğimiz büyük yuvamız." Elleri resimdeki küçük gölün üstünde bulunan köprüyü işaret etti bu kez.

"Mesela bu köprü gitmek istediğimiz yolculuklarımızın, hayallerimizin sembolü."

Parmakları bu kez tablonun biraz daha aşağısına gidip köprünün başındaki arkası dönük olan iki kız çocuğuna ulaştığında burnunu çekerek gözyaşlarını serbest bıraktı. *Resimdeki saçları hâlâ sarıydı oysaki.*

"Şu el ele tutuşan iki küçük kız da biziz. Senem ve Nisa. Hâlâ kardeşiz, hâlâ dostuz bu resimde."

Gözyaşlarını silmek yerine akışına bırakarak karşıma dikildiğinde ne diyeceğimi bilemedim. Onu çok seviyordum ama eskisi gibi olabileceğimize hâlâ tam anlamıyla inanamıyordum.

"Yaptıklarımın ve sana çektirdiklerimin haddi hesabı yok, biliyorum. Fakat kendimi affettirmek ve seni yeniden kazanmak için her şeyi yapmaya hazırım ben, Nisa. Söz veriyorum, bir daha asla seni üzecek bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum, bir daha asla senden bir şey saklamayacağım."

Bazen sevdiklerimizin değerini anlayabilmek için acı çekmemiz ya da çektirmemiz gerekiyordu. Hatta ancak onları kaybettiğimizde değerinin farkına varıyorduk. Senem de hayatında ikinci kez böyle bir durumla sınanıyordu. Daha öncesinde ailesini kaybetmişken, şimdi beni kaybetme korkusuyla yaşıyordu. Duygularının

sahte olmadığını biliyordum, hissediyordum çünkü o beni kaybettiği ailesinin yerine koyarak sevip sahiplenmişti bunca yıl. Yeri geldiğinde belki de paylaşmak bile istememişti. İçinde kin ya da nefret barındırmıyordu. Bunu yeşil gözlerinin arkasına sakladığı derinliklerinde görebiliyordum. Belki aptalca olabilirdi ama ondan asla nefret edemezdim. Ona küsemezdim, sırtımı çeviremezdim. O benim kalbimdeki anne boşluğunu dolduran ilk dostumdu. Öylece kendimi çekip gidemezdim ondan. Belki sevgimiz, güvenimiz sarsılmış olabilirdi ama ben onu hâlâ ilk günkü kadar çok seviyordum.

"Gel, buraya sarışın." Kollarından tutup onu bir kez daha kendime çektiğimde bana engel olmadı. O da bana sıkı sıkı sarılmayı tercih etti. Çünkü ikimiz de biliyorduk ki bazen ne kadar kötü şeyler yaşasak da aramızdaki sevgi bağı o kadar güçlenecekti. Acılarımızdan, kavgalarımızdan sonra bir kez daha küllerimizden doğacak ve yeniden birbirimize tutunarak ayağa kalkıp kaldığımız yerden devam edecektik. Belki bundan sonra hiç dolanmayacaktı o kelime dudaklarıma ama en azından son bir kez daha bastıra bastıra *sarışın* demiştim ona; çünkü biliyordum ki o yalnızca benim sarışınımdı.

Akşam yemeği boyunca kimseden ses çıkmazken ben gözlerimi bir türlü Senem'den alamamıştım. Daha doğrusu Senem'in yeni saçlarından gözlerimi çekmeyi başaramamıştım. Çocukluğumuz boyunca onun sarı dalgalarına o kadar alışmış, ona *sarışın* diye hitap etmeye kendimi o kadar çok kaptırmıştım ki şu anda karşımda bambaşka biri duruyormuş hissine kapılıyordum. Sanki içimdeki o küçük, yaralı kızı kaybetmiş gibiydim.

Esma Teyze ve Devrim Amca, Senem'in yeni saçlarının ona çok yakıştığını ve hatta sarıdan daha iyi durduğunu söylemiş olsalar da ben aynı fikirde değildim. Ya alışık olmadığımdan ya da anılarımdan ötürü aklıma ve kalbime bu aptal, dengesiz kız öyle kazınmıştı. Kolay kolay oradan söküp atamıyordum.

Yemek esnasında Demir ve Senem'le beraber dışarı çıkacağımızı söylediğimde Esma Teyze başta izin vermek istememişti. Fakat Senem'in duruma el atmasıyla ortam yumuşadığında konuşmamız gereken bazı durumlar olduğunu anlamış olacaktı ki razı olmak zorunda kalmıştı. Ayrıca Devrim Amca ve Esma Teyze yarın

gösteriden sonra bana, daha doğrusu bize bir sürprizleri olduğunu dile getirmişti. Sürprizin sadece beni kapsamadığını aynı zamanda Senem'in de işin içinde olduğunu söylediklerinde daha da çok meraklanmıştım.

Akşam yemeğinin ardından çok geçmeden havanın henüz kararmamış olmasını fırsat bilerek hızla duş alıp hazırlanmış ve Senem'le birlikte dışarı çıkmıştık. Senem'in yeni saçlarına tıpkı benim gibi Demir de afallayarak tepki verirken, ona daha sonrasında bu durumu anlatacağımı belirtmiştim.

Demir bizi evden aldıktan dakikalar sonra Impala'yı daha önce hiç görmediğim bir tepeye doğru sürerken, arabanın dikiz aynasından arka koltukta çekinerek oturan Senem'e gözlerimi diktim. Açık kahverengi saçlarıyla gerçekten farklı biri gibi görünüyordu. Sarışını sandığımdan daha çok özleyeceğimin bir kez daha farkına vardım.

"Nereye gidiyoruz?" İçimdeki yoğun merakı dışarı vurup Demir'e sorduğumda bakışlarını yoldan ayırmadan sırıtarak beni cevapladı.

"Güzel bir yere." *Ah, teşekkür ederim. Bu çok açıklayıcı oldu.*

Ben kendi kendime içimden söylenirken Demir de oldukça yüksek bir tepenin etrafında bulunan ağaçların arasında arabayı durdurdu. Arabanın durmasıyla birlikte Senem hızla dışarı çıkıp karşımızdaki büyük tepeye doğru ilerlerken, akşamın bu saatinde neden bu ormanlık alanda olduğumuzu merak ediyordum. Şehrin ışıkları sanki ayağımızın altındaymış gibi yeni yeni parlamaya başlarken gördüğüm enfes manzara karşısında dilim tutuldu. Arabadan inneden önce Demir'e dönüp baktığımda onun yerinden hiç kımıldamadığını fark ettim. Aksine kemerini çözerek kulağına kulaklıklarını geçirmiş halde elindeki telefonuyla ilgileniyordu.

"Sen gelmiyor musun?"

"Hayır," deyip beni cevapladığında kaşlarımı yukarı kaldırarak onu merakla süzmeye devam ettim.

"Seninle özel olarak konuşması gerekiyor." Yaptığı açıklama karşısında hâlâ ikna olmamıştım. Bu sözler neden burada olduğumuzu açıklamıyordu. Kulaklıklarını çıkarıp telefonunu koltukların arasındaki boşluğa bırakarak bana döndü.

"Bak, ona hâlâ güvenmiyorum ve hiç güvenmeyeceğim. Ayrıca yaptıklarını da asla affetmeyeceğim ama gördüğüm bir şey varsa o

da seni çok sevdiği. Seni gerçekten kaybetmek istemiyor. Sana sonsuza kadar muhtaçmış gibi sarılıyor. Belki de bir şansa ihtiyacınız vardır. Kim bilir? Sonuçta onca yılı beraber geçirdiniz."

Demir Gürsoy naifliğiyle bir kez daha ne kadar mükemmel biri olduğunu bana ispatlamıştı. Söyledikleri karşısında yüreğim öyle kıpır kıpır olmuştu ki ne diyeceğimi bilememiştim. Gözlerim nemlenirken uzanıp yanaklarına küçük buseler kondurdum. Bu kadar güzel yürekli olması her şeye aykırıydı.

"Sen var ya... Çok fenasın."

"Başa da belayım, değil mi?" Sırıtışım yüzümde genişlerken, benim için uzanıp kapıyı açtı ve başıyla dışarıyı işaret etti.

"Hadi, in bakalım. Belki sonra yanınıza gelirim." Başımı sallayarak onu onaylarken, bir kez daha uzanıp yanağına sulu bir öpücük bıraktım.

Arabadan indiğimde yazın varlığını hissettiren o ılık rüzgâr yüzüme çarptı. Üşütmeyen ama insanın ruhuna huzuru dokunduran bir esintiydi bu. Temiz havayı doyasıya içime çekerken ağır adımlarla Senem'e doğru ilerledim. Çıktığı tepeye ulaştığımda çökmüş olduğu yere oturarak gözlerimi karşımızdaki ışıklı manzaraya çevirdim.

"Yalova neredeyse ayaklarımızın altında, değil mi?" diyerek o da temiz havayı içine çektiğinde manzaranın güzelliğine asla laf edemezdim. Hatta denizin kokusunu bile buradan hissedebiliyordum.

"Neden geldik buraya?"

Başımı görkemli ışıkların arasından ayırıp Senem'e çevirdiğimde, o hâlâ tepenin aşağısında kalan şehri izliyordu.

"Hatırlar mısın? Çocukken Sevda Hanım'dan gizli çatıya çıkar, gecenin bir vaktine kadar şehrin ışıklarını izlerdik. Hatta geçirdiğimiz son yeni yıl gecesi de senin tüm mızmızlanmalarına rağmen yine aynı şeyi yapmıştık."

O eski anıları hatırlamanın verdiği hüzünle yüzüme yarım bir tebessüm yayılırken en son geçirdiğimiz yeni yıl akşamında ne kadar mutlu olduğumuzu fark ettim. Üç kişilik küçük bir çekirdek aileyken şimdi her şey dağılmış bir haldeydi. Mustafa yanımızda yoktu. Bir parçamız eksik gibiydi.

"Unutur muyum hiç? Hayatımdaki en güzel günlerden biriydi."

"Bugün Demir'den küçük bir iyilik istedim. Şehri yukarıdan izleyebileceğimiz bir yer varsa bizi oraya götürmesini rica ettim. İkna etmek zor oldu ama biraz da olsa inandı galiba bana."

Başımı çevirip hâlâ direksiyon koltuğunda oturan Demir'e baktığımda, bana küçük bir öpücük yollayarak göz kırptı.

"Sana hemen inanmasını beklemiyordun, değil mi?" Gülümsedi, kıkırdadı. Hatta uzun bir zamandan sonra yeşil gözlerinde gerçekten samimi bir gülümseme gördüm.

"Hayır, bana inanmasını zaten beklemiyorum. Sadece şansımı denemek istedim o kadar."

Biraz önce benim yaptığım gibi o da başını çevirip Demir'i izledi bir müddet. Daha sonrasına yüzüne yerleşen tebessümle bana döndü.

"Resmen üzerine titriyor Nisa," dediğinde başımı sallayarak ve biraz da utanarak onu onayladım.

"Biliyorum."

"Seni çok seviyor. Sen de onu seviyorsun. Gözlerinden her şey okunuyor. Son günlerde hep gülümserken yakalıyorum seni." Biraz duraksadıktan sonra elimi tutarak bana döndü ve yüzündeki ciddiyetle gözlerimin içine daha derin baktı.

"Neden burada olduğumuzu sorguluyorsun, biliyorum. Buradayız çünkü seninle her şeyi konuşmak istiyorum. Bana her şeyi anlat istiyorum. Neden hiç bahsetmedin, Nisa? Yaşadığın o berbat geceyi, içinde saklayıp biriktirdiklerini neden hiç söylemedin?"

Neden burada olduğumuzu şimdi daha iyi anlıyordum. Kaybettiklerimizi geri kazanmak istiyordu Senem ama en çok da güvenimi, ona sığınışımı geri istiyordu.

Mustafa bana ona her şeyi anlattığını dile getirirken yalan söylememişti. Senem yaşadığım o berbat geceyi bile artık biliyor ve arkasında yatan onca şeyi öğrenmek için tutuşuyordu. Belki de tek yapmam gereken şey yalnızca ona yeniden güvenmeyi tercih ederek dudaklarımı kıpırdatmaktı.

"Nasıl söyleyebilirdim ki Senem? Ben bile hatırlamak istemiyorum o geceyi. Utandım, sakındım ama en çok da benim için üzülmeni istemediğimden söylemedim. Birbirimizden iyice kopmuş gibiydik. Kendimi senin hayatındaki bir yük gibi hissediyordum."

Devam edemeyeceğimi anladığında yanıma daha da sokularak hafif esintiye içli bir nefes bıraktı ve elimi daha da sıkı tutmaya başladı.

"Sen asla benim yüküm değilsin Nisa ve hiçbir zaman da olmadın, olmayacaksın."

"Her şeyi biliyorsun, değil mi?"

"Biraz geç oldu, affet." Elimi tutan elini bırakıp da onu sarıp sarmaladığımda burnunu çekerek omzumda hıçkırdı.

Bizim için umudun kırıntılarını yeniden hissetmiştim ve öylece savrulup gitmesine izin vermeyecektim. Senem bana sığınırken bu kez ben sarıp sarmalayacak, onun yaralarına ben merhem olmayı deneyecektim. Şimdi ablalık yapma sırası bendeydi. Onun kalbinde söndürdüğü umut ışıklarını ben yakacaktım bundan sonra.

"Her neyse... Benim söylemek istediğim bazı şeyler var," diyerek benden uzaklaşıp yüzündeki ıslaklığı elinin tersiyle sildiğinde omuzlarını dikleştirip tüm ciddiyetiyle gözlerimin içine baktı.

"Hiçbir zaman hayatımız masallardaki gibi olmadı. Sen annenden, babandan habersiz büyüdün. Bense ailemi ölüme ittim."

O trafik kazasından dolayı sürekli kendini suçlamasını sevmiyordum. *Çocuk aklı... O zamanlar nereden bilebilirdi ki iyiyi, doğruyu?*

"Öyle bir şey olmadığını sen de biliyorsun. Çocuktun Senem." Konuşmasını bölerek araya girdiğimde elimi tekrar tutarak beni susturdu.

"Lütfen, lafımı kesme," dediğinde itiraz etmeyerek çenemi kapalı tuttum.

"Hayallerimiz, umutlarımız vardı bizim. Sen konservatuvar okuyacaktın, bense ressam olacaktım. Birbirimize tutunarak büyüyecek ve öyle yaşayacaktık." *Hayallerimizi unutmadığını bilmek güzeldi.*

"Ama sonra bir gün masallardaki o sihirli değnek ilk kez ucunu bize doğrulttu. Hayalini bile kurmaya cesaret edemediğimiz bir kapı aralandı. Sen ürkektin, tereddüt ettin. Bense olacakları düşünmeden pat diye kapıdan içeri girdim. Fakat tüm yaşananlara rağmen şu an gerçekten yanında olmak istediğim insanın yanında oturuyorum. Sen sadece benim aynı odayı paylaştığım çocukluk arkadaşım, dostum ya da kardeşim değilsin. Sen benim ailemsin Nisa. Bu koca dünyada sahip olduğum tek ailemsin hem de. Esma

Teyze, Devrim Amca ve hatta her şeye rağmen yanında olan Damla var diyeceksin belki de ama gün gelecek onlara da veda etmek zorunda kalacağız. Fakat hiçbir zaman birbirimizden kopmayacağız. Hiçbir zaman birbirimize veda etmeyeceğiz."

Yanaklarıma süzülen yaşlara aldırmadan onu dinlemeye devam ederken uzanıp parmaklarıyla benim gözyaşlarımı sildi.

"Ben ailemi, seni kazanmak için her şeyi yapmaya hazırım," dediğinde en az onun kadar ben de hazır olduğumu fark ettim. Elini sıkıca tutarak başımı onun omzuna yasladım.

Belki de sadece cesaret etmeliydik. Yeniden eskisi gibi olabilmek için çabalamalıydık. Gülümsemeliydik ve her ne olursa olsun güvenmeliydik ya da güvenmeyi tercih etmeliydik. Araya kimseleri katmadan dürüst davranmalıydık. Her şeyi ardımızda bırakıp yeniden denemeliydik. Kardeş olmak için, dost olmak için, aile olmak için...

"Ben de öyle sarışın," diye mırıldandığımda beni omzuyla hafifçe dürtmüştü. Artık *sarışın* yoktu. Madem yeniden başlamayı tercih ediyorduk, öyleyse yeni şeyler denemeliydik.

"Yani karamel demek istedim," diye devam ettiğimde kıkırdadı.

Birbirimize iyice yaslanırken Demir aniden yanımıza geldiğinde ikimiz de bakışlarımızı ona doğru çevirdik. Daha doğrusu ona değil de elindeki çekirdek paketine... Yüzündeki tebessümle yanımıza oturduğunda üç kişilik çekirdek ailemin yeniden can bulduğunu hissettim. Belki Mustafa yoktu ama onun kanından biri vardı artık yanımızda.

"Biraz kız muhabbetinin üstüne damlamış olabilirim ama çekirdeksiz gitmezdi."

14. BÖLÜM

"Ay, yeter!" diye bağırdım artık dayanamayıp hemen arkamda bulunan ve ısrarla kabarmayan saçlarımı kabartmaya çalışan makyöz mü yoksa kuaför mü olduğunu bir türlü çözemediğim kadına.

Koyu dalgalı kırmızı saçlara sahip olan -ki o saçların boya olduğundan bayağı emindim- kadın aynadan bana dik dik bakarken aldırmayarak mıhlandığım sandalyeden hızla ayağa kalktım. Hâlâ kabartmaya çalıştığı saçlarımı ellerinin arasından kurtararak, "Bırak saçlarımı," diye çemkirdim. Üzerimdeki yoğun stres yetmiyormuş gibi bir de bu kadının davranışları beni iyice bunaltmıştı. Daha şimdiden ecel terleri dökmeye başlamıştım bile. Popom da bedenim de saatlerdir sandalyede oturmanın verdiği gerilme hissiyle iyice ısınmış bir hâldeyken elimle kendimi serinletip rahatlamaya çalıştım ama ne yazık ki yine başarılı olamadım.

Sergilediğim kaba davranıştan dolayı hazırlanma odasında bulunan Ceren ve diğer kızlar da en az benimle ilgilenen kadın kadar tuhaf bakıyorlardı bana. Ceren'e bir sorun olmadığını belirtircesine bakışlarımı gönderirken pek de inanmış gibi görünmüyordu. *Ayrıca diğer kızların saçlarına basit bir topuz yapılırken neden benim saçlarım süpürge gibi kabartılıp dalgalandırılmıştı?* Anlamıyordum. Üstelik onların elbiselerinin rengi de farklıydı. Hepsi kalın askıları olan fırfırlı eteklere sahip, kırmızının en koyu tonunda kısa elbiseler giymişken, benim üzerimde ise uzun tülden kolları olan ve astarını yine tülle kapatan beyaz, kabarık uzun bir elbise vardı. Üstelik tüm dikkatleri üzerime çekecek türden beyaz bir elbiseydi bu. Kendimi gelin gibi hissetmeme neden oluyordu. *Sanırsınız bir duvağım eksik. Gerçi onun yerini de saçıma sahte beyaz karanfillerden oluşan bir taç takılmıştı.*

Son ana dek, Ceren de dâhil hiç kimse giyilecek kıyafetler konusunda bana bir şey söylememişti. Sanırım duruma el atıp bir şeyleri değiştireceğimden korkmuşlardı. Bunu bana söylememeleri konusunda Demir'e büyük bir söz vermişlerdi. Yani olayın perde arkasında yine Demir Gürsoy yer alıyordu. *Eh, ben bunun acısını çıkarmaz mıydım o Kedi Yavrusu'ndan?*

Benimle ilgilenen kadın, "Tatlım, gel biraz daha kabartalım saçlarını," diyerek diretse de başımı sağa sola sallayıp *hayır* dedim inatla. Bu işkenceyi birkaç dakika daha yaşayacak mecalim yoktu.

"Yeterli bu kadar," diyerek süpürge olmuş saçlarımı kadının gözlerinin içine sokarcasına ellerimle azıcık daha dağıttım.

"Biraz daha uğraşırsan aha şuracıkta düşüp bayılacağım vallahi," diye devam ettiğimde diğer kızlar benim bu endişeli, korkak hallerime kıkırdayarak karşılık verdi. *Aman çok komik (!).*

Sabah gelmiş olduğumuz bu kültür merkezinde durmak bilmeden, hatta nefes almaya bile zaman bulamadan koşturup duruyorduk. *Bugün büyük gündü.* Dakikalar sonra o koca kırmızı perde çekilecek ve bizler sahnede yer alacaktık. Resmen kulaklarımda ölüm senfonisi gibi çınlıyordu her şey.

Kültür merkezine geldiğimiz ilk saatlerde birkaç prova daha yapmıştık. O zaman her şey yolunda gibi görünmüştü gözüme. Son provalarımız hatasız geçmişti. Herkes çok doğal ve sakin davranıyordu. *Tabii benim dışımda herkes.*

Saatler yaklaştıkça biraz sonra sahneye çıkacak olmanın verdiği korku yüzünden kendimi berbat hissediyordum. Midem bulanıyordu, kusmamak için neredeyse ağzımı tutuyordum. Başım dönüyor, karnıma ise kramplar giriyordu. Korkum tüm bedenimi ele geçirirken ayağımdaki topuklular da canımı yakıyordu. O kadar sıkmışlardı ki gösteriden sonra ayağımda minik su kabarcıklarının oluşacağından emindim.

Elimde bulunan su şişesinden dudaklarımdaki kırmızı ruja dikkat ederek bir yudum alırken biraz daha rahatlamayı diledim ama olmuyordu. Bir türlü sakinleşemiyordum. Ceren'in sabahtan vermiş olduğu sakinleştirici hap da bir işe yaramıyordu. Korkuya, *yapamayacağım* düşüncesine hapsolmuştum. Eğer bu şekilde sahneye çıkarsam sadece kendimi değil, herkesi ateşe atacaktım. O

yüzden benim bir an önce buradan topuklamam gerekiyordu. *Neredeydi bu çıkış kapısı?**

Aydan Hoca'nın arkamdan seslenmesine ya da ayaklarımdaki topuklu ayakkabıların canımı yakmasına aldırmadan makyaj odasından çıkıp kültür merkezinin uzun koridorunda ilerlemeye başladım. Bir an önce buradan yok olmam gerekiyordu. Muhtemelen Demir gösteriden kaçtığımı duyduğunda çok kızacaktı ama o sahneye bensiz çıkması herkes için daha iyi olacaktı. En azından rezil olma gibi bir riski yoktu.

Peşimden biri geliyor mu diye sürekli arkamı kollayarak ilerlerken bedenim ansızın başka bir bedene çarptı. Yere kapaklanmamı engelleyerek beni belimden yakalayan kollara teşekkür etmek için başımı kaldırıp da gözlerimi araladığımda neredeyse nefes almayı unutuyordum. Göz kapaklarımı gerçekliğinden emin olmak için birkaç kez kırpıştırırken boğazımda büyük bir düğüm oluştu. *Kimsenin haberi dahi olmadan bu kültür merkezinden kaçıp gidebilirdim, ta ki Demir Gürsoy'a çarpana dek.* Tam karşımda öyle iç gıcıklayıcı bir hâlde duruyordu ki boğazımda yoğun bir kuraklık hissettim. Suya bu kez daha çok ihtiyacım vardı.

"Oha," diye fısıldadım yutkunmamı bastıramazken.

"Bunu iyiye yorumluyorum güzelim."

Erkeklerin hazırlanma odası biz kızlardan ayrı olduğu için son provadan bu yana onu hiç görmemiştim ama şimdi görmediğime gerçekten değmiş gibi görünüyordu. Beni doğrultarak tam karşıma geçerken kumaş pantolonunun ceplerine ellerini yerleştirip pişkin pişkin sırıtmaya başladı. Yanaklarının ve gözlerinin çevresinde oluşan çizgiler gülümsemesiyle iyice belirginleşirken göz bebeklerime daha da muhteşem göründüğünde dakikalar boyunca yalnızca ona bakmaktan kendimi alamamıştım. Gösterinin varlığı bile aklımdan uçup gitmişti. Karşımdaki kişi her zamanki Demir değil de başka biriydi sanki. Sözcüklerim yetmiyordu onu anlatmaya.

Her zaman serbest bıraktığı saçlarını rampa yaptırarak havaya kaldırmıştı. Topuklarımın üzerinde biraz yükselerek saçlarına dokunduğumda spreyin etkisinden dolayı epey sert olduklarını fark ettim. Üzerindeki siyah kumaş pantolonu ve aynı renkteki bedenini

* ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Kutup Yıldızı 3: "Nisa Firarda" çok yakında sinemalarda!*

iyice saran siyah gömleğiyle nefes kesici görünüyordu. Boğazındaki beyaz papyonu ve gömleğinin üstünde yer alan beyaz pantolon askıları siyah kıyafetiyle tezat bir görüntü oluştururken, bunun da benim elbiseme göre ayarlandığını fark ettim. Her ne kadar yakışıklı kelimesinden pek hazzetmesem de Demir şu an tam karşımda o kelimenin vücut bulmuş hâliyle dikiliyordu. Büyüleyici görüntüsü karşısında dudaklarımı ısırmadan edemedim.

"Manzara gerçekten hoşuna gitti galiba. Fakat inan bana, benim manzaram çok daha güzel." Sırıtışı tüm yüzünü kaplayarak görsel bir şölen sunarken, onun da aynı şekilde beni baştan aşağıya süzdüğünü fark ettim.

"Nereye gidiyordun?" Dudaklarını ıslatarak karşımda sırıtmayı sürdürürken, içten içe beni beğenip beğenmediğini merak ettim ama ağzımı açıp da bir türlü soramadım. Demir'in aniden karşımda belirmesi tüm kelimeleri yutmama sebep olmuştu.

"Nisa, cevap verecek misin?"

Sorusunu bir kez daha bana yönelttiğinde aslında bu afallamış hâlimden bayağı zevk aldığını fark ettim. Kendimi toparlamak maksadıyla silkinip onu dikizleme eyleminden hızla kurtulmak istedim. Korku bedenimi bir kez daha istila ederken nefesimi büyük bir sitemle dışarı bıraktım.

"Demir, ben yapamayacağım!" Söylediklerim karşısında zevkle sırıtan suratının yerini çatık kaşlar aldı. "Her şeyi berbat edeceğim diye çok korkuyorum," diye devam ettiğimde ise gözlerini devirerek eliyle suratını sıvazladı.

"Yine başladık. Bence sen şu an saçmalıyorsun.*" O kadar sakin bir ses tonu vardı ki bu sinirlerimi bozmuştu. Pekâlâ, o daha öncesinde birçok kez sahneye çıkıp performans sergilemiş olabilirdi ama bu benim için bir ilkti ve ben anlamasını bekliyordum.

"Demir, altıma yapacakmışım gibi hissediyorum." Korkularımı daha açık bir dille belirttiğimde yaptığı tek şey gözlerini kaçırıp, başını sağa sola sallayarak kıkırdamak oldu. *Ah, hadi ama! Bir de dalga mı geçecekti benimle?*

---

* ***Poğaça Surat'tan Not:*** *Bezdirdin çocuğumu be kızım!*

"Ya Demir, ne gülüyorsun? Çok mu komik?" Çemkirmeye devam ederek omzuna birkaç kez vurduğumda bile istifini bozmadan halime kıkırdamaya devam etti.

"Öyle olsun, Demir. Gül sen, gül. Yapamayacağım gerçekten ben. Ceren'le çık sen sahneye," diyerek son kozumu da oynadığımda kıkırdaması durmuş ve kaşlarını kaldırarak ifademi tartarcasına bana dik dik bakmaya başlamıştı. Yüzündeki ciddiyete aldırmadan tekrar çıkışa doğru ilerlemek için hareket ettiğimde kollarımdan birini hızla yakalayarak beni olduğum yere sabitledi.

"Sen bir gelsene benimle," diye söylenirken elimden tutup oldukça seri bir şekilde ters yöne doğru beni sürüklemeye başladı. *Fakat ben buradan çıkıp gitmek istiyordum.* Üstelik bilmediği bir gerçek vardı. Canımı yakan bu topuklularla yürümek pek de kolay değildi.

"Demir, nereye gidiyoruz? Nereye sürüklüyorsun beni?" Sorularımı cevapsız bırakırken adımlarımızın hızlanmasıyla ayaklarım daha da çok sızlamaya başladı.

"Demir, bu topuklularla yürümek sandığın kadar kolay değil. Canımı yakıyorlar," diyerek çocuklar gibi iyice mızmızlanmaya devam ettiğimde ise aniden durup elimi bıraktı ve daha ne olduğunu anlayamadan bacaklarımdan tutarak beni kucağına aldı. *Bu çocuk gösteriden önce kendine zarar vermeyi mi düşünüyordu acaba?*

"Ne yapıyorsun sen? Gösteriden önce bir yerini inciteceksin. İndir beni hemen." Tüm söylenmelerimi duymazdan gelerek yürümeye devam etti.

"Demir, indir beni!"

Şansımı bir kez daha deneyerek, sesimi koridorda yankı yapacak şekilde yükselttiğimde beni indirmemiş ama en azından durmuştu. Gözlerini gözlerime sabitleyerek alt dudağını dişlemiş ve ardından oldukça hızlı bir şekilde dudaklarını dudaklarıma bastırıp o güzel yüzünü geri çekmişti. Sıkmış olduğu erkeksi parfümü hızlı öpücüğünün verdiği yakınlıkla burnuma dolarken o tatlı gülüşü hâlâ çehresinde saklıydı. Üstelik her kadını kıskandıracak kadar kırmızı dudaklarında şimdi benim rujuma ait küçük kalıntılar da vardı.

"Bazen gerçekten çok konuşuyorsun sevgilim. Şu çeneni biraz kapamayı öğrenmelisin."

Oldukça kibar bir şekilde konuşmuş olsa da üzerimde hâkimiyet kurmak istediği aşikârdı ve işin garip tarafı bu hâli epey hoşuma gitmişti. Üstelik içimde farklı kıpırtıların doğmasına sebep olacak bir ses tonuyla bana *sevgilim* dediği için yüzümdeki sıcaklıkla yalnızca başımı sallayarak ona karşılık verdim. Aramızdaki yoğun çekimin o da gayet farkındaydı ve bundan büyük bir zevk alıyordu. Hiçbir şekilde tepki vermediğimi anladığında kucağından inmek için bir kez daha harekete geçtim ama bana izin vermeden yürümeye devam etti. Madem kucağından inmeme izin yoktu, ben de fırsatı geri çevirmeyerek dudaklarına bulaşan ruj kalıntılarını başparmağımla temizledim. Beyimizin yüzündeki hınzır ifadeden anladığım kadarıyla bu tavrım bir hayli hoşuna gitmiş, dahası başparmağımı neredeyse ısırmak istemişti.

Biraz önce hışımla çıktığım makyaj odasına Demir'in kucağında yeniden girdiğimde herkes şaşkınlıkla bize bakakaldı. *Selam, ben biraz kaçarken sevgilisine yakalanmış gibi...* Onlara doğru yüzümdeki aptal sırıtışla el sallarken, diğerlerinin aksine Ceren büyük bir kahkaha patlattı. *Eh, eminim kaçtığımı yalnızca o tahmin etmiştir.*

Makyaj odasının sahneye bakan kapısından da çıktığımızda büyük kırmızı perdenin kenarındaki boşluğa ulaştık. Demir beni kucağından indirerek omuzlarımdan tutup bedenimi sahneye doğru çevirdi.

"Bak bakalım, ne görüyorsun?"

Kulağıma fısıldamasıyla birlikte bir adım daha atarak hafifçe perdeyi aralayıp sahneye bakmaya çalıştım. Gördüğüm manzara karşısında gözlerim acıyla nemlenirken makyajımın bozulmaması için gözyaşımı tutmak zorunda olduğumu kendime hatırlattım.

Demir'in aylarca eğittiği küçük kalpler ayaklarına giydikleri bale pabuçlarıyla bizden önce sahnedeki marifetlerini sergiliyorlardı. O küçük çocuklar o kadar cesurdular ki gözlerindeki korkuyu değil görmek, hissetmedim bile. Aksine hepsi de ne yaptığını gayet iyi biliyor gibiydi. Üzerindeki beyaz elbiseleriyle adeta birer kuğu gibi süzülüyorlardı sahnenin tam ortasında.

"Küçücük yürekleri nasıl da savaşçı, nasıl da cesur."

Demir kulağıma sessizce mırıldanırken yaptığım tek şey yalnızca sahnenin ortasındaki o küçük kahramanları izlemek olmadı.

Gözlerim bu kez de kırmızı koltuklarda oturan kalabalığa takıldı. Devrim Amca, Esma Teyze ve Senem o kalabalığın en önünde oturuyor, gülüşerek sahnedeki çocukların performansını izliyorlardı. Onların yanında ise Orhan Amca, Zehra Teyze ve hatta Sedat Abi yer alıyordu. *Benim için, bizim için buradaydılar.* Orhan Amca ve Devrim Amca'nın arasındaki boş koltuğa kısa bir süreliğine gözlerim takılmışken sıranın bir diğer ucunda da Demir'in ailesinin bulunduğunu fark etmem zor olmadı. Meltem Teyze bir yandan Suat Amca'ya bir şeyler mırıldanıyor, diğer taraftan ise hemen yanında oturan Esma Teyze'nin omzuna dokunarak kendine dönmesini bekliyordu. Esma Teyze ona dönüp de kulağına bir şeyler fısıldadığında, bakışlarım bu kez de Suat Amca'nın hemen yanında oturan Mustafa ve babası Onur Amca'ya kaydı. *Demir'in manevi ve gerçek ailesi dip dibeydi ama onun bundan haberi bile yoktu.* Gördüğüm tablo o kadar hüzünlüydü ki göz bebeklerimdeki yangının daha da arttığını hissettim. Demir'in arkamda durması, yüzümü görmemesi iyi bir şeydi. Aksi takdirde gerçekten kendimi tutamayarak ağlayacak ve tüm makyajımı berbat edecektim.

Mustafa'yla yaşadığımız tartışmadan bu yana hiç konuşmadığımız için buraya geleceğini bile düşünmemiştim. Hatta arayıp haber bile vermemiştim. Ruh halimi fark eden Demir, benden önce davranarak tüm sorumluluğu üstüne alıp onu ve Onur Amca'yı bizzat kendisi davet etmişti ve beni de büyük bir yükten kurtarmıştı.

Benliğimi sarsmaya çalışarak mahkûm edildiğim suçluluk hissinden sıyrılmaya çalışıp salondaki koltuklarda oturan kişileri izlemeye devam ettim. Biraz arkalara göz gezdirdiğimde okuldan arkadaşlarımızın da burada olduklarını fark ettim. Gökçe, Can, Bahar, Emre ve Batuhan ailelerimizin hemen arkasındaki koltuklarda oturmuş keyifle sohbet ederken, en arkadaki koltuklarda da Oğuz, Damla ve Aybüke'ye rastladım. Oğuz ve Damla'nın varlığını yok saymaya çalışırken, Aybüke'ye bakışlarımı çevirdiğimde gözlerinin ön koltukta oturan Mustafa'da olduğunu fark ettim. Neden burada olduğu anlaşılıyordu ama bugün için buna kafa yormayacaktım.

Tavandaki kenarlara tutturulmuş, üzerinde, *"Her şey masum çocuklar için..."* yazılı beyaz balonlara yüzümdeki tebessümle bakarken, omuzlarımı düşürerek tekrar Demir'e döndüm. Gözlerindeki

umudun yeniden can bulduğunu gördüğümde sadece omuz silkerek karşılık verdim.

"Her şey çok güzel," diye fısıldayarak itiraf ettiğimde aramızdaki mesafeyi kapatarak bana yaklaştı. Önce kabarık saçlarıma dokunup, ardından da gözlerini gözlerimden çekmeden elinin tersiyle yüzümü okşadı.

"İnan bana, sen onlardan çok daha güzelsin. Papatya Sedef bunları duymuş olsaydı canıma okurdu ama bu beyaz elbisenin içinde adeta bir peri kızı gibisin. Yalnızca benim için ışıldayan bir peri kızı hem de. Unuttun mu? Sen benim Kutup Yıldızı'msın ve o sahnede tüm ışıltınla parlayacaksın."

Zorluğu fark edip de mücadele etmek yerine her kaçtığımda Demir, beni tüm o zorluklardan koruyacak bir duvar gibi yine karşımdaydı. Ve biliyordum ki o zorlukları atlatmam için elimden sımsıkı bir şekilde tutar ama yine de beni bırakmazdı. Bir kez daha ruhuma dokunmayı başarırken, yüzümde beliren gülümsemeyle ağlamamak için burnumu çekerek sıkı sıkıya gözlerimi kapatıp açtım. Elimi tutarak beni iyice kendine çektiğinde gerçekten böyle düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Hiç aynaya baktın mı, Nisa Altun? Ne kadar kusursuz, ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?" Dudaklarından dökülenler kalbimi göğüs kafesimden çıkarıp onun ruhundaki masum güzelliğe hapsedecekti sanki.

"Demir..." Adı dudaklarımdan fısıltıyla çıkarken elimi tutmayı bırakmadan beni kendi çevresinde döndürmüş ve yüzündeki memnun olduğunu belirten gülümsemeyle bir kez daha baştan aşağıya beni süzmüştü. Utancımdan başımı yere eğmek istediysem de izin vermemiş, çenemden tutarak beni kendine bakmaya zorlamıştı.

"Sahneye çıktığında kimseye bakma. Tamam mı? Kimseyle göz göze gelme. Üzerindeki tüm o bakışları unutmaya çalış. Yalnızca ikimiz varmışız gibi düşün. Hayal et ki sen ve ben yine çocuklara ait o küçük dans salonunda didişiyoruz. Eğer başını çevirip de koltuktaki insanlara odaklanırsan heyecanın daha da tavan yapar ve elin ayağına dolaşır. Fakat onları görmezden gelirsen hiçbir sorun yaşamadan bunu atlatırız. Anladın mı?" Çenemi iki parmağının ucuyla sıkıp beni sakinleştirmeye çalışırken başımı aşağı yukarı sallayarak karşılık verdim. *Bu gösteriden hiçbir şekilde kaçamayacaktım.*

Aslında Demir'in söyledikleri çok mantıklıydı. *Kimseyle göz göze gelmeyip onları zihnimden uzaklaştırarak sahnede yalnızca Demir ve ben varmışız gibi davranırsam belki de her şey dediği gibi yolunda giderdi.*

"Hiçbir şey olmayacak. Her şey çok güzel olacak. *Hazır mısın?*" Hazır olup olmadığımın cevabını titreyen avuç içlerim gayet belli ediyordu.

"Hayır," diyerek itiraf ettiğimde Demir'in kıkırtısı kulaklarımda hoş bir tını oluşturmuştu. Titreyen ellerimi bir kez daha tutup bu kez dudaklarına götürerek küçük buseler bırakmıştı.

"Hadi ama! Korkma, yanındayım," dediğinde bundan daha güven verici bir şeyin olmadığını düşündüm. Yine aynı şeyi yapıyordu. Kalbime dokunarak korktuğum fırtınayı dindiriyordu. Yanımdaydı ve benimleydi. Gözlerinde gördüğüm, hissettiğim şey cesaretti. *Demir... Benim en büyük, en özel cesaretimdi.*

"Biliyorum," diye fısıldadığımda elini bir kez daha benimkine kenetledi.

"Öyleyse hadi, gidelim."

Yüzündeki coşkuyla adımlarını atmaya başladığında onu aniden durdurarak gitmesine mani oldum. Neden bunu yaptığımı bilmiyordum ama kendime sakladığım bazı şeyleri söylemem gerekiyordu. Defalarca onun bana çekinmeden, utanmadan söylediklerini şimdi ben dile getirmek istiyordum.

"Demir..." Adı bir kez daha dökülürken dudaklarımdan sesim sandığımdan da kısık çıktı. Bana anlam veremeyen bakışlar atarken, bu kez ben onun iki elini de tutarak tam karşısına geçtim. Yapabilir miydim, bilmiyordum ama en azından denemeye değerdi.

"Şu an söyleyeceklerimin ne yeri ne de zamanı biliyorum ama içimde kalmasını istemiyorum." Hâlâ ifadesiz gözlerle bana bakmayı sürdürürken nefes almakta güçlük çektim. *Yapabilirdim, yapmak zorundaydım. O beni bu kadar severken, ben de onu mutlu etmeliydim.*

"Benim hayatımda hep *'keşke'*ler oldu ama sen benim en güzel *'iyi ki'*msin. İyi ki yanımdasın. İyi ki benimlesin." Dudaklarımdan çıkanlara ben bile şaşırırken Demir nefesini tutarak beni izliyordu. Yüzündeki şaşkınlık aralanan dudaklarıyla kendini iyice belli ederken avuçlarımın içindeki ellerinin sıcaklığının daha da arttığını fark

ettim ama yine de tutmaktan vazgeçmedim. *Çünkü bundan sonra istesem bile asla bırakamayacaktım bu elleri.*

"Yaşadıklarımdan, yaşadıklarımızdan sonra..." Nasıl devam edeceğimi bilmiyordum ama dürüst olmak istiyordum. Onun güvenini de en az kalbini kazandığım kadar kazanmak istiyordum.

"Mutlu sonla biten masallara inanmam ben, çünkü gerçek değiller. Bana kalırsa bizi avutmak için uydurulan kısa hikâyeler sadece ama ben... Bizim hikâyemizin mutsuz sonla bitmesine izin vermeyeceğim." Bu kez benim elimi iyice kavrayıp sıkarken bana cesaret aşılıyordu.

"Nisa..."

"Ben..." Nefesim dudaklarımın arasından güçlükle yol bulurken bir türlü yan yana getiremiyordum o iki kelimeyi. "Ne kadar zormuş bunu söylemek," dediğimde gözlerimin içine daha da umutla baktı ve ben cesaretimi o anda yeniden yitirdim. Ondan sakladığım gerçek bir kez daha saplandı tam kalbimin ortasına.

"Fark ettim ki sen yanımda değilken bile ben yalnızca seni istemişim. Ve bunun bitmesini hiç istemiyorum." Sözcüklerimi yitirirken iyice bana yaklaşarak yüzümü avuçlarının içine aldı. Yutkunduğunu görebiliyordum. Şaşkındı ama en az onun kadar ben de şaşkındım.

"Neler diyorsun sen böyle?" Yüzündeki sersem ifadeyle gözlerimin içine bakmayı sürdürürken omuz silkerek dudaklarımı büzdüm.

"Sadece içimden geçenleri söylemek istedim," dediğimde kollarını belime sararak bana sıkıca sarıldı. Saçlarımdaki kokuyu içine çekerken ben de burnuma doluşan erkeksi parfümün tadını çıkardım. Kullandığı parfümün bir an önce adını öğrenmeli ve mümkünse ona hep bu parfümü aldırmalıydım.

"Sen... Kesinlikle kalbe zararsın Nisa Altun," diye kulağıma erkeksi ses tonuyla fısıldayarak geri çekildiğinde, başını dudaklarıma doğru eğdi ama göğsünden tutarak onu engellemek zorunda kaldım.

"Burada olmaz."

"Olur," diye direttiğinde yine alt dudağını dişledi. Bunu yapmaya son vermeliydi aksi takdirde kendimi tutamayıp ben üstüne atlayacaktım.

"Makyajımı bozacaksın."

"Israr ediyorum," dediğinde ona karşı koyabilmek için büyük bir çaba sarf etmem gerektiğini anladım.

"Demir, gönderme beni o kadına bir daha. Lütfen." İki elimi de birbirine birleştirerek dudaklarımı sarkıtarak dua edermiş gibi konuştuğumda, hızlı bir şekilde yalnızca yanağımı öptü.

"Dua et, şu şirinliğine kıyamıyorum."

"Ve son bir şey daha," dediğimde kaşlarını havaya kaldırarak merakla bana baktı. "Kursu bırakmayacaksın," diye devam ettiğimde ise gözlerini devirerek nefesini dışarı bıraktı.

"Nisa-" diye konuşmaya yeltendiğinde bir elimi havaya kaldırıp sözünü kestim.

"Benim için yaptığını söylüyorsun. Öyleyse benim için bırakma. Çocukları düşün. Papatya Sedef'in nefretini kazanmak istemem. Zaten beni sevmiyor."

"Tamam, düşüneceğim bunu," diyerek çenemi sıktığında bunun çoktan onaylanmış bir karar olduğunu farz ettim. Her şeyden önce beni değil, sahnede korkusuzca dans eden o küçük kalpleri düşünmeliydi.

"Çocuklar, sıranız geliyor!"

Aydan Hoca'nın heyecanımı katlamaya yetecek bağırışını duymamla birlikte sahne arkasından son bir kez daha salona baktım. Küçük çocukların gösterisi bitmişti. Demir'in varlığına öyle kapılmıştım ki sıramızın bu kadar çabuk geleceğini aklımdan çıkarmıştım. Artık korkumu yenmem ve bunu bir şekilde atlatmam gerekiyordu. En azından Demir için denemeliydim. Onun elini tutarak son bir kez daha aynaya bakmak için hazırlanma odalarına doğru ilerlerken, Demir'in gözleri ayağımdaki topuklulara kaydı.

"Ayağında çorap var, değil mi?" diye sorduğunda başımı hızla sallayarak onayladım onu. "Öyleyse çıkar ayakkabıları. Canını daha fazla yakmasına izin verme."

İşittiklerimden sonra tereddüt bile etmeden ayağımdaki topukluları çıkardım. Soğuk zeminin etkisiyle ayaklarım iyice yumuşayarak kendine gelirken kuş kadar hafiflediğimi hissettim. Ayakkabıları bir köşeye attıktan sonra Demir yanıma sokularak alnımın ortasına küçük bir öpücük kondurmuş, ardından da, "Sahnede görüşürüz, Kutup Yıldızı," diyerek ortalıktan hızla kaybolmuştu.

Onun gidişiyle birlikte biraz daha kendimi sakinleştirme şansını yakalayabilmiştim.

Hazırlanma odasındaki diğer kızlar hızla son hazırlıklarını yaparken ben de aynadaki yansımama bakarak kendimi bu kez daha dikkatle inceledim. Üzerimdeki uzun, beyaz elbise bedenime oturmuştu ve gerçekten güzel duruyordu. Makyajım abartılı değildi. Sadece dudaklarımdaki kırmızılık göze çarpıyordu. Saçlarım her ne kadar süpürge gibi kabartılmış olsa da göze o kadar da kötü görünmüyordu. Aksine bu hâlinin hoşuma bile gittiğini söyleyebilirdim. Fakat şimdi tüm bu görüntüyü bir kenara bırakıp sahneye odaklanmalıydım. *Bunu başarmalıydım. Başarmak zorundaydım.*

"Hadi kızlar! Zamanı geldi, sahnedeki yerlerinize geçin!"

Aydan Hoca'nın komut veren bağırışını bir kez daha duyduğumda nefesimi hararetle dışarı püskürterek omuzlarımı dikleştirdim. *Yapacaktım. Madem bu gösterinin yıldızı bendim, öyleyse o sahnede parlamak benim vazifemdi. Bunun üstesinden de gelecektim.*

Ceren yanıma gelip koluma girerek beni sahneye doğru yürümeye teşvik etti. Aslında daha çok Demir gibi onun da bana cesaret vermek istediğini görebiliyordum. Yüzümdeki tebessümle ona eşlik ederken, en azından ayağımdaki topuklulardan kurtulduğum için kendimi biraz daha rahatlamış hissediyordum.

Büyük, kırmızı perdenin arkasına ulaşıp da yerlerimizi alırken, erkeklerin kıyafetlerinin de kızların kıyafetlerine göre ayarlandığını fark ettim. Demir benim kıyafetime uygun bir şekilde siyah gömleğinin üzerine beyaz papyon takmışken, diğerlerinin üstünde ise beyaz gömlek ve kızların elbisesinin renginde kırmızı papyon vardı. *Anlaşılan bu gösteride Demir ve ben epey ön planda olacaktık.*

Koreografi gereği sahnenin sağ tarafındaki bana ait köşeye doğru ilerlerken, Demir'in yanından geçtiğimde bana öpücük atarak göz kırpmıştı. Biz sahneye çıkmadan önce etraf bir kez daha temizlenmişti. Demir benden biraz ileride ayakta dururken, ben de yere uzanarak gözlerimi kapatmak için harekete geçtim. Diğerleri Demir ve benim çevremde bir çember oluşturarak partnerleriyle karşı karşıya gelirken, derin bir nefes aldım. Bedenim bir kez daha korkuyu hissedip titrerken kendi kendime mırıldanarak cesaret diledim. *Hayır, korkmayacaksın. Korkmayacaksın. Başaracaksın. Bunun da üstesinden geleceksin.*

"Başlıyorsunuz," diyerek Aydan Hoca son bir kez daha bizleri kontrol ettikten sonra sahnenin önünde yer alan ona ait koltuğa doğru hızla ilerleyerek ortalıktan kayboldu. Daha bu sabah tanıştığım kültür merkezi kurucusu perdenin diğer tarafında söze girdiğinde ise nefesimi tutarak şarkının bir an önce başlamasını diledim.

"*Dans ayakların şiiridir*, diyor ünlü şair John Dryden. Fakat Özel Yılmaz Dans Okulu'na göre dans adeta bir sevgi ve yardımseverliğin sembolü. Bu güzel gösteriden gelecek olan gelirle kimsesiz çocuklara kucak açmayı hedefleyen Aydan Yılmaz'a ait Özel Yılmaz Dans Okulu'nun bugün sizler için harika bir sunumu var. Demir Gürsoy'un koreografisini hazırladığı Kutup Yıldızı vals gösterisiyle sizleri baş başa bırakıyorum."

Alkışlar tüm salonu doldururken büyük, kırmızı perde sonunda ardına dek açılmış ve ben nefesimi tutarak gözlerimi sıkı sıkıya kapamayı sürdürmüştüm. Demir'in önerilerim arasından seçtiği şarkının o saf melodisi salonda yankılanırken spot ışıkları bir yıldız kayıyormuş gibi doğrudan benim uzandığım yere çevrilerek parlamıştı. Şarkının melodisi devam ederken Demir'in yaklaşan ayak seslerini kulaklarımda hissediyordum. Eğilerek alnıma kondurduğu küçük bir öpücükle gözlerim ağır çekimdeymiş gibi aralandığında İngilizce şarkının sözlerinin manası kulaklarımda çınlıyordu.

"Bir bakış ve nefesimi tutamıyorum.

Tek bedenin içinde iki ruh.

Sen yanımda yokken, eksiğim."

Demir, ellerimden tutarak beni zarif bir şekilde yerden kaldırdığında kendimi masaldaki uyuyan güzelin yerine koymuştum ki zaten bizim koreografimiz biraz da buna göre hazırlanmıştı. Sahnenin arkasındaki ışıklandırmada büyük bir yıldız kümesi parlarken, diğer dans arkadaşlarım partnerleriyle oluşturdukları çemberin çevresinde hareket etmeye başlamışlardı. Demir elimi tutarak beni o çemberin tam ortasına sürüklemiş ve yüzündeki sevdiğim gülümsemeyle gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmamıştı. Bu tablo öylesine eşsizdi ki Kedi Yavrusu karşımda marifetleriyle gurur duyuyor olmalıydı. *Galakside parlayan binlerce yıldız ve tüm görkemiyle hepsinden daha çok dikkat çeken Kutup Yıldızı...*

Demir, gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan bir elini belime yerleştirerek aramızdaki mesafeyi kapattı. Ellerimiz havada kavuşup birbirlerine bir zincir gibi kenetlenirken, kilidi avuçlarımızdaki sıcaklıkta hissettim. Diğerleri çoktan dans etmeye başlamışken şarkının bizim için söylenen kısmına gelinmesiyle birlikte bir ayağımızı geriye atarak artık hareket etmeye başladık. Tek farkımız onlar koca bir çember oluşturmuşken, biz o çemberin içine hapsolmuştuk.

"Çünkü ben binlerce güneş gibi parlıyorum.

İstesem bile söndüremedim.

Bu alevler, bu gece...

Gözlerimin içine bak ve söyle.

Sen de beni, benim seni istediğim gibi istiyorsun."

Şarkının sözlerine ayak uydurmaya çalışarak adımlarımızı atmayı sürdürürken, Demir birkaç kez beni çevresinde döndürdü. Kor ateşi avucunda taşıyan eli belimi sardığında sıcaklığı âdeta tenimi yaktı. Kollarımı bedenimdeki yoğun titremeyle boynuna sardığımda, parmaklarım ensesindeki saçları okşuyordu. Birbirimize hissettiğimiz her şey gözlerimizden okunuyor, sanki saf sıcaklığıyla dansa yansıyordu. Sırtımı yavaşça geriye doğru gererek, saçlarımı da serbest bırakırken olduğum yerde dönmeye çalıştım. Demir, belimden yakalayarak beni doğrulttuğunda gözlerindeki mutluluğu, memnuniyeti net bir şekilde görmek çok güzeldi. Dudaklarına bir nefes kadar yakınken, sıcaklığını tenimde, kalbimde iç titreten bir dokunuşla hissetmek her şeyi daha kusursuz kılıyordu. Yine haklı çıkmıştı. Yalnızca ikimizin varlığını hissederken her şey o kadar kendinden ve olması gerektiği gibi gelişiyordu ki hiçbir zorluk ya da korku hissetmiyordum.

Vals sanıldığı kadar basit bir dans değildi. Yumuşak adımları, zarif tutuşları ve dönüşleri ile koreografiyi özel kılabilirdi. Bu dansta hareketlerden çok gözlerdeki aşkı ve sevgiyi hissettirmek önemliydi. O hisleri dansa yansıtabildiğimizde her şey daha da büyülü kılınıyordu. Ve Demir gözlerimin içine masallardaki prensler gibi böyle kusursuzca bakarken, ben zaten büyük bir balo salonunun tam ortasına düşmüş gibi hissediyordum kendimi.

Elimden geldiğince gözlerimi ondan hiç ayırmadan hareketlerine ayak uydurmaya çalışıyordum. Onun için o kadar kolay

görünüyordu ki her şey, bende de aynı hissi uyandırmaya çalışıyordu ve bu kendimi daha rahat hissetmemi sağlıyordu.

"İçimdeki açlık gibi...

Hiç bitmeyen.

Senin için yanacağım.

*Senin için yanacağım...**"

Şarkının son nakaratına doğru yaklaşırken melodinin biraz daha hızlanmasıyla Demir beni defalarca çevresinde döndürmüştü. Ardından kollarımı bir kez daha boynuna dolayıp, ağır bir şekilde yere eğmiş ve sonra tekrar ayağa kaldırarak beni özgür bırakmıştı. Ceren de dâhil diğer kızların aniden etrafımda büyük bir çember oluşturmasıyla, ritme ayak uydurarak hareket ederken bakışlarımı bu kez korkusuzca beni izleyen insanlara çevirmeyi başardım. Tıpkı balerinler gibi parmak uçlarımda yükseldim gökyüzü sandığım sahnenin ışıltıyla parlayan ön kısmında. Bulutların üzerinde süzülüyormuşçasına ilerlerken, her kendi etrafımda dönüşümde bir bacağım kıvrılarak diğerinin önüne geçiyor, çizdiğim yolda kalbimdeki heyecanlı gürültünün ahengine fısıldayarak hareket ediyordum.

Demir'in kucağına atlayıp kilit hareketimizi yapmak üzere derin bir nefes alarak adımlarımı hızlandırdığım sırada bakışlarıyla beni aniden durdurdu. Gösterinin tam ortasında neden böyle bir şey yaptığını anlamazken, şarkının nakaratları bir kez daha tekrarladı kendini.

Demir, yüzündeki naiflikle başıyla sahnenin arka planını işaret ettiğinde gözlerimi o noktaya doğru çevirdim. Eren'in hazırlamış olduğu arka plandaki yıldız kümesini büyük bir hayranlıkla izlerken, o yıldız kümesinin arasından parlak bir yıldızın kaydığına şahit oldum. Ardından hiç ummadığım bir şey gerçekleşmiş ve o yıldız kümesinin tam ortasında eğik harflerle bir cümle belirmişti.

"Sen galaksinin en derinlerinden benim için kayıp geldin, Kutup Yıldızı."

Bunu yapmış olamazdı, değil mi? Bunu gerçekten benim için yapmış olamazdı.

---

* Ross Copperman'ın **Hunger** adlı şarkısının Türkçe sözleridir.

Burnumu çekerek ondan uzaklaşırken, Sevda Hanım'ın da gözlerinin dolduğunu fark etmem uzun sürmedi.

"Ne zaman, hangi ara geldiniz?" Ben sorularımı ardı ardına Sevda Hanım için sıralarken, Senem de boynuma atlayarak beni tebrik etmişti.

"Bu sabah geldim. Sağ olsun, Devrim Bey hafta başında arayıp gösterin olduğunu söyledi. Eh, ben de biraz kaçamak yapmak istiyordum. Yetimhaneyi yeni yardımcıma bırakıp buraya koştum."

Eski yardımcısı Elçin Hanım'ın tutarsız davranışlarından bu yana Sevda Hanım'ın kimselere güvenmediğinin ve yetimhane için tedbirli davrandığının bilincindeydim. Fakat artık omuzlarındaki yükü hafifletmenin zamanı gelmişti. Bu yüzden yeni bir yardımcı tutmasını sadece memnuniyetle karşılayabilirdim.

Devrim Amca ve Esma Teyze de bulunduğumuz odaya girdiklerinde ilk önce Devrim Amca'ya gözlerimi dikip dudaklarımı büzerek, kırgın bakışlar atmaya çalıştım. Esma Teyze benimle gurur duyduğunu söyleyerek kollarının arasına çekerken, ben de kısılmış gözlerimle Devrim Amca'ya yalandan sergilediğim öfkemi göstermeye çalışıyordum.

"Sevda Hanım'ın geleceğini neden söylemedin, Devrim Amca?"

"Ama söyleseydim sürpriz olmazdı küçük hanım." *Eh, doğruya doğruydu şimdi!* Böyle bir sürprize mızmızlanmak yerine oturup keyfini sürmeliydim.

Devrim Amca da tıpkı Esma Teyze gibi beni kollarına çekerek başımın üstüne küçük bir buse bırakıp, "Harikaydınız kızım. Tebrik ederim," diye fısıldadı. Onun iltifatıyla birlikte hafif bir utanç dalgası vücuduma yayılırken, Sevda Hanım hem benim hem de Senem'in elini tutarak bizi tam karşısına aldı.

"Durun, şöyle bir bakayım size." İkimizi de baştan aşağıya ilgili gözlerle süzerken, Senem'le birbirimize bakarak kıkırdadık.

"Senem'in sarı saçlar gitmiş ama bence bu hâli çok daha yakışmış benim güzel kızıma."

Sevda Hanım, o saçların hangi olaylardan dolayı gittiğini bir bilse, belki de bizden çok utanırdı. Senem'le tekrar gözlerimiz buluştuğunda ikimiz de sesimizi çıkarmadık ama birbirimize söylemek istediklerimizi zaten bakışlarımızdan anlamıştık. Ne yaşarsak

yaşayalım Sevda Hanım'a hiçbir şey anlatmayacaktık. Bizden yana pişmanlık hissetmesini ya da utanç duymasını istemiyorduk. Onun bu güzel gurur tablosunu, yaşadığımız kirli anılarla bozmamalıydık.

"Sen ise," diyerek bakışlarını bana çevirdiğinde, Sevda Hanım'la ayrıldığımız o gün canlandı zihnimin en yaralı kısmında. Benim için ne kadar üzüldüğünü ama elinden hiçbir şeyin gelemediğini bir kez daha gözlerimin önüne getirdim.

"Sen ise göz kamaştırıcıydın. Bu kadar kısa sürede bunları başarman çok güzel, çok gurur verici." Söyledikleri karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Benimle böylesine gurur duyması, kalbimin uzun zamandır buz tutmuş duvarlarını eriterek, içimi bir kez daha sıcacık yapmıştı.

"Ve ayrıca büyümüşsünüz, ikiniz de," deyip bizi kollarının arasına çektiğinde boş bulunmayarak biz de Sevda Hanım'a sarıldık.

"Eşek kadar oldular hocam." Tanıdık bir sesin bizden önce davranarak Sevda Hanım'a karşılık vermesiyle birlikte hızla arkamı dönüp gelen kişiye baktım. Yaşadığımız o son tartışmadan sonra buraya geleceğini bile düşünmezken şimdi yeniden, bir kez daha karşımdaydı.

"Tebrik ederim, suratsız," diyerek bir elini sanki aramızda büyük bir mesafe varmış gibi tokalaşmak adına uzattığında, bir eline bir de gözlerinin içine ciddi olup olmadığını merak edercesine baktım. Ciddiyetini sürdürürken uzatmış olduğu eline elimin tersiyle hızla vurarak kollarımı boynuna doladım. Onunla daha fazla küs kalabileceğimi sanmıyordum. Mustafa'nın da kolları belimi sardığında aramızdaki sorunların son bulmasını diledim. Hayatta herkesle sorun yaşayıp kavga edebilirdim ama sadece birkaç kişiyle sonsuza dek küs kalamazdım. Mustafa da onlardan biriydi.

Mustafa'yla aralarındaki soğukluktan olsa gerek Senem'le göz göze geldiğimizde, hiçbir şey demeden yanımızdan uzaklaşıp Devrim Amca ve Esma Teyze'nin yanına doğru gitti. Kollarımı Mustafa'dan sonunda ayırmayı başarabildiğimde ise gözlerinin içine umutla baktım. Aramızın hâlâ açık olduğu ve bana olan kırgınlığının geçmediği keskin bakışlarından anlaşılıyordu ama yine de her şeye rağmen benim için burada olması onun ne kadar düzgün bir arkadaş olduğunun kanıtıydı.

Onur Amca'nın da hazırlanma odasına girmesiyle birlikte Sevda Hanım, Mustafa ve babasıyla kendi aralarında sohbet etmeye başladı. Mustafa'nın çok öncesinde anlattıklarından sonra Sevda Hanım'ın Onur Amca'yı tanıdığından şüphem yoktu. Ben de bu sırada bana sunulan tebrikleri kabul ediyordum. Aybüke'nin de Onur Amca'nın arkasından içeri girip beni tebrik ederek sarılması Mustafa'nın dikkatini çekmiş olsa da bakışlarını aniden bizden kaçırarak tekrar Sevda Hanım ve babasına doğrultu. Ben de ayıp olmasın diye Aybüke'ye basitçe teşekkür ettim. Odadan çıkmak için kapıya doğru ilerlediği anlarda Aybüke'nin gözlerinin hep Mustafa'da olduğunu fark etmiştim. Mustafa ya benim yanımda olduğu için ya da gerçekten ettiğim onca lafı dikkate aldığı için olsa gerek Aybüke'nin ilgili bakışlarına hiçbir şekilde karşılık vermedi. Aksine gözlerini çevirip ona bakmamaya özen gösterdi. Suratı düşen Aybüke'nin buraya hangi amaçlarla geldiğini bir kez daha anladığımda, Mustafa'nın ilgisiz yaklaşımı onun ortalıktan kaybolmasına ve benim de tuttuğum nefesi sonunda bırakmama neden oldu. Şu an burada Aybüke'den çok daha önemli sorunlarım söz konusuydu. Bir kere Demir gerçek ailesiyle aynı odada, aynı havayı soluyordu ama onlardan habersiz yalnızca arkadaşlarının tebriklerini kabul ediyordu. Bu gerçek yüzüme soğuk bir su gibi her çarptığında, hissettiklerim beni bir kez daha yenilgiye uğratıyordu.

Yanıma yaklaşan Oğuz ve Damla'nın tebriklerine de basit bir tebessümle karşılık verdiğim sırada, Oğuz'un burada olduğunu fark eden Demir, Batuhan'ın yanından sıyrılarak yanıma gelmiş ve kollarını sahiplenircesine belime dolamıştı. Ardından yönümü değiştirmeye çalışarak beni ailesinin bulunduğu tarafa götürmek istemişti. Ama onlarla konuşmadan önce Demir'i gerçekten tanıştırmak istediğim biri vardı.

"Seni Sevda Hanım'la tanıştırmak istiyorum," dediğimde düşünceli bir ifadeye bürünerek kaşlarını havaya kaldırdı ama sonrasında kimden bahsettiğimi hatırlamış olacaktı ki yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı.

"Burada mı?"

"Evet, Devrim Amca sürpriz yapmış."

Demir'in elinden tutarak onu Sevda Hanım, Onur Amca ve Mustafa'nın bulunduğu tarafa doğru sürüklerken aslında bir yandan

da geriliyordum. Bunu yapmam ne kadar doğruydu, bilmiyordum ama Onur Amca'nın Demir'i yanımda gördüğünde vereceği tepkiyi merak ediyordum.

"Sevda Hanım, sizi tanıştırmak istediğim biri var," dediğimde Sevda Hanım, Onur Amca'yla yaptığı sohbete ara vererek meraklı bakışlarıyla bizim bulunduğumuz tarafa döndü. Demir'e nasıl bir şekilde yaklaşacağını, onu nasıl karşılayacağını merak ediyordum.

"Merhaba efendim, ben, Demir Gürsoy. Tanıştığıma çok memnun oldum." Tüm kibarlığı ve içtenliğiyle Demir kendini tanıtarak, tokalaşmak adına elini uzattığında Sevda Hanım çatılan kaşları ve yüzündeki belli belirsiz tuhaf ifadesiyle yalnızca Demir'i süzmeye başladı.

"Gürsoy mu?" diye kuşkuyla mırıldanırken Demir'in uzattığı eli zorlukla da olsa havada yakalayıp ona karşılık verdi.

"Evet, efendim." Demir hâlâ nezaketini gösteriyor olsa da Sevda Hanım'ın gözlerindeki şüphe bir türlü gitmiyordu.

"Demir, avukatlığını yaptığım Suat Gürsoy'un manevi oğlu," diyerek açıklama yaptığında Onur Amca, yüzümdeki hayal kırıklığıyla gözlerinin içine baktım.

Bu gerçeği bildiğimi Mustafa'nın ona söylediğinden şüphem yoktu, ki Onur Amca'nın da aynı korku dolu bakışlarla bana karşılık vermesi şüphelerimi bir kez daha doğruladı. Kendi öz evladını bir başkasına verdiği yetmiyormuş gibi şimdi bir de onu öyle tanıtıyordu karşısındaki insana. *Ben gerçekler dudaklarımın arasından taşmasın diye çırpınırken o nasıl böyle rahat olabiliyordu? Nasıl bu kadar iyi rol yapabiliyordu? Nasıl bu kadar vicdansız davranabiliyordu? Demir onun kanıydı, canıydı. Nasıl bir başkasının soyadını taşımasına izin verebiliyordu? Sırf Mustafa'ya verdiğim sözden dolayı bildiğim her şey sırtımdaki yükü daha da ağırlaştırıyordu ve ben her seferinde bir kez daha parçalara ayrılıyordum.*

"Öyle mi? Sahnede pek bir marifetliydin delikanlı," deyip bu kez Sevda Hanım silkinerek iltifatlarını Demir'e sunarken, Kedi Yavrusu'nun suratındaki utanç kırıntılarını keyifle izlemeye çalıştım ama karşımdaki manzara bunu pek mümkün kılmıyordu.

"O sizin bize sunmuş olduğunuz kısa hikâyenin marifeti," diye karşılık verdiğinde ise Demir, Sevda Hanım anlam veremeyen

bakışlarla bu kez bana döndü. *Evet, bazı kişilere sizden ve bizim gizli hikâyemizden bolca bahsettim, Sevda Hanım.*

"Demir'e Kutup Yıldızı hikâyemizden bahsettim. O da bunu koreografisinde kullanmak istedi," diyerek açıklama yaptığımda Sevda Hanım'ın gözlerindeki gurur dolu bakışlar tekrar yerini aldı.

"Öyle mi? Onur duydum."

"O şeref bana ait efendim," diyerek inceliğinden ödün vermeden konuşmayı sürdürürken Demir, ben de onunla gurur duyduğumu fark ettim. *Basit bir hikâyeden, koca bir gösteri oluşturmuştu.* Onunla övünmemek elimde değildi.

"Oğlum, bir gelir misin?"

Suat Amca'nın Demir'e seslenmesiyle birlikte, hem Onur Amca ve Mustafa bizi bir kez daha tebrik ederek yanımızdan ayrılmış; hem de Demir izin isteyerek ailesinin bulunduğu tarafa doğru ilerlemişti. Sevda Hanım'la yan yana geldiğimizde, bakışlarının Demir'in gittiği yolu izlediğini fark ettim. Demir'e ve onun manevi ailesine öylesine derin bakıyordu ki bu ilginin altında yatan asıl gerçeği öğrenme isteğiyle tutuştum. Mustafa'nın birkaç hafta öncesinde bana anlattıkları zihnimde büyük *dong* sesinin yankılanmasına sebep olurken, aslında Sevda Hanım'ın Suat Amca'yı tanıdığını anladım. Çünkü Mustafa bana yetimhanedeki hayatı boyunca masraflarının Suat Gürsoy tarafından karşılandığını söylemişti ve o muhasebeye dair belgeler bir şekilde hep Sevda Hanım'ın da gözlerinin önüne serilmişti. Büyük ihtimalle Sevda Hanım buna dayanarak Suat Amca'ya bu kadar dikkatli bakıyordu fakat bakışlarındaki derinlik beni rahatsız ettiğinde onu kolundan tutarak hafif bir şekilde sarsmak zorunda kaldım. Etrafımı saran insanları gördükçe, sakladığım sırrı ateş hattında gibi hissediyordum. Üstelik sırrın ana karakterleri mükemmel bir oyunculuk sergilerken ben nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Bunlar bana çok fazla geliyordu. Sevda Hanım, boğazını temizleyerek tekrar bana döndüğünde gülümsemeye çalıştım.

"Sevgilin mi?" Sorduğu soruya karşılık bildiklerimi bir kenara atıp dişlerimi iyice ortaya çıkararak sırıttım ve başımı sallayarak onu onayladım. Hâlâ yüzdüğüm bu hayal dünyasının gerçek olduğuna inanamıyordum ama öyleydi. *Demir Gürsoy, benim sevgilimdi.*

"Pek yakışıklı ve ayrıca çok efendi birine benziyor ama Onur Bey'in manevi derken, ne demek istediğini anlamadım."

"Şey... Demir, Suat Amca'nın evlatlık çocuğu, yani gerçek oğlu değil," diyerek olayı açıkladığımda, Demir'le aynı kaderi paylaştığımızın o da farkına varmıştı.

"Öyle mi?" diye mırıldanırken gözleri bir kez daha Demir ve ailesine çevrildi. Bakışlarındaki o sert yoğunluk geçen her saniyede artarken hızla koluna girerek, onu düştüğü bu durumdan kurtarmak istedim.

"Ama bunları daha sonra detaylı bir şekilde konuşuruz." Ağır adımlarla Sevda Hanım'ı, Devrim Amcaların bulunduğu tarafa yürümeye teşvik ettiğimde başını sallayarak beni onayladı ama ifadesi asla değişmedi. Sevda Hanım'ın Demir'i beğenmesi, onaylaması benim için çok önemliydi ama ne ifade ettiğini anlamadığım bakışları beni bile kuşkulandırmıştı.

Devrim Amcaların yanına ulaştığımızda, Sevda Hanım'ın gözlerindeki tedirginlik hâlâ devam ediyordu çünkü Suat Amca ve Meltem Teyze de yanımızdaydı. Meltem Teyze küçük bir çığlık atarak kollarını boynuma dolarken, hemen arkasında bulunan Demir'in, annesinin bu heyecanlı hâline kıkırdadığını gördüm.

"Kuzum, ne güzeldin sen öyle!" Meltem Teyze'ye nasıl karşılık vereceğimi kestiremezken, Suat Amca eşinin kolundan tutarak onu kendine doğru çekti. Onun bu hareketi bana bir hayli yardımcı olurken, Demir'in annesinin hep beni beğendiğini söylediği ilişti zihnime. Meltem Teyze gibi muhteşem bir kadın tarafından beğenilmek gerçekten hoş bir duyguydu.

"Harikaydınız çocuklar. Bir kez daha ikinizi de tebrik ederim," diyerek Suat Amca da övgülerini belirtirken Demir yanıma yaklaşarak kolunu omzuma attı.

"Teşekkür ederiz, Suat Amca."

"Öyleyse bu güzel günü harika bir yemekle kutlayalım. Hemen bizim Celal Abi'yi arıyorum ve şöyle güzel bir balık masası donatmasını söylüyorum."

Suat Amca tüm samimiyetiyle Devrim Amca'ya söylenirken, Celal Abi diye bahsettikleri kişinin her zaman birlikte gittikleri bir

kokantacı olduğunu düşündüm. Fakat Devrim Amca'nın karşılık vermesine izin vermeden Esma Teyze araya girmişti.

"Hiç gerek yok Suat. Zehra Abla evde çok güzel yemekler, tatlılar hazırladı. Gösteri biter bitmez hemen eve gitti zaten heyecanla. Şimdi ayıp olmasın."

Zehra Teyze, Orhan Amca ve Sedat Abi'nin yanımızda olmadıklarını fark ettiğimde anlamıştım erkenden çıkıp gittiklerini. Her ne kadar balık yeme fikri kulağa hoş gelmiş olsa da benim bal yanaklı Zehra Sultan'ımın yemeklerini hiçbir şeye değişmezdim.

"Bence de Zehra Teyze'nin gönlünün kırmayalım şimdi," diyerek araya girdiğimde Suat Amca çıkarmış olduğu cep telefonunu jilet gibi ütülenmiş ceketinin iç cebine yerleştirdi yeniden.

"Öyleyse size gidiyoruz."

Dans arkadaşlarıma gerçeği söyleyip, onlarla vedalaştıktan sonra kültür merkezinden ayrılarak hiçbir yere uğramadan direkt eve doğru yola çıktık. Ceren, kurstan ayrılacağımı öğrendiğinde başta itiraz etmiş ve bunun asla mümkün olamayacağını dile getirmişti. Bu gösterinin sonradan birçok kez daha sergileneceğini ama *Kutup Yıldızı* eksikken asla tam olamayacaklarını söylemişti. Ellerini ellerimin içine alıp gözlerinin içine bakarak, bundan sonrasında onun benim yerime Kutup Yıldızı'nı temsil etmesini istediğimde yine itiraz etmeye yeltenmiş ama her şeye rağmen bana sıkı sıkıya sarılarak anlayışla karşılamıştı. Onlardan ayrılırken gözyaşlarımı yine tutamamıştım. En çok Ceren'le vedalaşmak yüreğimi sızlatmıştı. Ona bu kadar alışacağımı aklımın ucuna bile getirmezken, şimdi üzerimde büyük emeği olan bu insandan kopmak, yüreğimin derinden sarsılmasına neden olmuştu.

Eve dönüş yolu boyunca Senem'in çenesi bir hayli düşerken, Sevda Hanım'a mutlu olduğumuz anları ve yaptığımız onca saçmalığı üstü kapalı bir şekilde anlatmıştı. Karşı çıkıp onu engelleyebilirdim ama yapmak istemedim. İçinde tuttuğu yaraların canını acıtmasına daha fazla izin veremezdim. İkimiz de büyük hatalar yapmıştık ama tüm bunların sonunda tıpkı hatalarımız kadar büyük bir ders de almıştık. Ne benim Senem'i ne de Senem'in beni bırakmaya niyeti yoktu.

Eve geldiğimizde, Esma Teyze; Zehra Teyze'ye yardım ederek bahçedeki büyük masayı yemeklerle donatırken, ben de Senem'in isteği üzerine onun odasında üstümdekilerden kurtuldum. Bana dolabından seçmiş olduğu kalın askılı, üzerinde büyük çiçeklerin olduğu siyah bir tişört ve altına da diz kapakları yırtık, dar bir kot pantolon uzatmıştı. Onun uzattığı kıyafetleri hızla üzerime geçirirken saçlarımdaki beyaz karanfil tacını da çıkarmıştım. Kabarıklığı biraz söndüğünden saçlarımın şimdiki hâli gözüme daha iyi görünmüştü. Hatta duş almak yerine bir süre daha böyle vakit geçirmeyi tercih edecek kadar sevmiştim bu modeli.

Akşam yemeği bir hayli eğlenceli geçmişti. Yanımda oturan Demir yemek boyunca, sahne öncesinde yaşadığım korkudan ve kaçış maceramdan öyle şevkle bahsetmişti ki hem utanmış hem de susması için onu sürekli kolumla dürtmek zorunda kalmıştım. Fakat bana mısın demeyiş, hiç istifini bozmadan benimle keyifle dalga geçmeye devam etmiş ve masadaki herkesin kahkaha atmasına sebep olacak espriler yapmıştı. Her ne kadar başlarda çocuklar gibi mızmızlanmış ve hatta kollarımı birbirine kenetleyerek ona tavır yapmış olsam da masadaki yüzlerin benim aptallığım sayesinde gülümsemesi bozuntuya vermememe ve Demir'e eşlik etmeme neden olmuştu. Büyük masanın tam ortasında, Demir'in yanında onun güven aşılayan ellerini tutarak otururken farkına vardığım bir gerçek gözlerimin önündeydi. Öncesinde sadece Mustafa ve Senem'e sahip olduğum üç kişilik çekirdek ailem, şimdi koca bir yuvaya dönüşmüştü. Üstelik benim için, bizim için endişelenen ama aynı zamanda bizim için yine her şeyi göze alacak insanlarla doluydu bu yuva. Bazı eksikler olsa da sevdiğim herkes buradaydı ve yanı başımda benimleydi.

Yemek boyunca gözlerden gülümsemeler hiç eksik olmamıştı ama karşımda oturan Sevda Hanım'ın bakışları Suat Amca'nın üzerinden bir an olsun ayrılmamıştı. Aynı şekilde Suat Amca'nın da birkaç kez Sevda Hanım'ı merakla izlediğini fark etmiştim. Hatta bir ara Meltem Teyze'nin de suratındaki tedirginliği sezmiş olsam da umursamamaya çalışarak yemeğimi yemeye devam etmiştim. *Çoğu gerçeğin ne olduğunu bilsem de bu benim meselem değildi ve burnumu sokmamalıydım.*

Yemek sonrasında bahçenin bir köşesinde başımı Serem'in omzuna yaslayarak Zehra Teyze'nin lezzetli fırında sütlacını iştahla midemle indirirken Meltem Teyze yanıma gelmiş ve kolumdan tutarak beni bahçenin diğer tarafında bulunan Suat Amca'nın yanına götürmüştü. İçimi bir endişe kaplarken benimle ne konuşacaklarını merak ediyordum.

"Oğlumla sonunda yan yana gelmenize çok sevindim, Nisa." Meltem Teyze'nin söyledikleri karşısında gözlerim hemen ilerimizde bulunan ve yüzündeki aptal gülümsemeyle telefonda konuşan Demir'e kaydı. Bahsettiğine göre İstanbul'daki kuzeni aramış ve gösteriye gelemediği için üzgün olduğunu söylemişti.

"Biz de artık yan yana olduğumuz için çok mutluyuz, Meltem Teyze," diye itiraf ederken gözlerimi Demir'den alamıyordum. Benim aksime o üstünü değiştirmemiş, sadece beyaz papyonundan kurtulmuştu. Gömleğinin üst düğmelerini açıp pantolon askılarını düşürdüğünde ise şimdiki serseri görünümüne kavuşmuştu. Ne zaman ona baksam içimi gıcıklayan tuhaf dürtüye engel olamıyordum. Tam telefonunu kapatıp bizim bulunduğumuz tarafa doğru geleceği sırada telefonun tekrar çaldığını bana işaret ederek dikildiği yerde kaldı ve yine telefonla konuşmaya başladı.

"Demir'i son günlerde ilk defa bu kadar hayat dolu görüyorum. Sana gerçekten çok değer veriyor. Seninle gerçekten çok mutlu."

Suat Amca'yla göz göze geldiğimizde, birkaç ay öncesinde onunla aramızda buna benzer bir muhabbet geçtiğini hatırladım. Şimdi fark ediyordum da son zamanlarda hayat dolu olan yalnızca Demir değildi. Ben de bunu hatırlatarak cevaplayacaktım onu.

"Ben de onunla çok mutluyum, Suat Amca," dediğimde ciddiydim. Onunla mutluydum. Onunla geçirdiğim her saniye benim için çok kıymetliydi ve bunun bitmesini hiç istemiyordum.

Meltem Teyze tüm içtenliğiyle bana sarılırken ben de aynı şekilde ona karşılık verdim. Demir'in ailesi tarafından bu kadar benimsenmek gururumu okşamıştı.

Meltem Teyze'nin kollarından ayrıldığım sırada Sevda Hanım'ın bizim bulunduğumuz tarafa doğru geldiğini fark ettim. Kaşlarını iyice çatarak gözlerini kıstığında Suat Amca'nın tam karşısında dikiliyordu ve bu aşırı gerilmeme sebep olmuştu.

"Merakımı mazur görün Suat Bey ama gerçekten sormak istiyorum," dediğinde boğazım çöl gibi kuruyarak Sevda Hanım'a baktım. Meltem Teyze de tıpkı benim gibi gerilirken Sevda Hanım'ın bakışları Suat Amca ve onun üzerinde gidip geldi.

"Daha öncesinde hiç İzmit'in çıkışındaki bir yetimhaneye geldiniz mi?" *Sevda Hanım, bizim yetimhanemizden bahsediyordu.* Meltem Teyze'nin dik bakışları iyice keskinleşirken, bir elini Suat Amca'nın koluna geçirerek sahiplenmek istercesine kendine çekti. Bir anda neler olduğunu anlayamıyordum ama gerginliği avucumun içindeymiş gibi hissediyordum.

"Hayır, hiç gelmedim," diyerek kestirip attığında Suat Amca, Sevda Hanım kaşlarını havaya kaldırarak pek de inanmamış gibi baktı.

"Emin misiniz? Ben yakın bir tarihten değil, yıllar öncesinden bahsediyorum," diyerek üstelerken bu kez bakışları Suat Amca ve benim üzerimde gezindi. Neden bu meseleyi bu kadar irdelediğini anlamıyordum ama bu muhabbet beni gittikçe daha da çok germeye başlıyordu. Bildiklerim karşısında ağzımı açıp bir şeyler söyleyememek perişan ediyordu ruhumu.

"Çehreniz gerçekten çok tanıdık geliyor Suat Bey," diye devam ettiğinde Sevda Hanım âdeta kelimelerin üstüne basarak konuşmuştu. *Elbette çehresi tanıdık gelirdi. Çünkü o Mustafa'ya da babasına da yardım etmişti.*

"İnsan insana benzer. Öyle değil mi?" Suat Amca daha fazla bir şey söylemeyeceğini oldukça tok bir sesle belli ederken, bu saçmalığa benim son vermem gerektiğini anladım. Hızla Sevda Hanım'ın koluna girip onu buradan uzaklaştırmak istedim.

"Zehra Teyze'nin sütlacından yediniz mi, Sevda Hanım? Tadı enfestir." Ne yapmaya çalıştığımı fark eden Sevda Hanım, benimle birlikte yürümeye başladığında arkamı dönüp Suat Amca ve Meltem Teyze'ye özür dileyen bakışlarımı gönderdim.

Onlar kendi aralarında fısıldaşmaya başladıklarında bunu neden yaptığıma anlam veremeyen gözlerle bana bakıyorlardı. Benim bildiğim ama onların henüz haberinin dahi olmadığı bazı gerçekler gün geçtikçe boğazımda kara bir delik gibi büyüyordu. Karanlık öyle korkutucuydu ki bunun içinden nasıl kurtulacağımı

kestiremiyordum fakat susmak zorundaydım. Bu benim meselem değildi ve söz vermiştim. Üstelik Demir'i perişan edecek herhangi bir şeyi yapmaya cesaret bile edemezdim.

"Nisa, sen bu Suat Bey'i daha öncesinde görmüş müydün kızım?" Sevda Hanım aniden durup keskin bakışlarıyla bana sorusunu yönelttiğinde kafam iyice arapsaçına dönmüştü. *Suat Amca'yı daha öncesinde görmem mi gerekiyordu?*

"Hayır, onu bu semtte tanıdım." Verdiğim cevaba karşılık Sevda Hanım beni anladığını belirtircesine başını sallarken, bir şeylerin artık gerçekten yolunda gitmediğini anladım.

"Neden sordunuz?" diye üstelediğimde ise gözlerimin içine bakarak derin bir nefes aldı.

"Sanırım onu tanıyorum." *Elbette onu tanıyordu. Sonuçta Suat Amca onun yetimhanesindeki bir çocuğa yardım etmişti.* Fakat bu mevzuyu bildiğimi dile getirmek istemediğim için koca çenemi bu kez kapalı tutmak istedim.

Sevda Hanım, koluma daha sıkı sarınırken telefon görüşmelerini sonunda bitiren Demir, masadan kaptığı bir sütlaç kâsesiyle yanımıza doğru gelmişti.

"Aç bakayım ağzını. Aç, aç, aç." Tıka basa doldurduğu sütlaç kaşığını bana doğru uzatarak ağzıma teptiğinde kaşıktaki sütlaç neredeyse boğazıma kaçıyordu. Sevda Hanım onun bu kendini bilmez, şapşal hallerine pek alışık olmadığı için bize tebessüm ederek bakıyordu. *Eh, biraz önceki ruh hâlini atlatabilmesine sevinmiştim doğrusu. Teşekkür ederim, Kedi Yavrusu. Yine tam zamanında imdadıma yetiştin.*

"Demir, ne yapıyorsun?" diye çemkirirken hem yanı başımızdaki Sevda Hanım'ı işaret ediyor, hem de ağzımın kenarına bulaşan sütlaç kalıntılarını temizliyordum.

"Oh, yarasın! Kilo da vermiştin zaten."

"Demir!"

"Kızım, sevgilim değil misin? Alış bunlara, alış. İzninizle bebeğimi alabilir miyim, Sevda Hanım?" Alayla konuşmayı sürdürürken karnına doğru dirseğimle geçirmek zorunda kaldım. *Anlaşılan böyle vıcık vıcık kelimeler söylememesi için onu yeniden uyarmak zorunda kalacaktım.*

"Elbette delikanlı," diyerek beni Demir'e teslim eden Sevda Hanım yanımızdan uzaklaşırken, Demir de dirseğimi geçirdiğim karnını sıvazlamakla meşguldü.

"Şu elin çok ağır be kızım!"

"Kaç defa diyorum, öyle şeyler deme diye." Sitemime karşılık yaptığı tek şey yanıma sokularak şirinlik edercesine yanaklarımı sıkmak olmuştu.

"Hadi, gidiyoruz," diye soluduğunda kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Nereye gidiyoruz?" Demir beni cevapsız bırakarak elimi tutup hızla yürümeye başladığında, onu durdurmak zorunda kaldım.

"Batuhanlar bizim için küçük bir kutlama hazırlamışlar. Oraya gidiyoruz."

Kültür merkezinde Sevda Hanım'ın heyecanına kapılıp diğerleriyle ilgilenemediğim için kendimi suçlu hissediyordum fakat bizi düşünerek böyle bir şey planlamış olmaları beni oldukça heyecanlandırmıştı. Nasıl bir yere gideceğimizi merak ediyordum. İtiraz etmeyecek ya da karşı çıkmayacaktım. Çünkü Demir'in dünyasında işlerin nasıl ilerlediğini görmek ve ona artık daha yakın olmak için can atıyordum.

"Önce izin alalım." İlk kez itiraz etmediğimi o da fark etmiş olacaktı ki şaşkınlıktan ağzı aralanırken gözlerimin içine baktı. *Evet Demir, evet. Bu kez mızmızlanmak yok.*

"İyi o hâlde. Alalım öyleyse izin," diyerek elimi tekrar tuttuğunda bu kez bahçeye açılan kapıya değil de doğrudan Devrim Amcaların oturduğu büyük masaya doğru ilerledik.

"Devrim Amca? Baba?" diye seslendiğinde Demir, masadaki herkes bize doğru bakmaya başlamıştı.

"Dışarı çıkabilir miyiz? Bizimkiler bizim için küçük bir kutlama düzenlemişler," diye devam ettiğinde ise Devrim Amca doğrudan Esma Teyze'ye bakarken, Suat Amca da doğrudan Meltem Teyze'ye baktı.

"Esma?"

"Meltem?"

İkisi de peş peşe söz hakkını eşlerine devrettiklerinde kıkırdayışımı serbest bıraktım. *Kim demiş son sözü erkekler söyler diye? Son*

söz her daim kadına aitti. Meltem Teyze de Esma Teyze'ye cevap vermesi için bir bakış attığında, Esma Teyze kollarını birbirine dolayarak ciddi bir ifade takınıp sırtını oturduğu ahşap sandalyeye iyice yasladı. Bu tavırlarına alışmıştım artık. Bir anne edasıyla yaklaştığı için ona kızmıyordum bile.

"Geç kalmak yok," diyerek işaret parmağını Demir'e doğrulttuğunda, Demir omuzlarını düşürerek iki elini teslim olurmuş gibi havaya kaldırdı. Daha çok içine su serpilmiş gibi bir hali vardı.

Ardından, "Devrim Amca, bir gelir misin? Sana sormak istediğim bir şey var," deyip elimi aniden bırakarak bahçenin başka tarafına doğru yürümeye başladı. Devrim Amca da oturduğu ahşap sandalyeden kalkıp onu takip ettiğinde, onların gittiği tarafı izleyerek Senem'in yanına yaklaştım. Hâlâ sütlacını iştahla mideye indirmekle meşguldü.

"Sen de gelsene bizimle." Ona sunduğum teklife karşılık bana pek de inanamayan bakışlarını gönderdi. Son günlerde çok fazla içine kapandığı için onun da yanımızda olmasını ve aklını biraz dağıtmasını istiyordum.

"Hiç almayayım, Nisa. Şimdi orada Bahar falan bana ters ters bakar, benim de moralim bozulur. Gerçekten gerek yok," diye beni cevapladığında omuzlarımı düşürerek gözlerinin içine umutla baktım. Belki de daha ikna edici olmam gerekiyordu.

"Kafanı dağıtırdın biraz," diye ısrar ettiğimde yine ikna olmamış bir şekilde başını hayır dercesine sağa sola salladı.

"Kafamı mı dağıtırdım yoksa hepten aklımı mı kaçırırdım, orasını bir düşün istersen."

Aslında Senem'in benimle gelmek istememesinin altında yatan sebepleri anlayabiliyordum. Bahar'dan ve diğerlerinin onun varlığına verecekleri tepkilerden korkuyor ya da çekiniyordu. Fakat ne olursa olsun Senem benim en yakınımdı. Kâğıt üzerinde bile olsa kardeşimdi. Aramızdaki sorunları henüz atlatmış sayılmazdık ama en azından çabalıyorduk ve diğerlerinin de buna zamanla saygı göstermesi gerekecekti. Aynı evi, aynı hayatı paylaştığımız süre boyunca Senem'le aramızdaki bağ asla kopmayacaktı.

"Peki, o hâlde."

"Sana iyi eğlenceler," derken bir yandan da sütlacını yemeye devam ediyordu ama bozulduğumun farkındaydı. "Asma suratını. Hem ben burada Sevda Hanım'la ilgilenirim. Sen keyfine bak. Tadını çıkar her şeyin." İşte bu fikre karşı gelemezdim. Demir'in beni eve ne zaman bırakacağını bilmediğim için birilerinin ve özellikle Senem'in Sevda Hanım'la ilgilenmesi harika olurdu.

"Hadi bakalım, gidiyoruz." Demir'in aniden yanımda belirip, kolunu omzuma yerleştirmesiyle bedenimi bahçenin çıkış kapısına doğru çevirmesi bir oldu. Bir yandan Senem'e sesleniyor, diğer yandan ise Demir'in beni yönlendirmesine izin veriyordum.

"Bensiz dedikodu yapmayın," diyerek seslendiğimde Senem başparmağını bana uzatarak, Sevda Hanım'ın yanındaki boş koltuğa oturdu.

Sokağa çıktığımızda üstümdeki kıyafetlerin gideceğimiz yere uygun olup olmayacağı yeni aklıma gelmişti. Impala'ya binmeden önce bu tedirginliğimi dile getirdim. Demir, üstümdekilerin gayet iyi olduğunu ve çuval bile giysem bana yakışacağını söylediğinde rahatlamıştım. İçime bir ferahlık yayılırken kapısı benim için açılmış Impala'nın ön koltuğuna hızla yerleştim. Gideceğimiz yer için meraklı ve bir o kadar da heyecanlıydım.

Demir hızını yavaş yavaş arttırarak arabayı sahile sürerken, yaklaşık on beş dakikadır yolda olduğumuzu fark ettim. İkimizden de hiçbir ses çıkmaksızın ilerlemeyi sürdürürken Demir nereye gideceğimizi hâlâ söylemiyordu. Araladığım pencereden burnuma dolan enfes deniz kokusunu doyasıya içime çekerken, Demir de bir an olsun elimi bırakmıyordu. Denizden gelen o berrak kokunun tadını doyasıya çıkarmak için bakışlarımı sahilden ansızın çekerek Demir'e çevirdim.

"Yukarıyı açar mısın?" Ne yapmaya çalıştığımı anlamak istercesine gözlerimin içine merakla baktığında, "Lütfen," diyerek üsteledim. Ne istediğimin o da farkındaydı. Önce tereddüt etmiş olsa da sonrasında beni kırpmayıp elimi bırakarak radyonun altında kalan tuşlardan birine bastı. Rüzgâr tenimizi yakıp geçerken arabanın tavanı yavaş yavaş açılmaya başladı.

Kemerimi çözüp de kenarlara tutunarak hızla ayağa kalktığımda Demir, "Dikkat et," diyerek endişeyle seslendi. Başımı onaylarcasına salladıktan sonra yüzüme çarpan ılık rüzgârı gözlerimi kapatıp

saçlarımı dağıtarak selamladım. Denizden gelen yoğun kokuyu doyasıya ciğerlerime çekerken ellerimi iki tarafa açarak rüzgârı ve denizi sahiplenmek istercesine kucakladım.

Kendimi başka diyarları keşfetmek için kanatlarını çırpan göçmen kuşlar gibi hissediyordum. Ben de geçmişimi, yaşadığım acıları ardımda bırakarak Demir'in hayatına kucak açıyordum. Bu peşine düştüğüm serüven beni heyecanlandırıyordu. Bedenim özgürlüğünü ilan ederken radyodan yükselen yabancı şarkının sesi daha coşkulu çıkıyordu. Gözlerimi kapatıp yaşadıklarımı hayal ederek olduğum yerde sallandım. Ne çok yol katetmişti küçük yüreğim. Ne badireler atlatmıştı. Fakat şimdi... Özgürdüm. Rüzgâra, denize ama en çok da yanımdaki genç adama sarılarak ilan ediyordum bağımsızlığımı. Çünkü biliyordum ki ruhuma dokunan tüm bu duyguların mimarı yanımdaki genç adamdı. *Demir... Benim özgürlüğümdü ve kimsenin onu elimden almasını istemiyordum.*

Yaklaşık yirmi dakikalık süren bir araba yolculuğundan sonra oldukça dar ve bir o kadar da karanlık bir sokağa girdiğimizde böyle bir yerde daha önce bulunmamanın verdiği tuhaf hisle korku bedenime hücum etmişti. Arabayı dar sokağın kaldırımına park ederken şaşkınlıkla onu izliyordum. Malum böylesine büyük bir serveti bu sokağa park etmek pek mantıklı gelmemişti bana.

Korku dolu bakışlarıma aldırmadan motoru durdurup direksiyon koltuğundan hızla kendini dışarı attı. Yanıma gelip kapımı açarak bir elini uzattığında hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordum. Biraz tereddüt etmiş olsam da karşı gelmeyerek uzattığı eli tuttum ve arabadan inmeyi sonunda başarabildim. *Bakalım, nereye gidecektik?*

Arabadan indiğimiz gibi ilerlediğimizde sokaktaki diğer insanları fark etmem pek de zor olmadı. Ellerinde bulunan içki şişeleriyle zorlukla ayakta durmaya çalışan insanlara gözlerimi kaçırarak baktım. *Kabul ediyordum, biraz değil bayağı korkmuştum.* Demir de korktuğumu anlamış olacaktı ki tuttuğu elimi bırakarak kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti ve kaldırımın diğer tarafına geçirdi. İki güvenlik görevlisinin kapıda dikildiği, içeriden yükselen sesin bile sokağı inletmeye yettiği bir mekânın önüne geldiğimizde Demir'in kollarının arasından sıyrılarak karşısına geçtim.

"Demir, hayatta beni buraya almazlar. Reşit bile değilim," diye fısıldadığımda kaşlarını kaldırarak sırıtmaya başladı. *Neden sırıtıyordu ki şimdi pişkin pişkin?*

Korkuma ve söylediklerime hiç aldırmadan elimi tekrar tuttu ve kapıdaki iki görevliye başıyla selam verdikten sonra, "İyi akşamlar, Melih Abi," diyerek doğrudan beraber içeri girmemizi sağladı. *Gördünüz mü? Bu kadar basitti işte. Ne sorgu ne de sual olmadan öylece içeri sokmuştu beni.*

Şaşkınlığım gram eksilmeden içeri doğru ilerlediğimizde burnuma doluşan sigara ve içki kokusu beni epey rahatsız etti. Küçük kapısına rağmen mekân gerçekten çok genişti. Bir taraftan Demir'in elini hiç bırakmadan dans eden yapışkan çiftlerin arasından geçmeye çalışıyor, diğer taraftan ise mekânın içini inceliyordum. Etraf neon ışıklar ve büyük yuvarlak masalarla dekore edilmişti. Deri koltuklar mekânın en uç köşesinde yer alırken, koca bir duvarın çizgi film karakterleriyle donatıldığını gördüm. Her ne kadar *Marvel* serisiyle pek bir ilgim olmasa da bu küçük detayın çok güzel göründüğünü kabul ediyordum. *Örümcek Adam'dan Hulk'a kadar tüm karakterler oradaydı.*

Demir, arkadaşlarımızın plan yaptığını söylediğinde aklıma küçük bir kafede oturup sohbet etmek gelmişti. Hayatım boyunca elbette bir bara girmenin hayalini kurmamıştım fakat beni rahatsız eden yoğun içki ve sigara kokusuna rağmen bu durumdan pek de şikâyetçi değildim. Demir sayesinde yine farklı bir deneyim yaşıyordum. Elimi hiç bırakmadan beni peşinden sürüklemeye devam ederken, orta yaşlarda bir adamın onu durdurmasıyla ben de bulunduğum yerde durmak zorunda kaldım.

"Vay, koçum!" diye bağırarak büyük bir sevinçle konuşan adama oldukça geniş bir gülümsemeyle sarıldı Demir.

"N'aber Ercan Abi?" *Bu ismi bir yerlerde duymuştum sanki...*

Demir ve adının Ercan olduğunu öğrendiğim adam arasında küçük bir muhabbet geçerken çıtımı çıkarmadan onları izledim. Adam Demir'e okulun ve gösterinin nasıl gittiğini sorduğunda ise uzun zamandır tanıştıklarını anladım. Aralarındaki muhabbet sürüp giderken adamın gözleri bir anda bana kaydığında baştan aşağıya beni süzmeyi ihmal etmedi. Ardından geniş bir şekilde sırıttığında tedirginliğim had safhadaydı.

"Demek *Iron Man*'in kalbindeki ateşi; onu sarhoş edecek kadar körükleyen gizemli kız sensin?"

Hiç beklemediğim yerden gelen soruya karşılık nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim ama adamın ismini nereden çıkardığımı artık hatırlıyordum. Demir'in iyice sarhoş olduğu gün Batuhan, Ercan Abi diye birinin mekânında içtiğini söylemişti. Anlaşılan bahsettikleri kişi bu adamdı. Beni tanıdığını bile düşünmediğim adam aslında varlığımdan baya baya haberdardı. Küçük dilimi yutmuş halde dudaklarımı araladığımda Demir beni kendine iyice çekerek belimden sarıldı.

"Ta kendisi," diye mırıldanırken gururunun epey okşandığını hissetmiştim.

"Geçin hadi. Sizinkileri bekletmeyin. Bugün tüm hesabı Batuhan'a yükleyeceğim, haberiniz olsun."

"Adamın dibisin sen *Kaptan Amerika.** O çapkını bir güzel sömür," diyerek Demir de karşımızdaki adamı keyifle onaylarken hâlinden bayağı memnun gibiydi. Burada ne kadar vakit geçireceğimizi bilmiyordum, bu yüzden Batuhan'ın hâline şimdiden acımıştım.

Demir, elimi tutarak Batuhan ve diğerlerinin bulunduğu deri koltuklara doğru beni sürüklerken bu gecenin bundan sonra nasıl ilerleyeceğini merak ediyordum.

Saniyeler dakikaları, dakikalar ise saatleri kovaladığında ne kadar süredir burada olduğumuz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Onun yanındayken zaman kavramı yitiyordu sanki. Yoğun fırtınaya rağmen hiddetle savrulan dalgalar gibiydim. Sürükleniyor, kayboluyor ama bir yerde mutlaka onunla tekrar buluşuyordum.

Mekâna girdiğimiz ilk dakikalarda kendimi çok tedirgin hissetmiş olsam da Gökçe ve Bahar sayesinde bu tedirginlik biraz da olsa hafiflemişti. Gece boyunca yanımızdaki erkeklerin söylenmelerine rağmen delicesine muhabbet etmiştik. Hatta bir ara Batuhan, bu kız muhabbetinden o kadar sıkılmıştı ki konuyu ne yapıp edip yine Deniz'e bağlamıştı. Zaten iki kelimesinden biri Deniz'di. Anlattığına göre kızla Facebook üzerinden konuşuyorlarmış ama

* *Kaptan Amerika, sevilen Marvel karakterlerinden biridir.*

kız aşırı çekingen olduğundan dolayı okulda bir türlü yanına gelemiyormuş. Ona Damla mevzusunu ne yaptığını sorduğumda ise Damla'nın artık yeni aşklara yelken açtığını söylemişti. Anlattığına bakılırsa Damla, başka okuldan bir çocukla görüşüyormuş. Açıkçası şaşırmıştım. Damla epey takıntılı bir kıza benziyordu çünkü. Eh, kolay kolay da Batuhan'dan vazgeçeceğini düşünmemiştim ama sevgisine de pek inanmadığımdan bu duruma kafa yormak istemedim. *O kız şıpsevdinin tekiydi bana kalırsa.*

Batuhan'ın bu Deniz muhabbeti ortamı öyle baymaya başlamıştı ki Emre Bahar'ı, Can ise Gökçe'yi dansa kaldırarak onun yanından hızla uzaklaşmışlardı. Birkaç dakika boyunca Batuhan, onların yokluğunda Demir'e sardığında, Demir de pek tahammül edememiş olsa gerek elimden tutarak beni hızla oturduğum koltuktan kaldırmış ve diğerlerinin dans ettiği piste sürüklemişti. Kalabalığın tam ortasına geldiğimizde sanki gün içinde hiç dans etmemişiz gibi bir kez daha kollarımı boynuna sarmış dansın startını vermiştim.

Gözlerimi ondan hiç ayırmadan kulağıma doluşan yabancı müziğin etkisiyle olduğum yerde sallanırken, benim için gösteride yapmış olduğu o muhteşem detay hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Bir elimle yanağındaki tatlı kıvrımları okşarken yüzündeki o çarpık gülümseme daha da genişledi ve gözlerinin altındaki çukur bir kez daha kendini belli etti.

"Doyamadın dans etmelere, Gürsoy," diyerek ona soyadıyla hitap ettiğimde burnumun ucuna küçük bir buse bıraktı. Ona bu şekilde hitap etmeyi seviyordum. Kulağa oldukça havalı geliyordu.

"Sana doyamadım ben," diye fısıldadığında ise gözlerindeki tutkunun daha da yoğunlaştığını gördüm.

"Çalan şarkının sözlerinin ne manaya geldiğini biliyor musun?" diyerek aynı bakışlarla gözlerimin içine baktığında başımı sağa sola salladım. Tanıdık bir şarkıydı ama Demir'in güzel bakışları ve alnına düşen saç tutamı karşısında pek de ilgimi çekmiyordu.

"Eğer aşkımız trajediyse, neden benim ilacımsın?

Eğer aşkımız bir delilikse, neden benim berraklığımsın?"*

Gözleri benimkileri delip geçerken yutkunmamı bastıramadım.

---

* *Zedd ft. Foxes'ın seslendirmiş olduğu* ***Clarity*** *adlı şarkının Türkçe sözleridir.*

"Ne kadar da bizi anlatıyor, değil mi?" diye mırıldandığında başımı yalnızca *evet* dercesine salladım.

Demir, belimi daha sıkı kavrayarak beni kendine çekerken aslında onunla yaşadığımız şu anın çok tanıdık geldiğini fark ettim. *Aklımdan asla çıkaramıyordum ki o sahneyi.*

Aylar öncesinde çiftlik evinde elimizdeki büyük mısır kâsesiyle *Aşka Yükseliş*'i izlerken tam da şu an yaşadığımız sahne belirmişti televizyon ekranında. Başrol karakterler birbirlerine sarılıp onca insanın arasında dans ederek dudaklarını kavuştururken, onun da beni öpeceğini düşünmüştüm ama Demir yine kendini belli ederek filmi kapatmış ve aramızda tartışmaya sebep olan o anı başlatmıştı. Şimdi bile aklıma geldikçe sırıtmama engel olamıyordum.

"Aklından neler geçiyor?" diyerek gözlerimin içine baktığında bir şeyler söylemek istediğimin o da farkındaydı. Dudaklarımı sarkıtmış ve omuz silkerek karşılık vermiştim.

"Bilmem, belki de senin aklından geçenlerdir," dediğimde yüzünü bana doğru yavaşça eğdi.

"Öyle mi?"

"Bilmem," diyerek biraz daha diretirken başını kaldırarak bana çevremizde dans eden diğer insanları işaret etti.

"Burada kimse bize bakmıyor, Nisa. Özgür davranabilir, istediğini yapabilirsin. Bak, çevrendeki herkes nasıl istiyorsa öyle hareket ediyor."

Söylediklerine karşılık alt dudağımı dişleyerek çevremdeki insanlara bakmaya başladım. Gökçe, Can'ın göğsüne başını yaslayarak dans ederken, Bahar ve Emre ise tekrar deri koltuğa oturmuşlardı. Gözlerim Batuhan'ı aradığındaysa bar tarafındaki barmen kızla konuştuğunu gördüm. Demir, kızın Batuhan'ın arkadaşı olduğunu söylemişti ama gayet kızla flört ediyor gibi görünüyordu. Her ne kadar sürekli Deniz'i sayıklıyor olsa da çapkınlıkta asla sınır tanımıyordu. Kızıl barmenin ağzına düşecek gibi bir hâli vardı. Başımı sağa sola sallayarak Batuhan'a alayla sırıtırken, etrafımdaki diğer insanları daha dikkatli inceledim. Tanımadığım bu insanların çoğu çakırkeyif hâldeydi ve epey rahat davranıyorlardı. Her şey tıpkı o filmdeki gibiydi. Çevremdeki herkes sarmaş dolaş dans ediyordu. Kimsenin bize baktığı yoktu. Etrafı incelemeyi bir kenara

bırakarak kalbime ilmik ilmik işlenen cesaretle Demir'in yüzünü avuçlarımın içine aldım.

"Öyleyse ben *Aşka Yükseliş* diyorum." Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına uzandığımda gözlerini kapatıp beni karşılayarak dudaklarını dudaklarıma hapsetti.

"Yükselelim bakalım aşka."

Öpüşmekten çok daha güzel bir histir onun kalbine dokunmak. Siz ona bakıyorsunuzdur ama onun gözleri çoktan sizinkilere hapsolmuştur bile. Demir'in sarhoş edici dudaklarının hareketlerini dudaklarımda hissederken, bedenimi sıkmak yerine serbest bıraktım. Kollarımı boynuna dolayarak aramızdaki mesafeyi kapatıp öpücüğümüzü daha da derinleştirdim. Hızla atan kalbimin ritmini yakalayamıyordum. Yüzümü delip geçen ateş beni rahatsız etmiyordu. Aksine onun dudaklarındaki sıcak nefesi hissetmek ruhumdaki soğukluğa derman oluyordu. Daha önce hiç bu kadar kısa sürede kendimi kaptırdığımı hatırlamıyordum ama onun yanındayken her şeyin buna değdiğini düşünüyordum. Demir gerçekten beni özgür hissettiriyordu. Onun yanındayken korkmuyordum ya da korktuğum şeylerden beni bir süper kahraman gibi hemen kurtaracağını biliyordum. Çünkü daha bugün, o gösteri öncesinde bir kez daha kanıtlamıştı kahramanlığını ve bir kez daha iyileştirmişti acılarımı.

Şarkı bitmesine rağmen ondan bir türlü uzaklaşamazken alnıma doğru fırlatılan beyaz bir leblebi yüzünden öpücüğümüz ansızın yarıda kesildi. Demir, hızla geri çekilirken bir yandan alnımı ovuşturuyor; diğer yandan ise leblebinin nereden geldiğini bulmaya çalışıyordu.

"Aile var, aile!" Batuhan'ın bağırışına karşılık ikimiz de onun bulunduğu tarafa döndüğümüzde, elindeki leblebileri akrobatik hareketler yaparak ağzına attığını gördük. Ben utancımdan kıpkırmızı kesilirken, Batuhan ise anı bozmanın verdiği hazzın tadını çıkarıyordu.

"Ulan Batuhan! Kızı daha yeni havaya soktum, yaptığın itliğe bak. Ayıp be oğlum. Ne şerefsizsin."

Demir'le birlikte diğerlerinin yanında oturan Batuhan'ın yanına doğru ilerlerken, Batuhan rahatını hiç bozmadan yayıldığı

iki kişilik deri koltukta leblebileri havaya atarak ağzıyla yakalamaya çalışıyordu.

"Ben Deniz'imle muradıma ermeden kimse gözümün önünde birbirini sevemez kardeşim. Vallahi Bihter Ziyagil olup dikilirim karşınıza."

Demir de ben de Batuhan'ın böyle bir şey yapmasına ihtimal dahi vermezken, Batuhan bu sefer hiç beklemediğimiz yeni hareketini yaparak yayıldığı koltuktan atlayıp Demir'in dizlerinin önüne çöktü.

"Ölüyorum, anlasana! Ben Deniz'ime kavuşamadan gözlerimin önünde birbirlerini seviyorlar. Ben işkenceler içinde kıvranırken onların mutluluğundan ölüyorum. *Iron Man* ölüyorum, kurtar beni süper kahramanım!*"

Batuhan'ın Bihter Ziyagil taklidi beni kahkahaya boğarken, Demir ise onu görmezden gelmeye çalışarak bacağına tutunan kollarından kurtulmak için çabalıyordu. Fakat Batuhan kollarını Demir'in bacağına bir koala gibi sardığı için bu pek de mümkün olmuyordu. Demir dayanamayıp yardım istercesine Can ve Emre'ye baktığında, ikisi de oturduğu koltuktan kalkarak Batuhan'ın tişörtünün yakasından tutup onu ayağa kaldırdılar.

"Kalk lan. Rezil ettin bizi iyice," diye söylenen Emre'ye Demir teşekkürlerini belirten bakışlarını gönderiyordu. Ben ise hâlâ Batuhan'a gülmekle meşguldüm.

"Ya Demir, burası bizi iyice baydı artık. Sana mı gitsek? Biraz dinleniriz." Nihayet Bahar'ın da dayanamayıp yanımıza gelerek sorduğu soruya karşılık Demir, bakışlarını bana çevirdi. Anlaşılan kararı benim vermemi istiyordu. Aslında saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum ve eve de geç gitmek istemiyordum.

"İyi o zaman, hadi, gidelim."

Demir cevap vermeyeceğimi anladığında doğrudan olaya el attı. Batuhan hesabı ödedikten sonra hep birlikte çıkışa doğru ilerlediğimizde daha öncesinde kimsenin fark etmediği bir şeyi fark ettim. *Aybüke buradaydı.*

---

* *2008 yılında yayınlanan AŞK-I MEMNU dizi karakterlerinden Bihter Ziyagil'e ait bir repliğe göndermedir.*

Bir köşede öylece tek başına oturuyor önündeki masada bulunan küçük içki bardaklarını hızla başına dikiyordu. Ayrıca yüz ifadesinden anladığım kadarıyla çok bitkin bir haldeydi. Demir elimi hiç bırakmadan beni dışarı çıkarırken, onunla göz göze geldik. Benim kadar o da ifadesiz kalmıştı. Yine de onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu merak ettim. *Üzen diyordum çünkü gerçekten mutsuz görünüyordu.*

Batuhan epey sarhoş olduğundan bu kez Emre, Karadağ ailesine ait siyah BMW'nin direksiyon koltuğuna geçmişti. Demir ve Emre araba kullanacakları için gece boyunca hiç alkol almamışlardı, bense sadece vişne suyu ile yetinmiştim. Hepsi diğer arabada toplanırken neden kimsenin bizimle gelmediğine anlam veremezken daha sonrasında Gökçe bana bakarak göz kırptığında aslında amaçlarının yalnızca bizi baş başa bırakmak olduğunu anladım.

Demir'in evine doğru ilerlerken kemerimi bağlayarak ona iyice sokuldum ve bir koluna girip başımı omzuna yasladım. Saçlarıma küçük bir öpücük bırakırken, ben de dayanamayıp boynundaki boşluğu öptüm.

"Bugün ne kadar güzel bir gündü. Değil mi aşkım?" *Aşkım* kelimesini sırf ben sevmiyorum diye bastırarak söylediğini biliyordum. Kolundan çıkmasam da başımı kaldırarak gözlerimi kısıp güzel yüzüne baktım.

"Demir, daha kaç defa söyleyeceğim acaba bana öyle şeyler deme diye?" Çemkirmeme karşılık gözlerini yoldan ayırmadan sinir bozucu bir şekilde sırıttı.

"Sevgilim deme, bebeğim deme, aşkım deme. Ne diyeyim? Mahmut mu diyeyim?" Verdiği Yeşilçam örneğine karşılık kahkaha atarken, yanağına hızlı bir öpücük bırakarak başımı yeniden omzuna yasladım.

"Kutup Yıldızı'm diyebilirsin," diye mırıldanırken gayet ciddiydim. Bana o kadar çok lakap takmıştı ki aralarında en çok bunu benimsiyor ve seviyordum.

"Poğaça Surat daha iyi," dediğinde omzuna hafif bir yumruk geçirdim.

"Ben de sana Kedi Yavrusu demeye devam ederim o zaman çok sevgili *Iron Man*."

"İstediğini diyebilirsin. Sana her şey serbest," diyerek saçlarımın arasına nefesini bırakmış ve gözlerini asla yoldan ayırmamıştı. *Bana her şey serbestti. İşte bu detaya kesinlikle bayılmıştım.*

Demir'in evine geldikten bir süre sonra herkes koltuklara yayılmış, yorgunluğunu atmaya çalışıyordu. Demir, gözlerini dinlendirmek için koltuğa uzanmışken, Can ve Batuhan kaptıkları PlayStation kollarıyla televizyonun karşısına geçmiş bir şeyleri ayarlamaya çalışıyorlardı. Bahar ve ben mutfakta atıştırmalık çerezler hazırlarken, Can ve Batuhan çoktan oyun oynamaya başlamışlardı. Emre ise onlarla hiç ilgilenmemiş, başka bir koltuğa sırtını yaslayarak gözlerini kapatmıştı. Can'ın burada bizimle birlikte olması hâlâ şaşırmama neden oluyordu. Gökçe de Can da Oğuz'a çok bağlıydılar ama şu an öfkeleri arkadaşlıklarının önüne geçmişti.

Oturma odasında bulunan küçük sehpaya hazırladıklarımızı yerleştirdikten sonra Demir'in uzandığı çift kişilik koltuğa yaklaşarak başını tutup bacaklarımın üstüne yerleştirdim. Gözlerini hiç açmadan başını sanki altında yumuşak bir yastık varmış gibi bacaklarıma iyice yaslarken elimi tutmuş ve avucumun içine küçük bir öpücük kondurmuştu. Avucuma dokunan yumuşak dudaklarının etkisini, sanki avucumun içinde değil de kalbimde hissediyordum. Bir yandan hâlâ spreyin etkisinden kurtulamayan sert saçlarını okşarken, diğer yandan hazırladığımız çerezliklerden atıştırarak Gökçe ve Bahar'ın açtığı sohbete eşlik etmeye çalışıyordum. Önümüzdeki hafta sonu gerçekleşecek olan okula veda partisinde ne giyeceklerinden bahsediyorlardı. İkisi de birbirine yakın renklerde elbise aldıklarını söylemişlerdi. Gökçe'nin elbisesi şeftali, Bahar'ın elbisesi açık turuncu renkteymiş. Benimse ne giyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Belki de bu kez itiraz bile etmeden Senem'le birlikte alışverişe çıkabilirdik.

Batuhan oynadıkları oyunda Can'ı yenmenin verdiği gururla oturduğu yerde ellerini havaya kaldırarak bağırdığında, Demir, gözlerini aralayıp uzandığı yerden aniden kalktı. Batuhan'ın yanına doğru gidip elindeki PlayStation kolunu alarak hızla oyunu ve televizyonu kapattı.

"Hadi kalkın, gidin artık. Çok durdunuz." Tüm gün boyunca yaşadıklarımızdan sonra Demir'in ani çıkışını anlayabiliyordum.

Çok yorgundu ve artık dinlenmek istiyordu ama yine de arkadaşlarına böyle kaba davranmamalıydı. Onlar bizim için buradaydılar.

Batuhan, "Oğlum, ne kovuyorsun ya? Bir el daha oynayalım, gideriz," diye diretirken, bir yandan da Demir'in elindeki oyun konsoluna uzanmaya çalışıyordu.

"Git kendi evinde, kendi odanda oyna Batu." Demir oyun konsolunu ısrarla vermezken, bu kez de televizyonun arkasındaki prize takılı olan kabloyu çekerek elinde sallayıp, Batuhan'ın adeta gözlerine soktu.

"Şuna bak ya! Şimdiden evimin direği, çocuklarımın babası hâllerine girdi. Utanıyorum senden çakma *Iron Man*." Batuhan, çemkirerek oturduğu yerden kalktığında Demir'in suratına doğru tükürürmüş gibi yapsa da hemen ardından Can'ın kolundan tutarak onu da ayağa kaldırdı.

"O günler de gelir kardeşim. Ne sandın? Olan var, olmayan var." Demir bunu daha çok Batuhan'ın damarına basmak istercesine odadaki diğer çiftleri de işaret ederek söylemişti. Daha fazla uğraşmaması için ona küçük bir bakış atsam da bana pek aldırmadı.

"Senin gibi arkadaş olmaz olsun," diye sızlanırken Batuhan, Demir hiç de aldırmamaya çalışarak tekrar gelip yanıma yerleşti. Kollarını iyice açıp koltuğa yayılırken, Emre de Bahar ve Gökçe'ye bir bakış atarak oturdukları yerden kalkmalarına neden oldu.

Emre, "Hadi, gidelim de baş başa bırakalım artık şunları," dediğinde aslında oldukça utanmıştım ama belli etmemeye çalışarak yalnızca gülümsedim.

Gökçe ve Bahar çantalarını kapıp kapıya doğru ilerlerken, ben de Demir'in peşine takılarak arkasından gittim. Pazartesi okulda görüşmek üzere sözleştikten sonra Demir'le birlikte onları uğurladık. Onların gidişiyle oturma odasındaki sehpanın üzerinde duran cep telefonumu elime alarak saati kontrol ettim. Gece yarısını çoktan geçmişti ve ben Sevda Hanım'ın uyuyup uyumadığını öğrenmek için Senem'e mesaj atmıştım. Bana hâlâ ayakta olduklarını ve Türk kahvesi yudumladıklarını fotoğraf atarak bildirmişti. Onlara imrenmiş olsam da Demir'i bir türlü bırakamıyordum. Onunla biraz daha vakit geçirdikten sonra beni eve bırakmasını söyleyebilirdim.

Koridordan oturma odasına girip de hemen arkamdan bana sarıldığında, kıkırdayarak telefonumu tekrar sehpanın üzerine bıraktım. İki elini tutup deri koltuğa oturmak için onu sürüklerken aklıma küçük bir şey takılmıştı. Akşam yemeğinden sonra evden ayrılmadan önce Devrim Amca'yla gizlice ne konuştuğunu bilmek istiyordum.

"Evden çıkmadan önce Devrim Amca'yla ne konuştun?" diye merakla soluduğumda sırıtışı yüzüne iyice yayılarak yanıma sokulmuş ve birlikte deri koltuğa oturmamızı sağlamıştı.

"Bu gece bende kalıyorsun," diye mırıldanırken bir taraftan da önüme düşen saç tutamlarıyla oynuyordu.

"Ne?" Tiz bir çığlık dudaklarımın arasından koparken bunu nasıl başardığını merak ettim.

"Duydun işte. Geceyi birlikte geçiriyoruz."

"Ne dedin de koca adamı kandırdın, Demir?" Sorduğum soruya karşılık yüzündeki hınzır ifadeyle dudaklarını ıslatarak yanağımı sıktı.

"Bahar'ın falan da burada kalacağını söylemiş olabilirim." Yalan söylediğine, bunu yapmış olduğuna inanamıyordum. Pekâlâ, benim gibi onun da birlikte daha fazla vakit geçirmek istemesi hoş bir davranıştı hatta içimi gıdıklamıştı ama unuttuğu bazı şeyler vardı.

"Çok adisin. Olmaz, eve gitmeliyim," dediğimde suratı düştü. Benden biraz uzaklaşarak yüz ifademi tarttığında gerçekten kırıldığını fark ettim.

"Bizim için izin alıyorum ve sen olmaz mı diyorsun?" Ses tonu daha çok azarlar gibi çıkarken uzanıp elini tuttum.

"Yalan söyleyerek izin alınmaz Demir," dediğimde tuttuğum elini hızla geri çekti. "Bak, çok genciz ve her şey daha çok yeniyken ailemin gözü önünde böyle şeyler yapmam yakışık almaz. Utanırım. Ayrıca Sevda Hanım bizim için o kadar yol gelmiş. Eve gitmezsem çok ayıp olur," diye devam ettiğimde söylediklerim karşısında sert duruşu biraz da olsa yumuşamıştı. İşaret parmağı yanağımı naifçe okşarken aramızdaki sorunun çoktan hallolduğunu anlamıştım.

"Öyle masum, öyle durusun ki... Sana dokunmaya bile korkuyorum." İtirafı karşısında bedenim ürperirken, aramızdaki mesafeyi kapatarak bir kez daha yanıma sokuldu.

"Tamam, senin dediğin gibi olsun. Bırakırım seni eve ama önce birlikte film izleyeceğiz," dediğinde ise ellerimi havada çırparak buna sevindiğimi belli ettim. Yanımdan kalkıp televizyonun fişini tekrar takarken, komodinin çekmecelerinden birini araladı.

"Ne izleyeceğiz peki?" diye sorduğumda eline aldığı bir DVD'yi bana doğru salladı.

"*Gökyüzünden 3 Metre Yukarıda* yani *Aşka Yükseliş*." Büyük bir keyifle elindeki DVD'yi PlayStation'ın CD kısmına yerleştirmek için harekete geçtiğinde, filmin sonunu hatırladım. Her ne kadar çiftlik evinde filmi beraber izleyememiş ve aynı zamanda bu gece barda filmi izleyememize sebep olan sahneyi birlikte yâd etmiş olsak da sonu mutsuz biten hiçbir şeye dayanamıyordum. Hâliyle bu filmi izlemek de içimden gelmiyordu.

"O filmi izlemesek..." diye mırıldandığımda Demir elindeki DVD'yi yerleştirmek yerine merakla bana baktı. "Sonu mutsuz bitiyor. Dayanamıyorum," diye itiraf ettiğimde ise yüzündeki tebessümle filmi tekrar kutusuna yerleştirip önümüzdeki sehpanın üzerine bıraktı.

Yanıma oturup bana iyice yaklaşarak sanki odada başkaları varmış gibi kulağıma doğru eğilip, "O zaman internetten Grinin Elli Tonu'nu izleyelim," diye fısıldadı.

Duyduklarım karşısında yüzüm kıpkırmızı kesilirken omuzlarından ittirerek ondan hızla uzaklaştım. Benimle dalga geçtiği yetmiyormuş gibi bir de edepsizleşiyordu.

"O filmi hayatta seninle izlemem," derken oldukça ciddiydim. Gerçeği söylemek gerekirse o filmi kimseyle yan yana izleyemezdim. *Hatta Senem'le bile.*

"Nedenmiş? Jamie Dornan sevmiyor muydun sen?" Jamie Dornan'ı sevmem o filmi Demir'le izleyeceğim anlamına gelmiyordu. Bir kere filmdeki açık sahnelerden dolayı çok utanırdım.

"Yine de olmaz," diye itiraz ettiğimde oturduğu yerden kalkmaya yeltenmişti.

"Bence çok güzel olur. Neredeydi benim şu bilgisayar?"

"Ya, Demir!" Elinden tutarak onu zorla da olsa koltuğa yeniden oturttuğumda, benim bu utangaç hâllerimden büyük zevk aldığını fark ettim. Kahkahası da bunun en büyük ispatıydı.

"Tamam tamam, çemkirme hemen. Açmıyorum film falan." Gözlerimi devirirken onun kahkahası hâlâ dinmek bilmiyordu. Burnumu sıkarak boynuma doğru küçük bir öpücük bıraktığında tatlı tatlı gülümsedim.

"Öyleyse sen saçmala, ben de yalnızca seni izleyeyim," diyerek şirinlik yaptığında beni böyle kolay kolay kandıracağını sanmadığını umuyordum.

"Gıcık."

"Hadi, saçmala. Bekliyorum," diye direttiğinde ise aklıma haince bir plan geldi. Madem sınırlarımı zorlayarak benimle dalga geçiyordu, öyleyse aynı tavrı sergilememde hiçbir sakınca yoktu.

"En son Jamie Dornan diyorduk, değil mi?" Ne yapmaya çalıştığımı anlamış olacaktı ki gözlerini kısarak baktı bana.

"Hayır, demiyorduk," diye kestirip attığında kolayca vazgeçmeyeceğimi anlamalıydı ki öyle de yapacaktım.

"Evet evet, diyorduk."

"Jamie Dornan olmaz, Nisa. Başka konuda saçmala." *Ne yani? Şimdi de saçmalayıp saçmalamayacağım şeylere mi karışacaktı?* Hiç umurumda değildi. İstediğim konuda saçmalayabilirdim.

"Ama canım birazcık hayranlık damarlarımı konuşturmak istedi." Oldukça şirin bir ifadeyle mırıldanırken ona doğru dönüp yüz ifadesini tartmaya çalıştım. Suratı asılmıştı.

"Allah Allah!"

"O adam gerçek olamaz. Mesela böyle dünyanın sekizinci harikası gibi bir şey." Dinlemiyormuş gibi yaparak çenesini sıvazlarken göz ucuyla bana baktı.

"Sen beni bu gencecik yaşımda katil falan mı etmek istiyorsun?" Sorusuyla birlikte kendimi tutmayı bir kenara bırakıp kıkırdadım ve yanına yaklaşıp gerilen suratını öptüm.

"Ya, neden böyle diyorsun ki? Senin de sevdiğin ünlüler falan yok mu?" İşte bunu gerçekten merak ediyordum.

Demir'in dünyasına atılırken aslında onunla ilgili çok az şey bildiğimin yeni yeni farkına varıyordum. Fakat bir yerden başlamak gerekiyordu, değil mi? Gözlerini iyice kısarak bana baktığında intikam ateşiyle tutuştuğunu gördüm. *Allah biliyor ya kim bilir kimlerle sınayacaktı beni?*

"Var tabii. Hiç olmaz olur mu?" dediğinde onun da sevdiği ünlülerin olması merakımı daha da körükledi. *Bakalım, kimleri seviyordu?*

"Mesela Scarlett Johansson var. Elizabeth Olsen var. Rachel McAdams var. Sonra..." Parmaklarını kullanarak saymayı sürdürürken bu kez benim kaşlarımın çatıldığına emindim. Saydığı isimleri gözümün önüne getirip güzelliklerini anımsadıkça yüzüm daha çok asılıyordu. *Aslında Demir'in sevdiği ünlüleri bilmesem de olurmuş.*

"Tamam, yeter, daha fazla duymak istemiyorum," deyip kıskançlığımın yansıdığı sesimle homurdanarak, durması için parmaklarına doğru vurmak zorunda kaldım. *Adamın bir değil, bin sevdiği vardı.*

"Daha yeni ısınıyordum. Sonra mesela Margot Robbie, Jennifer Lawrence-" Listenin uzayacağını anladığımda susması için elimle ağzını kapatmak zorunda kaldım. Bu kadar kadını sevdiği yetmiyormuş gibi saydıklarının hepsi de sarışındı. *Bu çocuk doğru kızla birlikte olduğuna emin miydi?*

"Demir, bebeğim sen doğru kızla sevgili olduğuna emin misin? Saydıklarının hepsi sarışın da." Bir yandan elimi ağzından çekerken bir yandan da kollarımı göğsümde kenetleyerek sakin kalmaya çalışıyordum. *Senem saçını boşuna boyatmıştı. Bu çocuğu nasıl oldu da kandıramamıştı, aklım almıyordu doğrusu.*

"Evet, sevdiğim ünlüler sarışın olabilir ama ilişkilerde şansımı esmerlerden ve tombul yanaklılardan yana kullanıyorum." Alayla bana karşılık verirken, yanaklarımı tekrar sıkması yumuşamama neden olmuştu. Yüzümdeki gülümsemeyi bastırırken yine de dönüp ona bakmamak için direniyordum.

"Ayrıca sen biraz önce bana *bebeğim* mi dedin?" Sergilediğim yalancı tribin arkasına saklanırken Demir'in aniden belimden tutarak beni deri koltuğa yatırıp üstüme çıkması tiz bir çığlık atmama neden oldu.

"Hayır, hiç de demedim," diyerek kıkırtılarım arasında mırıldanırken yakınlığından dolayı sesimin titrediğini fark ettim. Böyle bir pozisyona bir anda nasıl geldiğimize anlam veremezken, Demir'in gözleri gözlerime daha tutkulu bakıyordu.

"Bence dedin," diye fısıldadığında ses tonu tüm çocuksuluğunun yanı sıra erkeksi çıkmıştı ve bu benim daha da cesaretlenmeme neden olmuştu. Belimi kavrayan elini gevşeterek üstümden

kalkmaya yeltendiğinde, ensesindeki yeni yumuşamaya başlayan saçlarını tutarak onu kendime çektim. Alnına düşen küçük saç tutamını yüzünü okşayarak ortadan kaldırırken, gözlerindeki karamellerin ne kadar cezbedici olduğunun bir kez daha farkına vardım.

"Ne yapacağım ben seninle?" diye fısıldarken yutkundu ama aynı zamanda belimi bu kez daha sıkı kavradı.

"Sadece sev," diye mırıldandığında yüzünü yüzüme daha da çok yaklaştırarak dudaklarını benimkilere hapsetti.

Öpücüğü nefesimi yakıp geçerken kendimi ondan koparamıyordum. Bedenim, yabancısı olduğu duygulara karşılık hem yanıyor hem de titriyordu. Demir'in ruhuma işleyen dokunuşları ateştendi. Dokundukça tenimi yakıyor, kalbime ulaşarak beni eritiyordu. Nefes alışverişlerim hızlanırken ıslak öpücüğünün yakıcı tadından kendimi kurtaramıyordum. Kalbim yerinden çıkıyormuş gibi hızla teklerken bu kadar yakın olmamızın tehlikeli olduğunu kendime hatırlatmak istedim.

Gözlerime hiç bakmadan dudakları bu kez de boynuma doğru yol alırken, omuzlarından tutarak adını fısıldadım. Dudaklarını boynumda hissetmemle dünya sanki ters bir takla attı. Yer çekimi yok oldu, kalbim göğüs kafesime çarpıp Demir'in hissettirdiği duyguların yoğunluğunda ezildi. Gözlerim aralanmış olsa da onu tekrar öpmek, dudaklarında aynı hissi tadarak yeniden can bulmak istiyordum.

Omzunu tutan ellerim ensesindeki saçları okşarken yüzünü yüzüme doğru eğdiğinde beni tekrar öpeceğini düşündüm. Yüzündeki tatlı gülümsemeyle bana yaklaştığında gözlerimi kapatarak dudaklarını karşılamak istedim fakat tek yaptığı yanağıma hızlı bir öpücük kondurup ellerimden tutarak beni uzandığımız yerden doğrultmak olmuştu. Nefes nefese kalmış bir hâlde saçlarını dağıtıp ensesini kaşırken aklım iyice karışmış bir şekilde onu izliyordum. Afallayan suratıma keyifle gülümsedikten sonra ayağa kalkıp bir elini tutmam için bana doğru uzattı.

"Hadi, seni eve bırakalım."

16. BÖLÜM

Bir Hafta Sonra...

"Nisa! Nisa! Nisa!"

Koridordan gelen tiz bağırışlara karşılık, haziran ayının nemli sıcağından dolayı yatağın bir köşesine fırlattığım pikeyi başıma kadar çekip, kulaklarımı tırmalayan sesi duymamaya çalıştım. *Hayır, henüz uyanmak istemiyorum. Sadece birazcık daha uykuya ihtiyacım var. Sadece beş dakika daha... Lütfen, benden bunu esirgeme, Senem.*

"Hâlâ uyuyor musun sen?"

Odamın kapısı gıcırtıyla aralanırken kaçışımın olmadığını anladım ama hemen pes etmeyerek bu kez de yastığımı alıp başımın üstüne kapattım. Çok yorgun ve uyuşuk hissediyordum. Yaz tatiline böyle gevşek hareketler sergileyerek girecek olsam da hâlimden şikâyetçi değildim. Sonuçta önümüzdeki koca sene boyunca başımı test kitaplarından kaldıramayacağımı ele alırsam şimdilik birazcık tembellikten kimseye zarar gelmezdi.

"Nisa!"

Senem eşikte söylenmeyi çoktan bırakıp yanıma gelmiş, sıkıca tutarak başıma kadar çektiğim pikeyi ellerimin arasından kurtarmak için benimle cebelleşiyordu. Sonunda dayanamayıp kendi rızamla pikeyi yavaşça üzerimden kaldırmasına izin verdiğimde suratıma çarpan güneş ışığı yüzünden gözlerimi iyice kısarak ona baktım.

"Git başımdan, Senem. Çok uykum var benim. Biraz daha uyuyacağım."

Yastığımı tekrar eski hâline getirdim ve başımı yaslayarak bu kez de yönümü değiştirip Senem'e sırtımı çevirdim. Pikeye iyice sarınmak istediğim sırada ise Senem ucundan tutarak hızla üzerimden çekti. Bu tavırlarını çok iyi bilirdim. Yetimhanedeyken de

böyle sinir bozucu davranırdı. Karne günleri sırf kendisi uyuyamadığı için kimseyi -en çok da beni- uyutmazdı. Okula gidene kadar çenesi düşerdi. Başlarda bunun okul aşkından dolayı olduğunu düşünürdüm ama hayır, kesinlikle okul aşkıyla bir alakası yoktu. Sadece koca bir senenin bitmesinin verdiği rahatlık vardı Senem'in üzerinde. Bundan dolayı da karne gününün hızlıca geçip gitmesini isterdi.

"Kalk artık," diyerek tepemde diretirken, omuz silkip yatağın diğer ucuna doğru kayarak gözlerimi kapattım. Benim bu vurdumduymaz hâllerime hiç aldırış etmeden bu kez de yatağın boşta kalan tarafına sanki tramboline zıplıyormuş gibi atladı.

"Bugün büyük gün. Kalk hadi, yoksa geç kalacağız." Onun bulunduğu tarafa tekrar dönerek kaşlarımı merakla yukarı kaldırdım. *Büyük gün mü? Bir karne günü ne kadar büyük bir gün olabilirdi ki?*

"Senem, biz bunu on bir yıldır yılda iki kez yaşıyoruz zaten. Ne büyük gününden bahsediyorsun? Sen okulla tatili birbirine karıştırmışsın."

Yattığım yerde iyice gerinirken, Senem de yatağımın başlığına sırtını dayadığında gerçekten beni rahat bırakmayacağını anladım. Doğrularak onun gibi oturmaya çalışırken gözlerimin önüne düşen dağılmış saçları arkaya doğru ittim. Tüm kaslarım gerilirken pes edip Senem'e baktığımda, sevimli olmaya çalışarak gülümsediğini gördüm.

"Sadece geç kalmak istemiyorum, biliyorsun." *Bilmez olur muyum hiç? On bir yıldır her karne gününün sabahında yaşatıyorsun bana zaten bunu.*

Yeniden gerinirken komodinin üstüne bırakmış olduğum cep telefonumu elime alarak ekranı açıp kontrol ettim. Tatlı bir beyefendiden gelen *günaydın* mesajına içimde beliren güçlü heyecanla sırıtarak karşılık verirken, saate baktığımda onun da bu sabah bayağı erkenci olduğunu fark ettim. Demir'in mesajına cevap verdikten sonra ise cep telefonumu kilitleyerek doğrudan Senem'in suratına doğru yaklaştırdım.

"Kızım, daha saat sekiz bile değil, kaldı ki biz karneleri onda alacağız. Ne bu telaş? Ne bu okul aşkı? Git başımdan. Uykum var benim. Biraz daha zıbaracağım."

Yatağın bir köşesinde duran hepten yumak haline gelmiş pikeyi, tekrar elime alıp yatağımın içine doğru yağ gibi sızmak istediğimde Senem başta sesini çıkarmadı. Fakat sinsi gülüşünü gördüğümde elbette laf çarpıtmadan durmayacağını biliyordum.

Gözlerimi kapatır kapatmaz kulağıma doğru iyice eğilerek, "Eeee, gecenin bilmem kaçına kadar Demir'le dışarıda gezersen tabii hâlâ uykun olur," diye fısıldadığında kıkırdamama engel olamadım. Bundan gerçekten kaçamazdım.

Son günlerde sınırlarımı biraz aşıyordum ama Demir'in yanındayken zamanın ya da mekânın bir önemi kalmıyordu. O an benim için yalnızca Demir oluyordu ve ben anın sihrinden uzaklaşamıyordum. Yalnızca onunla yaşıyordum. Bilhassa benim için günlerce kendi evine gitmeyip semtte kaldığında her şey daha da farklı bir boyuta taşınıyordu. Gün geçtikçe ona daha çok bağlandığımı, hapsolduğumu hissediyordum. Demir'le bileklerimizi birbirine saran kalın bir ip vardı sanki. Eskiden üzerimdeki yamaya ait zannettiğim o ip, şimdi bizi hiç ayırmıyor aksine, gün geçtikçe birbirimize biraz daha çok çekiyordu.

Dün gece ise çok masum bir geceydi. Demir, garajdan çıkardığı eski bisikletinin önüne bindirmişti beni. Hiç istifimizi bozmadan tüm gün birlikte gezinmiş ve yazın getirdiği o güzel esintiye karşılık soluğu yine semtteki çocuk parkında almıştık. Anne-babasının salıncakta salladığı çocukları gördüğümde hep içerlediğimden çocukluğum boyunca salıncaklara pek binmemiştim ama dün gece Demir'in ısrarı üzerine bunu da hayata geçirmiştim. O beni sallayarak gökyüzüne çıkardığında kuşlar gibi süzüldüğümü hissetmiştim. Beni bir kez daha özgür kıldığı için ona minnettardım.

Ben bunları düşünürken yüzümü inceleyen Senem'in imalı bakışlarını yakaladığımda uykum tamamıyla kaçıp gitmişti. Zafer ifadesini artık takınabilirdi. Daha yeni kapatmış olduğum gözlerimi tekrar açarak yatağımda doğrulup, yüzümdeki utanmış ifadeyle ona doğru döndüm.

"Sadece çocuk parkına gitmiştik," diyerek masum bir şekilde mırıldandığımda elini havada sallayarak bana pek de inanmadığını belli etti ama umursamadım.

Demir'le geçen her günüm beni hayata biraz daha bağlıyordu. Üstelik yakın zamanda ondan uzaklaşacağımı kendime hatırlattıkça

yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordum. Şu yaz tatili meselesi beni bir hayli geriyordu ve son günlerde aklımdan hiç çıkmıyordu. Demir sayesinde her duygunun tadına yeni yeni varırken, ondan uzaklaşacak olmanın verdiği yıkıcı his beni sıkıntılara sevk ediyordu. Yakında tatil için annesiyle birlikte Barselona'ya gideceği gerçeğinden bir türlü kaçamıyordum.

"Hey! Daldın gittin iyice."

Senem, bir elini yüzüme doğru salladığında düşüncelerimden sıyrılmaya çalışarak onun parlak yeşil gözlerine odaklandım.

"Kalk hadi," diyerek bir kez daha baskı uyguladığında iki elimi de artık teslim oluyormuş gibi havaya kaldırarak yataktan çıkmak için harekete geçtim.

Yataktan çıkıp biraz daha gerindikten sonra banyoya giderek ellerimi ve yüzümü soğuk suyla yıkadım. Kıyafet dolabımın önüne ilerleyip iki kapağını da büyük bir şevkle aralarken bu sabah ne giyeceğimi hiç bilmiyordum. Gerçekten güzel ve hatta Senem'in yerini kapacak kadar süslü olmak istiyordum.

Birlikteliğimizden sonra son günlerde Demir'in kendine daha çok baktığını fark etmiştim. Saçlarını sürekli havaya kaldırarak şekillendiriyor ya da yanıma gelmeden önce mutlaka üstünü değiştiriyordu. Hatta her ne kadar ben onun kendine has kokusunu sevsem de parfüm sıkmaktan da geri kalmıyordu. Hâliyle ben de onun yanına yakışmak istiyordum. İnsanların, *"Ne yani? Bu çocuk bu kızla mı birlikte?"* demelerini istemiyordum.

"Heyecan var mı?" Senem'in merakla sorduğu soruya karşılık bakışlarımı kıyafetlerimden çekerek ona çevirdim ve başımı sağa sola sallayıp tavrımı gayet net belli ettim. Elbette heyecan falan yoktu çünkü hayatım boyunca ilk defa teşekkür belgesi alacaktım ve bu biraz sinir bozucuydu.

"Ne heyecanı kızım ya? İlk defa teşekkür belgesi alacağım. Garip bir burukluk var içimde. Dokunsan ağlayacağım."

Aslında bunu Senem'e her ne kadar alayla söylemiş olsam da yüreğimdeki burukluktan dolayı gerçekten böyle hissediyordum. Okul hayatım boyunca sınıfı hep takdir belgesiyle geçmiştim. Hatta yeri geldiğinde sınıfın gözde ineği bile olmuştum fakat şimdi, bu yeni hayatımızda tüm dengeler bozulmuştu. Yaşadıklarımızdan

sonra derslere kafa yoramadığım o kadar çok anım olmuştu ki asıl takdir belgesi alsaydım benim için büyük bir mucize olurdu.

Senem, hemen yanında bulunan yastığımı oldukça hızlı bir şekilde kafama fırlattığında isabet ettirmişti.

"Derdine tüküreyim senin ya! Ben sınıfı düz geçiyorum diye seviniyorum, sen teşekkür belgesini beğenmiyorsun. Pes!"

Söylediklerine karşılık gerçekten utanmıştım. Bazen aptalca davranabiliyordum. Buraya gelmemizden bu yana hayatımız öyle çok değişmişti ki ben de artık nerede olduğumu kestiremiyordum. Aslında nereye ait olduğum veya kim olduğum hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Sadece artık bazı şeyleri akışına bırakarak yaşıyordum ya da yaşamayı tercih ediyordum. *Tıpkı Senem'in en başından beri bunu istediği gibi...*

Çoğu şeyi benden daha duygusal bir şekilde Senem yaşamıştı. Aramıza açtığı o koca uçurumdan başka bir dünyaya zıplamış ve kendini o deliğe hapsetmişti. Yaşadığımız acı tecrübeler bizi zamanla olgunlaştırarak, iki kez düşünmeye itmişti. Tüm bunların içinde Senem'in elbette derslere kafa yormasını bekleyemezdim. Derslerden ziyade şu an onun hastalığı daha önemliydi.

Son günlerde birbirimizi hiç yalnız bırakmadığımız gibi Devrim Amca'nın kendi hastanesinde ayarladığı psikoloğa giderken ona birkaç kez ben de eşlik etmiştim. En son Esma Teyze'yle birlikte gittiğimiz seansta ise doktor geçirdikleri zaman boyunca Senem'in hastalığını sonunda teşhis ettiğini dile getirmişti. Yaşadıklarını ve içinde sakladıklarını ele alarak Senem'de *anksiyete bozukluğu* olduğunu söylemişti. Başlarda bu hastalığın ne anlama geldiğini bilmiyordun. Fakat doktorun anlattıklarından sonra bu hastalıkta kişinin aile ya da arkadaş çevresinde yaşadığı olumsuzlukların iç dünyasını etkilediğini öğrenmiştim. Aynı zamanda çok fazla stresli olup, sürekli kötü bir şey olacakmış duygusuna kapılırmış insan. O his öyle kuvvetliymiş ki hiç geçmeyeceğini bile düşünürmüş bu hastalığa yakalanan kişi. Bir diğer adıyla kaygı bozukluğuymuş.

Yaşadıklarımızı ele alınca hastalık kulağa o kadar da yanlış gelmiyordu ama tüm bunların asıl sebebinin ben olduğumu doktordan işittiklerimden sonra daha iyi anladım. Senem ben beklentilerini karşılayamadığımda her şeyi kendi iç dünyasında yaşamıştı ve sonunda asla düzeltemeyeceği hatalar yapmıştı. Benim için yaptığı

resmin ne kadar anlamlı olduğunu o an daha iyi fark etmiştim. Senem, kendini bir çukurun içine hapsetmiş ve karanlıkta kalmıştı. Ben uzun süre boyunca o çukurda mahsur kalışını görememiştim. Fakat şimdi yanındaydım ve ona doğru eğilip elimi uzatarak o çukurdan kurtulmasını sağlayacaktım.

Seans boyunca doktor bu hastalığın terapiler ve gerekli antibiyotiklerle tedavi edilebileceğini söylemişti. Senem ısrarla hap almayı reddederken, doktor ise yeniden kendine gelebilmesi için resimden vazgeçmemesini özellikle rica etmişti. Senem buna karşı gelmeyerek resim kursuna yazıldığını dile getirdiğinde ise doktoru daha sevecen bir şekilde yaklaştı ve her zaman ona yardımcı olacağını belirtti.

Son günlerde yalnızca ben değil, aynı zamanda Esma Teyze de Senem'in üstüne çok titremişti. Oğuz'la olan birlikteliğini bir türlü kabul edemediği gibi, Senem'i sürekli Meltem Teyze'ye götürerek kontrolden geçirmişti. Her ne kadar Senem başlarda korunduklarını ısrarla dile getirmiş olsa da Esma Teyze ona güvenmediğinden değil de daha çok emin olmak için özellikle bu kontrolden geçmesi gerektiğini söylemişti. Meltem Teyze ise olanlara ve hatta Demir'e iftira atmasına rağmen Senem'i dışlamamış, ona kucak açıp tedavi etmişti.

"Ayrıca ben heyecanı o yüzden sormadım."

Yine dalıp gittiğim düşünceler arasında beni kolumdan tutarak sarstığında, silkinerek Senem'e döndüm. Yüzümdeki tedirgin ve bir o kadar da pişmanlık arz eden o ifadeyi fark ettiğinde konuyu hemen değiştirmek istemişti. Büyük ihtimal bu akşam gerçekleşecek olan okul partisinden bahsediyordu. Gerçeği söylemek gerekirse partileri sevmeyen ben bile bu akşam için aşırı derecede heyecanlıydım. İlk defa mutlu ve huzurlu bir şekilde gideceğim bir parti olacaktı. *En önemlisi de Demir'in elini tutarak gidecektim.*

"Partiyi mi diyorsun?"

Sorduğum soruya karşılık Senem yalnızca gözlerini devirdi. Bu akşam okul partisine gelmeyeceğini biliyordum. Doğum gününde yaşananlardan sonra bir daha parti kelimesini duymak bile istemiyordu. Biraz aklını dağıtmak için gelebilirdi aslında ama ısrar etmek, onu bunaltmak istemiyordum. Kararlarına saygı duymalıydım.

"Elbette hayır. Gelmediğimi biliyorsun. İki hafta sonra Mersin'e gideceğiz. Onu diyorum ben."

Mersin... Yaz tatilini geçireceğimiz o güzel palmiye ağaçlarına sahip sıcak şehir.

Bu tatil mevzusunda içimde bir heyecanın olup olmadığını bile bilmiyordum ama Demir'in Barselona'ya gideceğini kendime her hatırlattığımda yüreğimi kaplayan sızıya engel olamıyordum. Birbirimize çok geç kavuşmuşken, tüm yazı ayrı geçirecek olmak bana koca bir haksızlık gibi geliyordu.

"Ben internetten bayağı baktım gideceğimiz yerlere. Denizi, sahili falan muhteşem görünüyor. Üstelik bir de Kız Kalesi varmış, biliyor musun? Mutlaka gideriz oraya da."

Senem heyecanla kendi yaptığı tatil planlarını anlatırken, ben de onu dinlemeye çalışarak dolabımdan dar bir kot pantolon çıkarıp yatağımın üstüne attım.

"Tamam, gideriz."

En az onun kadar ben de biraz araştırma yapmıştım Mersin'le ilgili. Palmiye ağaçlarından da haberim vardı. Gideceğimiz Erdemli ilçesi gerçekten harika bir yere benziyordu. Senem kadar ben de heyecanlı olmak istiyordum ama Demir'den uzaklaşacağım gerçeği buna engel oluyordu. Aslında bu oldukça tuhaftı. Birkaç ay öncesine kadar onun elini dahi tutacağımı düşünmezken, şimdi onsuz zaman geçiremeyecekmişim gibi hissediyordum. Bu biraz korkutucuydu.

"Senin canın sıkkın, değil mi?" Senem'in sorduğu soruya karşılık ona döndüm. "Demir, Barselona'ya gidecek diye," diye devam ettiğinde ise sadece başımı sallamakla yetindim. Bu kez rol yapmayacak, gerçekten hissettiklerimi dile getirecektim.

"Biraz."

Sinirlenmeye ya da kızmaya hakkımın olmadığının bilincindeydim fakat elimde değildi. Aslında kızmaktan ziyade içimi kavuran şey kıskançlığın kendisiydi. Barselona koca bir Avrupa şehriydi ve oradaki serbest hayatı düşündükçe Demir'in nasıl bir yaz tatili geçireceği gerçeği beni korkutuyordu. Ona güveniyordum ya da güvenmeyi tercih ediyordum ama çevresinde olacakları düşündükçe güvenim biraz da olsa sarsılıyordu. Gideceği plajlar ve takılacağı

İşsanavel kızları eminim benden kat be kat çekici olacaktı. Bunu düşünmek bile mideme krampların girmesine neden oluyordu.

"Ne zaman gidecekler peki?" diye sorduğunda omuz silkerek onu yanıtladım.

"Ramazan Bayramı'ndan sonra. Biz Mersin'e, onlar Barselona'ya."

Aslında tatil planlarımız başlarda çok farklıydı. Okulun kapanmasının hemen ardından yola çıkacaktık fakat araya Ramazan ayının girmesiyle birlikte Devrim Amca bayramı burada, Yalova'da dostlarıyla geçirmek istediğini söyledi. Esma Teyze ve diğerleri de pek karşı çıkmadı bu duruma. Malum Mersin'in o nemli sıcağında oruç tutmak bir hayli zor olacaktı.

Oruç demişken, ben dayanamadığımdan ve aç kaldığım her an bayılacakmış gibi hissettiğimden sadece hafta sonları oruç tutuyordum. Senem ise sürekli psikoloğa gittiği için oruç tutmuyordu. Kendine hâkim olma konusunda o benden de kötü sayılırdı. Evde oruç tutan yalnızca Esma Teyze, Zehra Teyze ve Orhan Amca'ydı. Sedat Abi ise tıpkı Mustafa gibi yakında gireceği LYS* stresinden dolayı hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Dolayısıyla akşam yemeği için oruç tutanları beklemek zorunda kalıyorduk ama hâlimizden şikâyetçi değildik. İftar anına dek zaman öldürmek için bir sürü şey yapıyorduk. Bazen Senem'in yanına giderek çizdiği portrelere bakıyordum, bazen de ellerimiz hiç ayrılmadan Demir'le semtte geziniyorduk.

"Biletleri çok önceden almışlardı, biliyorsun."

Ve tüm o güzel anları yaz sonuna dek tekrar yaşayamayacak olmak beni hayal kırıklığına uğratıyordu. Barselona meselesinin birkaç aydır söz konusu olduğunun ben de farkındaydım. Hatta Demir'e kalsa bana bir pasaport çıkartıp yanında götürmek istediğini bile dile getirmişti. Fakat her şey pasaportla bitmiyordu. Asıl önemli olan vizeydi. Vizesiz ülke dışına çıkmam imkânsızdı. Suat Amca bu meseleyi halledip Ankara'daki arkadaşları sayesinde bana da hemen bir vize ve pasaport çıkartabileceğini söylemişti ama içimden gitmek veya bana sundukları bu güzel teklifi kabul etmek gelmemişti. Devrim Amca ve Esma Teyze'nin emeklerini sırf Demir'le

---

* ***LYS:*** *Lisans Yerleştirme yani üniversiteye giriş sınavı.*

daha çok vakit geçireyim diye bir çırpıda öylece çöpe atamazdım. *Eh, bu yüzden de Demir'in tek gitmesine boyun eğmek zorundaydım.*

"Biliyorum da işte ne bileyim be Senem. Hayaller, hayatlar durumu resmen. Hayaller Barselona, hayatlar Mersin, Erdemli." İçimden geçenleri ilk defa birine karşı böyle tüm samimiyetimle döktüğümde Senem tebessüm ederek kolumu sıvazladı.

"Deme öyle şimdi. Belki çok eğleneceğiz Mersin'de."

Aslında gideceğimiz yerleri düşündükçe ben de eğleneceğimizi hayal edebiliyordum. Ayrıca Senem'in bahsettiği şu denizin ortasındaki Kız Kalesi'ni ben de yakından görmek istiyordum. İstanbul'daki Kız Kulesi'ni görememiş olabilirdim ama Mersin'de Kız Kalesi'ne kucak açacaktım.

"Her neyse, beni boş ver de sende durumlar nasıl? Psikoloğa gitmek iyi geliyor mu sana? Rahatlıyor musun biraz?"

Son zamanlarda Senem'i bir an olsun yalnız bırakmamaya özen gösterirken, bu psikolog konusunu kendi aramızda hiç konuşmadığımızı fark ettim.

"Ben iyiyim Nisa. Hatta çok iyiyim. Merak etme." Sözleri oldukça güven vericiydi ama ben yine de gerçekten iyi olup olmadığını merak ediyordum. Emin olmak istiyordum. Bir kez daha üzülmesine dayanamazdım.

"Eminsin, değil mi? Umarım sırf ben üzülmeyeyim diye gizlemiyorsundur hiçbir şeyi."

"Kafana bir tane patlatmamı ister misin?" Beş parmağını bana doğru kaldırdığında sırıtarak başımı *hayır* dercesine salladım. Bu yeteri kadar inandırıcı olmuştu.

"Tamam, tamam. Sustum."

Dolabımın önünde biraz daha oyalanırken birkaç gün öncesinde okul partisi için Esma Teyze'yle birlikte çıktığımız alışverişte kendime aldığım günlük bluzlardan birini çıkardım. Böyle sıcak bir havada siyah giymek mantıklı değildi ama bu bluzu denediğim andan beri çok sevmiştim. Düşük omzu ve üzerindeki pembe, beyaz çiçekleriyle bugün bana eşlik edecekti.

Üstümü hızla değiştirdikten sonra Senem'i rahatsız etmeden yatağımı düzeltip ardından da boy aynasının karşısına geçtim. Akşamdan düzleştirdiğim saçlarımı arkaya doğru tarayarak bluzuma

uygun çiçekli bir bandana taktım. Birkaç gün önce çıktığımız alışverişte Senem'in önerisiyle aldığım şifonyerin üstündeki makyaj malzemelerine gözlerimi dikerek baktım. Hangisini kullanmam gerektiğini düşündüm ama bir türlü neyi nasıl yapacağımı çözemedim. *İnsan bilmediği bir şeyi alır mı diye sormayın. Bakınız, örneği hemen aynanın karşısında duruyor.*

Şifonyerin üstünde o kadar çok makyaj malzemesi vardı ki hangisinin ne işe yaradığını bilmiyordum. Çıkmaz sokağa düştüğümü fark eden Senem'in gülümsemesini aynada yakaladıktan sonra başımla yanıma gelmesini işaret ettim. Hiç itiraz etmeden hızlı hareket ederek yanıma gelmiş ve omuzlarımdan tutarak beni tabureye oturtmuştu.

Bu halimiz bana buradaki ilk okul gününü hatırlatmıştı. O zamanlar her şeye mızmızlanan bir Nisa ve her şeye gereğinden fazla ilgi gösteren bir de Senem vardı. Fakat şimdi çoğu şey o kadar doğru, o kadar normal ilerliyordu ki bunları neden öncesinde reddettiğimi anlayamıyor ve bir kez daha olanlar için kendime kızıyordum. Senem parmağının ucuna sıktığı fondöteni yüzümün belli yerlerine doğru noktalayarak sürerken hiç sesimi bile çıkarmadan onu izliyordum.

"Akşam ne giyeceksin? Ben gelmiyorum diye çıktığımız alışverişte de hiçbir şeye bakmadın. Var mı giyecek bir şeylerin?"

Aklıma ilişen gerçekle Senem'in sorduğu soruya sinsi bir şekilde sırıtarak karşılık verdim çünkü alışveriş dahi yapmadan bir elbiseye sahip olmuştum. Elbette elbisemi filmlerdeki gibi esas oğlan almamıştı ama çok daha özel bir durum söz konusuydu. *Yani en azından benim için öyleydi.*

"Merak etme, benim elbisem çoktan hazır. Hatta aylar öncesinden bu yana hazır." Verdiğim cevaba karşılık, Senem fondöteni yüzüme iyice yaymak yerine gözlerimin içine anlam veremeyen ifadelerle baktı.

"O nasıl oluyormuş suratsız?" Sorduğu soruyla birlikte gözlerimin önünde yine o gün belirmişti. *Alışverişe çıktığımız o ilk gün...*

"Hatırlar mısın? Buraya geldiğimiz zamanlarda, ilk alışverişe çıktığımızda gece mavisi renginde dantelli bir elbise almıştık bana. Gerçi ben pahalı diye reddetmiştim ama Esma Teyze yine de zorla

almıştı. Hatta o gün mağazada rastladığımız Meltem Teyze de üzerime çok yakışacağını söylemişti." Senem pür dikkat beni izleyerek elindeki fondöteni yüzüme sürerken başını sallayıp beni onaylamıştı.

"Evet, hatırlıyorum."

"Geçenlerde dolabımı karıştırırken o elbisenin hâlâ asılı olduğunu fark ettim. Daha öncesinde hiç giymediğim için deneyeyim dedim. Eh, biliyorsun, gösteri için de birkaç kilo vermiştim. Bayağı güzel oturdu üstüme."

O gece mavisi elbise her ne kadar beni alışveriş krizinden kurtarmış olsa da aslında bazı şeyleri yeniden hatırlatmıştı bana. Omuzlarımı düşürerek bana hatırlattığı şeyleri Senem'e söyleyebilmek için derin bir nefes aldım.

"Ayrıca o elbiseye bakınca her ne kadar az bir zaman gibi görünse de geçirdiğimiz o koca beş ay gözlerimin önünden hızla akıp gitti." *Beş ay... Aslında kulağa kısa bir zamanmış gibi gelen ama içinde birçok sancılı anı biriktirerek geçirdiğimiz koca beş ay...*

"O kadar geçti buraya yerleşeli, değil mi?"

Benim kadar o da yaşadığımız şeylerin farkında olduğundan sadece başımı sallamakla yetindim. Sürekli aynı kara defteri açıp kurumayan kabuklarımızı kanatamazdık. Kabuk bağlamasına artık izin vermemiz gerekiyordu. Kuruyan kabuğu bir gün kaldırdığımızda illaki izi kalacaktı ama önemli olan kuruyup yok olmasına izin verebilmekti. Senem eline kurumuş gül rengindeki bir ruju alıp dudaklarıma sürdükten sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayılarak mırıldanmaya devam etti.

"Yani teknik olarak kaynananın beğendiği elbiseyi giyeceksin. Aferin kızıma. Harika bir gelin adayısın." Verdiği tepkiye karşılık her ne kadar gözlerimi devirmek istesem de ona eşlik ederek kahkaha attım.

"Senem ya!"

"Hadi hadi, nazlanma şimdi. Doğruya doğru." Her ne kadar Demir'in bu elbiseden hiç haberi olmasa da Senem'e karşı koyamazdım.* Meltem Teyze harika bir kadındı ve onun tercihini giyecek olmak gururumu okşuyordu.

---

* ***Poğaça Surat'tan Not:*** *He gülüm, he. Demir'in hiç haberi yok o elbiseden. Sen öyle san.*

"Eh, kısmen öyle sayılır," diyerek kabullendiğimde dudaklarına sürmüş olduğu ruju komodinin üstüne bıraktı ve bu kez de kirpiklerime rimel sürüp daha kıvrık bir hâle getirdi. Eserine bakmak için elimden tutup beni ayağa kaldırdı.

"Tamamdır, entes oldun," diyerek beni boy aynasına doğru çevirdikten hemen sonra odamdan çıkmak üzere hızla kapıya ilerledi.

"Hadi, ben kahvaltıya iniyorum. Sen de çok geç kalma," deyip işaret parmağını bana doğrultarak söylendiğinde ise *tamam* dercesine bir kez daha başımı salladım. Tam koridordan kaybolmak üzereydi ki aklına bir şey gelmiş gibi tekrar geri dönüp kapıya yaslandı.

"Ha bu arada... Kaç gündür aklıma takılan bir şey var ama sürekli araya başka şeyler girdiğinden hep sana sormayı unutuyorum."

"Ne oldu?" Senem oldukça düşünceli bir tavırla yanaklarını şişirip, ardından tuttuğu nefesi hararetle dışarı bıraktı.

"Sevda Hanım'ın Suat Amca'yla bir bağlantısı mı var?" Bedenim aniden irkilirken nabzımın teklediğini hissettim. Nasıl bir tepki vereceğimi kestiremezken, sarsılmamak ve hiçbir şeyi belli etmemek için yanında dikildiğim şifonyerin kenarına tutundum.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Ben de anlamadım ki zaten, Nisa. Gösterinin olduğu akşam, sen Demir'le gittikten sonra bana sürekli Suat Amca'yla ilgili, *'Ne zaman tanıştınız? Daha öncesinde gördün mü?'* gibi sorular sorup durdu. Hiçbirinin sebebini anlamadım ama bayağı meraklı görünüyordu."

Sevda Hanım, Suat Amca'yı neden bu kadar araştırmıştı? Neden ısrarla alakası dahi olmayan Senem'e bile onu sormuştu? Bilmiyordum. Aklımdaki keskin soruları yanıtlayamıyordum ama bunun altında başka bir şey yattığının artık gayet farkındaydım. Sadece umut ediyordum ki bütün bu gerçekler habersiz bir anda ortaya çıkmasındı. Eğer her şey hiç ummadığım bir anda ortaya çıkarsa tenime batacak kırgınlıkların oluşturacağı derin acıyla ölmek istemiyordum.

"Hiçbir fikrim yok." Senem'e karşı yalan söylemek istemiyordum ama verdiğim sözden dolayı buna mecburdum.

Hafta içinde Mustafa'yla buluşup, Aybüke mevzusuna hiç değinmeden bundan sonrasında olacakları tartışmıştık. Üniversite için İstanbul'a gitmek, babasıyla birlikte herkesten uzaklaşarak oraya yerleşmek istediğini dile getirmişti. Her ne kadar Onur Amca'nın

Suat Amca'yla olan iş hususundan dolayı kendisiyle gelemeyeceğini eklemiş olsa da, Mustafa onu bir şekilde ikna edeceğini söylemişti ve tüm bu süre zarfında benden yine bir söz kapmıştı. Daha öncesinde asla dile vurmadığım o sözü bu kez zorla da olsa dudaklarımdan almayı başarabilmişti. *Yapamazdım. Yapmayacaktım. Ne Demir'e ne de Senem'e içimi yiyip bitiren bu gerçeği söyleyemezdim.*

"Aman neyse ne! Bize ne, değil mi?" Tebessüm etmeye çalışarak başımla Senem'i onayladığımda, hiçbir şey demeden kapıyı kapatıp merdivenlerden aşağıya inerek beni yalnız bıraktı.

Senem'in gitmesiyle birlikte sırtıma yüklenen ağırlıkla tekrar tabureye oturup aynadaki yansımama baktım. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum ama yalan söyleyip bir şeyleri gizlemek zoruma gidiyordu artık. *İnsanın anlatamayacağı sırların altında ezilmesi ne ağır bir işkenceymiş.* Gözlerin dolduğu, başın öne eğilip de ellerin arasına saklandığı o çaresiz ana bir kez daha aynadaki yansımama bakarak şahit oldum. İşin içinden nasıl çıkacağımı, kendi dünyamdaki bu savaşta zafere nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. O kadar güçsüzdüm ki aslında çoktan yenik düşmüştüm. Sakladığım sır kocaman bir bomba gibiydi. Dile getirsem pimi çekilirdi, bomba patlayıp herkesi yaralardı. Bu yüzden kimsenin canının yanmaması için ağzımı oldukça uzun bir zaman mühürlemeye mecburdum.

Esma Teyze oruçlu olduğu için Devrim Amca'yla birlikte geçirdiğimiz keyifli bir kahvaltı sabahından sonra hep birlikte okul için yola çıktık. Bu sabah onlarla geçireceğimiz ilk karne günü olduğundan ikisi de sanki ilkokul çocuklarının velileri gibi bizi yalnız bırakmak istememişlerdi. Üstelik Senem'le birlikte buna hiç gerek olmadığını söylememize rağmen itirazlarımızı duymazdan gelmiş ve peşimize düşmüşlerdi.

Esma Teyze'yle ben arka koltuğa geçip sessizce otururken, Senem de düşmüş çenesiyle Devrim Amca'nın yanına, ön koltuğa oturmuştu. Yol boyunca adamın başının etini yemiş, çalıştığı hastaneyle ilgili saçma sapan sorular sorup durmuştu.

"Diğer doktorlar senin kadar yakışıklı mı? Hemşirelerin burnu çok mu havada? Damar yolunu kolay bulabiliyorlar mı? Babam böyle pasta

yapmayı nereden öğrendi? Esma Teyze'nin yerinde olsam hayatta göndermem seni o hastaneye."

Sabah sabah o kadar çok konuşmuştu ki artık bir ara susması için arkadan yaklaşıp, kafasına hafif bir şekilde geçirmek zorunda kaldım ama beni hiç de umursamadan laf ebeliğini sürdürdü. Aslında son günlerde bu kadar hayat dolu olması onun adına sevinmeme neden oluyordu. Aklını dağıtacak başka şeylerle uğraşması ve olanlara kafa yormayarak hayatına devam etme çabası onun iyileşmek için gayret ettiğini gösteriyordu. Senem'in tıpkı eskiden olduğu gibi etrafına parıltılar saçmasını görmek istiyordum. Yetimhanede olduğu gibi mutlu olmasını istiyordum.

Senem, ön koltukta Devrim Amca'yla tatlı sohbetini sürdürürken ben de cep telefonumu çıkararak, Demir'in benim için açmış olduğu sosyal medya hesaplarını kontrol ediyordum. Her ne kadar bunun hiç gerekli olmadığını söylesem de tüm itirazlarıma rağmen bizzat kendisi açmıştı. Üstelik hepsinin şifresini de aynı yapmıştı. *2 Şubat 2016.*

Demir'in neden böyle bir tarihi şifre yaptığını anlamıyordum, sorduğumda ise yakın bir zamanda açıklayacağını söylemişti yalnızca. Kısacası beni yine merak içinde bırakmıştı. Söylemesi konusunda epey ısrarcı olsam da zamanı geldiğinde her şeyi öğreneceğimi dile getirip konuyu kapatmıştı. Üstelemekten vazgeçip o doğru zamanın bir an önce gelmesini dilemekten başka çarem kalmamıştı.

Sosyal medya hesaplarımda gezinirken Ceren'in Instagram'a koymuş olduğu dans kursundaki yeni fotoğraf, onları son kez gördüğüm günü hatırlattı bana. Yüzüme hüzünlü bir ifade yerleşirken fotoğrafı beğenip, hemen altına o sevecen gülümsemeyi çok özleyeceğime dair küçük bir yorum bıraktım.

Hafta boyunca yaptığım şeyler yalnızca Mustafa'yla buluşup, Senem'le alışverişe çıkmakla sınırlı kalmamıştı elbette. Kurstan ayrıldığımı tam anlamıyla kesinleştirmek için hafta ortasında Demir'le birlikte dans kursunu ziyaret etmiş, bir sonraki yıl için kaydımı sildirmiştim. Başlarda Demir'in de buna yelteneceğini düşündüm çünkü son dakikaya kadar ısrarla dans kursunda bensiz olmak istemediğini söylemişti. Fakat küçük çocukların ona gerçekten ihtiyacı olduğunu belirttiğimde biraz daha hassas davranmış, gösterilerde yer almayıp yalnızca çocuklara ders vermeye devam

edeceğini ama üniversite sınavından önce kursu tam anlamıyla bırakacağını söylemişti. İşte buna kesinlikle itiraz edemezdim. Üniversite sınavından sonra nerede, nasıl bir hâlde olacağımızı ben de kestiremiyordum.

Artık dans kursunda tam anlamıyla olmayacağımı o gün herkese söylediğimde aralarında yine en çok üzülen Ceren oldu. Boynuma sanki yıllardır dostmuşuz gibi sarılıp, beni ve çokbilmiş ağzımı özleyeceğini söyleyip durmuştu. Ben de onu ve bana kattıklarını çok özleyecektim. Tereddütlü yaklaştığım insanlardan biriydi Ceren ama en azından sonunu güzel bir arkadaşlıkla kapatmıştık.

Karne haftası boyunca yaşadığım güzel anlardan biri de okulda gerçekleşen futbol turnuvasıydı. Sınavlardan dolayı sürekli ertelenen turnuva okulun son haftasına kalmıştı. Böyle bir turnuvanın var olduğundan bile emin değilken, kendimi bir anda okulun saha kenarındaki merdiven basamaklarında elimdeki pankartla Demir'e tezahürat ederken bulmuştum. Çoğu zaman sırf bu tavrımdan dolayı Gökçe'nin alaylı, kızgın bakışlarına maruz kalsam da sırf Oğuz'un yüzünden kendi sınıfımı bu turnuvalarda tutmamayı göze almıştım. Gökçe'nin Can'a yaptığı tezahüratların arasında ben de Bahar'la birlikte onların sınıfına ama daha çok Demir'e tezahürat etmiştim. Üstelik Demir, Emre ve Batuhan'ın futbolu bu kadar iyi oynadıklarını da yine bu turnuvalar sayesinde fark etmiştim. Gerçekten harika oynamışlar, attıkları gollerle bizim sınıfı adeta alt etmişlerdi. Batuhan üst üste iki gol atarken, pasları da hep Demir'den almıştı. Ayrıca Demir'in turnuvalar boyunca giymiş olduğu Galatasaray forması da gözümden kaçmamıştı. Fanatik olmadığını söylüyordu ama bana kalırsa çok yanılıyordu.

Turnuvalar sonrasında Demir'in tüm o terli bedenine itiraz etmeme rağmen beni kollarının arasına alıp çektiği zafer fotoğrafına bakarken yüzümdeki aptal sırıtışa engel olamıyordum. Demir'in elinde olsa her anımızı resmetmek gibi bir niyeti vardı. Dün akşam evin yakınlarındaki parkta çektiğimiz son fotoğrafı WhatsApp'ta profil resmi yaptığım sırada Devrim Amca da arabayı okulun otoparkına park etmişti. Cep telefonumu yanımda getirdiğim küçük çantamın içine attıktan sonra hızla arabadan inip Esma Teyze'nin koluna girdim. Devrim Amca, arabayı kilitlediği sırada Senem de

onun koluna girdi. Bu sabah yerlerimizi bile değiştirmiş gibiydik ama yine de her şey yolunda gidiyordu.

Hep birlikte okul bahçesine doğru emin adımlarla ilerlerken, gördüğüm manzara gözlerimin iyice açılmasına neden oldu. Ben lise döneminde velilerin pek de okula gelmediklerini düşünürken bahçedeki kalabalık düşüncelerimin tam tersini söylüyordu. Bahçe neredeyse öğrenci velilerinden oluşuyordu. Hatta biraz ileride Batuhan ve Bahar'ın ailesi olduğunu tahmin ettiğim kişilerin yanında Meltem Teyze ve Suat Amca bulunuyordu. Onlarla göz göze geldiğimiz anda tebessüm ederek el salladım fakat tam da bu sırada arkamdan gelen hızlı adımların kime ait olduğunu görmek için Esma Teyze'nin kolundan çıkmak zorunda kaldım. Arkamı döndüğüm sırada ise dudaklarını ısırarak yüzündeki tüm haylaz tavırlarla bana gülümseyen Demir Gürsoy'la karşılaştım. İçimi sıcacık yapan gülümsemesi yüzünden hiç eksilmeden, yanıma gelmiş olmanın verdiği hazla başımı aniden avuçlarının içine almış ve daha ben ne olduğunu anlayamadan iki yanağımı da oldukça sulu sayılacak bir şekilde öpmüştü. *Üstelik bunu herkesin içinde, tüm gözler üzerimizdeyken yapmıştı!* Dudakları tenimde içimi gıcırdatacak damgalar bırakırken, parmaklarımı yanağıma sürterek dudaklarının dokunduğu yeri okşamamak için kendimi zor tutuyordum. Çevredeki insanların dikkatini bir hayli üzerimize çektiğimizde utanarak onu hızla omzundan itmek zorunda kaldım.

"Demir, ne yapıyorsun öyle herkesin içinde?" Sergilediği ani tavır için elbette kızgın değildim ama onca insanın içinde bana böyle yaklaşması yanaklarımın utançtan kızarmasına neden olmuştu. Sesimin sert çıkmasına aldırış etmeden dudaklarını büzerek kolunu omzuma attı.

"Ne varmış? Sevgilimi öpüyorum." Yanımızda Devrim Amca ve Esma Teyze'nin de olduğunu hatırlatmak için başımla yalnızca onları değil, bizi izleyen kalabalığı da işaret ettim.

"Ya, manyak mısın sen? Görmüyor musun bahçedeki kalabalığı?" Çevreyi bakışlarıyla şöyle bir kolaçan ettikten sonra sadece karşıma geçerek omuz silkip sırıtmaya devam etti.

"Ayrıca öyle şapırdatarak öpülür mü hiç? Çok ayıp." Söylenmelerime hız kesmeden devam ederken, yine çevremizdeki onca insanı yok sayarak yanıma yaklaşmıştı. Bu kez daha naif bir şekilde

işaret parmağıyla çenemden tutmuş ve bir yanağıma dudaklarını usulca dokundurmuştu. Bedenim yumuşak dokunuşuyla ateş kesilirken, çevremizdeki kalabalığın varlığını hatırladıkça daha da çok utanmıştım.

"Görürlerse görsünler. Benim kimseden saklanacak, utanacak ya da korkacak bir şeyim yok. Hem en fazla ne diyebilirler ki?"

Demir, kendinden oldukça emin bir şekilde konuşmayı sürdürürken, nefesimin boğazımı yakıyor olduğu gerçeğini yok sayıp onu dikkatle izlemeye devam ettim. Gözlerimin içine çevredeki herkesi unutmama sebep olacak derece okşayıcı bir şekilde bakarken, bakışlarını ansızın bahçedeki diğer insanlara çevirdi. Biraz geriye doğru gidip, iki elini de havaya kaldırarak, *"Demir, Nisa'yı seviyor, derler!"* diye bağırdı. Gür sesi dalgalanarak etrafta yankılandığında, kalbimde nasıl bir fırtına etkisi yarattığının farkında değildi.

Şaşkınlığımdan dolayı iyice açılmış ağzımı ellerimle kapatırken, onu kolundan tutup yanıma çektim. *Sabah sabah bu delilik de neyin nesiydi böyle?* Çıldırmış olmalıydı. Kıkırdayışımı bastırmak istediysem de sergilediği bu davranış karşısında imkânsızdı. Evet, utanmıştım belki ama içimi gıcıklayacak derecede hoşuma gitmişti.

Hemen yanı başımızda bizimle birlikte ayakta dikilen Esma Teyze, Devrim Amca ve Senem onun bu kendini bilmez, aptal hâllerine kahkahalarını patlatırken, biraz ilerimizde bulunan Meltem Teyze ve Suat Amca da yanımıza gelerek onlara eşlik etmişlerdi. Bahçenin diğer tarafında bizi izleyen Batuhan ise Bahar'la konuşmasını bırakıp Demir'i büyük bir şevkle alkışlamıştı.

"Helal be kardeşim!" diye bağırdığında ise Batuhan, yalnızca o değil, bahçedeki diğer öğrenciler de Demir'e övgü dolu bakışlar fırlatmışlardı. Üzerindeki tişörtün yakasını düzeltip havalı bir edayla yanıma yaklaştığında başımı hiç de onaylamayarak salladım ama yüzümdeki gülümsemeden aslında her şey okunuyordu. Deliydi, hatta bazı zamanlar beni gereğinden fazla şaşırtacak kadar deliydi.

"Eşek sıpasının ettiği lafları görüyorsun, değil mi, Esma?" Meltem Teyze'nin alayla söylenmelerine karşılık Esma Teyze bize bakarak yalnızca tebessüm etti. Bakışlarıyla anlatmak istedi aslında söylemek istediklerini. Demir ve beni çok zor kabullenmişti belki ama yine de kabullenmişti işte. Bu bile bizim için yeterliydi.

meraklı bir ifadeyle karşısındaki insanlara bakarken, Suat Amca araya girmeyi tercih etmişti.

"Şevket, ne oluyor amcacığım?"

"Olan şu ki amca, dedem aile hisselerinden Demir'e de pay vermek istiyor. Ayrıca üniversiteden sonra onu büyük şirkette, benim yanımda görmek istediğini de size iletmemi söyledi."

Suat Amca'nın böylesine şirketler zinciri olacak derecede zengin bir aileye sahip olduğunu bilmiyordum. Zengin oldukları bariz bir şekilde ortadaydı ama bu kadarı çok daha fazlası anlamına geliyordu.

Demir'in suratı işittiklerinden dolayı her saniye daha da düşerken, aynı durum Meltem Teyze ve Suat Amca tarafından farklı bir şekilde karşılanıyordu. Onların yüzünde içten bir gülümseme söz konusuydu.

"Ciddi değilsin, değil mi Şevket Abi? Bu bir şaka."

Demir'in sorduğu soruya karşılık Şevket Abi'si başını hayır dercesine salladığında, "Aha, şimdi sıçtık," diye söylendi bu kez de. Bir anda onu bu kadar geren durumun ne olduğunu öğrenmek istedim. Böyle bir haberin onu mutlu etmesi gerekirdi çünkü Suat Amca ve Meltem Teyze duyduklarından gayet memnun görünüyorlardı.

"Oğlum, niye öyle diyorsun?" diye sorduğunda Şevket Abi, Demir gözlerini devirerek saçlarını karıştırdı ve tuttuğu nefesini sitemle dışarı bıraktı.

"Eh, abi, biliyorsun. Senin dışında hiçbiri hazzetmiyor benden. Araba davasında neler yaşadığımıza bizzat şahit oldun. İstemiyorum ben hisse falan. Olmaz öyle şey."

Demir'in söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum ama olanlara bakılırsa bu Gürsoy ailesinin fertleri bayağı kalabalık olmalıydı ve o diğer fertlerin Demir'den hiç hoşlanmıyor olmaları söz konusuydu. *Bu mümkün olabilir miydi?*

"Araba davası başka bir mevzu. O Serkan'ın kıskançlığıydı." Kimden bahsettiklerini bilmediğimden konuşmaya sadece kulak kesilmekle yetindim.

"Ayrıca kimse sana fikrini sormuyor. Dedem kesin bir dille söyledi bunları. Demir yazdan sonra gelsin, imzayı atsın diyor."

Aralarındaki sorunun neden kaynaklandığını bilmesem de Demir'in elini daha sıkı bir şekilde tutarak ona destek olmak istedim, çünkü bozulan yüz ifadesinden anladığım kadarıyla hiç memnun değildi bu durumdan. Meltem Teyze yanına yaklaşıp kollarını boynuna dolayarak ona sarıldığında bile tepki göstermemişti.

"Bu yolunu açacak derecede güzel bir haber oğlum," diye söylendiğinde ise oyunu kaybedip küsen çocuklar gibi omuz silkti. Bu aile hisselerini istemediği o kadar barizdi ki altında yatan nedeni içten içe merak ettim fakat bunu şimdi sormanın hiç yeri ve zamanı değildi.

"Tebrik ederim," diyerek sessizliğimi bozup mırıldandığımda bana dönmüş, tebessüm ederek gülümsemeye çalışmıştı.

Demir bakışlarını bana çevirip, "Hiç etme güzelim, hiç etme," dediğinde hemen yakınımızdaki genç kadın yanımıza yaklaşıp tam da benim karşıma geçerek gözlerindeki ışıltıyla gülümsemişti.

"Sizin bu iş muhabbetiniz beni şimdiden baydı. Ayrıca bunlar sonra konuşulacak konular. Şimdi sen bir çekil bakayım kenara," diyerek Demir'i kolundan ittirdiğinde şaşkınlıkla bana dönen ela gözlere kilitlendim.

"Şu güzelliğe doyasıya bir bakayım." Karşımdaki kadın beni sanki uzun zamandır tanıyormuş gibi iki elimden de tutup seyrederken anlam veremediğim bakışlarımı Demir'e yönelttim.

"Kusura bakmayın, haberin şokundan sizi tanıştırmayı unuttum. Sevgilim, Nisa," diyerek tekrar beni kollarının arasına çektiğinde tebessüm ettim ve tokalaşmak için elimi karşımdaki yabancı insanlara uzattım.

"Nisa'm, bunlar da sana çok bahsettiğim kuzenim Şevket Abi ve eşi Ela Abla." Şevket Abi'yle kısa tokalaşmamızın hemen ardından aynı şekilde elimi Ela Abla'ya da uzattığımda o, tokalaşmak yerine sıkı bir şekilde bana sarılmayı tercih etmişti.

"Demek o meşhur *Kutup Yıldızı* sensin?" Sorusuyla birlikte gün içerisinde yaşadığım bilmem kaçıncı şaşırma anını atlayarak gözlerimi doğrudan yine Demir'e diktim. *Benden daha kim bilir kimlere bahsetmişti?*

"Ta kendisi, Ela Abla."

"Resimdekinden çok daha güzelmiş, Demir Bey."

"Öyledir."

"Dediğimi yaptın galiba."

Aralarındaki şifreli konuşma nereye gidiyordu bilmiyorum ama Demir gözlerimin içine öyle güzel bakıyordu ki merakımı kenara bırakıp gözlerinin derinliğinde boğulmak istedim. Şevket Abi'nin imalı mırıldanışına karşılık başını sallayarak cevap verirken gözlerini bir an olsun benden ayırmadı.

"Sanırım yaptım Şevket Abi." Kendinden gayet emin hâlde kuzenini yanıtlarken, sanırım neyi nasıl yaptığını bir ben bilmiyordum. *Bu haksızlıktı.*

"Sen gel bakalım bir benimle," diyen Ela Abla aniden koluma girip beni bahçenin diğer köşesine doğru yürümeye zorladığında, tereddüt ederek Demir'e baktım ama o sadece gidebileceğimi belirten bir ifade takındı güzel yüzüne.

"Demir, senden çok bahsetti."

Biraz uzaklaştıktan sonra Demir'e dönüp baktığımda babası ve Şevket Abi'yle koyu bir muhabbete daldığını gördüm. Hangi ara benden bu insanlara bahsettiğini bilmek istiyordum.

"Hangi ara yaptı bunu?" Sorduğum soruya karşılık Ela Abla saçlarımı okşayarak içtenlikle gülümsedi. *Beni gerçekten uzun zamandır tanıyormuş gibi bir hali vardı.*

"Aylar öncesinde bu deli çocuk İstanbul'a, adaya, yanımıza geldi. Bildiğim kadarıyla birkaç gün boyunca aylak aylak etrafta gezinmiş. Sonra Şevket buldu bunu. Ağzını yokladı biraz. Meğerse bir kıza çok kızdığı için düşmüş yollara."

Duyduklarım karşısında gözlerimin içi yanmaya başlamıştı bile. Onun ansızın neden çekip gittiğini en iyi ben bilirdim. Can'ın doğum günü partisinde olanlardan sonra bana olan öfkesinden gitmişti Yalova'dan. Bir hafta boyunca yüzüne hasret kalmış, onu tekrar gördüğüm akşam ise berbat bir olaya tanık olmuştum.

Yanağıma süzülen damlayı hızla elimin tersiyle silerken gülümsemeye çalışıp yanımdaki kadının ela gözlerinin içine baktım. O zaman neler yaşadığımızı az çok o da biliyor olmalıydı ki hiçbir tepki bile vermemiş aksine konuşmaya devam etmişti.

"Demir'i uzun zamandır tanırım. Ailenin en küçüğüdür. Gürsoy ailesine gelin geldiğimde ilk o güldürmüştü beni şapşallıklarıyla.

Öncesinde gerçekten çok çapkın bir gençti ama şimdi ona bakıyorum da kalbinin diğer yarısını sonunda bulmuş gibi ve bu senin sayende."

Ela Abla'nın övgü dolu sözlerine karşılık tıpkı onun gibi içtenlikle gülümsedim. Eğer böyle düşünüyorsa sadece bununla övünebilirdim.

"O kesinlikle kalbe zarar bir çocuk," dediğimde kıkırdayarak tekrar koluma girdi, sonrasında diğerlerinin yanına doğru birlikte ilerlemeye başladık.

"Ama sana âşık olan bir çocuk." İşte buna kesinlikle itiraz edemez ya da karşı çıkamazdım. Demir'in sevgisi o kadar güzeldi ki bazen bu güzellik karşısında sönük kalmaktan korkuyordum.

"Tanıştığıma çok memnun oldum, Ela Abla," dedim Demir'in yanına ulaşmadan önce tüm samimiyetimle.

"Ben de öyle, *Kutup Yıldızı*. Umarım daha çok karşılaşırız."

"Umarım."

17. BÖLÜM

Okuldaki karne töreni oldukça eğlenceliydi. Karneleri alana dek Can ve Gökçe'nin sınıftaki sevimli atışmalarına ayak uydurmuş ve Oğuz'dan oldukça uzak durmayı tercih etmiştim. Gerçi aramızda olanlardan sonra onun da yanımıza gelmek gibi bir niyeti yoktu ama Esma Teyze'nin annesiyle ne konuştuğunu çok merak ediyordum. Bir şekilde bunu ya Esma Teyze'den ya da Senem'den öğrenecektim ama Oğuz'un yüzündeki donuk ifade pek de iyi şeylerin konuşulmadığının habercisiydi. Esma Teyze eminim çıkardığı tüm okları Oğuz'a saplamıştı ve Oğuz da bu oklardan bu kez kaçmayı başaramamıştı. Aynı hataya iki kez düşmenin bedelini bir şekilde ödüyordu. Yüzündeki tedirginlikten bu anlamları çıkarmıştım.

Karne saatine kadar Gökçe'yle birlikte Can'ın sınıfı düz geçmesiyle epey dalga geçmiştik. Notlarının ortalamasına bakılırsa sınırda kalmış, bir iki puanla teşekkür belgesini kaçırmıştı. Bu yüzden de öğretmenlere çaktırmadan umarsızca küfürlerini saydırmaktan geri kalmamıştı. Her ne kadar kendisiyle uğraşmamıza sinir olmuş olsa da Gökçe'nin iki güzel lafıyla hemen yatışıyor, kaymak gibi eriyordu.

Tüm bunlar yaşanırken Oğuz sadece benim yanıma değil aynı zamanda Can'ın yanına da gelmeye cesaret edememişti. Can'ın ona söylediği son sözlerden sonra aralarına büyük bir mesafe girmişti. Sınıfta asla yan yana gelmiyor, birbirlerinin yüzüne bakmıyorlardı. Hatta okul turnuvalarında bile birbirlerine tavır takındıklarına şahit olmuştum. Oğuz'un bu kadar yalnız kalması içimi acıtsa da her şeyi yine kendinin başardığı gibi bir gerçek söz konusuydu. Bu yüzden yalnızca sessizliğimi koruyarak ondan uzak durmayı tercih ediyordum. *Keşke aynı tutumu Senem de sergileyebilseydi.*

Son zamanlarda bana pek belli etmemeye çalışsa da Senem'in ne yaptığını artık görebiliyordum. Her ne kadar diğer insanlardan

kaçsa da Oğuz'dan asla kaçamadığı gerçeği gün gibi ortadaydı. Birkaç kez onu ve Oğuz'u okul kütüphanesinden ya da yemekhaneden gizlice çıkarken yakalamıştım. Senem'e ne konuştuklarını ya da Oğuz'la neden hâlâ yan yana geldiğini soramasam da içten içe tüm hâlde merak ediyordum. Fakat kalbine bir türlü söz geçiremediğinin farkındaydım. Ne olursa olsun yeşil gözlerinin Oğuz'a umutla bakmasından onunla olmak istediği anlaşılıyordu. Onayladığım pek söylenemezdi ama Senem'in kalbine yenik düşüp bir kez daha acı çekmesini de istemiyordum. Belki de yalnızca zaman onun ilacı olacak ve gerçekten ne için savaştığını ona gösterecekti.

Karneleri alıp okuldan çıktıktan sonra Demir İstanbul'dan gelen kuzeni ve eşiyle birlikte bir kafede oturup bu ani gelişen aile hisse meselesini konuşacaklarını söylemişti. Aslında başlarda beni de yanında götürüp Şevket Abi ve Ela Abla'yı yakından tanımamı istediğini belirtse de aile içindeki bu özel duruma karışmamak adına eve gidip akşam için hazırlanacağımı söylemiştim. Parti için tekrar yan yana geleceğimizi ona hatırlattığımda üstelemeyerek okulun bahçesinde yanağıma küçük bir buse kondurup, akşamı iple çekeceğini söyleyerek yanımdan ayrılmıştı. Şevket Abi ve eşiyle birlikte Impala'ya doğru ilerlerken, Impala'nın anahtarlarını bu kez Şevket Abi'ye devretmişti.

Eve dönüş yolunda Esma Teyze'nin yanına Senem'i de alarak beni akşam için hazırlamak üzere gönüllü olması bir hayli heyecanlanmamı sebep olmuştu. Hatta Esma Teyze eski profesyonelliğini kullanarak saçımda küçük bir değişiklik yapmak istediğini ama makası avucuna alana dek bu değişikliğin ne olacağını bana asla söylemeyeceğini belirtmişti.

Evin bahçesinden koşturarak geçip de elimizdeki karnelerle adeta ilkokul çocukları gibi şakıyarak içeri girdiğimizde etrafı temizleyen Zehra Teyze'yi birazcık korkutmuştuk. Ondan özür dileyerek odalarımıza çekilmek üzereyken, Senem de odasından beni hazırlamak için birkaç eşya kapıp geleceğini söylemişti. Tam merdivenlerden kol kola çıkmak üzereydik ki Devrim Amca'nın aniden bize seslenmesiyle ikimiz de basamakların başında durmak zorunda kaldık.

"Kızlar, zamanınız varsa biraz konuşabilir miyiz?" Devrim Amca'nın oldukça ciddi çıkan ses tonuna karşılık bir süre Senem'le

birbirimize bakıp neler olduğunu tartmaya çalıştık. Son günlerde her şey o kadar düzgün ilerliyordu ki bilmeden bir hata yapıp yapmadığımızı düşündüm.

"Elbette Devrim Amca," diyerek cevapladığında Senem, Devrim Amca da önden yürümemiz için bize eliyle oturma odasını işaret etti.

Senem ve ben Devrim Amca'nın peşinden oturma odasına doğru ilerlerken, arkamızdan gelen Esma Teyze bir anda ortalıktan kaybolmuştu. Senem'le birlikte geniş koltuğa oturduğumuzda meraklı gözlerle Devrim Amca'yı inceliyorduk. O da kendine has tek kişilik koltuğuna yerleşirken iki elini de birbirine kenetlemişti. Gözlerini hiç anlamadığım ve daha önce hiç şahit olmadığım bir şekilde bizden kaçırıyordu. İlk kez etrafına güven duygusu değil tedirginlik, kasvet yayıyordu. Senem'le tekrar göz göze geldiğimizde bu durumdan ikimizin de hiçbir şey anlamadığını fark ettim.

Esma Teyze sonunda elindeki iki büyük fotoğraf albümüyle oturma odasına girdiğinde, Devrim Amca da oturduğu koltukta doğrularak bu kez gözlerimizin içine bakıp derin bir nefes alıp verdi.

"Esma'yla size anlatmak istediğimiz bazı gerçekler var," diyerek söze başladığında Devrim Amca yüzündeki hiçbir ifadeyi tartamıyordum. Onu neyin bu kadar üzdüğünü ve bize ne anlatmak istediklerini çözemiyordum.

Esma Teyze elindeki albümleri hemen karşımızda bulunan cam sehpanın üzerine bıraktığında, onun da gözlerindeki ifade Devrim Amca'nınkinden farklı değildi. Albümlerin üstüne bırakılmış zarf ise dikkatimden kaçmamıştı.

"Psikolog seansları nasıl gidiyor Senem? İyi gittiğini söylüyorsun ama tam olarak nasıl ilerlediğini bilmiyoruz. Her şey yolunda, değil mi kızım?"

Bunun Senem'i ilgilendiren bu konuşma olacağını tasavvur ettiğimde burada bulunmamın pek uygun olmayacağını düşündüm.

"Sanırım bunu özel konuşmanız gerekiyor," diyerek oturduğum yerden kalkmaya yeltendiğimde, Esma Teyze kolumdan tutarak beni tekrar yerime oturttu.

"Hayır, Nisa. Lütfen, kal." Tekrar yerime yerleşirken Esma Teyze, "Konuşacağımız konu ikinizi de ilgilendiriyor," diyerek

devam etti ve ardından ilgili gözlerle başını Senem'e çevirip ondan bir cevap bekledi.

"Daha iyi hissediyorum, Esma Teyze. Doktorum zaten çok iyi bir kadın. Ona her şeyi anlatabiliyorum. Ayrıca yeniden resim yapmak da beni yatıştırıyor."

Senem oldukça doğal bir şekilde, yüzünde hiçbir yalan izine rastlamadan gerçekleri vurgularken, Devrim Amca da oturduğu koltuktan kalkarak önümüzdeki sehpanın yanına çöktü ve üstteki mektup zarfını bir köşeye bırakarak albümlerden birini açtı.

"Bu konuşmayı neden yaptığımızı merak ediyorsunuz. Bunca zaman boyunca size ondan doğru düzgün bahsetmedik çünkü."

Devrim Amca titreyen sesiyle konuşurken albümün kapağını açarak önümüze ittiğinde nefesimi tuttum. Karşılaştığımız resimlerdeki yüzü çok öncesinde birkaç kez görmüştük ama Devrim Amca'nın dediği gibi onun bahsi bizim yanımızda neredeyse hiç geçmemişti. Sadece adını biliyorduk ama asıl hikâyesinden hep mahrum bırakılmıştık. *Gülcan Altun... Devrim Amca ve Esma Teyze'nin yıllar önce ölen tek evladı.*

"Kızımız Gülcan. Öyle hayat dolu, öyle neşeliydi ki bizim ilk ve son göz ağrımız oldu. Her bir gülümsemesini hatırlamak istedik. Hiç unutmayalım, aklımızdan hiç çıkmasın diye bu albümleri hep baş ucumuzda sakladık."

Devrim Amca'nın sesindeki özlemle önümüze ittiği fotoğraf albümündeki sarı, dalgalı saçlara sahip kızın gözlerindeki parıltıya büyük bir merakla baktım. Albüm sayfalarını teker teker usulca çevirirken her bir karede daha farklı ama daha hayat dolu gülümsediğini fark ettim. Çok güzeldi. O kadar güzeldi ki o güzel yüzü ölüm kelimesinin yanına hiç yakışmıyordu. Senem'den daha koyu sarı saçları vardı ama gözleri tıpkı onunki gibi zümrüt yeşiliydi. Fotoğraflardaki o neşeli bakışlar hep aynıydı. *İlkokul üniformasının içinde, lise mezuniyetinde, gittiği üniversite binasının önünde...* O güzel gülümsemedeki parıltılar hiçbir karede değişmemişti.

"Eğer ölmeseydi bugün mezun olacaktı. Çocukluğundan beri benim yanımda çalışmaya çok meraklıydı. Sırf bu yüzden, *'Hemşire olup çevrendeki kadın doktorları bir güzel haklayacağım baba,'* derdi."

Devrim Amca'nın gözyaşı yanağına doğru süzülürken boğazımdaki düğümün beni sıktığını hissettim. Düğümdeki o keskin acıyı Devrim Amca'nın gözlerinde görüyordum. Kızına bağlılığı, onu çok özlediği o kadar belliydi ki bunu anlamamak için kör olmak gerekirdi.

"Bizim kızımız ağır bir hastalıktan ötürü ölmedi. Bizim kızımız..." Bir süre boyunca başladığı sözlerin sonunu getiremedi Esma Teyze. O an fark ettim kapı eşiğinde bizi izleyen Zehra Teyze'nin bile ağladığını, gözyaşlarını başındaki eşarbıyla sildiğini. *Gerçekten neler olmuştu da bu kadar kederli bakıyorlardı bize?*

"İntihar etti," diyerek Esma Teyze'nin devamını getiremediği cümleyi sonlandırdı Devrim Amca tok ve bir o kadar acı sesiyle. Boğazımdaki düğüm artık canımı yakmıyordu, beni âdeta paramparça ediyordu. Yanağıma süzülen gözyaşına engel olamazken titreyen bedenimi sakinleştirmek için Senem'in eline sarıldım.

"Ne?" Ben ağzımı bile açamıyorken Senem konuşmayı başarabilmişti. Gözlerim konuşamayan ve artık eli ayağı titreyen ama yine de karşımızda dik durmak için savaşan Esma Teyze'ye kaydığında, nefesini dizginlemeye çalıştığını fark ettim. Belki de ilk kez şimdi Esma Teyze'nin omuzlarında taşıdığı yükü hissediyordum.

Senem, titreyen sesiyle, "B-bu nasıl olur?" diye sorduğunda tuttuğu elimi hızla bırakarak sehpadaki sürahiden, yanındaki boş bardağa bir su koyup Esma Teyze'ye uzattı. Esma Teyze başta almak istemediyse de Senem zorla da olsa o suyu yudumlamasına yardımcı oldu.

"İstanbul'da üniversiteye başladıktan sonra her şey çok değişti. İlk yılı gayet güzel geçmişti. Hafta sonları hep eve gelir, yanımızdan ayrılmazdı. Zamanını bizimle geçirirdi. Fakat ilk yılın bitmesine yakın yazın yanımıza gelmek istemediğini, İstanbul'da arkadaşlarıyla vakit geçireceğini söyledi. Karşı çıkmadık. Yeni heyecanlar deniyordu, hevesini kursağında bırakmak istemedik. Elinden o mutluluğu almayalım dedik. Fakat her şeyin tam da o zaman içerisinde değişmeye başladığını nereden bilebilirdik ki?"

Esma Teyze'nin gözyaşları dinmezken anlatmaya devam etti. *O anlatmaya devam etti, biz de albümdeki sayfaları çevirmeye...*

"İkinci yılın başında Gülcan'a neredeyse hiç ulaşamıyorduk. Arıyordum ama ya *işim var* diyordu ya da *anne dışarıdayım, sonra ara*. Bir zaman üstüne gitmeyip serbest bıraktık. Hatta bazı anlar onu aradığımda anlamadığım bir şekilde telefonda delicesine kahkaha atıyordu. O kahkahalar meğerse yardım çağrısıymış. O bağıra çağıra benden yardım istemiş ama ben annesi olarak bunu anlayamamışım bile."

İşittiklerimiz üzerimizde balyoz etkisi yaratırken bu kez Senem'in eli kenetlendi benimkine. Dönüp de yüzüne baktığımda onun da tıpkı benim gibi gözyaşlarına engel olamadığını gördüm.

"Meğerse kızımız o dönem içerisinde adını hiç bilmediğimiz, hiç öğrenemediğimiz bir adamla tanışmış. Kim tanıştırmış, nasıl tanıştırmış bilmiyoruz ve hiçbir zaman da öğrenemedik. Arkadaşlarına, çevresine sorup soruşturduk ama yine de bir şey bulamadık. Kızımız öylesine körkütük âşık olmuş ki herkesten saklamak istemiş o adamı. Fakat iş işten geçtikten sonra öğrendik adamın hiç de tekin biri olmadığını. Önce uyuşturucuyla girmiş canımızın zihnine, ardından da bizim dokunmaya kıyamadığımız benliğini almış elinden."

Dudaklarından taşanlar ruhumuza kırık cam parçası batırırcasına kesikler açarken o kesiklerden Esma Teyze'nin hissettiği acının kara zehri dökülüyordu. Hıçkırıklarımı serbest bırakırken yüzümü avuçlarımın içine alarak gözyaşlarımı saklamak istedim. *Bu kadarı olamazdı. Olmamalıydı. Böylesine güzel kalpli bir aile bu acıyı hak etmiyordu.*

Oğuz'un evine gittiğim akşam yaşadığım o kan donduran olaya Esma Teyze ve Devrim Amca'nın neden bu kadar çok tepki verdiğini şimdi daha iyi anlıyordum, çünkü aynı kederi; aynı acıyı bir kez daha yaşamak istememişlerdi.

"Bunca zaman boyunca sizden bunu sakladığımız için ikimiz de çok üzgünüz. Kızımızdan utandığımızdan değil, aynaya bakacak bile yüzümüz olmadığından söyleyemedik. Kendi evladımızı koruyamadık. Benim annem bile gözlerimin içine bakarak, *'Bir kızına sahip çıkamadın!'* diye defalarca haykırdı."

Bu acıya daha fazla şahit olmak yerine oturduğum yerden hızla kalkıp eli ayağı hâlâ titreyen Esma Teyze'nin yanına gittim. Kollarımı boynuna dolayıp sıkıca ona sarılırken, acısını hafifletmek

istedim ama biliyordum ki bu imkânsızdı. Çünkü ne yaparsak yapalım kendi canından, kanından birinin yerini asla dolduramazdık.

"Bir sabah aradı beni. Arkadan fırtına sesi geliyor. *'Affet baba, yalvarırım affet beni!'* diye bağırdı telefonda. Anlamadım ilk başta ne olduğunu. Herhalde sabah sabah benimle dalga geçiyor diye düşündüm. Bazen yapardı çünkü bunu. Hiç olmayacak anlarda arar, benimle sohbet etmeye çalışırdı. Sonrasında gelen dalga sesleri fırtınanın habercisi oldu. Kızım güzel yüreğini hiç hak etmeyen bir şerefsiz yüzünden kendini derin sulara bırakıp, boğularak kapattı gözlerini dünyaya. Nedeni neymiş, biliyor musunuz? Sırf adam ona zorla sahip olduğu için ondan utanacağımızı düşünmüş. Ondan vazgeçeceğimizi zannetmiş. Ne ben ne de Esma, ondan asla utanmazdık ki. Alırdım onu kollarımın arasına. Sıkı sıkı sarıp sarmalar, bir daha da hiç bırakmazdım. Kim ne derse desin kulak tıkardım. Başkaları insanın kendi evladından değerli mi?"

Devrim Amca olanları ilk günkü acısıyla anlatırken masanın üzerindeki zarfını titreyen ellerimin arasına aldım. *Neden yapmıştı bunu? Neden bu güzel insanların hayatlarını bu şekilde karartmıştı? Neden kendi canını bir hiç uğruna feda etmişti Gülcan? Neden? Neden? Neden? Bu evde, oturduğumuz bu koltuklarda asıl onun olması gerekirken, neden şimdi yoktu? Haksızlıktı bu. Koca bir haksızlık.*

Esma Teyze, "Bunca zaman Demir konusunda üstüne geldiğim için, bu duruma karşı çıktığım için beni affet ama ben kızlarımı aynı acı yüzünden bir kez daha kaybetmeyi göze alamazdım," deyip titreyen dudaklarının arasından hüzünle konuştuğunda yanına sokuldum. Gözyaşlarını başparmaklarımla temizleyerek yumuşacık yanaklarından öptüm.

"Öyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum," dediğimde bana inandığını belli edercesine yüzündeki tebessümle başını salladı.

"Ve bu yüzden bugün Oğuz ve annesiyle konuştum. Bana içten içe kızdığını biliyorum ama aldığım kararın senin için en iyisi olduğunu sen de biliyorsun kızım."

Esma Teyze bu kez Senem'e bakıp konuştuğunda, Senem sadece gözlerini kaçırarak gözyaşlarını akıtmayı tercih etmişti. Neler olduğunu bilmiyordum ama anlaşılan onun tarafında pek iyi şeyler olmamıştı bu mevzuda.

Esma Teyze avucumda tuttuğum mektuba bakarak, "Ve ondan bize kalan tek hatıra da bu. İstanbul'daki yurtta kaldığı oda arkadaşı bulup vermişti," dediğinde burnumu çekerek ondan uzaklaştım ve omuzlarımı dikleştirip karşımdaki iki güzel insanın gözlerinin içine baktım.

"Okuyabilir miyim?"

Sorduğum soruya karşılık ikisi de beni onayladığında zarfın içindeki katlanmış kâğıdı çıkardım. Parmaklarımla eskimiş kâğıdın kenarlarını okşarken bedenimden acı dolu bir ürperti geçti. Gülcan seneler önce bu kâğıda dokunmuş, gözyaşlarıyla beraber acısını dökmüştü. Devrim Amca'ya, Esma Teyze' yazdığı mektupla dokunmuş, onların da acılarını göğüslerine hapsetmişti. Bu küçücük kâğıt parçası aslında öyle derin acılar saklıyordu ki parmak uçlarımla dokundukça hissettiğim duygular tenime işliyor, yüreğime ulaşıyordu. Derin bir nefes alıp verdikten sonra kâğıdı açarak eğik harflerle yazılmış satırları okumaya başladım.

"Canım babam,

Sen ne düşkündün bana, değil mi? Bir an olsun yanımdan ayrılmaz, bir an olsun beni bırakmak istemezdin. Hiçbir doğum günümü kaçırmaz, gece tam on ikiyi vurduğunda, aldığın pastanın üstüne mumları da yerleştirerek hediyenle birlikte aralardın odamın kapısını. O an bilirdim ki benim babam dünyanın en mükemmel, en kusursuz babası. Bilirdim ki nereye gidersem gideyim o hep yanımda olacak. O hep benim elimi tutacak. O hep beni koruyacak. Fakat şimdi bu imkânsız. Çok imkânsız.

Affet beni baba. Bu kez ben bırakmak zorundayım. Bu kez ben vazgeçmek zorundayım. Bu kez elini sıkıca tutamam. Bu kez gözlerinin içine eskisi gibi sıcacık bakamam. Çünkü yenik düştüm. Bu kez gerçekten çok yenik düştüm baba. Senin o küçük, masum sarı kızın değilim artık. Kan bedenime işledi, beni esiri altına aldı. Kirlendim belki de. Yüzüm, gözüm kan revan içinde. Geriye dönemiyorum. Eskisi gibi olamıyorum. Sırtıma saplanan bıçağı çekip alamıyorum. Bu yükün altında eziliyorum, baba. Çaresizim, çok çaresizim. Şimdi ne yapacağım? Bu vaziyetle nasıl yaşarım? Annemin, senin yüzüne bir daha nasıl bakarım? Artık kimsenin yüzüne bakamıyorum. Kimseyle derdimi paylaşamıyorum. Bu utançla yaşamam mümkün değil. Sizin gözlerinizin içine sahte gülücüklerimi gönderemem. Tekrar eskisi gibi olamam. Elimde değil.

Yaptıklarımdan ve bunca zaman boyunca sizi oyaladığımdan dolayı çok üzgünüm. Hiçbir şey elimde değildi. Böyle olmasını ben istemedim. İstemezdim baba, biliyorsun. Eve dönemem. O yuvayı kendi pisliğimle kirletemem.

Affet beni baba. Annem de affetsin. Onun o küçük yüreği buna dayanamayacak, affetmeyecek beni biliyorum ama sen onu ikna edersin. Sen onu mutlu edersin. Benimle olmasa bile başka çocuklarla onu mutlu et baba. Vasiyetim olsun sana. Belki ben mutlu olamadım ama siz hiç vazgeçmeyin. Olur mu? Benden çok daha güzel evlatlarınız olsun. Yüzünüzü yere eğdirmesin. Baktığınızda güneş gibi doğacak, sıcağıyla sizi ısıtacak çok daha güzel çocuklarınız olsun ama ben artık olmayacağım.

Şimdi gidiyorum. Son bir kez bakacağım dünyaya. Son bir kez el sallayacağım gökyüzüne. Son bir kez derin derin çekeceğim rüzgârı ruhuma. Sonra... Sonrası koca bir boşluk ve derin bir karanlık. Affet beni baba. Sadece affet.

Kızın Gülcan"

18. BÖLÜM

"Esma Teyze'nin Oğuz ve annesiyle ne konuştuğunu bana söyleyecek misin artık?" diye söylenirken aynı zamanda boy aynasındaki yabancı kızı süzüyordum.

Hâlâ karşımdaki yabancı kıza alışamamıştım. Saçlarım farklıydı, bakışlarım farklıydı ve hatta üstümdekiler bile bana farklı geliyordu ama işin tuhaf tarafı tüm bunları garipsemiyordum. Her şey bu kez aslında tam da olması gerektiği gibi gelişiyordu. Üzerimdeki gece mavisi dantelli elbisenin dizlerimin biraz üstünde kalan eteklerini düzelterek son bir kez daha kontrolden geçirdikten sonra yatağımın üstünde bağdaş kurarak oturmuş Senem'e çevirdim bedenimi bir cevap beklercesine.

"Nisa..." Adım zayıf bir şekilde dudaklarından süzülürken, konuşmak istemediğini kaçırdığı gözlerinden anladım fakat böyle sessiz kalarak ne benden ne de sakladıklarından kaçamazdı. Bir şekilde bana olanları anlatmak zorundaydı. Esma Teyze ve Devrim Amca'dan öğrendiklerimizden sonra yüreğine hapsettiği yükü hafifletmek, yanında olmak istiyordum. Her şeyi içine atmakla bir yere varamazdı. Böyle yaparak sadece kendi karanlığında ışığı bulamadan kaybolurdu. *Tıpkı bir zamanlar Gülcan'ın kaybolduğu gibi...*

"Senem, lütfen. Canını sıktığını biliyorum ve hatta sırf bu yüzden bu akşam partiye gelmediğinin de gayet farkındayım. O yüzden lütfen, anlat bana."

Üzerimdeki ve hatta saçlarımdaki değişikliğe daha fazla bakmak yerine, aynanın karşısından ayrılarak hızla ona doğru ilerledim. Elbisemin bozulmamasına özen göstererek yanına oturduğumda, kaçırdığı gözlerine umutla baktım. Bana neler olduğunu anlatmasını, içini dökmesini istiyordum.

"Partiye gelmek istemiyorum çünkü Oğuz da orada olmayacak," diyerek söze başladığında kaşlarımı havaya kaldırarak merakla yüzündeki ifadeyi inceledim. Yalan söylemiyordu ama bunun gerçekliği konusunda emin değildim. Pekâlâ, okulda hiçbirimiz Oğuz'la yakın değildik ve son günlerde neler yaşadığını bilmiyorduk ama yıl sonu partisini kimse kaçırmak istemezdi. *Partilerden hoşlanmayan ben bile bunu kaçırmak istemezdim.*

"Nasıl yani?" diye sorduğumda başını kaldırmadan parmaklarıyla oynamaya devam etti Senem. Canını gerçekten sıkan bir şeylerin olduğu tavırlarından belliydi. Çok solgundu, çok içine kapanıktı. Çok... üzgündü.

"Oğuz bu gece annesiyle İtalya'ya uçuyor, Nisa."

"Ne?!" diye dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçırdığımda söylediklerinin ne anlama geldiğini çözememiştim. *Oğuz, tatilini İtalya'da mı geçirecekti?*

"Annesine ünlü bir tasarımcıdan iş teklifi gelmiş ve annesi de bu fırsatı değerlendirip Milano'ya yerleşecekmiş. Bunun hazırlıklarına başlamış bile. Oğuz da yaz tatilini annesiyle geçirecekmiş. Hatta muhtemelen tatilden sonra da orada kalmaya devam edecek."

Öğrendiklerime karşılık Senem'e nasıl yaklaşacağımı bilemiyordum. Oğuz'a olan hislerini bir türlü kabullenemediğim gibi içindeki acıyı hafifletecek hiçbir çözüm de üretemiyordum. Oğuz da tıpkı Mustafa gibi olanlardan sonra burada kalmak istemiyordu. Belki de bir kaçış yolu arıyordu ve annesinin işi onun için mükemmel bir çözümdü. Bir taraftan onun gidişinin Senem için iyi olacağını düşünmek istedim ama diğer taraftan da bunun Senem'e yalnızca daha çok acı vereceğinin farkındaydım. Üstelik Oğuz için de zorlu bir dönem başlayacaktı. Yurt dışına gidip her şeyden uzaklaşabilirdi ama yeni bir ortam ve yeni bir dil onu daha da çok zorlayacaktı. Oğuz hakkında nasıl bir kanıya varacağımı asla kestiremiyordum ama Senem'in kendini yiyip bitirdiği bu kadar barizken gidişine sevinemezdim.

"Senem, ben bilmiyordum." Sesim fısıltıdan farksız çıkarken, Senem'in yüzünde acıyla harmanlanmış bir tebessüm belirdi. Buna pek şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Bilmediğini biliyordum. Damla'nın benimle konuşmadığı gibi sizin sınıftakilerin de ona tavır takındığını ve hatta seninle yan yana gelmediğini bana o söyledi. Olanlardan sonra birkaç kez konuşma şansı yakaladık. Senin de gözünden kaçmadığını biliyorum. Her konuda kendini suçluyor, tüm hatayı kendi omuzlarına yüklüyor ama onun hiçbir hatası yok. Hiçbir suçu yok. Her şey ben böyle istediğim için oldu. Esma Teyze, bugün Oğuz'a da annesine de açık açık benden uzak durması gerektiğini ve aynı hatanın bir daha asla tekrarlanmasını istemediğini söyledi. Fakat sonra Oğuz'un annesi Yeşim Hanım olaya el atıp, bundan sonra zaten böyle bir şeyin mümkün olmayacağını çünkü Oğuz'un yazdan sonra onunla birlikte İtalya'ya yerleşeceğini söyledi. İşte olan, biten bu."

Senem'in neden bir anda dünyası başına yıkılmış gibi davrandığını şimdi daha iyi anlıyordum. Okula gidene kadar heyecandan yerinde duramazken, şimdi karşımda her şeyini yitirmiş biri gibi duruyordu. Ona nasıl ilaç olacağımı, kalbinde açtığı yarayı nasıl kapatacağımı bilmiyordum. Senem için en iyisini dilerken, Oğuz'un olanlardan dolayı buradan uzaklaşmak istemesi bana mantıklı geliyordu. Aslında Senem için koca bir enkaza eş değerdi bu durum. *Nasıl toparlayıp ayağa kaldıracağımı asla bilemediğim bir enkaz.*

"Sen nasıl hissediyorsun peki?" diye fısıldadığımda omuz silkerek gözlerimin içine baktı. İyice kızaran yeşil gözlerinden bir damla yanağına süzülürken, başparmağımla yakalayıp silmek istedim ama geri çekilerek bana izin vermedi. Ağlamaya devam etti.

"Berbat, kaybolmuş ve bitmiş. Nisa, ben bir daha kalbimi birine açabilir miyim? Bilmiyorum. Ona elimi uzatamadan, hislerimi bile söyleyemeden böyle çekip gitmesi beni mahvediyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Senem benden her şeyi saklarken kalbinden geçen duyguları da saklamıştı. Ancak hâlâ Oğuz'a karşı nasıl böyle derin duygular beslediğini çözemiyordum. *Hangi ara Oğuz'u tanımış, ona karşı bir şeyler hissetmişti? Üstelik Oğuz bunun karşılığında ne yapıyordu?*

Burnunu çekerek ağlamayı sürdürürken saçlarımın bozulmasına aldırmadan onu kollarımın arasına çekip sıkıca sarıldım. Hıçkırıkları omzuma boşalırken canının yandığını bu kez çok daha yakından hissediyordum ama çaresizdim, ona yardım edemiyordum.

"Sevem... Geçecek. İnan bana geçecek. Yetimhanede bana ne demiştim, hatırlıyor musun?" Açık kahverengi saçlarını okşayarak fısıldadığımda, kızaran gözleriyle geri çekildi. Elinin tersiyle yanaklarındaki ıslaklığı temizlerken, başını sağa sola sallayarak hatırlamadığını belirtti. Yüzüme yerleşen tebessümle o güne yeniden döndüm.

"Geçecek. *Tüm bu acılar bitecek. Parçaları batıp içimizi acıtacak ama bir gün mutlaka geçecek. Her şeyi arkamızda bıraktığımız vakit izi bile kalmayacak.*"

Annemi gördüğüm kâbustan uyanıp da yanımda onu bulduğumda mırıldanmıştı kulağıma bu cümleleri. Tıpkı yıllar boyunca olduğu gibi sabaha karşı beni yine o yatıştırmış, yüzümü gülümsetmeyi başarmıştı. Şimdi bu kez kendi sözlerini ben ona kullanıyordum. *Evet, acı çekecekti. Evet, canı yanacaktı ama bir şekilde ayağa kalkıp yeniden hayata tutunmayı da öğrenecekti.* Bana zamanında öğrettiği gibi şimdi kendi acısının, kendi kanayan yarasının ilacı olacaktı. Bunu başarabilirdi, çünkü onun sayesinde ben başarmıştım. Bana bunu öğretmişti. Şimdi sadece onun yeniden ayağa kalkma sırasıydı.

O günü tıpkı benim gibi hatırladığında yüzündeki içten gülümsemeyle başını aşağı yukarı salladı. Yanaklarını temizlemeyi bitirip de bu kez kıkırdamaya başladığında hızla ayağa kalktı ve ellerimden tutarak beni de kaldırdı.

"Ama şimdi konu ben değilim." Cızırtılı çıkan sesiyle yeniden konuşmaya başladığında, anlamayan bakışlarla ona bakmayı sürdürdüm. Omuzlarımdan tutup da beni aynaya doğru götürdüğünde ise tam arkamda durmuş, hafif dağılan saçlarımı düzeltip başını bir omzuma yaslamıştı.

"Nasıl güzel görünüyorsun. Harika bir akşam geçireceksin. Bunları konuşmak için zaten uzun zamanımız olacak. Şimdi sana odaklanalım. Olur mu?" Yarasına tuz serpmek ya da daha fazla üstüne gidip canını yakmak istemediğim için şimdilik her şeyi bir kenara bırakarak onu onaylarcasına başımı salladım.

"Seni böyle gördü mü?" İki elimi de tutup tam karşıma geçtiğinde omuzlarımı düşürerek bastıran heyecanımı görmezden gelmek istedim.

"Hayır."

"Fotoğraf falan atmadın mı?"

"Hayır tabii ki de. Sürpriz olsun istiyorum."

"Çok heyecanlı! Tepkisi ne olacak acaba?"

"Ya beğenmezse?"

"Saçmalama! Ne kadar muhteşem olduğunun farkında mısın acaba? Resmen böyle doğmalıymışsın sen. Çok yakıştı sana bu kâküller."

"Öyle mi dersin?"

"Öyle öyle."

Omuzlarımdan tutup da beni yeniden aynaya çevirdiğinde karşımdaki yansımaya bir kez daha inceleyerek baktım. Dudaklarımı birbirine bastırıp kırmızı ruju iyice yedirirken, alnıma düşen yeni kâküllerimi elimle hafifçe dağıttım. *Henüz alışamamıştım aynadaki bu yeni görüntüye.*

Esma Teyze'nin üzerimde uyguladığı en tehlikeli işti bu kâkülleri kesmek. Makası avucuna alıp, son bir kez daha emin olup olmadığımı bana sorduktan sonra aldığım karar doğrultusunda ortaya böyle bir sonuç çıkarmıştı. İlk dakikalarda çok garipsemiştim, hatta kendimi tanıyamamıştım ama evdekilerden aldığım güzel tepkilerden sonra hoşuma gitmeye bile başlamıştı.

Aslında bana kalırsa asıl saçlar kadının maskesiydi. Bir kadın kendini değiştirmek istediğinde ilk saçlarından başlıyordu. Depresyondayken, hayattan bıkıp başka heyecanlar yaşamak istediğinde bile yine ilk tercih hep saçlar oluyordu.

Esma Teyze beni hazırlamaya başlamadan önce yüzümde böyle bir değişiklik yapmak istediğini söylediğinde her ne kadar kararsız kalsam da Senem'in depoladığı cesaret sayesinde o makasın ucu saçlarımla buluşmuştu. Bu durumda bana en büyük ilham yine Senem olmuştu. O saçlarını boyatıp artık büyümek istediğini söylerken, ben de kâkül kestirerek hayatımın bundan sonrasında, *Demir'in elini bırakmayacak cesur Nisa* olmak istediğimi söylemiştim. Gerçi bu kâküller yuvarlak yüz hatlarımı biraz kapatıp yanaklarımı daha çok ortaya çıkarmıştı ama şikâyetçi değildim. Yani benim açımdan o kadar da kötü durmuyordu. Asıl sorun Demir'in tepkisinin ne olacağıydı. Eğer beğenmezse, yakıştırmazsa çok üzülürdüm. Gerçi bu

saçları hâlâ bana bile garip geliyordu ama o kadar da kötü durduğunu düşünmüyordum. *Yani sanırım.*

Esma Teyze'nin üzerimde uyguladığı tek değişiklik sadece kâküllerden ibaret değildi. Zamanında ilk kez gittiğim o parti gecesinde olduğu gibi yine düzleştiriciyi kullanarak saçlarıma su dalgaları yapmıştı. Sonrasında kenarlarından minik tutamlar alıp arkada büyük, fiyonk bir tokayla tutturmuştu. Alnımı kaplayan, kaşlarımın biraz altında biten kâküllerim böyle daha çok ön plana çıkarken aynadaki yabancı kızın çok hoşuma gittiğini fark ettim. İlk defa kendimi gereğinden fazla hazır hissediyor ve bir o kadar da beğeniyordum.

Gece mavisi elbisemin dantel işlemeleri kolumun dirseğine kadar uzanırken, sırtımdaki dekoltenin biraz abartılı olduğunu düşünüyordum ama saçlarımın açık olması o dekolteyi gizliyordu. Makyajım bu kez pek de hafif sayılmazdı. Dudaklarımdaki kırmızı ruj bunun en büyük kanıtıydı. Esma Teyze'nin beni hazırlarken neredeyse önümdeki tüm makyaj malzemelerini kullanmasına karşılık sesimi çıkarmamış, tek bir kelime itirazda dahi bulunmamıştım. Çünkü aynadaki görüntüyü gerçekten benimsemiştim. *Tek sorun...*

Senem, hafta içi gittiğimiz bir alışverişte aldığımız tek eşyayı yatağın kenarından kapıp yanıma geldiğinde ürkek gözlerle elindekine baktım. İşte tek sorun bu ince topuklu, siyah platform ayakkabılardı. Yürümeye değil, giymeye bile korkuyordum ama bu gece için her şeyi göze almalıydım. Muhtemelen bu ince topuklu ayakkabılar beni oldukça rahatsız edecekti ama yine de Demir'in yanına yakışmak istiyordum.

Senem'in bana uzattığı topuklu ayakkabıları elime aldığımda onlarla bir süre öylece bakıştık. *Pekâlâ, ben sizi, siz de beni sevmiyorsunuz ama birbirimizi bu gece idare etmek zorundayız.*

Ayakkabıları epey çaba harcayıp Senem'e tutunarak ayağıma geçirdiğimde nihayet zafer benimdi. Bileklerini de bağladıktan sonra sabit durmaya çalışarak ayağa kalktım ama Senem'e tutunmasaydım neredeyse yere kapaklanıyordum. Senem, birkaç kez yürüme provası yapmamı önerdiğinde, fikri geri çevirmeyerek odamın ahşap zemininde yürümeye çalıştım. Ayakkabı gerçekten rahatsız ediciydi ama o kadar şeyle savaşıp buna yenik düşmeyi kendime yediremezdim. Bu yüzden de mücadele edecektim.

Esma Teyze, "Nisa, hazır mısın kızım?" diyerek odamın kapısını araladığında, omuzlarımı dikleştirip ayakta kalmayı denedim.

"Sanırım," diye mırıldanırken hâlâ bu ayakkabılarla bütün gece nasıl bir savaş vereceğimi düşünüyordum.

"Demir geldi. Seni aşağıda bekliyor." Heyecandan karnıma kramplar saplanırken hızla Senem'e döndüm. Üzerimdeki gerginliği fark etmiş olacaktı ki yanıma geldi ve saçlarımı bozmamak için belimden sarılarak destek olurcasına omuzlarımı sıktı.

Esma Teyze de yanıma yaklaşıp, "Maşallah benim kara kuzuma," diyerek yanaklarıma küçük buseler bıraktığında gözlerinin hâlâ kızarık olduğunu fark ettim.

Oturma odasındaki konuşmalarımızdan sonra zor toparlanabilmişti Esma Teyze. Bu kadarını, bu acı ölümün ardında yatan asıl hikâyeyi bize anlatmalarını elbette beklemiyordum ama duyduklarımdan sonra bu aileye her geçen gün daha da çok bağlanacağımı anladım. Devrim Amca ve Esma Teyze gerçekten muhteşem insanlardı. Olanlara rağmen bizi kapı dışarı etmeyip hâlâ ilk günkü sıcaklıklarıyla bağırlarına basmışlardı. Haklarını asla ödeyemezdik. Keşke Gülcan da bunun farkına daha erken varıp kendi canına bir hiç uğruna kıymasaydı. *Belki de şu an burada beni değil, onu uğurluyor olurdu Esma Teyze.*

"Her şey için çok teşekkür ederim, Esma Sultan. Sayende bu gece saatler tam on ikiyi vurduğunda bile *Cinderella* olarak kalabileceğim." Yaptığım benzetmeye tüm içtenliğiyle gülümserken gözlerimin içine daha derin baktı. Bana söylemek istediği önemli bir şey olduğunu hemen sezmiştim.

"Demir konusunda çok üstüne gittim, biliyorum ama bundan sonra eminim her şey daha güzel olacaktır. Size bir daha karışmayacağım çünkü inanıyorum ki o deli oğlan seni gerçekten çok seviyor. Bunca zaman bunu nasıl fark etmedim, anlamıyorum doğrusu. Oysa Devrim bile her şeyin farkındaymış. Bugün sizler karneleri almak için sınıflara dağıldığınızda biz de Meltem'le uzun uzun konuştuk bu konuyu. O oğluna canı gönülden güvenirken, benim kötü kaynanayı oynamam pek hoş olmazdı."

Esma Teyze'nin tüm o endişesinin, korkusunun altında yatan asıl sebebi şimdi daha iyi anlıyordum. *Kızının yaşadıklarından*

sonra hangi ana yüreği bir acıya daha katlanabilir ki? Tereddüt ettiği ama benim çok emin olduğum bir şey söz konusuydu. Demir gerekirse kendi canını ortaya koyar ama bana asla zarar gelsin istemezdi. Bana asla zarar vermezdi ve ben onun kalbimi taşıran sevgisine her şeyden daha çok güveniyordum.

"Aynı şeyleri tekrar yaşatmamak adına sana söz veriyorum Esma Teyze. İnan bana, Demir muhteşem biri ve dediğin gibi beni gerçekten seviyor."

"Biliyorum ve sen de onu seviyorsun." Ne diyeceğimi bilemez bir halde yüzüme yayılan sıcaklıkla başımı salladım. Bunu dile getirecek gücü henüz kendimde bulamıyordum. Sanki o iki kelimeyi yan yana getirsem sihir üzerimden kalkacak ve ben tüm bu güzelliklerden uzaklaşarak yeniden *Cinderella* olacaktım.

"Nisa, hadi kızım! Çocuk ağaç oldu burada!"

Devrim Amca'nın aşağıdan gelen sesiyle kıkırdayarak, yanımdaki iki güzel kadının gözlerinin içine bedenimde canlanan büyük heyecanla baktım. Senem bu kez de yatağımın üstünden aldığı ayakkabımla uyumlu küçük, siyah, kadife çantayı bana uzatırken derin bir nefes aldım. Çantanın içine atmış olduğum cep telefonumu ve cüzdanımı kontrol ettikten sonra omuzlarımı dikleştirerek yürümeye çalıştım. Ayakkabılar rahatsız edici olsa da bunu görmezden gelmek istedim. *Artık gitmeye, Demir'e kavuşmaya hazırdım.*

Odamdan ayrılıp koridora çıktığımızda aşağıdan gelen gülüşme seslerini duyabiliyordum. Devrim Amca kadınların her zaman çok beklettiğini söyleyip Demir'le dalga geçiyor, Demir ise yalnızca onu onaylıyordu.

Senem ve Esma Teyze merdiven korkumu bildiklerinden dolayı koluma tutunmak istedilerse de onları reddederek bu topuklu ayakkabılarla bizzat kendim mücadele etmek istediğimi belirttim. Merdiven korkuluklarına tutunarak oldukça yavaş bir şekilde aşağıya doğru basamakları inerken, düşmemek için içimden dua ettim. *Başarabilirdim. Bunun da üstesinden gelebilirdim. Koskoca gösteriye çıkmıştım ben. Topuklu ayakkabılara mı yenik düşecektim? Peh!*

İkinci katın koridoruna inip de merdivenlerin başına ulaştığımda gülüşme sesleri aniden kesildi ve bakışlar benim bulunduğum tarafa çevrildi. Yüzüme yayılan kızarıklıkla bir anlığına da

olsa dikkatim dağıldığında hareket etmeyi bıraktım. Gördüğüm tek şey onun gözlerindeki saf ve yoğun sevgi, bir o kadar da haylazlık dolu bakışlardı. Ayrıca o kadar kusursuz ve yakışıklı görünüyordu ki yanında sönük kalabileceğimden korktum. Yine havaya kaldırmış olduğu açık kahverengi saçları ve bedenini sarıp sarmalayarak ortaya çıkaran jilet gibi keskin takım elbisesiyle siyahlar içinde harika görünüyordu. Hafif salaş bıraktığı kravatı ise ona serseri bir görüntü katmıştı.

Benim korku dolu bakışlarıma nefes kesici gülümsemesiyle karşılık verdiğinde içimdeki tüm o korku bir anda yok olmuştu. Gözlerim onun delici bakışlarını yakalarken, ayaklarım daha da hızlı hareket etti. Devrim Amca'yı, Esma Teyze'yi ve evdeki diğer tüm fertleri unutup onun yanına gitmek istiyor ve elini tutmak için can atıyordum.

Yüzündeki o enfes gülümsemeye öyle bağımlı olmuştum ki tam da bu anda onu gördüğüm ilk günü hatırladım. *Arka sokaktaki buluşmamı, babasıyla kavga edişini, ardından gözlerimizin birbiriyle ilk defa kavuştuğu anı, ona bornozumla rezil oluşumu ve ilk karşılaştığımızda yüzüme bunu vurarak bana bornozlu diye hitap edişini...* Onunla geçirdiğim her an gözlerimin önünden bir filmin en özel sahneleriymiş gibi akıp gitmişti. O gün, benimle alay eden bu çocuğun bir gün elini tutmak için saniyeleri kovalayacağımı söyleseler güler, dalga geçerdim ama şimdi o eli sıkı sıkıya tutmak için sadece merdiven basamaklarını aşmak ve doğrudan ona ulaşmak istiyordum. Ona sarılmak istiyordum.

Ayaklarım daha da hızlı hareket ederken son basamağı unuttuğumda neredeyse merdivenlerden tökezleyerek düşüyordum. Demir hızla öne atılarak beni belimden yakalayıp sıkıca tuttuğunda yine göz göze geldik. *O bana baktı, ben de ona.* Eğer beni tutmasaydı ayağımdaki topukluların azizliğine uğrayıp çoktan yere kapaklanmıştım. Bir eli belimi sıkıca sararken omuzlarına tutundum. Aramızdaki elektriğin ne kadar yükseldiğinden habersizdim ama Demir gözlerimin içine biraz daha böyle bakarsa kimseyi umursamadan üstüne atlayabilirdim.

Devrim Amca'nın öksürüğüyle belimi tutan elini yavaşça geri çektiğinde ben de yüzüm iyice kızarmış bir hâlde ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Eeee? Bir şey söylemeyecek misin, Demir? Nasıl olmuş Nisa?"

Hemen arkamdan gelen Senem'in sesini duyduğumda daha da çok utanarak gözlerimi Demir'den kaçırmak zorunda kaldım. Fakat bir taraftan da yeni görüntümle ilgili bir tepki vermesini istiyordum. Eğdiğim başımı yerden kaldırıp da ona umutla baktığımda hâlâ öylece yüzüme bakıyor ama hiçbir şey söylemiyordu. Kısılan gözleriyle baştan aşağıya beni incelediğinde bile sessizliğini korumuştu

"Beğenmedin mi?" Korku bedenime yayılırken sesim cılızlaşmıştı. Demir'in sessizliği ise korkumu tetikliyordu.

"Ben demiştim, beğenmeyecek diye." Suratım iyice düştüğünde, Demir aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırmak istercesine bir adım atıp yanıma yaklaştı. Başını hafifçe yana doğru eğerek kaçırdığım gözlerimi yakalamaya çalıştı. *Kendince şirinlik yapıyordu ama yemezlerdi.*

"Ben... Nisa Altun'a bakmıştım ama... Siz kimdiniz hanımefendi? Daha önce sizi bu semtte gördüğümü hatırlamıyorum." Nostaljik filmlerdeki adamların sesini taklit ederek benimle dalga geçerken omzuna doğru elimle vurmaktan kendimi alamadım.

"Ya Demir!" Ben çemkirirken o omzuna geçirdiğim elimi hızla tutup avucuna sakladı.

"O kadar güzelsin ki... Nutkum tutuldu." Yüzümdeki yoğun sıcaklık dudaklarından akıp kalbime dokunan sözleriyle artarken domates gibi kızarmaktan korktum. Karşısında durmak yerine yanına geçip koluna girdim. Yüzündeki memnuniyeti yakaladığımda, karamelin en güzel tonuna sahip gözlerindeki mutluluğa gülümseyerek baktım.

"Yalnız Nisa, kepçe kulak Ahmet seni böyle görse dibi düşerdi."

Senem'in cümlesine karşılık gözlerim kırmış olduğu potun etkisiyle iyice açılırken, *"Sen ne yaptın ya?"* dercesine yüzüne baktım. *Şimdi böyle bir durumda eskiden benden hoşlanan çocuğun konusunu açmanın sırası mıydı?*

Demir'in gülen ifadesi saniyeler içinde solduğunda bir Senem'e bir de bana anlamayan gözlerle bakmaya başladı. *Çık şimdi işin içinden çıkabilirsen. Nasıl anlatacaktım ben bu çocuğa daha önce bahsi bile*

geçmeyen kepçe kulak Ahmet'i? Aferin Senem, yine beni zor durumda bırakmayı başardın.

"A...Ahmet kim?" Demir'in titrek kelimelerine karşılık kıkırdıyormuş gibi yapsam da beni asla rahat bırakmayacağını kaşlarını kaldırarak belli etmişti. Gözlerimi devirip Senem'e baktığımda karşımda keyifle, hatta biraz da sinsice kıkırdadığını gördüm.

"Senem ya! Yapılır mı bu şimdi?" Ayağımdaki topuklu ayakkabıları tüm sitemimle ahşap zemine çarparken Senem sadece omuz silkmekle yetindi. Hemen yanımızdaki aile fertlerimiz ise düştüğümüz duruma büyük bir şevkle gülmeye başladı.

Demir, kolumu dürterek, "Ahmet kim?" diye bir kez daha mırıldandığında, Senem'e bunun acısını çok fena çıkaracağımı belirten bakışlarımı göndermekten hiç çekinmedim.

"Söylemedin mi? Ahmet şey işte ya..."

"Biz gitsek mi artık," diyerek Senem'in sözünü kesip hızla yeniden Demir'in koluna girdiğimde başını *hayır* anlamında salladı. Anlaşılan Ahmet'in kim olduğunu öğrenmeden buradan çıkmayacaktı.

Düştüğüm durumu fark eden Devrim Amca, "Bence de siz daha fazla geç kalmayın çocuklar," deyip elini Demir'in omzuna yerleştirmiş ve bizi kapıya doğru yöneltmişti.

"Ama önce fotoğraf!"

Senem'in bir kez daha karşımıza çıkıp şakımasıyla gözlerimi devirmek istedim fakat o elimdeki çantayı hızla kaparak içinden cep telefonumu çıkardı.

"Hadi, poz verin," dediğinde Demir çoktan elini belime yerleştirip havaya girmişti bile. Bense topuklu ayakkabılara rağmen yanında küçücük kaldığımdan iyice ona sokuldum ve gözlerimi kapayıp boynundaki o erkeksi parfümü doyasıya içime çektim.

Senem, "Enfes oldu," deyip telefonu ve çantamı bana uzatırken, aynı zamanda Demir'le de göz göze gelmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim. Her şey için." Birden vurguladığı cümlelerle aslında benimle değil de Demir'le konuştuğunun farkına vardım.

Son günlerde Demir hakkında hiçbir şey demiyor, yorum yapmıyordu çünkü ona haksızlık yaptığının Senem de farkındaydı. Hatta belki de defalarca ondan özür dilemek için zaman kollamıştı ama bir türlü yakalayamamıştı. Aniden gelen özrüne karşılık Demir'in

nasıl bir tepki vereceğini görmek için başımı kaldırıp güzel yüzüne baktım. Gözlerinde öfke ya da kırgınlık yoktu çünkü o da Senem'in yaptıklarından dolayı pişman olduğunun farkındaydı.

"Atlatırız Senem. Boş ver, unut gitsin. Ben çoktan unuttum."

Gülümseyerek karşılık verdiğinde tuttuğum eline daha da sıkı sarındım. *İşte onun gördüğüm en güzel yanı bağışlayıcılığıydı. Benim kedi yavruma yakışacak bir davranıştı.*

Hemen arkamızda olan biteni izleyen Esma Teyze ve Devrim Amca'ya dönüp baktığımda bizi gururla izlediklerini gördüm. Senem de yüzündeki memnuniyetle önümüzden çekildiğinde bu kez gerçekten gitme vaktinin geldiğini anladım.

Ahşap kapı Senem tarafından bizim için açılırken, ayağımdaki topuklulara aldırmadan Demir'in elini daha sıkı kavradım. Devrim Amca, birkaç dakika bahçede beklememizi söylediğinde, arkamızdan Esma Teyze ve Senem'le konuştuğunu gördüm ama ne hakkında konuştuklarını bilmiyordum.

Esma Teyze, "Kızıma iyi bak!" diye seslenince Demir ahşap kapıdan çıkmadan önce bir kez daha onun bulunduğu tarafa dönüp güven telkin eden gülümsemesini yüzüne yerleştirdi.

"Gözün arkada kalmasın Esma Teyze."

Bedenim yangın yeriyken bahçeye çıkıp temiz hava almak bana iyi gelmişti. Yaz akşamlarının hafif ferahlığına bayılıyordum.

"Ahmet kim?"

Bahçeden geçip sokağa çıkarak Devrim Amca'yı beklemeye başladığımızda, Demir'in gözlerindeki o yoğun merakın hâlâ taze olduğunu gördüm. Aslında Senem'in yaptığı bu dengesizlikten biraz keyif alabilirdim. Bu yüzden onu cevapsız bırakmayı tercih ettim.

"Ahmet kim ya?" deyip kolumu yeniden dürttüğünde kıskançlığının had safhada olduğunun bilinciyle sinsice kıkırdadım.

"Eski okulumda benden hoşlanan bir çocuktu." Açıklamama karşılık elini kolumdan çekerek siyah kumaş pantolonun ceplerine yerleştirdi.

"Allah Allah! Hani erkek arkadaşın olmamıştı senin?"

"Hoşlanıyordu dedim, sevgilim demedim, şapşal," diyerek açıkladığımda dikleştirdiği omuzlarını düşürüp sırıtmaya başladı.

"Hee... Reddettin yani. Tamam o zaman."

Durumu idrak etmesinin verdiği rahatlıkla sinsice gülümsemeye devam ederken dayanamayıp rujumu bile önemsemeden hafifçe yanağını öptüm. Aniden atallayarak sarsıldığında kıkırdayışım bu kez kahkahaya dönüştü.

"Sana bak, rahat dur. Zaten zor tutuyorum kendimi şu ruju bozmamak için," deyip belimi sıkıca tutarak bedenimi kendine doğru çekti. İşte şimdi hiç olmadığımız kadar yakındık.

"Edepsizleşme." Hafifçe omzuna vurup, salaş bıraktığı siyah renkteki kravatını düzeltirken, sanki ceketinin yakasında bir şey varmış gibi elimle silkeledim. Ceketinin cebine iliştirdiği kırmızı karanfil gözüme çarptığında ise içimi çekerek yüzümdeki sıcacık gülümsemeyle gözlerinin içine baktım.

"Bakıyorum da ceketin cebine kırmızı karanfil takmışız."

"Senin için," diye fısıldarken sıcacık sevgisini, kalbimin en derinlerinde hissettim. Varlığıyla tüm benliğimin üzerini örtmüş, sarıp sarmalayarak sıcacık yapmıştı.

Devrim Amca'nın yanımıza geldiğini belirten adımlarını işittiğimde Demir'in karşısından çekilerek tekrar koluna girdim. Yanımıza ulaşıp da Demir'le bizzat konuşmak istediğini söylediğinde ise yanlarından gitmekte tereddüt ettim. Fakat epey ciddi olduğunu anladığımda, Demir'in kolundan çıkıp ayağımdaki ince topuklularla kaldırım kenarında park halinde duran Impala'ya doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladım. Zorlandığımı fark eden Demir hemen yanıma gelmiş ve koluma girerek bana arabaya kadar eşlik etmişti. Kapımı açtığında vakit kaybetmeden ön koltuktaki yerimi alarak kemerimi bağladım.

Demir, Devrim Amca'nın yanına gittiğinde birkaç dakika boyunca kapının önünde birbirleriyle gülüşerek konuştuklarını gördüm. Dikiz aynasından arkayı gözetleyip de Devrim Amca'nın omuzlarından tutarak Demir'i kucaklamasıyla aralarında geçen konuşmayı daha da çok merak ettim. Öğrenmek için adeta can atıyordum. Demir eliyle Devrim Amca'yı selamladıktan sonra yanıma gelmiş, yüzündeki içten gülümseme silinmeden direksiyon koltuğuna yerleşmişti. Devrim Amca bize el sallayıp tekrar eve girerken ben de penceremi hafifçe aralayarak ona el salladım.

"Ne konuştunuz?" Merakla Demir'e döndüğümde önce sinsice sırıttı, ardından ise göz kırparak omuz silkti.

"Her şeyi de bilme," dediğinde gözlerimi kısıp dudaklarımı sarkıttım.

"Aşk olsun." Beni kırdığını anlaması için kollarımı birbirine kenetleyerek başımı dikleştirip önüme döndüm.

"Seni ne zaman istemeye gelelim diye sordum. Devrim Amca da hemen yarın akşam gelin, isteyin kızı dedi."

Öyle rahat ve kendinden emin konuşuyordu ki söylediklerinin doğruluğunu tartmak için başımı çevirerek gözlerinin içine aval aval bakmaya başladım. *Bunu yapmış olamazdı, değil mi? Yapmazdı. Neden yapsın canım? Daha bizim yaşımız kaç, başımız kaç? Ne evliliği?* Fakat son zamanlarda verdiği subliminal mesajları hatırladıkça pek de kestiremiyordum. *Demir'di bu. Eğer yaptım diyorsa kesin yapmıştır.*

"Ne?" Sonunda sessizliğimi bozarak arabanın içinde yankılanacak şekilde cırladığımda, Demir'in kahkahası benim çığlığımı bastırdı. Öyle abartılı gülüyordu ki artık durması için elimin tersiyle omzuna vurmak zorunda kaldım.

"Şaka yapıyorum, Nisa. Bir anda betin benzin attı. Bu kadar mı korkuyorsun benimle evlenmekten?"

"Manyak!" diyerek bir kez daha omzuna elimin tersiyle geçirmek istediğimde, elimi havada yakalayarak avucumun içine küçük bir öpücük bıraktı.

"Hadi, çatlatma da söyle artık. Ne konuştunuz?" Pes etmeyip tüm şirinliğimi kullanarak direttiğimde, kemerini henüz bağlamadığı için yanıma sokulup önce dalgalı saçlarımın uçlarına, ardından da kâküllerime dokundu. Bana karşı koyamayıp söyleyeceğini biliyordum.

"Buraya geldiğinden bu yana seni ilk defa bu kadar hayat dolu, bu kadar mutlu gördüğünü söyledi. İlk geldiğin zamanlardaki o çekingen kızın kabuklarından sıyrılarak bu hayata artık canla başla tutunduğunu belirtti ve tüm bunları benim sağladığımı dile getirerek bana teşekkür etti. Ayrıca benden de bir söz aldı."

Anlaşılan Devrim Amca yine yapmıştı yapacağını. Tüm iyi niyetini ortaya sererek gerçek bir baba gibi yaklaşmıştı Demir'e. O kucaklaşmanın başka bir anlamı da olamazdı zaten.

"Ne sözüymüş peki bu?" Dudaklarını ıslatarak dudaklarımın kenarına doğru küçük bir öpücük kondururken saçlarımın kokusunu iyice içine çekip tekrar gözlerimin içine baktı.

"Güldüğün zaman gözlerindeki yıldızların asla sönmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair bir söz."

İçimdeki tüm yaşama hissinin, dudaklarımda yeşeren kıvrımların sebebiydi o. Dönüp bir kez daha güzel yüzüne baktım. Gür, uzun kirpiklerinin arasında parlayan gözlerindeki sevgiye tutundum. Gülüşündeki çukurlar karanlıktan sıyrılıp da sığındığım ışık oldu. Demir bana ne yapmıştı bilmiyorum ama ruhumdaki koca boşluğu bir şekilde doldurmayı başarmıştı.

Boğazımdaki düğümü ortadan kaldırmak istercesine yutkunurken, yanağıma süzülen damlayı başparmağıyla yakaladı.

"Bu gece, bu damlalara yer yok. Anlaştık mı?" diye sorduğunda başımı sallayarak onayladım.

Benden aniden uzaklaştığında artık arabayı çalıştıracağını düşündüm ama o beni şaşırtarak sıcak havaya rağmen giymiş olduğu siyah ceketinin cebinden kırmızı renkli küçük, kadife bir kutu çıkardı.

"Şimdi bileğini uzat bakalım," dediğinde heyecanlanarak hızla bileğimi ona doğru uzattım.

"Aslında daha güzel bir şey almayı istiyordum ama zaman kısıtlı olduğu için bu kadarını yaptırabildim."

Heyecanım iyice yükselirken Demir, küçük kutuyu açarak içinden beyaz altından olduğunu tahmin ettiğim bir künye çıkardı. Künyeyi bileğime taktığında gözlerimin içindeki yangını bastıramıyordum. Çok duygulanmıştım, künyenin üstündeki el yazısı öyle değerli, öyle kıymetliydi ki...

"Kutup Yıldızı," diyerek mırıldandım künyedeki el yazısıyla işlenmiş ve hemen yanına küçük bir yıldız kondurulmuş yazıya dokunarak.

"Arkasını çevir," dediğinde Demir künyeye zarar gelmeden arka tarafını çevirdim. Gördüğüm yazı bu kez kıkırdamama neden oldu.

"Kedi Yavrusu." Kutup Yıldızı'nın yanında nasıl küçük bir yıldız yer alıyorsa, Kedi Yavrusu yazısının hemen yanında da küçük bir kedi sembolü vardı. *Böylesine güzel bir hediye nereden, nasıl aklına gelmişti, kim bilir?*

"Çok teşekkür ederim, çok güzel bir şey bu," diyerek kemerime aldırmadan ona sokulup rujumu yanağına bulaştırmamaya özen göstererek küçük bir öpücük kondurdum yanağına.

"Hiçbir şey senin kadar güzel olamaz. İşte hep böyle arkanda olacak, sırtını yaslamana, dinlenmene izin vereceğim. Seni hep koruyup kollayacağım Kutup Yıldızı."

Bunu hissetmemek elimde değildi. Yaptıklarıyla, kurduğu sihirli cümlelerle yanımda olduğunu o kadar belli ediyordu ki Demir'in bu güzel sevgisinin içinde savrulup kendimi kaybetmekten çok korkuyordum. Ruhum onun varlığıyla çırpınıyor, gülümseyişinde can buluyordu. Nefessiz kalan yüreğim onun dudaklarından dökülenlerle yeniden hayata tutunuyordu. Fakat tüm bunların yanında ondan sakladığım sırrı her hatırladığımda kalbim de mantığım da moleküllere ayrılıyordu. İçine düştüğüm kuyudan kurtulmak için tutunduğum ipin aslında çok kısa olduğunu fark ediyordum ve bu beni sonsuz bir boşluğa itiyordu.

Aklıma keskin bir acı gibi ilişen gerçekle Demir'den uzaklaşarak, bileğime taktığı ilk hatıraya gözlerimi diktim. Künyedeki yazıyı okşarken Demir'in söylediklerinin aksine bunun aslında çok ince düşünülmüş bir hediye olduğunu anladım. Demir'in sevgisinin altında ezilirken, sakladığım sırrın omuzlarımın taşıyamayacağı kadar ağır olduğunu bir kez daha anladım.

Demir sonunda arabayı çalıştırdığında, partiyi ve birlikte geçireceğimiz mükemmel geceyi aklıma getirerek zihnime ilişen acı gerçekten uzaklaşmak istedim. Saçlarımın bozulmasına aldırmadan yanına sokulup başımı hep sığındığım omzuna yasladım.

Semtten uzaklaşıp şehre doğru yol alırken bir daha hiç konuşmadık. Bir ara kendimi radyodan yükselen şarkıya kaptırdığımda bir elimi çeneme dayayarak pencere kenarına iyice yaslanıp Demir'in güzel yüzünü izlemeye koyuldum. Sezen Aksu'nun

hayalî sesi arabayı doldururken şarkı sözlerinin Demir'e ne çok yakıştığını düşünüyordum.

"Bir çocuk gördüm uzaklarda,
Gözleri kederli, hatta korkulu.
Her şeye rağmen biraz gülümsedi çocuk.
Sıcak, sade ama biraz kuşkulu.

Bir çocuk sevdim uzaklarda,
Sanıyordum ki onun özlemi de buydu.
O ise bir bakışta beni örtülerimden,
Yalnızca, yalnızca duygularıyla soydu.

Ben böyle yürek görmedim böyle sevgi.
Şimdi çocuk büyümekte günbegün,
Bütün hüzünleri okşadı birer birer,
Gizli bir ümide sarılarak biraz küskün..."*

Onu gördüğüm ilk günü hatırlıyordum da öfkesiyle arka sokağı kasıp kavurmuştu. Sonra duyduğum sesler yüzünden merakıma yenik düşüp, üzerimdeki bornozla ilişmiştim pencere kenarına. Usulca aralamıştım perdeyi. Sırf net bir şekilde duyamıyorum diye açmıştım pencereyi soğuk havaya aldırmadan. Şahit olmuştu göz bebeklerim o aptal çocuğun babasına ettiği isyana ve hiç onaylamamıştı yüreğim bu saygısız davranışını. Gözleri tıpkı şarkıdaki gibi kederliydi, kuşkuluydu ama yine de gülümsemişti sıcacık. O gece başını kaldırıp da yukarı bakmasaydı eğer kalbimin bu kadar hızlı atabileceğini hiç öğrenemeyecektim belki de.

Burada geçirdiğim zaman boyunca hayatımın değişeceğini hep biliyordum, hissediyordum. Fakat Demir gibi birinin buna dâhil olup bir parçam hâline geleceğini asla düşünmemiştim. Hayal bile etmemiştim. Yaşadıklarımızdan, benim için yaptığı onca şeyden sonra aile kavramının aslında sadece anne-babadan ibaret olmadığını öğrenmiştim. *Yarışlarda şu an içinde olduğumuz bu eşsiz güzellikteki arabadan vazgeçmesi, karanlık bir gecede iki adamın gazabına uğrasa da bana asla zarar gelmesin diye kendini öne atıp yara bere içinde*

* Sezen Aksu'ya ait **"Bir Çocuk Sevdim"** şarkısının nakaratıdır.

kalması, sırf ben istiyorum diye Senem'i mutlu etmesi, dans gösterisinin öncesinde ve sonrasında her şeye rağmen beni cesaretlendirmesi ve en önemlisi de arkamızda bıraktığımız onca hüzünlü olaya rağmen benden asla vazgeçmemesi... Sahi ne çok şey yapmıştı benim için, bu dengesiz, aptal kız için...

Anne babamdan habersiz büyümüştüm ben. Onların yokluğuyla yontmuştum yüreğimi. Herkesten gizlemiş, kimseye vermek istememiştim kalbimi. Çünkü babasına âşık olmayan bir kızın başka birini sevemeyeceğine, uzatılan o eli güvenle tutamayacağına inanmıştım ben. Fakat Demir tüm inandıklarımı yıkmıştı. Aile kavramının zamanla ya da kan bağıyla bir alakası olmadığını öğretmişti bana. Tıpkı bileğimdeki künyeye yüklediği anlam gibi her arkamı döndüğümde ona rastlamış ve kalbimin hızla tekleyen duvarına toslamıştım. Aslında hep hissetmiştim yanımda olduğunu. Mustafa bana gerçekleri anlattığında sadece ona geç kavuştuğumu düşünmüştüm. Kader bizi bir şekilde karşı karşıya getirecekmiş zaten. Meğerse sadece beklememiz gerekmiş.

"Demir..." Adı dudaklarımdan tatlı bir tınıyla dökülürken, direksiyon hâkimiyetini kaybetmeden saniyeler içinde dönüp bana baktı.

"Aşk ile uçanlardan Demir Gürsoy, buyurun benim," dediğinde kıkırdayarak oturduğum koltukta doğrulmaya çalıştım.

"Can'la mı kapışıyorsun sen?"

"Kapışayım mı? İster misin?" diye sorduğunda hızla başımı sağa sola sallayarak tavrımı belirttim. *Can'ın Gökçe'yi çileden çıkaran hâllerini düşündüm de bunun başıma gelmesini asla istemezdim. Gerçi Demir'den gelecek olan her şapşallığa razıydım ya neyse...*

"Aman, Allah korusun," dediğimde bu kez o kıkırdadı. Aslında ona gerçekten merak ettiğim bir şeyi sormak için seslenmiştim. Fikrini net bir şekilde belirtmediği için merakım geçmemişti. Oysa gerçekten ne düşündüğünü bilmeye ihtiyacım vardı.

"Saçlarımı gerçekten beğendin mi? Bir şey demedin çünkü." Çekinerek mırıldanırken ona bakmaktan utandığımdan, kucağımdaki çantanın kulplarıyla oynamaya başladım. Kırmızı ışığın yanmasıyla Impala durduğunda, göz ucuyla ona bakarken bakışlarını bana çevirdiğini fark ettim.

"İlk gördüğümde biraz garipsedim ama inan bana muhteşem görünüyorsun. Hem bu kâküller sayesinde tombul yanakların daha da ortaya çıkmış."

İltifat mı ediyordu yoksa yerden yere mi vuruyordu, belli değildi ama sürekli şu tombul yanak muhabbetini yaptığı için bu kez sessiz kalmayacaktım.

"Ya! Bak, ikidir tombul yanak deyip duruyorsun, yürek yedin galiba," diyerek tehditlerimi savururken kahkahası arabayı doldduruyordu.

"Poğaçam benim!" diye şakıyıp yanağımdan makas aldığında eline vurmamak için çok direndim ama yüzündeki tatlı gülümsemeyi gördüğümde öfkem buhar olup çoktan uçup gitmişti bile.

Yeşil ışık yanıp da araba yeniden hareketlendiğinde, aklıma bu sabah okulun bahçesinde Demir'in ailesiyle yaptığı konuşma geldi. Gün içinde bir daha yan yana gelmediğimiz için neler olup bittiğini bilmiyordum. Kendimi Esma Teyze ve Senem'in ellerine hazırlık için bırakınca da onunla bu konuyu hiç konuşma şansımız olmamıştı. Durumu halledip halletmediklerini merak ediyordum. Aslında merak ettiğim birçok şey vardı ama bunları nasıl dile getirip de Demir'i incitmeden soracağımı kestiremiyordum. Onun hakkında bu kadar az şey bilmek beni her geçen gün daha da çok rahatsız ediyordu.

"Yalnız, kuzenin Şevket Abi de bayağı yakışıklıymış," diyerek konuyu alaylı bir şekilde açmaya çalıştığımda gözlerini kısarak bana baktı ama ardından hemen yola çevirdi bakışlarını.

"Öyledir."

"Ama bayağı bir yakışıklı," diye üstelediğimde amacım *tombul yanak* göndermesinden dolayı ondan intikam almak istememdi.

"Bana bak, ben oldukça kıskanç bir sevgiliyim. O yüzden sil o salyayı dudaklarından." Demir de ne yaptığımı hemen fark etmiş olacaktı ki altta kalmayarak başparmağıyla dudağımın kenarını silermiş gibi yaptı. *Amacıma ulaşmıştım.*

"Tamam, tamam sustum." Ağzıma fermuar çekiyormuş gibi yapsam da aslında olan biteni öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Bu yüzden lafı geveleyip başka bir tarafa çekmeden doğrudan konuya girecektim.

"Asıl söylemek istediğim şey başkaydı aslında," diye söze girdiğimde arabayı yavaşça durdurup gözlerini merakla bana çevirdi.

"Bu sabah Şevket Abi'ye akrabalarının senden hiç hazzetmediğini söyledin. Neden öyle dedin?"

Sorduğum soruya karşılık biraz şaşırmış olsa da sessiz kalmak yerine cevap vermek için dudaklarını aralamayı tercih etti.

"Çünkü gerçek bu Nisa. Şevket Abi ve Ela Abla dışında diğerleri beni pek sevmez." Demir'i sevmeyen birilerinin var olduğunu öğrenmek ve o kişilerin Gürsoy ailesinin önemli fertleri olduğunu bilmek içimi acıttı. *Kim Demir'i sevmezdi ki? Demir'i sevmekten kolay ne vardı?*

"Ama neden?" Ses tonum bozuk plak gibi cızırtılı çıktığında Demir'in yüzüne hüzün barındıran alaylı bir gülümseme hâkim oldu.

"Dedem, bu külüstürü bana doğum günümde hediye ettiğinde herkes çok sitem etti. Dedemin göz bebeğiydi bu Impala. Herkesin de bu arabada gözü vardı. Başta Serkan Abi olmak üzere, yani Şevket Abi'nin en küçük kardeşi, hepsi karşı çıktı bu duruma. Bir tek Şevket Abi ılımlı yaklaştı ama diğerleri için basit bir konu değildi. Onlara göre ben Gürsoy kanı taşımadığım için bu arabayı da hak etmiyordum."

Sırf aralarında kan bağı yok diye Demir'i yok saymalarına anlam veremiyordum. Bu saçmalıktı ve hatta haksızlıktı. Gerçi Mersin'e gittiğimizde Devrim Amca ve Esma Teyze'nin geniş ailesiyle tanıştıktan sonra aynı durumu biz de yaşayabilirdik. Belki o zaman bunu anlayabilirdim ama Demir bizden çok daha farklıydı. O bebekliğinden bu yana Gürsoy ailesinin bir parçasıydı. Onu bir şekilde kabullenmek zorundaydılar. Şevket Abi'yi yeni tanımış olabilirdim ama diğerlerinden farklı bir tavır takınması onu şimdiden çok sevmeme yetmişti.

"Bu haksızlık," diye söylenirken Demir sadece kıkırdayarak yola devam etti.

Bir süre boyunca Impala'yı sessizce incelemeye başladım. Gerçekten büyük bir servetti. Bu eski arabalar şimdilerde çok nadir bulunuyor ya da hiç bulunmuyordu.

"Şimdi doğruya doğru. Arabanın da gerçekten maşallahı var be Demir. Bu zamanda zor bulunur bunlardan." Düşüncelerimi dile

getirirken yine ışıklarda durmak zorunda kaldık. Akşam trafiği olduğundan caddeler pek bir işlekti.

"Benim için bir önemi yok, Nisa. Unuttun mu? Ben bu arabayı çok daha değerli bir varlık için kaybetmeyi bile göze almıştım." *Ve Demir sırf benim için bu serveti yok saymak istemişti...*

"Salaksın çünkü sen."

Söylediklerine sevinmeli miydim yoksa üzülmeli miydim, kestiremiyordum. Benim için Oğuz'la iddiaya girip Impala'yı kaybetmeyi göze aldığını hatırladığımda sinirlerime hâkim olamıyordum. Hem iddia konusu olduğum için hem de böylesine bir serveti riske attığı için ona hâlâ kızgın sayılırdım. Fakat eğer o gece yarışlar gerçekleşmemiş olsaydı belki de bizim hikâyemiz hiç başlamayacaktı. *Yani çemkirmem ya da kızmam anlamsızdı.*

"Peki, aile hisselerini kabul edecek misin?" Sorduğum soruya omuz silkerek karşılık verirken onun da hâlâ kararsız olduğunu fark ettim. Vitesi bir üst seviyeye atıp hızlanırken dudaklarını derin bir iç çekerek araladı.

"Bilmiyorum. Bu konuyu babamla detaylı bir şekilde konuşmam gerekiyor. Bilmediğim bir şeyi öylece imzalayıp kabullenemem."

Suat Amca'yla konuşacak olması gerçekten iyi fikirdi. Sonuçta o bu işin başındaydı ve eminim Demir'i en iyi o yönlendirebilirdi.

"Suat Amca iyi bir iş adamı olsa gerek."

"Alanında iyidir." Onunla Suat Amca hakkında ilk kez konuşuyorduk ve dudaklarından manevi babasıyla ilgili o kadar da kötü kelimeler düşmüyordu.

"Aslında Gürsoy ailesinin iki tekstil şirketi var. Kıyafetler ve ayakkabılar üzerine çalışmalar yapıyorlar. Hem ithalat hem ihracatta aktifler. Büyük şirket İstanbul'da, Avrupa Yakası'nda. Orayı kuzenim Şevket Abi hem kardeşleri hem de Ela Abla'nın ailesiyle birlikte ortak yönetiyor. Buradaki küçük firmayı da babam Batuhan'ın babasıyla işletiyor. İşlerin çoğu aslında İstanbul'da gerçekleşiyor. Yine de ailede onca insan varken dedemin neden beni ısrarla şirkette görmek istediğini anlamıyorum. Gerçi zamanında aynı şeyleri babama da yapmış."

Demir'in ailesiyle ilgili anlattıkları aklımı karıştırırken daha fazlasını öğrenmek için tutuşuyordum. Onunla ya da ailesiyle ilgili her şeyi bilmek istiyordum.

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki güzelim, ben doğduktan kısa bir süre sonra beni evlat edindiklerinde amcamın yokluğunda dedem büyük şirketi aslında babama devretmek istemiş. Duyduğum kadarıyla amcam sürekli Avrupa'ya gider, diğer şirketlerle anlaşmalar yaparmış. Eh, dedem de onun yokluğunda babamı değerlendirmek istemiş. Babamın aslında amcamdan daha çalışkan olduğunun bilincindeymiş. Fakat o dönemde bazı aksilikler yaşanmış. Doğumumdan üç ya da daha fazla bir süre sonra ani bir kararla annem işini buraya aldırmış. Yalova'ya taşınmışız. Dedem de o sırada buradaki küçük şirketin temellerini attığından doğrudan babamı geçirmiş başa. Her ne kadar babamı büyük şirketin başında görmek istediğini defalarca dile getirmiş olsa da babam bunu ısrarla reddetmiş ve Yalova'da kalacağını söylemiş."

Demir'in anlattıklarıyla geçmiş arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyordum çünkü hâlâ zihnimde Mustafa'nın anlattıkları çınlıyordu. O kadar çok uç nokta vardı ki hangisinin birbirine dokunduğunu merak ediyordum. Onur Amca o dönemde hapishaneye girmişti ve Demir de erken doğduğundan dolayı bir süre boyunca kuvözde yaşamıştı. Anlaşılan Meltem Teyze de Demir'in iyileştiğinden emin olduktan sonra onu herkesten kaçırarak buraya yerleşmelerini sağlamıştı. Duyduklarımdan sonra aklıma başka mantıklı bir açıklama gelmiyordu.

"Bence senden de harika bir iş adamı olurdu." Uçlarını bir türlü birbirine bağlayamadığım karmaşık düşüncelerden sıyrılmak adına bu cümleyi kurmuştum. Bu gece hiçbir sorunu düşünmek istemiyordum. Aksi takdirde bildiğim gerçekle suçluluk hissi yine tüm ruhumu istila edecekti.

"Aman, eksik kalsın," dediğinde gülümseyerek bana yandan bir bakış attı. İsteksizliği çehresinden okunurken onu bir iş adamı olarak hayal etmekten kendimi alamadım.

Bu akşam, bu siyah takımın içinde o kadar harika görünüyordu ki adeta bir kara şövalye gibiydi. İş adamı olduğunda her gün giyeceği jilet gibi takım elbiselerinin ve havalı saçlarının hayali bile

şimdiden içimi gıcıklamıştı. O kabul etmiyor olabilirdi ama bence enfes bir iş adamı olurdu.

"Neden öyle diyorsun ki? Bence bayağı karizmatik olurdun. Çekerdin takım elbiseleri üstüne, elindeki dosyalarla ağır ağır şirket koridorlarında buranın sahibi benim der gibi yürürdün." Hayallerimde canlandırdığım sahneleri Demir'e mırıldanırken yine bana yandan kurnaz bir bakış atmış ama başını sağa sola sallamaktan da geri kalmamıştı.

"Salyaların bu kez benim için mi akıyor, yoksa ben yanlış mı görüyorum?"

"Çok adisin!"

"Tamam, ben iş adamı olayım. Sen de sekreterlerimle uğraşırsın artık. Hani şu mini etek giyip, patrona yanaşmak için seksi tavırlar takınanlardan bahsediyorum." Gözlerimi kısarak yüzündeki ciddiyetsizliği izlerken, sabrımı zorluyordu. Sinirlenmek istemiyordum ama Demir'le birbirimizi bu kıskançlık mevzusunda kışkırtmakta oldukça iyiydik.

"İlla bir gıcıklık yapmak zorundasın, değil mi? Saçlarını yolarım o sekreterlerin." Yumruk yaptığım ellerimi havaya kaldırarak birbirine tokuşturup, o kızları bir güzel haşlayacağımı oldukça net bir şekilde belirttiğimde Demir zevkten dört köşe olmuş bir halde kahkaha atmaya başladı. Kıskançlığım her zaman keyfini yerine getiriyordu. Bunu yüzündeki haylaz ifadeden bile anlayabiliyordum.

"Yolarsın evelallah. Aybüke'yi yolmuş kızsın sen." Ağzından çıkanlarla beni hayretlere düşürürken gözlerim iyice açılarak ona baktım. Saniyeler içinde bana bakıp yüzündeki sinsi gülümsemeyle göz kırptığında bunu nereden bildiğinin merakıyla tutuştum.

"Sen nereden biliyorsun bunu?" diye cırladığımda omuz silkerek yola devam etti ama yakasını kolay kolay bırakmayacaktım. Omzuna cevap vermesi için elimin tersiyle bir tane geçirdiğimde kıkırdayarak dudaklarını araladı.

"Kuşlar söyledi," dediğinde omuzlarımı düşürerek o kuşların kimler olduğunu düşünmeye başladım. Muhtemelen her şeye bizzat şahit olan Gökçe, Bahar'a; Bahar da zaman kaybetmeden Demir'e yetiştirmişti.

Gerçi artık okuldaki hiçbir şeyin gizli kalmadığının gayet farkındaydım fakat yine de o günü hatırlamak istemiyordum. Son zamanlarda Aybüke'ye karşı neler hissettiğimi tam çözemezken onu patakladığım gerçeğini zihnimden söküp atmak istiyordum.

"Bu arada çok yakışıklı görünüyorsun." Demir'in siyahlar içindeki şu harikulade görüntüsünü dile getirmemek için kendimi zor tutmuştum ama başarılı olamamıştım. Laf ağzımdan çıkmıştı bir kere.

"Sen de benim nefesimi kesiyorsun." Bir elini direksiyondan çekip elimi tutmuş ve dudaklarına götürerek küçük buseler bırakmıştı. Utandığımı anında fark etmiş olacaktı ki yüzündeki haylaz sırıtışla elimi bırakıp yola odaklandı.

"Aslında diyorum ki partiyi falan boş verip kaçırsam ya ben seni." Kulağa oldukça eğlenceli bir seçenek gibi gelse de söyledikleri, bu gece için bu teklife *pas* diyecektim.

"Haayıır." Harfleri uzatarak küçük bir çocuk edasıyla sızlandığımda, Demir kaşlarını yalandan çatarak bakışlarını saniyeler içinde bana çevirdi.

"Ne demek hayır? Bence çok cazip bir fikir."

"Orası öyle de..."

"Demek öylee," diyerek harfleri uzatıp beni taklit ettiğinde kendi ayağıma sıktığımı fark etmiştim ama Demir bu kendimden geçmiş hâlimden oldukça keyif aldığı için bozuntuya vermiyordum.

"Ya Demir!"

"Söyle bebeğim, söyle canımın içi, söyle parlayan haşin yıldızım." Ardı ardına cümlelerini sıralarken elimin tersiyle ağzına doğru vurmamak için kendimi tutuyordum. Böylesine cıvık kelimelerden hiç hoşlanmadığım için bilerek yapıyordu.

"Bu benim şikâyet etmeden, gerçekten mutlu bir şekilde gideceğim ilk parti olacak. En önemlisi de seninle gideceğim ilk parti olacak. O yüzden tüm gece boyunca elini hiç bırakmadan orada olmak istiyorum."

Söylediklerimde ciddiydim. Hiçbir sorun yaşamadan, yanımdaki bu yaramaz çocukla doyasıya eğlenerek tüm geceyi orada geçirmek istiyordum. Demir de ciddiyetimi fark ettiğinde tutmam için elini uzattı. Hiç çekinmeden avucumu sıcacık elinin içine hapsettiğimde bir kez daha dudaklarına götürerek birkaç kez aynı noktayı öptü.

"İşte buna asla karşı gelemem." Sonunda ortak bir noktada anlaşabildiğimiz için mutluydum.

Keyifli geçen kısa yolculuğumuzun ardından partinin gerçekleşeceği lüks mekânın önüne geldik. Şaşkınlığım yüzümün her bir zerresine hücum ederken buraya tekrar gelebileceğimi asla düşünmemiştim çünkü yine okulun düzenlediği ve benim katıldığım ilk parti de bu mekânda gerçekleşmişti. O kış gecesi beni buraya Devrim Amca getirmiş ve zihnimdeki her şeyden uzaklaşarak eğlenmemi söylemişti fakat o gecenin sonu hüsranla, kavgayla bitmişti. Şimdi ise buraya, o gece hayatım boyunca hep nefret edeceğimi düşündüğüm çocuğun elini tutarak gelmiştim. Üstelik yüreğimde nefrete dair küçücük bir nokta bile barındırmıyordum. Nefretimin üstünü bana olan derin sevgisi örtmüştü. *Hayat gerçekten çok tuhaftı. Hiç ummadığımız anlarda tatlı tesadüflerle bize bir kez daha "Merhaba!" diye sesleniyordu.*

Demir, arabayı mekânın bulunduğu sokağın bir köşesine güvenle park ettikten sonra ceketini düzeltip düğmelerini açarak motoru kapattı. Gözlerimin içine en sevdiğim gülümsemesini bahşettikten sonra arabadan inip bir beyefendi edasıyla yanıma ulaştı ve kapımı açtı. Uzattığı avucunu benim küçük elimle doldururken ayakta sabit durabilmek için yine topuklularla cebelleşmek zorunda kaldım. Arabayı arkamdan hızla kilitledikten sonra koluna girdim ve birlikte mekâna doğru ilerlemeye başladık. Mekânın girişindeki küçük kafedeki adamı gördüğümde yüzümde anlamsız bir gülümseme belirdi. Aylar öncesinde buraya ilk geldiğimde de Sedat Abi'nin yanında bu adamı görmüştüm.

Giriş merdivenlerinden çıkmak için adımlarımı atmaya hazırlandığım sırada Demir kolumdan çıkarak beni bir anda belimden kavramış ve ayaklarımı yerden kesmişti. Kıkırdayarak elbisemin hafif bir şekilde katlanmasını umursamadan beni kucağında merdivenlerden çıkarmasına izin verdim. Girişteki küçük kafede oturan yaşlı amca bize, *"Ne yapıyor bu manyaklar?"* dercesine bakmış olsa da pek aldırmadım. Kapıdaki güvenlik görevlisini gördüğümüz an Demir beni yere bıraktığında merdiven basamakları çoktan geride kalmıştı. Çıkardığı siyah ceketini görevliye uzatırken, yakasına iliştirdiği karanfili de unutmayarak oradan alıp kulağımın arkasına yerleştirdi. Kıkırdayarak onu izlerken boğazındaki

kravatını da gevşetip serseri bir görüntü oluşturduktan sonra girmem için kolunu bana uzattı. Hiçbir şey demeden koluna girip de ilerlemeye başladığımızda salondan gelen coşkulu müzik seslerini artık duyabiliyorduk.

"Geliyorlar!"

Köşeyi dönüp de salona doğru gideceğimiz sırada tanıdık bir sesin hararetli bağırışıyla Demir'le göz göze geldik ama en az benim kadar o da olanlardan ya da olacaklardan habersizdi. Koridor sonunda sağa döndüğümüzde parti salonunun karanlık olduğunu fark ettik. Önümüzdeki birkaç basamağı ağır adımlarla çıktıktan sonra içeriye gireceğimiz sıra olan olmuştu.

Benim bulunduğum tarafta Batuhan, Demir'in bulunduğu tarafta ise Can yer alıyordu. İkisi de elindeki konfetileri üzerimize doğru patlattıklarında salondaki karanlık aydınlığa dönüşmüştü. Korkudan bir an Demir'e daha çok sokulmuş olsam da gözle görülebilir yoğun bir coşku hâkimdi mekâna. Alkışlar ve bağırışlar her yerdeydi. Tüm gözler bizim üzerimizdeydi ve bu epey gerilmeme, utanmama sebep olmuştu. Daha öncesinde böyle bir karşılamaya asla rastlamamıştım.

Hafif aydınlık salonun tüm ışıkları açıldığında etrafı da coşkulu bir müzik doldurmaya başladı. Tam da o sırada DJ'in hemen yanı başında dikilen, sırt sırta vermiş ikiliye kaydı gözlerim. Gökçe ve Bahar bize bakarak ellerindeki mikrofonlara DJ'in açmış olduğu şarkının nakaratını söylüyorlardı. İkisi de el ele tutuşup yanımıza doğru geldiklerinde tüm bu olanların onların başının altından çıktığını hemen anladım.

"Bunlar mahreme aykırı mevzular.

Dokunanın kalbini yakan arzular.

Tamam, anladık sevgilin var.

Sevgi gösterisi bir yere kadar."

Gökçe, şarkının nakaratını ilk kez canlı duyduğum berrak sesiyle söylerken bana göz kırpmış ardından da Batuhan ve Can'a doğru sinsi bir bakış atmıştı. Can ve Batuhan sanki bu anı bekliyormuş gibi anında yanımda bitmiş, hızla koluma girerek beni Demir'den uzaklaştırıp ortalarına almışlardı.

"Göstere göstere bir hâl oldun.

Herkesin içinde sevgiye boğdun.

Sarmaş dolaş hâller, herkes seni izler. Ben diyorum ki..."

Şarkıya Gökçe'nin kaldığı yerden Bahar devam ederken saçlarını savurarak Demir'in çevresinde dört dönmeye başlamıştı. Demir yüzündeki utanmış ifadeyle burnunu başparmağıyla sıvazlarken Batuhan ve Can'ın ortasında bulunmama daha fazla dayanamadığından elimden tutup kendine çekerek göğsüne bastırdı.

"Yanında sevdiği olan var, olmayan var.

Kıskanırlar.

Yüreği sevgiye doyan var, doymayan var.

Kırılırlar."

Gökçe ve Bahar bize bakarak şarkı söylemeye devam ettiklerinde onlara durmaları için kaş göz işareti yapıyordum ama kesinlikle dinlemiyorlardı. Aynı nakaratı bir kez daha tekrarladıktan sonra mikrofonlarını bu kez de hemen arkalarında toplanmış olan diğer üçüncü sınıflara doğru çevirdiler ve son kelimeyi hep birlikte bağırarak söylediler.

"Kıskanırlaaaaaar!"*

DJ'in şarkıyı kapatmasıyla koca salonu alkış ve kahkaha sesleri doldurmaya başladığında utancımdan başımı Demir'in göğsüne gömdüm. Fakat çok geçmeden Bahar ve Gökçe iki elimden de tutarak beni karşılarına geçirdiler. Baştan aşağıya çok güzel olduğumu kulaklarıma kadar kızaracağım şekilde belirttiklerinde gözlerimi iyice pörtleterek karşımdaki bu iki çılgın dosta baktım. Bu gece için ikisi de çok güzel görünüyorlardı ve fazlasıyla çılgındılar. Yaptıkları bu küçük sürprize karşılık ne diyeceğimi bilemezken dönüp Demir'e baktığımda yumruğunu Can ve Batuhan'ın omuzlarına geçirmekle meşgul olduğunu gördüm.

"Ya siz deli misiniz? Neydi şimdi bu yaptığınız?" Gökçe ve Bahar aynı anda bana sarıldığında ikisinin de sırtını okşayarak tekrar heyecanla parlayan gözlerinin içine baktım.

"Eeee, Nisacığım. Olan var olmayan var."

---

* *Beyza Durmaz'ın* ***"Olan Var Olmayan Var"*** *şarkısının nakaratıdır.*

Bahar'ın vurguladığı cümlelerle yüzümdeki sevinç izleri ansızın sönüp gitmişti. Neden böyle bir şey yaptıklarını şimdi daha iyi anlıyordum. Bu şarkının ya da nispetin kime yönelik olduğunu tamamıyla fark ettiğimde yaşadığım sevinçten dolayı yüzüme bir suçluluk ifadesi hâkim oldu. Senem'in bu gece burada olmaması onun açısından çok iyi olmuştu. Yoksa yaşayacağı hayal kırıklığını tahmin bile edemiyordum. Üstelik Oğuz'un İtalya'ya gideceğini hatırladıkça Senem'in daha fazla acı çekmesine dayanamazdım.

Yaşanan son olaylardan sonra Bahar ve Gökçe'nin Senem'i bir türlü kabullenemediklerinin ya da aralarına almak istemediklerinin gayet farkındaydım. Üstelik ikisi de yelkenleri çok çabuk indirdiğimi düşünüyordu. Oysa Senem sayesinde burada olduğumu her defasında unutuyorlardı. Bu konuyla ilgili fikirlerimde üsteleyip onların üzerinde baskı kurmak istemiyordum ama Senem benim bunca yıl boyunca yanımda olan tek dostumdu. Bu yüzden öylece kenara atıp ondan vazgeçemezdim. Şu an belki de herkesten çok benim yanında olmama ihtiyacı vardı.

"Delisiniz siz," diye mırıldanırken biraz önceki coşkumdan eser yoktu ama yine de gönüllerini kırmamak adına belli etmemeye çalıştım.

Buraya geldiğim ilk günü daha dün gibi hatırlıyordum. Oldukça tedirgin ve isteksizdim. Korkuyordum. Her şeyden çok korkuyordum. Tanışacağım insanlardan, bana nasıl, hangi amaçlarla yaklaşacaklarından korkuyordum ve korkum o gece için boşa çıkmamıştı. Tüm talihsizlikler beni yakalamış, ruhuma bir sarmaşık gibi dolanmıştı. Devleşen korkum ise çırpınan kalbimi altına alıp un ufak etmişti. Fakat bu gece her şey öylesine özel ve güzel gerçekleşiyordu ki arabası asla balkabağına dönüşmeyecek *Cinderella* gibi hissediyordum. Gece yarısı saat tam on ikiyi vurduğunda beni büyüden arındıracak bir periye ihtiyacım olmayacaktı. Bu gece her şeyi kalbimde yeşeren özgürlükle kısıtlamalar ya da sınırlar olmadan yaşıyordum.

Parti mekânı buraya ilk gelişime bakarak daha fazla renkle donatılmış ve canlandırılmıştı. Dekorasyonda kullanılan sıcak

renklerden tutun da DJ'in çaldığı hareketli müziğe kadar her şey o geceden öyle farklıydı ki...

Saatler ilerlerlerken eğlencenin de dibine vurmuştuk. Bardaklar dolup boşalırken ben tercihimi vişne suyundan yana kullanmıştım. İçki içmeyi tercih edenler ise soluğu tuvaletin kapısında alıyorlardı. Demir de bana ayak uydurmuş vişne suyu içmişti. Daha sonrasında araba kullanacağı için asla alkol almıyordu.

Saçlarımın dağılmasını umursamadan başımı Demir'in göğsüne yaslamış hâlde etrafı incelerken, gözlerim ilk olarak tanımadığım bir çocukla koyu bir sohbette olan Damla'ya takıldı. Pudra renkli elbisesinin içinde oldukça şirin görünüyordu. Partiye geldiğimiz ilk dakikalarda tereddütle yanıma yaklaşıp bana Senem'in nasıl olduğunu sorduğunda bu kez ona karşı sert bir üslup kullanmadım. Aksine her şeyi gayet sakin bir şekilde açıklamaya çalıştım. Olanlardan dolayı benden özür dilerken, Senem'i ise çok merak ettiğini dile getirdi. Damla'ya başlarda çok kızardım ve hatta arkadaşımı benden çaldığını düşündüğüm için ondan nefret ederdim ama şimdi ona karşı asla kötü şeyler besleyemiyordum. Senem'i gerçekten sevdiğini ve onu bana soracak kadar değer verdiğini görebiliyordum. Başta Senem'i kullandığını düşünürdüm ama olayların gerçek yüzünü öğrendikten sonra asıl kullanılanın o olduğunu fark ettim. Yanındaki tanımadığım çocuğa oldukça samimi bir şekilde gülümsediğinde gözlerime inanamadım. Damla'nın her zaman Batuhan'a saplantılı olacağını düşünmüştüm. Demek ki bazen ben de yanılabiliyordum. Çocukla olan muhabbetine bakılırsa Batuhan devrinin çoktan kapandığını görmek mümkündü.

Gözlerimi Damla'dan ayırıp, Demir'in yanındaki yakışıklı genç adama çevirdim. Emre, Damla'dan sonra bu okulda tanıştığım ikinci insandı. O kadar samimi ve güvenilir biriydi ki Bahar'ın her daim yanında olacağını düşündükçe ona minnet duyuyordum. Onu asla yalnız bırakmayışını, sahiplenişini düşündükçe hayranlığım daha da çok artıyordu. Ayrıca masmavi gözleri herkesi kıskandıracak türdendi. Ben ki erkeklere renkli gözü asla yakıştırmazdım ama Emre'ye göz rengi çok yakışıyordu.

Batuhan ise Emre ve Demir'den çok daha farklıydı. Onu tanıdığım bu kısa zaman diliminde ne kadar hayat dolu olduğuna bizzat şahit olmuştum ki bazen enerjisine hayret ediyordum. Her ne

kadar son zamanlarda *Deniz* de *Deniz* diye çevremizde pır dönüyor olsa da Demir'in onunla ilgili anlattığı anılarına bakılırsa oldukça çapkın biriydi. O çapkınlığın Deniz sayesinde yok olup gideceğini düşünen tek taraf ben değildim. Bahar da kardeşinin bir gün adam olacağı fikrini savunuyor, fakat o günün ne kadar yakın olduğunu kestiremediğini dile getiriyordu.

Batuhan gözlerini Deniz'den ayırmadan yanımızdan uzaklaşıp da onun bulunduğu tarafa doğru ilerlerken, Deniz'in üçüncü sınıfların partisinde ne işi olduğunu hâlâ çözememiştim ama içimden bir ses bunu Bahar'ın ayarladığını söylüyordu. Bahar her ne kadar konuyla ilgili bize pek bir şey söylemese de son zamanlarda Batuhan'a bu konuda yardım edebilmek için epey çaba harcadığını görmemek için kör olmak lazımdı. Batuhan kızın yanına ulaştığında kulağına doğru bir şeyler fısıldadı. Deniz biraz tedirgin olmuş olsa da kendisine uzatılan eli tebessüm ederek tuttu. İçimden, *"Aferin sana Batuhan,"* diye geçirirken onların dans pistine doğru ilerlediklerini gördüm. Demir ve Emre, Batuhan'ın arkasından dalga geçtiklerinde onlara bunu yapmamaları için uyarıcı bir bakış attım. Hemen yanı başımda birbiriyle sohbet eden Gökçe ve Bahar da beni desteklediğinde ikisi de ağızlarına fermuarları çektiler.

Bakışlarımı Gökçe ve Bahar'ın üzerinde gezdirirken ikisinin de aslında hayatıma tuhaf bir şekilde dâhil olduklarını hatırladım. Gökçe atıldığım bu yabancı dünyada edindiğim ilk arkadaşım, Bahar ise yalnızlığıma merdiven basamaklarında ortak olan ilk sırdaşım olmuştu. Barışmalarında küçük bir payım olduğu için kendimle övünüyordum çünkü ikisi de ayrı kaldıkları o zaman diliminde birbirlerini çok özlemişlerdi. Şu anda ise dostluklarını herkese nispet yaparcasına yeniden sergilemekten asla çekinmiyorlardı. Can da tıpkı benim gibi Bahar ve Gökçe'nin muhabbetine kulak kesilirken bir kolunu omzuma atarak bana sıkıca sarıldı. Belki de içlerinde tartışmadığım ya da kavga etmediğim tek insan Can'dı. O kadar düzgün, o kadar sevecen bir çocuktu ki kendi doğum gününde sırf annesinden azar işitmemek için alkol almayıp etrafı topladığı daha dün gibi aklımdaydı.

Saatler epey ilerlerken Demir sayesinde dans pistinden neredeyse hiç inmemiştim. DJ'in açtığı her şarkıda onun kollarının arasında kalbim ters taklalar atarak kendimden geçmiştim. Bir ara yeniden

bizim masamıza doğru dinlenmek için ilerlerken Batuhan'ın ortaya attığı bir fikirle iyice heyecanlanmıştım. Batuhan ve Can kendi aralarında iddialaşarak Demir'i bilek güreşi rövanşına soktuklarında Bahar, Gökçe ve ben telefonlarımızı çıkararak tüm eğlenceyi kaydetmiştik. Batuhan da Can da kendinden oldukça emin bir şekilde Demir'in karşısına geçtiklerinde umduklarını bulamamışlardı çünkü Demir ikisini de mağlup ederek yumruk yaptığı iki elini de havaya kaldırıp çocuklar gibi sevinmişti. Onun tüm o çocuksu hallerini çektiğim videodan izlerken, gözlerim salonun diğer köşesinde bir başına dikilen Aybüke'ye takıldı. Tıpkı Senem'in doğum günü partisinde olduğu gibi yine kırmızılar içindeydi ve dalgalı saçlarıyla çok güzel görünüyordu. *En sevdiği renk kırmızı olsa gerek...*

Bana gülümseyerek baktığında yine içten içe hem onu çok kıskandım hem de nedensiz bir şekilde tebessüm ettim. Mustafa her zaman insanlara karşı ön yargılı olmamamı söylerdi ama söz konusu Aybüke olduğu için ön yargılarımı kolay kolay kenara atamıyordum. Sorun şu anda birlikte olduğum genç adamla önceden yatmış olduğunu bilmem değildi. Tamam, belki bir nebze de olsa payı vardı fakat asıl sorun onun nasıl biri olduğunu bilmememden kaynaklanıyordu. Daha aylar öncesinde bana etmediği hakaret kalmazken şimdilerde *kanka* diye sesleniyor, hatta benimle vakit geçirmek için can atıyordu. Bir anlığına tüm duvarlarımı yıkıp, içimdeki şüphelerden sıyrılarak onun yanına gitmek, bu sabah karnesini almaya neden gelmediğini sormak istedim. Çünkü sabah okulda onu göremediğimde sebepsiz bir merak kaplamıştı içimi. Fakat daha sonra onunla aramda geçecek olan muhabbetin gideceği yeri düşününce bu fikrimden hemen vazgeçtim. Bir an telefonum elimde titrediğinde gözlerimi Aybüke'den ayırdım. Kilitli ekranı açıp mesajın kimden geldiğini görünce sırıttım. *İyi insan lafının üstüne gelir derler,* diye boşuna dememişti atalarımız.

"Bizimkiler bırakmıyor. O yüzden gelemiyorum. Sana iyi eğlenceler suratsız."

Bu gece onun da mutluluğuma ortak olmasını dilemiştim ama ne yazık ki her istediğimiz olmuyordu. Mustafa'nın *bizimkiler* diye bahsettiği kişiler sınıf arkadaşlarıydı. Biz üçüncü sınıflar için özel bir parti düzenlemiş olabilirdik ama bu akşam Mustafa'nın mezuniyet

balosu vardı. Ona anlayışla karşıladığımı belirten bir mesajla cevap verdikten sonra telefonumu çantama attım.

Mustafa'yla aramızın düzeldiğini düşünüyordum ama hâlâ bir mesafe söz konusuydu. Üstelik bana yetimhanedeki son günlerimizi hatırlatan bir mesafeydi bu. Yetimhanede geçirdiğim son günlerde de Mustafa'yla aramız limoniydi. Bizden hep uzaklaşırdı. Şimdi de aynı duyguları yaşıyor hissine kapılıyordum fakat en yakın arkadaşım dediğim insandan uzaklaşmak istemiyordum. Beynimi kemiren bu kuruntulardan biraz olsun sıyrılabilmek için Demir'in kulağına lavaboya gideceğimi mırıldanarak yanlarından uzaklaştım.

İhtiyacımı giderip ellerimi künyeme değmemesine özen göstererek yıkadıktan sonra makyajımı tazelemek üzere çantamdan rujumu çıkardım. Kırmızı ruju dudaklarıma sürüp, dağılan saçlarımı da düzelttikten sonra lavabodan çıkmak için harekete geçmiştim ki aniden açılan kapıdan kısa kırmızı elbisesiyle giren Aybüke'ye yol vermek zorunda kaldım. Bana tebessüm edip aynanın karşısına geçtiğinde ben de dışarı çıkmaktan vazgeçtim ve ona döndüm. Denemek istedim. *Tabularımı yıkmayı, insanlara ön yargılı yaklaşmamayı denemek istedim.*

"Bu sabah okulda yoktun," dediğimde gitmediğimi fark edip şaşırarak aynadan bakmış ve başını sallayıp beni onaylamıştı.

"Birtakım ailesel olaylar yaşadım."

Aybüke'nin sorunları olduğuna inanmak istemiyordum ama bakışlarındaki gerçekliği yakaladığımda onun için ilk defa endişelendiğimi fark ettim. Demir'le birlikte hep takıldıkları bara gittiğimizde de onu üzgün bir hâlde görmüştüm ve o zaman derdinin Mustafa olduğunu düşünmüştüm fakat görüyordum ki Aybüke'nin tek derdi *erkekler* değildi.

"Saçların çok yakışmış," diye devam ettiğinde ellerim ister istemez saçlarıma gitti ve yüzümdeki utançla gülümsemeye çalıştım.

"Teşekkür ederim."

"Umarım Demir'le çok mutlu olursun, Nisa."

Söyledikleriyle kalbim teklerken bunu gönülden dileyip dilemediğini merak ediyordum. O ki aylar öncesinde bana hep öfkeyle bakan kişiydi. O ki Demir'in bana yaklaşmasıyla deliye dönen kişiydi

ama şimdi karşımda Demir'le mutlu olmamı diliyordu. *Bunun nasıl üstesinden gelebilirdim ki? Ya da ona nasıl inanacaktım?*

"Umarım," diyerek kapıya dönüp de çıkmak istediğimde tüm bunları yapmasının altında yatan amacı bir kez daha kendime hatırlatıp ona döndüm.

"Aybüke?" Seslenişimle aynaya bakmayı bırakıp bana döndüğünde omuzlarımı dikleştirdim ve söyleyeceklerimi zihnimde son bir kez tartarak dudaklarımı araladım.

"Eğer tüm bu iyi niyetini sırf Mustafa'ya ulaşmak için kullanıyorsan işe yaramaz. Bil diye söylüyorum." Dudaklarını kıvırıp da bana alayla gülümsediğinde söylediklerimi pek de ciddiye almadığı aşikârdı. Başını sağa sola salladıktan sonra yüzündeki gülümseme silindi ve yerini ciddi bir ifadeye bıraktı.

"Düşündüğünün aksine, hayır, Mustafa'ya ulaşmak için yapmıyorum. Sana öncesinde de söyledim. Ben kötü biri değilim. Umarım bir gün bunu gerçekten anlarsın."

Ona karşı *umarım* diyemedim. Aybüke kötü biri olmadığını söylüyordu, bense buna inanmak için henüz erken olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden de tek yaptığım hiçbir şey söylemeden kapıyı aralayıp koridora çıkmak oldu.

Enseme yapışan saçlarımı geriye atarak serinlemek umuduyla soğuk ellerimi boynuma bastırdığımda karşımda gördüğüm manzaraya dudaklarımı dişlemeden edemedim. Demir iki elini cebine atmış, bir ayağını da duvara sabitlemiş hâlde beni izliyordu. Bu an öyle tanıdık bir andı ki düşünüyormuş gibi yaparak ona ilerlemekten kendimi alamadım.

"Bir dakika... Bu an çok tanıdık geldi bana." Yanıma yaklaşırken kaşlarını havaya kaldırarak devam etmem için başını sallayıp beni teşvik ettiğinde onu yanıltmadım. Sesimi iyice kalınlaştırıp, "Gönüllü müsün yoksa?" diye mırıldandım onu taklit ederek.

"Seni sevmeye gönüllüymüşüm ben."

Biraz önce serinletmeye çalıştığım boynuma hızlı bir öpücük bıraktığında tüm vücudumun alev alıp yandığını hissettim. Beni belimden yakalayıp kendine çektiğinde omzuna tutunarak ayakta durmaya çalıştım. Dağınık saçlarını daha da dağıtırken yüzümdeki aptal gülümsemeyi bastıramıyordum.

"İlk zamanlarımızı hatırlıyor musun?" diye sorduğumda gömleğinin yakasını silkerek onu çok bezdirdiğimi hiç çekinmeden yüzüme vurdu.

"Hatırlamaz olur muyum? Süründürdün beni zalımın kızı. Attığın tokat yüzünden hâlâ yanağım sızlıyor."

"Bir kere hak etmiştin sen onu," derken oldukça ciddiydim aslında. Kara mı yoksa ak mı? Hangi listemdeydi, bilmiyordum ama hayatımın hiçbir anında o geceyi asla unutamayacaktım.

"Evet, hak etmiştim," dediğinde yüzümdeki memnun gülümsemeyle alnına düşen saçlarına dokundum.

"Hah, şöyle ol! Hanımcılık kazansın." Yine kendimi onun kollarına bırakarak keyifle şakırken geri çekilip yüzündeki yakıcı gülümsemeyle elimi tuttu.

"Hadi gel, küçük bir sürprizim var senin için."

Demir, elimi tutmayı bırakıp beni iyice kendine çekerek kollarının arasına aldığında birlikte salona doğru yürümeye başladık. Ona sıkı sıkı sarılırken salondan hızla çıkarak uzaklaşan Batuhan ve Deniz'e diktim gözlerimi. *Bir dakika, bir dakika. Gecenin bu saatinde nereye gidiyorlardı bunlar?* Batuhan sesindeki heyecanla Deniz'e harika olacağını söylediğinde iyice meraklanmıştım. *Ne harika olacaktı?* Demir'in kollarından ayrılıp ona dışarıyı gösteren büyük pencereden Batuhan'ın gittiği tarafı işaret ettiğimde bindikleri BMW çoktan hareket etmişti.

"Nereye gidiyor bunlar?"

"Bilmem." Ses tonundaki kurnaz tınıyı yakaladığımda aslında nereye gittiklerini gayet iyi bildiğini anladım ama üstelemek yerine arkadaşının sırrını tutmasına izin verdim.

Birlikte salona girdiğimizde Demir bu kez Emre'yle göz göze geldi. Aralarındaki bakışmaya bir türlü anlam veremezken Emre'yle Can oturdukları yerden kalkıp DJ'in yanına doğru ilerlediler. Bu gece şarkı söyleyeceklerini o an yeniden hatırladım. Haftalardır bunun için çalışıyorlardı. Can eline gitarı alırken, Emre de destekçi çubuğunu ayarlayarak mikrofonu başına yerleştirdi. Herkes bir anda pistin ortasına geçip büyük bir daire oluştururken, Demir de saatler öncesinde sırf zarar gelmesin diye masaya bıraktığım karanfilimi

alıp yanıma geldi. Bir elini belime yerleştirip beni kendine çekerken dudaklarını şakağıma bastırdı.

"Evet, arkadaşlar. Bildiğiniz üzere Can'la birlikte koca bir yılın hatırası olan bu güzel gece için sizlere bir şarkı söylemek istiyoruz. Normal şartlarda söyleyeceğimiz şarkı aslında Sezen Aksu'dan *'Vay'* idi ama canım kardeşim Demir'in isteği üzerine bu gece *DemNis*'in şarkısını söyleyeceğiz. İyi dinlemeler."

Emre'nin yaptığı açıklamayı şaşkınlıkla dinlerken dönüp Demir'in gözlerinin içine baktım. *Bu da ne demek oluyordu?*

"DemNis mi?"

"Evet, Demir ve Nisa'nın birleşimi yani. Bize isim takmışlar."

DJ'in yanındaki çocuklardan biri önündeki davula elindeki çubuklarla yavaşça vurmaya ve Can da gitarı ustalıkla çalmaya başladığında yeniden Demir'e döndüm. Herkesin gözleri yine üzerimizdeydi ama o bundan hiç şikâyetçi değildi.

"Her neyse..." Önümde reverans yapıp elindeki karanfili "Leydim," diyerek uzatırken gülümsedim ve uzattığı eli büyük bir istekle tuttum.

"Sen aşk ile kutsanan güzel kadın...

Ne güzel şey varlığın.

Dilime duadır adın.

Olduğun yer gönlümün mabedidir.

Sanadır kalbimdeki her atım..."

Emre, Can'ın gitarındaki notalara ayak uydurarak şarkıyı mükemmel şekilde söylerken Demir gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmadı. Belimi sıkıca kavrarken gözleriyle seviyordu sanki beni. *Taparcasına, sahiplenircesine.*

O benim başıma gelen en güzel detaydı. Karamel gözlerinin içi her ışıldadığında ben de onunla birlikte mutlu oluyordum. Bana mutluluğun ne demek olduğunu sorsalar, onun gözlerinin içine her baktığımda kalbini bu kadar yakından hissetmek olduğunu söylerdim.

"Herkes bize bakıyor," diye fısıldadığımda etrafımızda oluşan çembere aldırmadan gözleriyle kalbime dokunmaya devam etti.

"Farkındayım." *Farkındaydı ve yine hâlinden hiç şikâyetçi değildi.*

"Pistte dans eden tek ikili biziz de ondan," diyerek çemkirmiş gibi yaptığımda tıpkı benim gibi onun da o geceyi, ilk dansımızı hatırladığını biliyordum. Yüzündeki sırıtışın başka bir anlamı olamazdı.

"Bakıyorlar çünkü sevdiğim kız artık kollarımın arasında. Onun yanındayım."

Gözlerinin içine bakıp aptal aptal gülümserken, içimin onun gülümsemesiyle alev aldığını görmezden geldim. Çevremiz yavaş yavaş diğer çiftlerle doluşurken kasılmalarımı bir kenara koyup kendimi Demir'in kollarında hülyalara bıraktım.

"Sevilmek ne çok yakışır sana.

*Adının yanında ne güzel durur adım..."**

Beni kendi etrafımda döndürüp yeniden olduğumuz yerde sallanmaya başladığımızda kulağıma mırıldandığı şarkı sözleriyle tenimin karıncalanmasına engel olamadım. Demir'in gözlerinin büyük bir heyecanla parladığını ve dudaklarındaki kıvrımların ilk kez bu kadar hoş durduğunu görürken onu neyin böylesine keyiflendirdiğini merak ettim.

"Neden böyle tatlı tatlı gülüyorsun?" diye merakla mırıldandığımda yüzüme düşen saçlarımı geriye iterek kâküllerime dokundu.

"Çünkü seni ilk kez gördüğümde de kulaklığımda bu şarkı çalıyordu. Kim bilebilirdi ki bir şarkı nakaratının beni kaderime götüreceğini..."

"Bir kere beni ilk gördüğünde hava bayağı karanlıktı ve kulağında kulaklıklar yoktu. Dolayısıyla müzik de dinlemiyordun," diyerek karşı çıkıp onu ters köşeye yatırmak istediğimde gözlerini kısarak yüzüme doğru yaklaştı.

"Emin misin?" Sesi oldukça ciddi çıkarken kaşlarım istemsizce çatıldı.

"Ne demek emin misin?"

"Çok aptalsın, Kutup Yıldızı. Seni gördüğüm ilk günü hâlâ anlayamadın mı? Seni gördüğüm ilk gün..." Söyledikleri karşısında bedenime bir korku dalgası hücum ederken ona bunu yapmaması adına başımı salladım. *Hayır, bunu yapmamalıydı. Bornoz muhabbetini ve rezilliğimi bir kez daha yüzüme vurmamalıydı.*

---

* *Raviş grubunun* ***"Güzel Kadın"*** *şarkısının nakaratıdır.*

"Demir daha kaç kez şu bornoz rezilliğini yüzüme vuracaksın?" Sitemle sözünü kestiğimde gözlerimin içine sanki bir şeyleri anlamamı istercesine daha derin bakmaya başladı.

"Yarıyıl tatilinin bitmesine birkaç gün kalmıştı. Okuldaki turnuvalarda sırf Oğuz'u yenebilmek için soğuğa aldırmadan neredeyse her gün semtte koşuyordum. Sonra bir gün kendimi koşuya iyice kaptırdığım sırada bir şeyle karşılaştım. Çok güzel bir şeyle."

Dudaklarından dökülenlerle dans etmeyi bırakıp da olduğumuz yerde kalakaldığımızda nabzımın hızlanmasına engel olamadım. O anın geldiğini ilk kez bu kadar yakından idrak ediyordum. *Bana, beni gördüğü ilk anı anlatıyordu.*

"Arka komşumun bahçesinden kahkaha sesleri yükseliyordu. İyice meraklandım neler oluyor diye. Dayanamadım, büyük kapının hemen önündeki siyah arabaya doğru yaklaştım. Bahçedeki sesler o anda zihnimden yok olup gitti. Gördüğüm tek şey yalnızca arabada uyuyan güzel kızdı. Camın kenarındaydın. Gözlerin kapalıydı. Üstünde soluk mavi renk bir kazak vardı. Üstüne kalın bir hırka geçirmiş, ellerini de bacaklarının arasına yerleştirerek üşümeni bastırmaya çalışıyordun. Kaşların çatıktı." Duyduğum gerçeklerle gözlerimden akan damlalara engel olamazken Demir'in başparmağı kaşlarımı okşayıp tam ortasında, biraz yukarısında durdu.

"Tam şuranda, iki kaşının üstünde huzursuz bir çizgi vardı ve ben o çizginin arkasında yatan asıl hikâyeyi hep çok merak ettim. O kadar masum, o kadar duruydun ki bir an olsun gözlerimi senden alamadım. Cama iyice yaklaşıp imkânsız da olsa yanağını okşamak, uykunda çatmış olduğun kaşları düzeltmek istedim. O kadar huzursuz görünüyordun ki seni neyin bu kadar huzursuz ettiğini merak ettim."

Gözlerimden yanağıma süzülen yaşları başparmaklarıyla yakalayıp hızla silerken kollarımı boynuna dolayıp sıkıca, hiç bırakmak istemezcesine ona sarılmak istedim fakat biliyordum ki henüz bitirmemişti sözlerini.

"Nereden bilebilirdim ki sıradan başladığım bir günün karşıma muhteşem bir kız çıkaracak kadar güzel bir gün olacağını. Eğer o gün başımı çevirip de arabada uyuyan o masum kıza bakmasaydım bu güzel masala asla sahip olamayacaktım. Kalbimin bu kadar taşacak derecede atacağını asla hissedemeyecektim. Fakat biliyor

musun? Hissettim. Seni gördüğüm o ilk anda kaderimin değişeceğini, hayatımda çok önemli bir şey olacağını hissettim. Hep sorardın o tarihin asıl anlamını. O gün seni ilk kez gördüğüm gündü Kutup Yıldızı."

Islak yanaklarımı dudaklarıyla ısıtırken hıçkırıklarımı serbest bırakıp kollarımı boynuna doladım. Zaten tahmin etmiştim ama artık her yerde şifremiz olan o tarihin gerçek anlamını biliyordum. *2 Şubat 2016, Demir Gürsoy'un beni gördüğü ilk gündü.*

"Bu güzel anlara kavuşana dek hiç iyi şeyler yaşamadık. Hatalar, dengesizlikler yaptık. Asla affedilmeyecek suçlar işledik belki ama her şeye rağmen öğrendiğimiz bir şey var. Dünya biz ne yaparsak yapalım durmuyor. Küçük ellerimiz arasında hayat devam ediyor. Geriye gidemiyor, hatalarımızı düzeltemiyoruz. Fakat her şeye rağmen hatalarımızdan ders alıp daha çok sarılıyoruz, daha çok sahipleniyoruz sevdiğimiz insanları. Ben seni çok seviyorum ve asla kaybetmek istemiyorum."

Geri çekilip başımı sallayarak Demir'in söylediklerini onaylarken ben de bir kez daha anladım onu asla kaybetmek istemediğimi. Fakat bana bunu yapmaya hakkı yoktu. Bu kadar güzel sevmeye hakkı yoktu. Bunu hak etmiyordum. *Bunu hak edecek ne yapmıştım?*

Titreyen dudaklarımla, "Beni ilk sen gördün yani," diye fısıldadığımda başını sallayarak onayladı.

"Unuttun mu? Bunu sana söylemiştim."

"Benim kimi ilk gördüğümün bir önemi yok mu?"

Tıpkı birkaç hafta öncesinde, onda kaldığım ilk gece ağzından kaçırdığı lafları bu kez ben onun yüzüne vurduğumda ensesini kaşıyarak gözlerini kaçırdı. Utandığını belli etmekten asla çekinmiyordu.

"Sen kesinlikle kalbe zararsın, Demir Gürsoy." Sürekli onun için kurduğum cümleyi bir kez daha dile getirirken yanağını okşayarak küçük bir buse bıraktı okşadığı noktaya.

Bir elimi tutup doğrudan yüreğinin bulunduğu yere koyduğunda avucumun altında atan kalp atışlarını dinlemeye odaklandım. Benim için attığını her defasında dile getirmekten çekinmeyen güzel bir adamın kalbiydi bu. Dudaklarımı ıslatarak ona baktığımda, "Bana öyle bakma," diye mırıldandı.

"Nasıl bakıyormuşum?"

"*Öp beni*, der gibi."

"Öyleyse öp beni."

Asıl gerçekleri duymanın verdiği büyük cesaretle dudaklarına doğru fısıldadığımda çevremizdeki kalabalığı yok saymak istedim. Bir eli ensemi okşayıp oldukça ağır hareketlerle tenimde kıvılcımlar bırakarak yüzüme doğru uzandığında gözlerimi kapatıp ona daha da çok sokuldum. Nefesini dudaklarımda hissetmek istercesine yüzüne yaklaştığımda aramızda hiçbir mesafe kalmamıştı. Demir'in dudaklarını büyük bir hevesle arzularken ona kavuşmama ramak kalmıştı. *Fakat o an...*

"Paşam! Her şey istediğin gibi oldu."

Gözlerim kapalı olduğu için Batuhan'ın yanımıza yaklaştığını asla fark edemedim. Demir'in omzuna hızla geçirdiği şaplağı duymamla alnım Demir'in çenesine çarptığında yüzümdeki acıyla hızla geriye çekildim.

"Ulan Batu!" Demir'in bağırışı koca salonda yankı yaparken yüzümdeki kızarıklığa mı yoksa alnımdaki acıya mı yanacaktım, bilmiyordum.

"Tam zamanında yine limon sıktın her şeye!"

"Ne yaptım lan şimdi ben?" Batuhan geri çekilerek sonunda beni fark ettiğinde yaptığı hatanın artık bilincindeydi. Gözlerini kaçırarak yüzündeki sinsi gülümsemeyle yanındaki Deniz'e göz kırpıp bizi işaret ettiğinde yüzümdeki utancı bir kez daha hissettim. Deniz'le göz göze geldiğimizde birbirimize bakarak gülümsedik. Henüz tanışmamıştık ama nedensiz bir şekilde kanım kaynıyordu bu kıza.

"Neyse, biz her şeyi Deniz'le hallettik. Siz oraya gidene kadar da babamın ayarladığı iki güvenlik görevlisini göz kulak olmaları için oraya yerleştirdim. Her şey kontrol altında. Artık gidebilirsiniz."

Batuhan biraz önce neden ortalıktan kaybolduğunu anlatırken, benden gizli bir şeyler çevirdiklerini anladım. Demir sırıtarak bana göz kırptığında neler olduğundan habersizdim.

"Gitme vakti, Kutup Yıldızı."

Elimden tutup çantamın bulunduğu masaya doğru ilerlerken neler olduğunu bir türlü çözemiyordum. Çantamı aldığım sırada

Demir bu kez de orada bulunan Bahar ve Gökçe'ye bakarak göz kırpmıştı. İkisi de her şeyi biliyormuş gibi sırıtıp bize doğru el salladı. *Ne yani? Olanları bir ben mi bilmiyordum?*

Salondan çıkıp görevliden Demir'in ceketini aldıktan sonra kendimizi dışarı attık. Demir tıpkı geldiğimiz andaki gibi yine belimden kavrayarak merdivenlerden inene kadar beni taşımıştı. Sıcak yaz esintisi yüzüme doğru vururken daha da çok meraklanmış ve heyecanlanmıştım.

"Nereye gidiyoruz gecenin bu saatinde, Demir?"

Ayağımdaki topuklularla güç bela Impala'ya ulaşıp kapımı açarak ön koltuğa oturduğumda, Demir de vakit kaybetmeden direksiyon koltuğuna geçti.

"Seni kaçırıyorum. Bizim partimiz burada bitti. Artık baş başa kalma vakti."

19. BÖLÜM

Parti mekânından ayrılıp yolda ilerlemeyi sürdürürken nereye gittiğimizi hâlâ bilmiyordum. Demir, *"Seni kaçırıyorum,"* derken yalan söylememişti anlaşılan. Beni gerçekten kaçırdığını düşünmeye başlayacaktım. *Bari bavulumu falan toplasaydım,* diye kendimle içten içe dalga geçerken bastıran yorgunluk hissiyle esneyerek başımı Demir'in omzuna yasladım.

Merakla sorduğum soruları defalarca cevapsız bırakmıştı. Pes ederek ona iyice sokulduğumda şehir dışındaki karanlık otobana girmemizle biraz da olsa tırsmaya başlamıştım.

"Bu yollar nereye gidiyor böyle?" Sorduğum soruya karşılık Demir başını hafifçe bana çevirmiş ve saçlarımın arasına tenimi gıdıklayan nefesini bırakarak küçük bir öpücük kondurmuştu.

"Tanıdık gelmedi mi?" Kuşkuyla mırıldanışına karşılık başımı omzundan çekerek doğrulmaya çalıştım.

"Gelmesi mi gerekiyor?"

"Bilmem."

İmalı söylemleriyle beni iyice meraklandırırken bastıran uykumu rafa kaldırarak karanlık yolu daha detaylı incelemeye koyuldum. Aslında gittiğimiz yol tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramıyordum.

Demir, otobandan ayrılıp toprak bir yola girdiğinde kısa süre sonra bir virajın önünde durarak hızla arabadan inmiş ve bir kez daha kapımı açmıştı. "Hadi gel," diyerek uzattığı eline sıkıca tutunurken topraklı yolda ayağımdaki topuklularla yürümekte epey zorlanacağımı biliyordum.

Birlikte birkaç dakika boyunca sessizce, el ele yürüdükten sonra bana işaret parmağıyla gösterdiği noktaya gözlerimi diktim. Artık geldiğimiz yeri hatırlıyordum. Meşaleler tıpkı o gecede olduğu

gibi yine alev almış parlıyordu. Sonuna kadar gaza basıp zorladıkları arabaların seslerini buradan bile işitebiliyordum. *Burası orasıydı.* Burası yarışların gerçekleştiği yerdi. Burası tam da Demir'in o gece her şeyden vazgeçtiğinde ona *Kutup Yıldızı* hikâyesini anlattığım yerdi. Burası aslında bizim masalımızın kilit noktasıydı. *Başladığı noktaydı.*

"Artık hatırladın mı?" Gözlerimi yanan meşalelerden ve hâlâ hız kesmeden devam eden yarışlardan ayırarak ona çevirdiğimde, yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyle başımı salladım.

"Hatırladım."

Tam karşıma geçerek iki elimi de tuttuktan sonra üst kısımlarını parmak boğumlarıyla narince okşadı. Önce gökyüzündeki parıldayan yıldızlara, ardından da tüm sevgisini derinden hissettirerek gözlerimin içine bana baktı.

"Gökyüzünde ne çok yıldız var...

Biri parlak,

Biri ürkek,

Biri yalnız,

*Diğeri sanki burada..."**

Sevdiğim tınısıyla Pinhani'nin o güzel şarkısını gözlerimin içine utangaç bakışlarıyla mırıldanırken içimi doyasıya çekerek onu izliyordum. Sesinin güzel olmadığını düşünüyordu ama öyle yanılıyordu ki ne kadar kusursuz, huzur verici bir sesi olduğundan habersizdi. Şarkı dudaklarından süzülerek kalbimin doruklarına ulaşırken elini sıkıca tuttum ve hiç bırakmak istemedim. Ona olan sevgimin yetmeyeceğinden çok korkuyordum. Beni öyle güzel seviyordu ki bunun gerçekliğinden bile şüphe duyacaktım. Oysa bu büyüden, içine hapsolduğum bu güzel masaldan hiç uyanmak istemiyordum.

"Elini ilk kez burada tutmuştum," diye fısıldadığında başımı sallayarak onu onayladım.

Bu doğruydu. O gece onu cesaretlendirdiğimde bu virajdan uzaklaşmadan önce bana dönüp korkup korkmadığımı sormuştu. Hiç çekinmeden söylemiştim korktuğum gerçeğini ve uzatmıştı

* *Pinhani'nin* ***"Yıldızlar"*** *şarkısının nakaratıdır.*

güven aşılayan avucunu. Tutmuştum hiç tanımadığım, yerini yurdunu dahi bilmediğim o genç adama ait güvenli elleri.

"Her şey aslında o yarış gecesi başladı." Başını yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne çevirip bir elini de havaya kaldırarak Kutup Yıldızı'nı işaret etti.

"Kutup Yıldızı o gece sadece bize yön göstermedi. Aynı zamanda da seni bana getirdi. Artık anlıyor musun neden seni istediğimi?"

Sorduğu soruya karşılık zincirlenmiş dudaklarımı aralayamadım. Öylece gözlerinin içine bakıp devam etmesini bekledim. Bir elimi hiç bırakmadan doğrudan sol göğsüne götürdüğünde, gömleğinin altında atan kalbinin seslerini hiç hissetmediğim kadar yakından duyabiliyordum.

"Çünkü sen tam buraya kaydın. Galaksinin en derinlerinden benim kalbimi aşkınla, parıltınla aydınlatmaya geldin, *Kutup Yıldızı*. Tam şuramda, kalbimin başköşesinde ışıldıyorsun. Kimse seni oradan söküp alamaz. Ne ışığını kaybetmene ne de benden kayıp gitmene asla izin vermeyeceğim."

Bir elim hâlâ kalp atışlarını hissederken diğer elimi usulca havaya kaldırarak güzel yüzünü okşadım. Kalbim ters taklalar atıp dans ederken ona karşı hissettiğim her şeyin yüreğimden taşacağını düşündüm.

Hayatım boyunca hep kendimle, bastırdığım duygularımla savaşmıştım ben. O kadar çok kendime yaslanmıştım ki başka birine sığınmayı hiç öğrenememiştim. Senem vardı; Sevda Hanım vardı belki ama yüreğimi bir gün böylesine güzel kalpli bir çocuğa açacağını asla hayal etmemiştim. Çok düşmüştüm, çok ağlamıştım ama günün sonunda ona gerçekten kavuşacağımı çok öncesinde bilseydim yaşadığım her acıyı isyan etmeden göğüslerdim.

Tatlı bir bahar esintisi gibi girmişti hayatımın tam ortasına. Dudaklarındaki hoş kıvrımlar sayesinde güneş doğmuştu kalbime. Bana hep bir yıldız olduğumu söylese de karanlık ruhumu parlak bir yıldız gibi aydınlatan asıl kendisiydi. Kurduğu cümlelerdeki en güzel bestelerle huzura ulaştırmıştı beni. Önümüzde çok uzun yıllar vardı, biliyordum. Belki de hepsi tıpkı şu an yaşadığımız gibi heyecan verici geçecekti. Belki de zamanla birbirimizden kopacaktık ama ben onu hep bugünkü gibi büyük bir aşkla sevmeye devam

edecektim çünkü biliyordum ki Demir Gürsoy bana bir kalbim olduğunu öğreten ilk adamdı.

Gözyaşlarımı serbest bırakırken akan makyajımı hiç umursamadım. Ağlamamalıydım belki de ama bu kez mutluluktan dökülmeliydi bu damlalar. Kalbini okşayan diğer elimi de usulca kaldırıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Ilık damlalar eşlik ederken yanaklarıma, yükseldim topuklarımda bir kez daha. Gözlerimi kapatarak dudaklarına kapanıp, onu içime çekerek öpmeyi dilerken hızla benden uzaklaşmasıyla soğuk bir rüzgârın aramıza girdiğini düşündüm. Yanağımı elinin tersiyle narince okşayıp, "Şimdi asıl gitmemiz gereken yere gideceğiz. Geç kalmayalım. Hadi, gel benimle," diyerek onu öpmeme izin vermeden elimi tutup beni arabaya doğru sürüklemeye başladı.

Kırıldığımı belli etmemeyi amaçlarken sürpriz kotamı doldurduğumu düşünüyordum. Eve gideceğimizi düşünüyordum ama Demir beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu.

Bastıran uykumu yok sayarak Demir'in eline daha sıkı sarılıp arabaya bindim. Gecenin bu saatinde nereye gideceğimizi bilmediğim için çantamdan telefonumu çıkarıp Senem'e bu gece eve çok geç geleceğime dair bir mesaj attım. Cevabı çok da gecikmedi. Beni şaşırtarak aslında bu gece eve hiç gelmeyeceğimi söyledi. Çünkü her şeyden çoktan haberi olduğunu ve Demir'in benim için bizzat Devrim Amca'dan izin aldığını özellikle attığı mesajda belirtti. *Olan bitenden herkesin haberi vardı, bir benim yoktu. Ne harika ama (!).*

Otobandan çıkarak sakin yolda, şehrin ışıkları altına hızla ilerlerken yolculuğumuz bu kez pek de uzun sürmedi. Yaklaşık yirmi dakika içerisinde sahil yakınlarında tüm güzelliğiyle ışıl ışıl parlayan lunaparka geldik. İçeri gireceğimizi düşünürken, Demir bir kez daha beni yanıltarak adımlarımızı kumsala yöneltti. O ceketini işaret parmağına takıp sırtına atarak yanımda yürürken; ben de koluna girip canımı yakan topuklularla ona eşlik etmeye çalışıyordum. *Bir daha öldürseler giymeyecektim bu ayakkabıları.*

"Bu topuklularla hiç yürünmüyor." Ayağımdaki sancının yoğunluğunu artık görmezden gelemiyordum. Tüm gece boyunca bunlarla nasıl hareket ettiğimi tahayyül edemezken şimdi kumsalda ilerlemek beni daha da çok zorluyordu.

"Çıkar öyleyse sevgilim."

"Bağcıklarını çözmeye üşeniyorum," diye sızlandığımda Demir kolumdan çıkarak karşıma geçti ve parıldayan gözlerini bana çevirdi.

"O zaman şöyle yapıyoruz," deyip yavaşça yanıma yaklaştı ve daha ben ne olduğunu anlayamadan kollarımın üstüne ceketini atarak bacaklarımdan tutup beni kucağına aldı.

"Ya aptal! İndir beni, bir yerini falan inciteceksin." Son zamanlarda beni kucağına almayı kendine adeta huy edinmişti ama artık bir yerini incitmesinden korkmaya başlıyordum.

"Zayıflamışsın sen." Kaşlarımı havaya kaldırarak yüzüme yerleştirdiğim kızgın ifadeyle gözlerimi kıstığımda beni yine sinirlendirmek istediğini hemen anlamıştım.

"Ha kiloluyum yani ben, öyle mi?"

"Şaka yapıyorum. Kapat gözlerini."

Yalancı kızgınlığımı bir kenara atıp hevesini kırmadan gözlerimi kapattım. Bedenim heyecanla kıpırdanırken, Demir'i incitmemek için rahat durmaya özen gösterdim. *Kim bilir yine neler planlamıştı?* Yavaşça ilerlerken dalga seslerini ve denizin o eşsiz kokusunu doyasıya içime çektim.

"Denizin kokusunu alabiliyorum."

"Seni zeki şey," diyerek kulağıma fısıldadığında kucağında olduğum için şanslıydı. Aksi takdirde karnına doğru bir tane geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Dua et kucağındayım. Yoksa sert yumruğumu karnına yerdin." Tehditlerimi kapalı gözlerimin arasından savururken Demir bu kez de kulağımı ısırdı.

Dudaklarımdan tiz bir çığlık koparken bulunduğumuz yerde bir anlığına durduk ve dengesini kaybetmeden beni kucağından indirdi. Demir'in siyah gömleğine tutunarak dengemi sağlamaya çalışıp kapalı gözlerimi yavaşça araladığımda nefesimin kesildiğini zannettim. Küçük dilimi yutacak kadar büyülenmiş bir hâlde karşımdaki manzaraya bakıyordum.

Kumsala serpiştirilmiş kırmızı karanfiller, renkli ışıklar ve cibinlikle süslenmiş bir piknik kilimine doğru yol alıyordu. Şaşkınlıktan aralanan dudaklarımı ellerimle kapatırken Batuhan ve Deniz'in bir anda neden ortalıktan kaybolduğunu, çevremdekilerin neden

bana imayla baktığını şimdi daha iyi anlıyordum. Asıl sürpriz büyük bir emekle hazırlanmış bu harika manzaraydı.

"Sen diyorum..." Söze başlarken kaşlarını kaldırıp dudaklarını dişleyerek her şeyi bildiğini gösteren haylaz ifadesiyle yüzüme baktı.

"Çıtayı biraz abartmadın mı? Everest'e falan çıkardın galiba."

"Beğendin mi?" Tüm içtenliğiyle gözlerindeki en güzel ışıltılarla bana gülümsediğinde ne kadar güzel olduğunun bir kez daha farkına vardım. Yanaklarının çevresini saran kıvrımlar, bir gözünün hemen altında oluşan o tatlı çukur bir kez daha ona kapılmamı sağladı. Erkekler güzel olur muydu, bilmiyordum ama Demir benim için çok güzel bir detaydı. Bu kez kaçmasına ve araya başka şeylerin girmesine izin vermeden gevşek kravatından tutarak onu kendine çektim.

"Bayıldım." Dudaklarına doğru usulca mırıldandıktan sonra gözlerimi kapatarak dudaklarını, dudaklarımla okşamaya başladım.

Batuhan'ın bahsettiği güvenlik görevlilerini görmezden gelip Demir'in dudaklarını nefessiz kalacağımı bilerek hasretle öpmeye devam ettim. Onun nefesinde can bulurken kalbimin sağır edercesine atışını bir kez daha hissediyordum. Yanağımı ısırıp geri çekildiğinde gözlerimin önüne düşen saçları da kulağımın arkasına yerleştirmişti.

Yollarıma dökülen karanfilleri kilimin yanına gidene dek toplarken hepsini kucağıma yerleştirip eşsiz kokusunu doyasıya içime çektim. Göğsümde tuttuğum çiçeklerimle birlikte kilime oturduğumda ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm. Demir de önce çevredeki güvenlik görevlilerine teşekkür etmiş, ardından da tıpkı benim gibi yaparak ayakkabılarını çıkarmıştı. Siyah kravatından da kurtulup onu kilimin bir kenarına attığında, gömleğinin uzun kollarını dirseğine kadar sıyırıp yanıma yerleşti.

Dakikalar boyunca Demir'in telefonundan açmış olduğu şarkılara eşlik ederek Batuhan'ın bizim için hazırlamış olduğu sürprizin tadını çıkardık. Vişne suyumu yudumlarken bir yandan kilimdeki meyvelerden ve çerezlerden atıştırıyor, aynı zamanda atıştırmalıklardan Demir'e de vererek onu kendi ellerimle besliyordum. Uzattığım her şeyi hiç şikâyet etmeden yiyordu.

En ince ayrıntısına kadar her şeyi düşünen Batuhan ne yazık ki bizim için yastık bulmayı akıl edememişti. Meyve ve çerezlerden biraz atıştırdıktan sonra Demir'le birlikte geniş kilime uzandık. Demir en az benim kadar yorgun göründüğünden bir kolunu başının altına alarak gözlerini kapatmıştı bile. Bense yastığımız olmadığı için başımı göğsüne yaslayıp bir yandan karanlığın bize bahşettiği yıldızların tadını çıkarırken, diğer yandan onun yüzündeki tatlı kıvrımları okşuyordum.

"Yüzümü eskiteceksin, Kutup Yıldızı," diye mırıldandığında gözlerini açmadan sırıtmaya devam etti. Onu izlediğimi elbette biliyordu. Bana ilk tanıştığımız anı hatırlatırken o gün de tıpkı şimdi olduğu gibi yine gözlerimi ondan alamamıştım. Demir Gürsoy ise aynı kendinden emin tavrıyla egosunu konuşturmuştu.

"Eğer ben bakıyorsam, o güzel yüzüne hiçbir şeycik olmaz." Onu taklit ederek egolu görünmeye çalışırken gözlerini aralayıp bana baktı ve saçlarımın arasına küçük bir buse kondurdu.

"Haklısın."

"Burada kurda kuzuya yem olmayız, değil mi?" Aklıma bu kez de kamptaki dereotu maceramız gelince kıkırdayarak mırıldanmaktan kendimi alamadım.

"Sarıp sarmalarım seni, bize hiçbir şey olmaz."

İşte bu kez gerçekten sahiciydi her şey. Olması gerektiği gibiydi.

Gözlerimi yeniden yıldızlara çevirdiğimde aklıma son zamanlarda her yerde çok sık gördüğüm o güzel söz ilişti. Bunu Demir'le de paylaşmak istiyordum.

"Ahmet Hamdi Tanpınar ne demiş, biliyor musun?"

"Ne demiş?"

Bedenini benden ayırarak uzandığı yerde doğrulup elini şakağına yerleştirdi. O beni, bense yıldızları seyretmeye devam ettim.

"Yıldızlar birbirleriyle konuşabilir, insan insanla konuşamaz. Belki de ben senin çevrende olan ama aslında kendini hiç belli etmeyen sönük bir yıldızımdır." Yaptığım benzetme karşılığında beni hiç de onaylamadığını belirten bir tavırla başını sağa sola salladı.

"Günün birinde herkes kendi yıldızını bulabilsin diye mi parlaktır yıldızlar?"

"Demiş Küçük Prens. Altta kalmam diyorsun yani?" Dudaklarından tatlı bir *cık* nidası dökülürken yüzümdeki aptal sırıtışla kıkırdamaya devam ettim. Demir'le baş etmek adeta imkânsızdı.

"Sana karşı mı? Asla. Sen benim Kutup Yıldızı'msın."

"Neden Kutup Yıldızı peki?"

Bir elimi havaya kaldırarak bileğimde yer alan künyedeki eğik harflere dokunurken, Kutup Yıldızı konusunda neden bu kadar ısrar ettiğini bilmek istiyordum. Oysa bilmiyordu ki ben Kutup Yıldızı olamayacak kadar basit ve sönüktüm.

"Yine Mahmut muhabbetine mi dönecek bu?" Benimle dalga geçip gözlerimi devirmeme neden olsa da pes etmeyecektim.

"Hayır, sadece merak ettim."

"Çünkü öylesin," diye diretirken konuyu hemen kapatmak ister gibi bir hâli vardı ama ben kalbinin içindeki asıl gizemi öğrenmek istiyordum.

"Yaptığın benzetme eşsiz olabilir ama ben Kutup Yıldızı olamayacak kadar silik biriyim. Sana öncesinde de söyledim. Belki de..."

Hızlı hızlı konuşurken cümlelerimi bitirmeme izin vermeden dudaklarını dudaklarıma ani bir hareketle kapatarak beni susturdu. Ani öpücüğüne yüzümdeki gülümsemeyle karşılık verdiğimde geri çekildi ve yüzündeki yaramaz ifadeyle sırıtmaya başladı.

"Bu kadar çok konuşmak zorunda mısın?"

"Peki, sen böyle ani hareketler yapmak zorunda mısın?" Sorusuna soruyla karşılık verirken onu iyice keyiflendirdiğimin farkındaydım.

"Bence yaptığım benzetme seni birebir yansıtıyor. Çünkü ben her ne kadar yolumu şaşırıp kaybolmak istesem de Kutup Yıldızı'ndan, yani senin ışıltından asla vazgeçemiyorum. İşte bu yüzden sen yalnızca benim Kutup Yıldızı'msın."

Kâküllerimin yanındaki tutamları okşayarak gözlerimin içine ruhuma dokunurmuş gibi bakmayı sürdürürken doğrulup yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Mustafa burada olsaydı iyi edebiyat yaptığını söylerdi." Demir'in gözlerindeki gülümseme usulca yok olurken kaşlarını kaldırarak gözlerimin içine sertçe baktı.

"Sana burada romantik sayılabilecek o kadar şey söylüyorum ve sen bana yine Mustafa diyorsun."

Ses tonundan gerçekten bozulduğunu fark ettiğimde yaptığım hatanın farkına vararak utandım fakat Mustafa'dan bahsetmek için önemli bir sebebim vardı. Her ne olursa olsun; ne yaşanırsa yaşansın Demir'e asıl gerçeği söylemeyeceğime dair Mustafa'ya büyük bir söz vermiştim ama bir şekilde o gerçeğe Demir'in kendi hisleriyle ulaşmasını istiyordum. Yapbozun parçalarını birleştirerek gerçek ailesini bulmasını umuyordum.

"Affedersin," deyip özür dilediğimde üstelemeyerek tebessüm etti. Ben de fırsatı değerlendirerek kollarımı göğsüne sarıp ona iyice sokuldum.

Onun kollarının arasında gözlerimi yıldızlara bir kez daha çevirdiğimde aklıma gelmesini hiç istemediğim o gerçek yerleşti. Çok yakında Barselona'ya gidecekti. Fakat ben gitmesini istemiyordum. Ondan bu kadar hızlı ayrılmayı, uzaklaşmayı kabullenemiyordum.

"Ne zaman gidiyorsunuz Barselona'ya?"

"Bayramın ikinci günü."

Bunu zaten biliyordum ama bir şekilde içten içe de bu tatil planlarının iptal olmasını diliyordum. Biz nasıl bayramdan hemen sonra Mersin'e gidiyorsak, Demir de Barselona'ya gidiyordu.

"Yani iki hafta sonra sen de gidiyorsun?" Suratım iyice asılırken sesimin bozuk çıkmasına engel olamadım. Demir'in gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım ama duygularımı gizleyemiyordum. Ondan ayrılmayı istemediğimi bilmesini istiyordum.

"Yalnız bu surat hemen asıldı," diye mırıldandığında cevap vermeyip omuz silkmekle yetindim. Alnımın üstündeki kâkülleri okşayarak, "Beni özleyecek misin?" dediğinde daha şimdiden burnumda tütmeye başlamıştı bile. Yaşayacağım özlemin tarifi yoktu.

"Çok," diye fısıldadığımda sesim titremişti.

"Ne kadar çok?" Sorusuna karşılık gökyüzündeki bütün yıldızları işaret ettim.

"Yıldızlar kadar çok." Küçük bir çocuk edasıyla karşılık verdiğimde uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük bırakarak gözlerimin içine baktı.

"Seni seviyorum." Ani gelen itirafıyla gerilmiş olsam da bir süre boyunca dudaklarımı hareket ettiremedim.

"Biliyorum." Verdiğim cevaptan pek tatmin olmuş gibi görünmüyordu. Kaşlarını kaldırarak yanıma daha da çok yaklaştı.

"Sen beni sevmiyorsun sanırım," diye söylenirken elinden şekeri alındığı için sızlanan çocuklar gibiydi. Onu ikna edecek şeyler söylemem gerektiğini biliyordum.

"Yetimhanedeyken âşık olacağımı ya da sevginin ne anlama geldiğini bir gün öğreneceğimi hiç hayal etmezdim." Sesim titrerken ona karşı dürüst olacak ve bunca zaman boyunca benden duymak istediklerini dile getirecektim.

"Bana âşık olduğunu itiraf ediyorsun yani," derken sevinçle parlayan hevesi tüm yüzünü esiri altına almıştı.

"Galiba öyle ama ben çok daha fazlasını hissediyorum Demir. Sen benim nefes almamı sağlıyorsun. Gözyaşlarımda varlığını sürdürüyorsun. Herkesten saklayıp kalbime kapatmak istediğim yine sensin. Derler ki, yüreği güzel insan dokunduğu yeri de kendisi gibi güzelleştirirmiş. Sen dokunduğun kalbimi güzelleştirdin. Aşktan ötesi var mı, bilmiyorum ama hissettiklerim o kadar büyük ki bana huzur veriyor. Sen bana huzur veriyorsun."

Doğrulduğum yerde gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadan yutkundum. Yanağını okşamaya başladığımda yavaşça gözlerini kapattı.

"Seni ilk kez gördüğümde hayatımda bir şeylerin değişeceğini anlamıştım. Hiçbir kız çocuğu kalbini açtığı ilk erkeği unutmazmış. Sana kalbimi açtığımda hayatımda hiç bilmediğim, tatmadığım bir duygunun benim için var olduğunu hatırlattın. Babamı tanımadığım, ona âşık olmadığım için kimseyi sevemeyeceğimi düşünürdüm hep ama sen tabularımı yıktın. Benim limanım oldun. Sana sığındığımda beni bir anda dünyanın en güçlü insanı yaptın. Kabuğumdan çıkarıp uçmaya hazır bir kelebek hâline getirdin. Kalbimdeki bataklığı, içinde rengârenk çiçeklerin olduğu koca bir bahçeye çevirdin. Zorlu da olsa bambaşka güzellikler görmemi sağladın. Bu inanılmaz derecede heyecan verici. Senin yanında hiç dileyemeyeceğim kadar özgürüm. Sen... Sen kalbimin ritmini değiştirebilen, nabzımı hızlandıran tek adamsın Demir Gürsoy."

Sonunda içimde tuttuğum her şeyi ona döktüğümde araladığı gözlerini gözlerimden bir saniye olsun ayırmadan dudaklarını hızla dudaklarıma bastırdı. Öpücüğümüz saniyeler içinde daha da derin bir hâl alırken yumuşak saçlarını okşadım. Onu kendime daha da çok çektim. Öpücüğünde can buldu nefesim. Nabızlarım onun nabızlarına karıştı. Her şey o kadar gürültülüydü ki buna rağmen yine de sadece onu görüyor, sadece onu hissediyordum. Nefes nefese geri çekilirken cümlelerimi sonlandırmak istedim.

"Ve bir gün... Kendimi gerçekten hazır hissettiğimde, *işte tamam, vakti geldi* dediğimde söz veriyorum o iki kelimeyi bağırarak, haykırarak söyleyeceğim. Sadece sabret ve benden hiç vazgeçme."

O en sevdiğim gülümsemesi yüzüne yerleşirken bakışları zaten benden hiç vazgeçmeyeceğinin habercisiydi.

"Belki en büyük bencilliği yapacağım ama elimi tutmayı hiç bırakma Demir. Olur mu?"

Uzun uzun baktı gözlerimin içine. Sesimdeki çaresizliğin, yalvarışın her bir zerresini hissederken sıkıca tuttu ellerimi. Dudaklarına götürüp defalarca bıraktı güven kokan nefesini.

"Asla, asla bırakmayacağım seni. Benden asla kaçamayacaksın."

İki elimi de bırakmadan beni oturduğumuz yerden hızla kaldırmış ve çıplak ayaklarımızı denize doğru sürüklemeye başlamıştı.

"Çünkü sen elinden tutup kalbime hapsetmek istediğim tek kızsın."

Denize kafa tutarmışçasına bağırırken mest olmuş bir hâlde gözlerinin içine baktım ve ellerini bırakıp denize iyice yaklaşarak savrulan dalgaları küçük bir çocuk gibi üzerine doğru sıçrattım. Ardından beni yakalamasını söyleyerek çıplak ayaklarımla kumsalda koşmaya başladım. Çok geçmeden arkamdan koşmaya başladığında henüz uzaklaşamadan beni karnımdan yakalayarak çevresinde döndürmeye başlamıştı. Gecenin karanlığında kahkahalarım dalgalara eşlik ederken beni kendine doğru çevirerek yüzümü ıslak ellerinin arasına aldı.

"Seni çok seviyorum."

Dolunay yakamoz misali denize vururken, parmak uçlarımda yükselip ensesindeki saçları okşayarak dudaklarına uzandım. Bu benim, *"Ben de seni çok seviyorum,"* deme şeklimdi. Dudakları bir

kez daha dokunmuştu hem ruhuma hem de gecenin parlayan yıldızlarına. *Bir gün*, diye geçirdim içimden. *Bir gün gerçekten korkmadan, tüm cesaretimi toplayarak söyleyecektim o iki kelimeyi.*

Birini sevmeye başladığında insanın nabız atışları değişiyor, aklı gidiyormuş. Her güne sadece onunla uyanmak ve günün sonunda yine onun yüzünü görmek istiyormuş. Benim de öyle sevdiğim genç bir adam vardı. Yaşadığımız onca şeyden sonra şu an onun yanındaydım, onun kollarının arasındaydım. Vazgeçmiyordum ya da kaçmıyordum. Bu küçücük yaşımda tamamıyla kendimi ona adıyor, onun ruhuna dokunmak istiyordum. O beni her öptüğünde naif kalbini içime çekiyormuşum gibi hissediyordum. Huzur verici bir tadı vardı dudaklarının. Hiç ummadığım bir anda karşıma çıkmış ve kalbimdeki kırık cam parçalarını toplayarak bir bütün haline getirip bana mutluluğun ne demek olduğunu hatırlatmıştı. *O genç adam Demir Gürsoy'dan başka biri değildi.*

Ben Nisa. Yalnızlığın ardına saklanıp, koca dünyada çocukluğunu gözyaşlarıyla kaybeden küçük kız.

Bir gün hiç ummadığım bir anda güneş benim için ışıltısıyla doğmaya başladı. Kendi dört duvarımın içinde, karanlığımda boğulurken yağmur damlalarımı gökkuşağına çeviren güneş, tüm sıcaklığıyla sızdı hayatımın tam ortasına. *Sırdaşım oldu. Dostum oldu. Kardeşim oldu.*

Sonra bambaşka bir gün çatıp geldi ve o iki kız çocuğu büyüdü, biz büyüdük. Saklandığımız dört duvarın arasından sıyrılmak zorunda kaldık. Önümüzdeki yol engebeliydi, büyük çatlakları vardı. Fakat yılmadan gökkuşağını takip ettik. Ettik etmesine ama artık gökkuşağının renkleri bizim için yeterli gelmiyordu. Daha fazlasını isterken o canlı renkler zamanla kaybolmuş, yerini karanlığa hapsetmişti. Birbirimizden koparak başka insanlar hâline gelmiştik. Sonrasında ne ben eski Nisa olarak kalabildim, ne de güneş eskisi kadar sıcak karşıladı beni.

Ben Nisa ya da artık Nisa Altun. Hayata bir sıfır yenik başlayan küçük bir kız çocuğu.

Kaybettiğim gökkuşağının renklerini yeniden keşfetmekle uğraşıyordum şimdi. Her an o renklerin arasında kaybolabilir, tamamıyla beyazın ya da siyahın derinliğine sızabilirdim.

Ben Nisa Altun ve bu da gökkuşağının renklerini aramaya çıkarken gökyüzünün karanlığında herkese ışık tutmak adına parıldayan Kutup Yıldızı'nın hikâyesi.

Anne baba sevgisinin, aşkın ne demek olduğunu bilmezken şimdi kalbimi yabancı bir genç adamın avucunun içine sessizce bırakıyordum. O avuç herkesten, her şeyden daha güvenilir geliyordu artık kırgın yüreğime.

Ben Nisa Altun, artık hiçbir şeyden korkmuyorum.

Yeniden kavuştuğum gökkuşağının cıvıl cıvıl renkleri arasında çocuklar gibi zıplıyor, koşuşturuyordum. Üstelik bu kez yalnız da değildim. Beni seven ve benim sevdiğim insanlar vardı artık hayatımda.

Bizim hikâyemiz yalındı ama her şeye rağmen özeldi. İmkânsız kelimesini ortadan kaldıran *Kutup Yıldızı,* galaksiden kayarak yeryüzündeki yerini almıştı. Üstelik bu kez gizemli bir kutunun içinde saklanan Kedi Yavrusu'nun naif kalbine sığınarak parlıyordu...

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine demek isterdim ama...

Masal henüz bitmedi. Nefesinizi tutun ve sizler için hazırladığım sürprizler için sayfaları çevirmeye devam edin...

20. BÖLÜM
FİNAL

Temmuz 2016, Mustafa Polat

Ellerimin arasında sıkıca tuttuğum, içinde hiç kimsenin ulaşmaması gereken belgelerin olduğu kalın, gri dosyayı önümüzdeki masanın üzerine bir tokat gibi sertçe, hışımla fırlattım. Karşımda ahşap sandalyesinde oturan adam, çıkan sesten dolayı irkilmiş olsa da başını eğdiği yerden kaldırmadı. Kaldıramadı çünkü kendi oğlundan utanıyordu, sakınıyordu ve belki de korkuyordu. Gözlerimin içine bile bakamıyordu. Fakat her ne hissediyorsa benim hissettiklerimin yanında hiçbir değeri yoktu. *Peki, ben ne hissediyordum? Öfkeli miydim? Kırgın mıydım? Ondan nefret mi ediyordum?* Ne hissettiğimi bile kestiremiyordum. Öğrendiklerimden sonra bedenime bıçak gibi saplanan şaşkınlıkla öfke kontrolümü kaybetmek üzereydim. *Evet, evet. Kesinlikle öfkeydi şu anda, şu saniyede sahip olduğum tek duygu.* Sinirliydim, kırgındım ama en çok da kızgındım. Olanlardan ya da olacaklardan dolayı yüzüme bakacak cesareti bulamayıp, karşımdaki ahşap sandalyeye mahcubiyetle büzüşerek oturmuş adama kızgındım. *Babama kızgındım.*

Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca koca bir yalanın ortasında, sırların içinde hayatımızın bir gün düzene gireceğine dair umutlar besleyerek her şeyden habersiz bir şekilde yaşamak artık zoruma gidiyordu. Bunca zaman boyunca biriktirdiğimiz özlemi gidermemiz gerekirken, onun içimde kopan fırtınalardan hiç haberi yoktu. Meğerse benden, kendi kanından çok daha önemli işlerin peşindeymiş. Umurunda bile değildim. Fakat peşine düştüğü meseleler beni ürkütüyordu. *İyi şeyler olmayacaktı. Bu saatten sonra da hiç iyi şeyler olmazdı zaten.*

Oysa bugün için bambaşka hayallerim, umutlarım vardı. Yeni okulumdaki benimle yakından ilgilenen öğretmenimle, öğrendiğimiz üniversite sınav sonuçlarını alıp küçük yuvamızın kapısında belirecektim. Elimdeki başarıyla sonuçlanan kâğıdı ona uzatarak buradan gidebileceğimizi, artık başkaları olmadan yeni bir hayat kurabileceğimizi dile getirecektim. Babam beni kapıda karşılayacak, elime tutuşturacağı kahve bardağını kendisininkiyle tokuşturarak, *"Geleceğin hâkim beyine şimdiden selam olsun,"* diyecekti büyük bir gururla. Onun gibi hukuk okumak, adaletin yanında yer almak istiyordum. Sınav puanım hayal ettiğim mesleğe ilk adımı atabileceğim, hep istediğim o üniversiteye bile fazla fazla yetiyordu. Fakat hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmadı. Ne babam kapıda karşıladı beni ne de elime kahve bardağını tutuşturdu. *Onun peşine düştüğü derin mevzular benden, ailemizi yeniden kazanma çabamdan çok daha önemliydi.*

Hayatınızın koca bir yalandan, daha doğrusu sırlarla örtülü bir perdeden ibaret olduğunu öğrendiğiniz o kısa zaman diliminde her şey daha ağır çekimde gerçekleşirdi. Kalbiniz her zamankinden daha çok yara alır, sıkışmaya başlardı. Nefes almayı unuturdunuz. Bu çaresizlikle havanın ciğerlerinize nasıl akın ettiğini bile anlayamazdınız. Kim olduğumu artık bilmiyordum. *Sahi, kimdim ben? Gerçekten kimin çocuğuydum? Bu hayata atılmadan aylar öncesinde yaptırdığım DNA testleri gerçekten doğru muydu?* Karşımda suçlulukla eğilip büzülen bu adam benim babam olamazdı. Benden bu kadar önemli gerçekleri saklayamazdı. Benim babam bu kadar korkak davranamazdı, davranmamalıydı.

İşte tam da şu an annem çıkıp gelmeliydi. Yüreğindeki kocaman sevgiyle kapıdan içeri girip, *"Hayır, ben ölmedim. Aslında hep sizinleydim. Sadece küçük bir seyahate çıktım,"* demeli ve hemen yanında kardeşimi de getirerek hayatın bana yeniden kucak açtığını göstermeliydi. *Fakat olmuyordu işte.* Ne kadar dilesem de ne kadar çok dua etsem de giden geri gelmiyordu. Giden sadece gittiğiyle kalıyor, geride kalanlar ise umutsuzca yaşam mücadelesi vermeye devam ediyordu.

"Ayla İdil Sezgin." Neredeyse tükürürcesine mırıldandım tekrar elime aldığım dosyadaki kadının vesikalık fotoğrafına bakarak. *Aynı bakışlar, aynı çatık kaşlar ve aynı sert ifade...*

Bu kadar çok benzememeliydi annesine. Bu kadar anımsatmamalıydı fakat gözlerini kesinlikle babasından almış olmalıydı çünkü annesi yeşil gözlüydü. Oysa çocukluğumuzda hep gözlerini annesinden aldığını söylerdi. Hep ona benzediğini, bir gün onun kadar güzel olacağını dile getirirdi ama hangi ara annesini görüp bu kadar hayal kurduğunu bize asla anlatmazdı. Hep kendi içinde saklamak isterdi.

"Nasıl oldu? Seni nasıl buldu?" Sorularımı öfkeyle harmanlanmış kısık sesimle mırıldanırken, tuttuğu nefesi sitemle dışarı bıraktı. Aynı şeyleri sürekli tekrarlamasından çok sıkılmıştım ama bilmem gerekiyordu. En ince ayrıntısına kadar bana her şeyi anlatmak zorundaydı.

"Bebeği doğurduktan birkaç ay sonra hapishaneye geldi. *Onun* avukatı olduğumu biliyordu. Bizi bir keresinde gizlice tanıştırmıştı. Zorlu çabalarla *onun* yanına gittiğini söyledi ama eline hiçbir şey geçmemişti. Meğerse hiçbir şekilde bebeği sahiplenmeyeceğini, gayri meşru bir çocuğu nüfusuna alarak ona para sağlamayacağını dile getirmiş. Üstüne bir de güvenlik görevlilerini araya katarak onu şirketten kovmuş. Çok çaresizdi, çok yalnızdı ve yardım istedi. Ben de elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım. Senin de o yetimhanede olduğunu söyleyerek oraya yönlendirdim. Daha kaç defa aynı şeyleri bana anlattıracaksın, Mustafa?"

Ses tonunu yükselterek konuştuğunda öfkem anlattıklarına karşılık daha da ağır bastı. Öğrendiklerim içimdeki depremi körükleyip beni büyük bir enkaza doğru sürüklüyordu. Elimdeki dosyayı masanın diğer ucuna doğru tekrar fırlatırken aynı zamanda elimin acımasına zerre aldırmadan yumruğumu önümdeki ahşap masaya geçirdim.

"Sana inanamıyorum, baba. Bunca şeyi, bunca zaman boyunca bilmene rağmen sakladığına inanamıyorum."

Sızlayan elimle masadan uzaklaşıp saçlarımı dağıttım. Diplerinden çekip hepsini yolmak istedim. Yüzümü ovuşturdum ama bir türlü sakin kalmayı başaramıyordum. Oysa kendime gelmeliydim. Bağırıp çağırmakla hiçbir şekilde düştüğüm duruma çözüm bulamazdım.

"Ne zaman anladın?" Sorduğum soruyla aklı karışmış olacaktı ki, "Nisa'nın *onların* kızı olduğunu ne zaman anladın?" diyerek tekrarladım.

Ağzımdan tane tane dökülen kelimelerden sonra oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma doğru gelmeye çalıştı ama elimi havaya kaldırarak onu durdurdum. Bana yaklaşmamalıydı. Aksi takdirde babam olduğunu umursamadan biraz önce masaya geçirdiğim yumruğu yüzüyle buluşturabilirdim.

"Buraya onu getirdiğinde, kapıdan içeri ilk kez girdiğinde anladım. Aynı bakışlar, aynı ses tonu, gözlerdeki aynı çaresizlik... Annesinin ikizi gibiydi. Merakımdan dayanamayıp doğum gününü de sorduğumda taşlar yerine oturdu."

Duyduğum gerçekler kulaklarımı tıkama isteği uyandırıyordu. Kaçıp gitmek istiyordum her şeyden. Kaybolmak istiyordum ama bir taraftan da yapamıyordum. Kimseyi umursamadan öylece çekip gidemiyordum.

Saçlarımı daha da çok dağıtırken nefes alışverişlerim hızlandı. Babamdan iyice uzaklaşarak başımı soğuk, boş duvara yaslayıp düşünmeye çalıştım. Tüm bunların altından nasıl kalkacağımı, tüm bu gerçekleri Nisa'dan nasıl uzak tutacağımı düşündüm. Zaten omuzlarına hiç taşıyamayacağı bir yükü öylece bırakıp geri çekilmiştim. Şimdi aynı hatayı tekrar yapıp küçük omuzlarına asla taşıyamayacağı başka bir yük daha yükleyemezdim ama hiçbir çözüm yolu da bulamıyordum.

Çaresizdim. *Ona, babasına* bu kadar yakınken çözüm üretme duyularımın hepsi etkisiz kalıyordu. *Bu gerçeği nasıl saklayacaktım? Bunu kardeşim dediğim insanın yüzüne bakarak nasıl gizlerdim?* Tek başıma bunun altından kalkmam mümkün değildi. Bu yüzden geriye tek bir seçenek kalıyordu. Başımı yaslamış olduğum duvardan hızla çekerek ona döndüm. *Bana yardım edecekti. Etmesi gerekiyordu. Peşine düştüğü bu davadan vazgeçecekti.*

"Hiçbir şey yapmayacaksın." Emir verir gibi konuşmuştum ama umurumda değildi. Başka hiçbir çözüm yolu yoktu. Babam elini ayağını bulaştırmadan bu meseleden hızla uzaklaşacaktı. Rafa kaldırmayacaktı, raftan silip yok edecekti.

"Mustafa," diyerek söze başladığında itiraz edeceğini tahmin etmek o kadar da zor değildi ama izin vermeyecektim.

"Hiçbir şey yapmayacaksın. Yapamazsın. İzin vermem." Diretmeme rağmen babam başını olumsuz anlamda salladı ve bu benim daha da çıldırmama neden oldu.

"Gerçeği öğrenmeye hakkı var."

"Hayır, yok!" Bağırışım küçük evimizde koca bir yankı uyandırırken, babamın gözlerinde neden bu kadar karşı çıktığımı anlamayan bakışlar vardı. *Neden anlamak istemiyordu? Bu gerçeklerin kimseyi mutlu etmeyeceğini, herkesin hayatını dağıtacağını göremiyor muydu?*

"Çünkü bazı gerçekler acıtır, bilmek istemezsin. Bu insanları mutlu etmez. Aksine koca bir uçuruma sürükler. Ben Nisa'yı kendi ellerimle o uçurumdan itemem. Bunu ona yapamam. O küçücük kız benim için çok değerli."

Kurduğum cümleler ağzımdan bir fısıltı gibi dökülürken babam çaresizliğimin bir nebze de olsa farkına varmış olacaktı ki sessizliğini korudu. Oysa aynı cümleleri bundan aylar öncesinde, Demir'in kardeşim olduğunu öğrendiğimde bana o kurmuştu. Öyleyse ne kadar çaresiz olduğumu anlamak zorundaydı. Bu meseleden vazgeçip, kimsenin hayatında çatlaklar, derin yaralar oluşturmamalıydı.

Birkaç dakika boyunca sessizliğini koruduğunda benim gibi yüzünü ovuşturup çalışma odasından çıkarak oturma odasına ilerledi. Ne yapacağını asla kestiremediğim için peşinden gitmek zorunda kaldım. Açık olan televizyonu kumandanın tek tuşuyla kapattıktan sonra tek kişilik koltuğuna yerleşip düşünmeye devam etti. Hemen karşısına geçerek ben de cam sehpanın üzerine oturup onu izledim. Bir süre boyunca korumaya devam ettiği sessizlikten sonra gözlerini gözlerime odakladı. *Vazgeçmeyeceğini o an anladım. Pes etmeyecekti, diretecekti.*

"Her şeye rağmen öğrenmeye hakkı var." Bir papağan gibi aynı lafları tekrarladığında umutsuzca ama bir o kadar da alayla baktım bana bakan kahverengi gözlere. *Bunu bana nasıl söyleyebilirdi ki? Öz oğlundan uzak durmayı yeğlerken nasıl olurdu da bir başkasının hayatına müdahale etme hakkını kendinde bulabilirdi?*

"Peki, Demir'in, kardeşimin gerçekleri öğrenmeye hakkı yok muydu baba? Şu anda bizim yanımızda olması gerekmez miydi?

Üstelik evlatlık olduğunu bilmesine rağmen o ailenin yanında kalmasına, başkalarına anne, baba demesine izin veriyorsun. Asıl haksızlık bu değil mi?"

Kardeşime duyduğum büyük özlem, içimde bir volkan gibi patlayıp lavlarını her yere dağıtırken derin yanıklara sebep oldu. Babam onun hayatını berbat etmememiz gerektiğini defalarca, bıkmadan usanmadan dile getirmişti. Ona göre Demir'in sözde muhteşem hayatını bataklığa çevirmemeliydik. Onu uzaktan izlemek, farklı şartlarla da olsa yanında olmak bizim için yeterli olmalıydı. *Tabii bunlar yalnızca babamın düşünceleriydi.* Ben hiçbir zaman onunla aynı fikri paylaşmamıştım. Ben kardeşimi yanımda istiyordum. Onunla iki lafın belini kırıp erkek erkeğe muhabbet etmek, gerektiğinde tartışmak, ona doyasıya sarılmak, bazen sokağa çıkıp küçük çocuklara katılarak top oynamak ve yeri geldiğinde suratsız üzerinden ona sataşıp utandırmak istiyordum ama asla ona uzaktan sevgi beslemek istemiyordum. Fakat tüm isteklerimin önünde koca bir engel vardı. Ne yazık ki o engel kendi öz kanımdan başka biri değildi. *Babamdı.*

"Demir, başka bir mevzu, Mustafa. Bunu onunla bir tutamazsın."

Yine aynı cümleleri tekrarlayacak ve kardeşimin hayatından elimi çekmem için öğütlerde bulunarak beni uyaracaktı. Fakat bilmiyordu ki tüm gerçekler ortaya çıktığında kendi canı da yara alacaktı. Demir'i de büyük bir perişanlık bekliyordu. Babam sadece olacakları görmezden gelerek kendi kendine kararlar alıyordu.

"Gerçekler ortaya çıktıktan sonra neler olacağını düşünebiliyor musun? Nisa'nın hayatı kararacak. O kız daha yeni toparlanmaya, ilk kez bir yere ait hissetmeye başlarken yeniden mahvolacak. Biz onu mahvedeceğiz. Sen onu mahvedeceksin. İçine kapanacak. İçi içini yiyip bitirecek."

Nisa'yı gördüğüm son gün gözlerimin önünde tatlı bir anı olarak belirdiğinde, o günkü mutluluğunu, canlılığını hatırlayarak yüzüme bir tebessüm yayıldı. *Demir'in yanında nasıl parladığının, nasıl mutlulukla canlandığının farkında mıydı acaba?*

Bundan birkaç hafta öncesiydi. Üniversite sınavı çıkışıydı. Henüz tatile çıkmamışlardı. Babamdan hangi okulda sınava gireceğimi öğrenmiş, elindeki çikolatalı yaş pastayla birlikte aynı gün içinde doğum günümü kutlamak için sınava girdiğim okulun kapısında

belirmişti yanında Senem ve Demir'le birlikte. Kapıdan çıktığımı fark ettiğinde Demir'e mumları hızla yakmasını söyleyip beni beklemişlerdi. Önce harika bir hukukçu olacağımı dile getirerek sınav için tebrik etmiş, ardından da doğum günümü kutlayıp benim için kardeşim tarafından yakılan mumları bir dilek tutarak üflememi söylemişti. O an için yalnızca tek bir dileğim vardı. Demir ve ikisine baktığımda yan yana ne kadar güzel olduklarını fark edip bunun hiç bitmemesini dilemişim. Kardeşim ve kardeşim dediğim insanın birbirinden hiç ayrılmaması tek dileğimdi. Gözlerindeki mutluluğun, kalplerindeki sevginin hiç solmamasını, hep daha çok canlı kalmasını istedim. Fakat şimdi düştüğüm duruma baktıkça dileğimin gerçekleşeceğine dair tüm umutlarımı yitiriyordum. Öğreneceklerinden sonra yaşayacaklarını düşünmek bile istemiyordum.

Nisa ne kadar güçlü bir kız gibi görünse de aslında çok zayıftı. Çelimsizdi. Böyle bir durumda, kurtulup aydınlığa ulaşmayı değil de karanlıkta kaybolmayı tercih ederdi. Bir karahindiba gibi küçük bir yel savurduğunda yok olup giderdi ama ben gitmesine izin veremezdim. Karşılarında bir kalkan gibi durup, onu da kardeşimi de yaklaşan fırtınadan korumak zorundaydım.

"Hadi diyelim Nisa'yı düşünmüyorsun, eyvallah. Peki ya Demir? Kendi evladını da mı düşünmüyorsun? Onun yaşayacağı hayal kırıklığını hayal dahi edebiliyor musun baba?"

Babam, Nisa'yı umursamıyorsa bile kendi oğlunu düşünmek zorundaydı. Ortaya çıkaracağı gerçekler tek taraflı can yakmayacaktı. Ucu herkese dokunacaktı.

"Madem gerçekleri saklamak zorundayız, bunu adam akıllı yapacağız. Madem Demir hiçbir şey bilmiyor, Nisa da bilmek zorunda değil."

Kurduğum cümlelerle son noktayı koyduğum sırada ses tonum hiç istemeyeceğim kadar yüksek çıkmıştı. Babam oturduğu koltuktan hışımla ayağa kalktığında bana tepeden bakmaya başladı. Buna daha fazla dayanamadığım için ben de ayağa kalktım.

"Yeter artık Mustafa. Beni bunlardan mesul tutamazsın."

Elbette onu çaresiz bir kadına yardım ettiği için suçlamıyor ya da bu meselelerden sorumlu tutmuyordum ama madem bir

şeyleri gizleyecektik, bunu düzgün bir şekilde kimseye zarar gelmeden yapmalıydık.

"Bu olanlar sadece büyük bir tesadüf. Anlıyor musun? Nisa'nın senin yakın arkadaşın olması da Altun ailesine evlatlık verilmesi de büyük bir tesadüf ama zaten o yetimhaneye gitmelerini de yine Suat sağladı. Devrim Bey güvenilir bir yetimhane arıyordu. Suat da orayı önerdi."

"Suat Bey kaç kere yolunu tutmuş acaba o yetimhanenin? Uzaktan para savurmakla olmuyor o işler."

Hayatım boyunca tüm masraflarımın o adam tarafından karşılandığı gerçeği hâlâ büyük bir öfke biriktirmem için yeterliydi. Belki de ayağımdaki basit bir çorap bile o adamın parasıyla satın alınmıştı. Hapislerde çürümekten kendini kurtardığı için babam ona hep minnettar olacaktı ama benim için aynısı geçerli değildi. *O adam hayatımızı, sahip olacağımız tüm güzel anıları çalmıştı bizden ama en çok da kardeşimi almıştı elimden.*

Babam her şeye bir tesadüf olarak bakıyordu ama tüm bunların tesadüfle uzaktan yakından alakası yoktu. Bilmediği, inanmadığı şeyler vardı.

"Ayrıca... Bu tesadüf falan değil. Tesadüf diye bir şey de yoktur zaten. Bu kader baba. Hepimiz kaderimizde ne yazıyorsa onu yaşarız. Yeri gelir kaderimizi kendi ellerimizle değiştiririz, yön veririz ama yazılan şey, gideceğimiz taraf hep aynıdır. Sonuç hep aynı noktaya varır. Nisa da kendi kaderini yaşıyor. Hep annesinin gelmesini bekledi ama kader onu babasının yanına götürdü. Sen olacakları göremiyor olabilirsin ama ben şimdiden kopacak olan fırtınayı hissediyorum. Buna izin veremem. Sen de vermeyeceksin."

O adamın, o ailenin hayatımızın bu kadar merkezinde olması öfkemi daha da çok kabartıyordu. O aile yüzünden kardeşimin varlığından habersiz büyümüştüm ben. Buraya bambaşka umutlarla gelirken, her şeyin düzeleceğini farz ederken rüzgâr ters yöne savurmuştu bizi. *Peki, şimdi ne olacaktı? Önce kardeşimi kaybetmiştim, şimdi de... Hayır, hayır. Düşünmek dahi istemiyordum. Bu olamazdı. Olmayacaktı. Nisa'yı da kaybedemezdim.*

"Buna sen karar veremezsin."

"Zaten şu ana kadar neye ben karar verdim ki? Kardeşimden uzakta yaşıyorum. Ondan gerçekleri saklıyorum. Ona sarılamıyorum. Onunla erkek erkeğe dertleşemiyorum. Onunla arkadaş bile olamıyorum. Babam desen..."

Burnumu çektiğim sırada gözlerimin sızlayan tarafından yanağıma süzülen damlayı engellemedim. *Erkekler ağlamaz,* diye bir şey yoktu. Canı gerçekten yanan her insan gözlerinde biriken damlaları savururdu.

"Babam desen... Belki de ben onu bulmasaydım çoktan başka bir hayat kuracaktı kendine evladı olmadan. Merak ediyorum. Gerçekten yüreğin el veriyor mu bütün bunlara?"

Gerçekler gün yüzüne çıktığında içimde asla kabuk bağlamayan derin yaralar daha da çok kanamaya başlamıştı. Eğer aylar öncesinde Sevda Hanım'ın yapmış olduğu telefon görüşmesine kulaklarım şahit olmasaydı belki de onu hiç bulamayacaktım. Belki de o beni hiç almaya gelmeyecekti. Kendi hayatının sefasını evlatları olmadan sürdürmeye devam edecekti.

"Neler yaşadığımı biliyorsun."

Bildiğim tek şey savaşmadan yenilgiyi kabullenmesiydi. Her defasında çok çaresiz olduğunu, başka hiçbir seçeneği olmadığını dile getirmişti. Oysa annem çok daha mücadeleciydi. Eğer yaşasaydı benim için, kardeşim için ölmek pahasına da olsa savaşmayı göze alırdı. *Zaten her şeyi göze alarak girmemiş miydi o kara toprağa?*

"Sen benden de Demir'den de çoktan vazgeçtin baba. Yıllar öncesinde evladını elinden koparıp aldıklarında vazgeçtin. Beni beşiğimle yetimhaneye yolladıklarında vazgeçtin. Annem doğum için gün sayarken sen pis işlere bulaşarak ondan bile vazgeçtin."

Haykırışlarım boğazımı yırtarcasına yükselirken yanağıma süzülen gözyaşları da akmaya devam ediyordu.

"Eğer o yaşasaydı yılmadan, vazgeçmeden bizim için savaşırdı. Sırf oğlu hayatta kalsın diye kendi canından vazgeçmedi mi zaten?"

Kendimi dizginlemekte zorluk çekerken ağzımdan çıkanlara hâkim olamadım. Olmak da istemiyordum zaten. Kırgınlığım, pişmanlığım daha ağır basıyordu ve onun da bunu bilmesini istiyordum.

"Keşke annemin yerine sen ölseydin. Belki o zaman hayatımız daha sorunsuz olurdu, bu kadar sırrın altında ezilmezdik."

Babamın gözlerinin içine bakamıyordum söylediklerimden sonra. Yaptığım tek şey avuç içlerimi kullanarak yanaklarımdaki ıslaklığı temizleyip silkelenmek oldu. Kendime gelmek, sakinleşmek istiyordum ama bu evin içinde bunun mümkün olmayacağını anladım. Hava almaya, uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Söylediğim ağır sözlerden dolayı üzerime bir suçluluk dalgası yayılsa da öfkem öne geçerek buna imkân vermiyordu. Babam biraz önce kalktığı koltuğa üzerindeki ağırlıkla tekrar çökerken, başını ellerinin arasına alarak yere eğdi.

"Ne yap ne et o dosyaları ortadan kaldır. Yok et. Yak ama bir şeyler yap. İnan bana, herkes için bu daha iyi olacak."

Benimle göz göze gelemeyeceğini, konuşamayacağını anladığımda oturma odasından hızla çıktım. Vestiyerde bulunan arabama ait anahtarları da alarak kapıyı çarpıp evden uzaklaşmaya başladım. Saniyeler geçtikçe boğuluyordum ve gerçekten nefes almaya ihtiyacım vardı.

Babamın söylediklerimi ciddiye almasını umuyordum. Aksi takdirde ısrar ettiği şeyi üstelemekte devam ederse olacakları düşünmeyi geçtim, tahmin bile etmek istemiyordum.

Binadan ayrılıp caddeye çıktığımda bedenime hücum eden sıcak havayı gözlerimi devirerek karşıladım ama evdeki bunaltıcı durumdan çok daha iyi hissettirdiği bir gerçekti. Zaten Yalova çoğu şehre oranla yazları o kadar da bunaltıcı olmuyordu.

Sitenin dışında kalan kaldırıma park ettiğim beyaz Volkswagen'e doğru ilerlerken nereye gideceğimi asla bilmiyordum. *Gerçi nereye gidebilirdim ki?* Suratsızı görmeyi her şeyden çok istiyordum ama o tatil için Mersin'deydi. Arada sırada telefonla konuşup hasret gideriyorduk ama şimdi öğrendiklerimden sonra sesini duymaya bile cesaret edecek gücüm yoktu.

Okuldan birilerini aramayı akıl ettim ama birçoğunu hem derdimi anlatacak kadar doğru düzgün tanımıyordum hem de yazın ortasında bana zaman ayıracaklarını zannetmiyordum. Kardeşimi görmek istesem o da Barselona'da yazın tadını çıkarıyordu ki zaten ne zaman yanına gitsem bana sadece tuhaf bakışlar atıyordu. Nisa'ya olan derin sevgisinden midir bilinmez benden hiç hoşlanmadığı

bariz bir şekilde ortadaydı. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Yalnızlığımla bir kez daha baş etmek zorundaydım.

Arabaya atlayıp motoru da zaman kaybetmeden çalıştırdıktan sonra evden çok uzaklaşmadan sahile doğru sürdüm. Belki de deniz kokusunu içime çekip hissedersem yüreğimdeki fırtınayı biraz da olsa dindirebilirdim. Çocuk parkının yakınlarındaki bir otoparka arabamı bıraktıktan sonra kilitleyip kendimi dışarı attım. Bir elimi pantolonumun cebine atıp telefonumu çıkardığımda ekrandaki cevapsız çağrıları ve mesajları göz ardı etmek zorunda kaldım. Hepsi Nisa'dandı ve sınav sonuçlarının nasıl olduğunu soruyordu. Üstelik onu habersiz bıraktığım için de yakınıyordu. *Eğer benim duyduklarıma o da şahit olsaydı değil sınavı, yaşamayı bile unuturdu.*

Telefonumun ekranındaki bize ait eski okul fotoğrafına uzun uzun bakarken aylar öncesinde her şeyden habersiz nasıl mutlu olduğumuzu hatırladım. Özellikle o yeni yıl gecesinde o kadar coşkuluyduk ki sonrasında olanlar asla hatırlamak istemeyeceğim türdendi. *Bu acı vericiydi. Her daim çocuk kalamamak, mutlu anlarımızla yetinememek çok acı vericiydi.* Telefonumu kilitleyip tekrar cebime attıktan sonra sahil boyunca yürümeyi sürdürdüm. Belki de ihtiyacım olan asıl şey buydu. *Biraz yalnızlık ve doyasıya sessizlik...*

Aylar öncesine kadar hiçbir şeyden haberi dahi olmayan, kendi dünyasında liseyi bitirmekle cebelleşen basit bir yetimhane çocuğuydum. Küçük, üç kişilik bir ailem ve beni seven gerçek dostlarım vardı. Mutluydum, huzurluydum ve en önemlisi de sorunsuz bir hayatım vardı. Sonrasında bir sabah okula gitmeden önce koridorda duyduğum telefon görüşmesiyle her şey tepetaklak oldu. Dünyamın hiç değişmemesini dilerken adım adım bunu tersine çevirmekle uğraştım.

Her şey aslında tam olarak yedi ay öncesinde başladı. Yeni yıldan sadece birkaç ay öncesiydi. *"Mustafa iyi Onur Bey. Merak etmeyin. Ayrıca çok da başarılı bir öğrenci. LYS için canla başla çalışıyor,"* demişti Sevda Hanım o her şeyi duyduğum sabah telefondaki tanımadığım kişiye. Benden bahsettiğini anladığım anda pat diye, hiç edep adap bilmeden kapısını dahi tıklatmadan damlamıştım yanından geçtiğim odasına. Geldiğimi görmesiyle telefonu hızla

kapatması bir olmuştu. Önce çok şaşırmıştı, gevelemişti, konuyu değiştirmek için çok uğraşmıştı ama sonrasında ben inat ettikçe daha da çok köşeye sıkışmıştı. Sonunda tüm çabalarının boşa gittiğini anlayarak ağzındaki baklayı çıkarmış ve bana gerçekleri tek tek anlatmıştı. Öldüğünü düşündüğüm ailemin yaşadığını ve son zamanlarda babamın sık sık benim için yetimhaneyi aradığını öğrenmiştim o sabah. İçime yerleşen çocuk kalbimin mutluluğuyla peşine düşmüştüm hiç ziyaretime bile gelmeyen ailemin. Günler boyunca Sevda Hanım'a adresi almak için yalvarmış, sonunda pes edip verdiğinde ise büyük bir sevinçle yola koyulmuştum. Onları suçlamayacaktım ya da gücenmeyecektim. Sadece gerçekleri öğrenmek istiyordum.

Belki fakirdiler, belki de beni büyütmek için paraları yoktu, zor durumdaydılar. Belki ailelerinin istemedikleri bir evlilik yapmışlardı. Belki de bir maceraya kapılıp kaçmışlardı. Her ne olursa olsun dinlemeden yargılamayacaktım hiç kimseyi. Heyecanlıydım, umut doluydum. Beni istemeyecekler düşüncesine kapılarak çıkmıştım karşılarına ailemin ya da sadece babamın. Annemi de görmeyi umut ediyordum. Eğer babam varsa, mutlaka o da olmalıydı. *Fakat fakirin ekmeği olan umut bu kez benden yana olmamıştı. Annem çoktan cennet kapılarının yolunu tutmuştu.*

Gerçekler ortaya dökülürken annemin ikinci doğumunda öldüğünü öğrenmek kalbimin tam ortasına büyük bir acının saplanmasına neden oldu. Bambaşka hayallerim vardı, fakat öğrendiklerim umutsuzluk kırıntıları serpmişti kurduğum hayallerin yollarına. Küçük bir kardeşim olduğunu ve onun da oldukça zengin bir aileye evlatlık verildiğini öğrenmem acının daha da derinlere ulaşmasına ve içimdeki yaranın büyümesine sebep oldu. Babam çoktan vazgeçmişti umutlardan, yaşamaktan. Onun için bu saatten sonra hiçbir şeyi düzeltmek mümkün değildi.

Yaptırdığımız DNA testinin ardından babam olduğu kesinleştiğinde bana bakamayacağını, benimle baş edemeyeceğini söyleyip durmuştu. Fakat ısrarla pes etmeyen taraf bendim. Annem nasıl pes etmediyse ben de pes etmeyecektim. Yapışmıştım bir kere yakasına, kolayca bırakmayacaktım. Bırakmasına da izin vermeyecektim. Zorlu geçen bir sınavdan sonra ikna etmeyi başarmıştım çaresiz olduğunu düşünen babamı.

Bizim için kapılar usulca açılırken o da eski işine yeniden kavuşacağını öğrenmenin mutluluğuyla daha da çok sarıldı umutlarına benim gibi. Fakat o dönemde değişen hayat sadece benimkisi değildi. Aynı zamanda yetimhanede de dengeler hiç ummadığım bir şekilde bozuluyordu. Oldukça iyi ve bir o kadar da varlıklı bir aile Senem'i evlatlık edinmek isterken Nisa sürekli sorun çıkarıp duruyordu. Sevda Hanım bunun önüne geçemezken onu engelleyebilecek tek kişinin ben olduğumu fark ettim fakat fark ettiğim şeyler sadece bunlarla sınırlı değildi.

Yıllarca kendi içimde sakladığım o küçük kızın yeşil gözlerinin ilk kez heyecanla ışıldadığını gördüm. Sevda Hanım ona aileden her bahsettiğinde ağzının suyu akıyor, içi içini yiyordu. Bir yandan ise Nisa'yı tek başına bırakmanın zor olacağını düşünüyordu. Yarıyıl tatilinin son günlerinde bir sabah yetimhanedeki koca çınar ağacının altındaki bankta tek başına otururken yakaladım onu. Son zamanlarda pek konuşmuyor olsak da yaklaştım, oturdum yanına çekinmeden.

"Ne düşünüyorsun öyle kara kara sarışın?"

O zamanlar hâlâ sarışındı tabii. Saçlarına kıyamazdı. Çocukken onu ilk kez gördüğümde saçlarındaki ışıltıya hayran kalmıştım. Güneş gibi parlamıştı resim odasına girdiği ilk anda.

"Ne yapacağım ben, Mustafa?"

Birbirimizle gerçekten dertleştiğimizi fark ettiğim o son günlerde o kadar çaresizdi ki yolunu kaybetmiş bir yolcu gibiydi. Oysa ne istediğini gözlerinden okumak mümkündü. *Gitmek, yıllarca hapsolduğu dört duvarın içinden artık kurtulmak istiyordu.*

"O aileyle gitmek istiyorsun, değil mi?" Önce çok çekindi. Hemen cevap veremedi. Son zamanlarda birbirimizden uzaklaştığımızın o da farkındaydı ama sonrasında pes ederek sadece omuz silkip beni onaylarcasına başını salladı.

"Öyleyse git," dedim hiç çekinmeden onu cesaretlendirmeye çalışarak. Madem bu kadar çok istiyordu, kendine bir yol haritası çizmeli ve çizdiği yolda ilerlemeliydi.

"Git ve dilediğin, istediğin hayatı yaşa. Hayallerini gerçekleştir," diye de devam ettim ama kolay kolay gidemeyeceğinin o da

bilincindeydi. Arkasında herkesten çok değer verdiği birini bırakacağının farkındaydı.

"Yapamam. Nisa'yı burada öylece tek başına bırakamam. Beni asla affetmez."

Biçare ve yapayalnız olduğunu düşünüyordu. Korkuyordu ama hayatta başka umutlar ve seçenekler de vardı. Önemli olan o seçeneklerin peşine düşerek bulabilmekti.

"O zaman onu da al yanına. Olmaz mı?" Önce afalladı, çok şaşırdı. Söylediklerime inanamadı. Ne anlama geldiklerini tartarcasına bir süre düşünmeye çalıştı ama sonrasında gözlerindeki heyecanlı pırıltılar umudun bir kez daha kapıya dayandığını gösterdi.

"Böyle bir şey mümkün olabilir mi? Kabul ederler mi? Yaparlar mı bunu?"

Heyecanla mırıldanmış ve kaybettiği umudu yeniden kalbine yerleştirmişti o saniyede. Umut varsa, kaybedecek hiçbir şey de yoktu.

"Eğer seni gerçekten istiyorlarsa neden olmasın? Kabul etmezlerse bir seçim yaparsın ve istediğin asıl yolda ilerlersin. Fakat bana kalırsa kesinlikle kabul edecekler. Unutma, Nisa ve sen asla birbirinizden kopamazsınız. Suratsız kolay kolay bırakmaz yakanı."

Söylediklerimde haklı olduğumu o da biliyordu. Suratsızın tüm suratsızlığına rağmen günler sonra ilk defa Senem'in yeniden can bulan mutluluğu yeşil gözlerindeki parlaklıktan okunmuştu o sabah. Bir çaresi elbette bulunurdu, önemli olan hiç vazgeçmeden o çareye tutunmaktı.

O sabah bana hatırlayamadığım kadar teşekkür ettikten sonra asıl kararını ailenin tekrar geleceği güne dek saklayacağını ve kimseye söylemeyeceğini dile getirmişti. Nisa öğrenirse onu aldığı kararından vazgeçirmek için her şeyi yapardı çünkü. Bu yüzden de herkesle aynı anda öğrenmesi daha iyi bir fikir gibi görünmüştü Senem'e ve ben de hak vermiştim haliyle.

Senem'le geçirdiğimiz son güzel anıları hatırlarken ona her şeye rağmen kızamadığımı fark ettim. Yaptığı tüm berbat şeylerden sonra yüzüne bakamasam da ona öfkelenemiyordum. Her şeyi bencilliğinden ve suratsızı kaybetmek istemediğinden yapmıştı. Fakat bu ona hâlâ hayran olduğum ya da eskisi gibi hissettiğim anlamına da gelmiyordu. Benimkisi basit, geçici bir çocukluk aşkıydı

ki Senem büyüdükçe bendeki aşk çoktan kaybolup gitmişti. Beslediğim hislerden geriye hiçbir iz kalmamıştı. Hepsi yoğun fırtınada savrulup yok olmuştu.

Nisa hiç fark etmemişti belki ama aslında çok öncesinde, yetimhanedeyken başlamıştı Senem değişmeye. Okulda kimseyi beğenmediğini ve bazı anlar insanları yerin dibine sokacak derecede laflar ettiğini bile duymuştum. Elindekilerle yetinemiyordu, sürekli yeni isteklerin peşinde koşuyor ve bazen çok sık şikâyet ediyordu.

Bunları belki de çok yakınında olduğu için Nisa hiç görmüyor ya da gözlerini kapatıyordu ama uzaktan şahitlik eden biri olarak ben her şeyin farkındaydım. Bu yüzden korumak istedim o uçarı, deli dolu kızı.

Yetimhaneden ayrılmadan önce Nisa'ya emanet ettim onu ama ne kadar çabalasa da o da önüne geçemedi bazı şeylerin. O hayran olduğum kız içinde tuttuğu canavarı serbest bırakarak bambaşka birine dönüştü. Kendini popülaritenin, sahte insanların içine hapsederken içimdeki o masum sevgiyi de ellerinin arasına alıp toz haline gelene kadar parçaladı.

Onun içine düştüğü dünyada kendini her geçen gün daha da kaybettiğini fark ettiğimde peşine düşmekten ve arkadaşımı yeniden kazanma isteğimden vazgeçtim. Önüme bakmak ve kalbimi iyice açarak yeni insanlar tanıyıp, arkadaşlıklar kurmak istedim. Bu yüzden de ilk adımı atıp Nisa'nın Gökçe Elif'e numaramı vermesine izin verdim.

Gökçe Elif gerçekten harika bir kızdı, çok güzeldi ve iki sohbetin ardından hemen anlaşabilmiştik. Fakat onda içimi tuhaf bir şekilde kıpırdatan başka şeyler olmuştu. Birkaç kez Nisa'dan gizlice buluşup takıldıktan sonra bunun ne olduğunu tam olarak anlayabilmiştim. Gökçe gerçekten güvenebileceği birine omzunu yaslamak ve sıkıca o kişinin elini tutmak istiyordu. Ne yazık ki olmasını istediği kişi ben değildim. Onun istediklerini ben yerine getiremezdim. Ona aynı duygularla yaklaşmamıştım ve bunun Senem'le uzaktan yakından bir alakası da yoktu. Gökçe'nin kalbindeki yaraları saracak ve kendini gerçekten eğlendirebilecek birine ihtiyacı vardı. Benim gibi melankolik ruhlu bir insan ona sadece acı verirdi. Sonunda zaten doğru kişiyi bulmuştu. Can da en az onun kadar harika biriydi.

Okullar kapandıktan sonra birkaç kez o ikiliyle buluşmuş ve sohbeti bayağı ilerletmiştik. Can her lafında Gökçe'yi ne kadar çok sevdiğini dile getirmiş ve hatta bazı anlar beni gerçekten çok kıskandığını söylemişti. Oysa kıskançlığını gerektirecek hiçbir durum söz konusu değildi. Gökçe Can'a, Can da Gökçe'ye aitti. Bu saatten sonra ben sadece onların abisi pozisyonunda yer alabilirdim.

"Bırak beni Sergen! İstemiyorum, diyorum. Anlamıyor musun? O kıt beynin basmıyor mu?"

Sahilde bir elimde yaktığım sigarayı tutarak ilerlerken duyduğum o tanıdık sesten sonra ayaklarım adım atmayı aniden bıraktı. Diğer elimde tuttuğum telefonun ekranındaki birkaç hafta önce Can ve Gökçe ile çektirdiğimiz fotoğrafları hızla kapatırken bulunduğum yere mıhlanarak hapsoldum. *Dalga seslerine mi yoksa onun sitemle çıkan bağırışlarına mı tutuldum? Duymuş olduğum o sesin varlığını sanki hayatım boyunca bir yerlerde hep hissetmiş gibiydim. Sanki hep benimle yaşamış gibiydi.*

Onu burada görmeyi asla beklemiyordum. Hatta tatile gittiğini bile düşünmüştüm ama karşımdaki manzara düşüncelerimin büyük bir yanılgıdan ibaret olduğunu gösteriyordu bana.

Elimdeki sigarayı yere atıp söndürürken, telefonumu da kilitleyip cebime atarak karşımdaki manzaraya gözlerimi devirerek baktım. Bağırışı sahil boyundaki bankta oturan insanların bir hayli dikkatini çekmiş olsa da hiçbiri hiçbir şey yapmadan sadece izliyordu. Üstelik kolunu kavrayan uzun boylu, sıska çocuğun da buna pek aldırdığı söylenemezdi. Daha çok kızın içine düşecekmiş gibi bir hâli vardı.

"Geçen gece öyle demiyordun ama."

Çocuk oldukça yılışık bir tavırla kıza yaklaşırken midemin bulanmasını engelleyemedim. Böyle kendini beğenmiş, züppe tiplerden oldum olası nefret etmiştim. Onun gibi bir kızın nasıl oluyor da böyle insanlarla takıldığını anlayamıyordum.

"Sarhoştum. Git başımdan artık."

Oldukça umursamaz çıkan sesi sinirlerimin iyice gerilmesine neden oldu. Hissettiğim duygunun ne olduğunu ben bile çözemezken, beni görmemelerini fırsat bilerek hızla yönümü değiştirdim. *Belki de Nisa haklıydı. Belki de gerçekten uzak durmalıydım ondan.*

"Sen her sarhoş olduğunda birine mi yanaşırsın?"

Adımlarımı oldukça ağır bir şekilde atarken arkamdan gelen sesleri hâlâ duyabiliyordum ve bu nedenini çözemediğim bir şekilde duraksamama sebep olmuştu. O sırık çocuk ettiği laflarla daha da çok asabımı bozmaya başlamıştı. Boynumu çıtlatırken yürüyüp yoluma devam etmek için bir adım daha attım ama onun sesini yeniden duymamla birlikte olduğum yerde kalakaldım.

"Düzgün konuş benimle, Sergen."

"Konuşmazsam ne yaparsın?"

"Polis çağırırım!"

Rahatsız olduğu o kadar barizdi ki kendime engel olamayarak tekrar onun bulunduğu tarafa döndüm. Çevredeki insanlara göz gezdirirken hiçbirinin gerçekten hiçbir şey yapmaması sinirlerimi daha da bozdu. *Her zaman böyle duyarsız olmalıydık, değil mi? Kadının ezilmesine ve itilmesine izin vermeliydik sessizce...*

Çocuk ona biraz daha sokularak iki kolunu kavradığında, kendini geri çekmek için epey uğraştı ama başarılı olamadı. Zayıf olan bedeni karşısındaki sırığın yanında iyice çelimsiz kalıyordu.

"Hadi ama Aybüke! Bu kadar nazlanma. O gece çok eğlenceliydin. Sen de benimle gel, birlikte gidelim buradan."

Sırığın söyledikleri midemdeki safrayı yüzüne boşaltma isteği uyandırırken duyduklarımdan sonra tekrar arkamı dönüp yürümek istedim. Hangi geceden veya ne yaşadıklarından pek bir şey anlamadığım gibi buradan hızla uzaklaşıp gitmek istedim. İçimde filizlenen tohumların topraktan asla çıkmamasını diledim.

"Sergen, bırak diyorum ya! Bırak beni! Kolumu acıtıyorsun!"

Bağırışları tekrar kulağımda çınlarken bir kez daha durduğum için kendime küfrettim. Ayaklarım mantığıma değil, kalbime göre hareket ediyordu çünkü. *Ayrıca hiçbir kadın böyle iğrenç bir muameleyi hak etmiyordu. Hiçbir kadın onca insanın arasında bu şekilde rencide edilmemeliydi. Hiçbir kadın böylesine sözlü tacize maruz kalmamalı ve istemediği bir şeyi yaptırmaya zorlanmamalıydı.*

"Seni affetmem. Eğer bunu yaparsan, o kızın peşinden koşarsan seni gerçekten affetmem."

Nisa'nın içimi acıtan sözleri kulaklarımda yankılanırken başımı *hayır* dercesine sağa sola salladım. Bu kez onu dinleyemezdim

çünkü o sesi dinleyecek iradeyi kendimde bulamıyordum. Belki de bizi birbirimizden uzaklaştıracak bu eyleme izin vermeliydim. Belki de en iyisi buydu. Benim için bir çözüm yoluydu. Öğrendiklerimden sonra ondan uzaklaşmamı sağlayacak, onun yüzüne duyduğum utançla bakmamı engelleyecek kişi Aybüke olabilirdi. Üstelik o bu kadar çaresizken öylece arkamı dönüp buradan gidemezdim. Kimse bir şey yapmıyor diye ben de başımı çeviremezdim. Kaçamazdım. Kaçmak istemiyordum. *Affet beni, Nisa ama hislerimden kaçarak yaşayamam. Buna engel olamam.*

Arkamı dönerek gelen seslerin olduğu tarafa doğru hızla ilerlerken uzun zamandan sonra ilk defa kalbimin her zamankinden daha hızlı attığını fark ettim. İçimde biriken adrenalinle heyecanım daha çok katlandı. Neler olacağını, neler yaşayacağımı bilmeden heyecanlanıyordum. *O, hiçbir şey yapmadan bile beni heyecanlandırıyordu.*

Nisa için öz kardeşimle yatmış olmasından başka şey ifade etmiyordu ama benim içimde çok farklı hisler uyandırıyordu. Onu okul merdivenlerinin başında gördüğüm andan bu yana aklımdan hiç çıkmamıştı. Koyu kahverengi gözleri, derin, keskin bakışları zihnime öyle bir yerleşip çakılı kalmıştı ki bazı anlar sırf onu düşünürken bile iyi hissettiğimi fark ettim.

Senem'in doğum günü partisindeki kısa tanışmamızdan sonra muhabbetin ilerleyebileceğini, onunla konuşabileceğimi düşünmüştüm ama suratsız o zaman da suratsızlığını yaparak araya limon sıkmış ve gece boyunca beni bir şekilde kızdan uzak tutmayı başarmıştı. Tanışmamızın ardından ise bir türlü sosyal medya hesaplarından ona istek atmaya cesaret edememiştim. *Geri dönmeyebilir ya da aptal bir sapık olduğumu düşünebilirdi.* Oysa daha dün akşam adını arama çubuğuna bir kez daha yazmış ve saatlerce herkese açık profilindeki fotoğraflarına bakmıştım. Fotoğraflarda o kadar güzel gülümsüyor, o kadar hayat dolu bakıyordu ki karşımdaki çaresiz, çelimsiz kızla hiç alakası yok gibiydi. İç sesim fotoğraflardaki kızın yüzüme bile bakmayacağını söylerken, karşımdaki manzara yine o kızın yardımıma ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Yanındaki serseri kimdi bilmiyordum ama Aybüke'nin kurtarılmaya ihtiyacı vardı ve ben de çevredeki insanların aksine buna göz yummayacaktım. Adımlarımı daha da hızlandırırken karşısında beni görmesiyle afallayarak gözlerini iyice açtı.

"Birader," diye konuşmaya başladığımda onu tutan çocuğun omzuna hafifçe dokunarak bana dönmesini sağladım.

"Kız istemiyor. Niye zorluyorsun?"

Karşımdaki sırık gözlerimin içine iğneleyici bakışlar atarken, o sadece gözlerini bana odaklayarak yaptığım şeyi izliyordu. Bakışları burada ne aradığımı sorgular gibiydi. Gerçi aynı soruyu ben de kendime soruyordum. *Ne halt ediyordum ben burada böyle? Beni hiç ilgilendirmeyen bir mevzuydu.*

"Sana ne lan?" Sırık, omzumdan ittirdiğinde ayakta durabilmek için çabalamak zorunda kaldım. Uzun boylu olduğu kadar eli de ağırdı. Ayrıca göz göze geldiğimiz an yaşının benden büyük olduğunu da tahmin etmem zor olmadı.

"Kız istemiyor. Daha fazla zorlama da bas git," diyerek üstelediğimde Aybüke'nin tutmuş olduğu kollarını bırakarak karşımda dikilmeye ve alayla sinir bozucu bir şekilde sırıtmaya başladı.

"Sana ne lan? Sana ne oğlum?" Omuzlarımdan bir kez daha itmek istediğinde geri çekilerek onu engelledim. Kavga etmek ya da belaya bulaşmak istemiyordum. Sadece kızı rahat bırakmalıydı. Olay uzamadan kapanmalı ve ben de usulca yoluma devam etmeliydim.

Gözlerimin içine dalga geçercesine bakışlarını gönderirken hemen yanımızda dikilen Aybüke'ye doğru dönmüş, "Beni bunun yüzünden mi istemiyorsun, Aybüke? Yeni kuklan bu mu?" diyerek söylenmişti aynı ses tonuyla. Baştan aşağıya beni süzdüğünde karşısındaki kişiden pek de hoşnut kalmamış gibi bir tarafı vardı ve bu çizgiyi fena hâlde geçmesine, bardağı taşırmasına sebep olmuştu. Kukla olduğumu düşünüyorsa ben de ona kuklanın ne demek olduğunu büyük bir zevkle gösterecektim.

"Al sana kukla."

Bana dönmesini fırsat bilerek sıktığım yumruğu yüzüne geçirdim ve yere kapaklanmasını sağladım. Gün içerisinde yaşadığım stresi birinin üzerine boşaltmak epey iyi hissettirmişti. Bir an ayaklanıp karşılık vereceğini zannetsem de sadece kanayan dudağını tutarak yere tükürmekle yetindi.

"Bas git lan!" Bağırışım sahil kenarında yankılanırken dudağının kenarını silip yürümeye ve hızla bizden uzaklaşmaya başladı. *Oysa ben daha aksiyonlu bir şeyler yaşamanın hayalini kuruyordum.*

"Kim olduğunu bulup dava ettireceğim oğlum seni!" Tipik zengin soytarılarından biri olduğunu anladığımda kahkahamı bastırarak elimle onu kışkışladım.

"Mahkemede babalarımızı kapıştırırız o hâlde," diyerek karşılık verdiğimde çocuk arkasına bile bakmadan yürümeye devam etti.

Yanımızdan gidişiyle kahkahamı serbest bırakırken hâlâ böylelerinin olduğuna inanamıyordum. *Gerçi zenginlikleriyle böbürlenip her şeyi yapabileceğini zanneden insanlar hiç bitmeyeceklerdi.* Ailesi olsam hayatta sevmez, evlat yerine bile koymazdım böyle tipleri. Allah'tan suratsız şanslı kızdı. Şahit olduğum kadarıyla manevi ailesi Demir'i bu şekilde şımartarak yetiştirmemişti. Yoksa olacakları ve suratsızın sızlanmalarını düşünmek bile istemiyordum.

"İyi biri olduğunu tahmin etmiştim ama bir kahraman olabileceğin aklımın ucundan bile geçmemişti."

Kulağıma ilişen o tanıdık, büyülü sesi tekrar duymamla birlikte çocuğun arkasından bakmayı bırakıp kahkahamı da sonlandırarak usulca ona doğru döndüm. Gözleri gözlerimle buluşmadan önce baştan aşağıya onu incelemekten kendimi alamadım. Kısa, kot bir şort ve askılı, sarı bir tişört giymişti üstüne. Saçları ilk gördüğüm andaki gibi dümdüzdü. Yüzünde makyaja dair hiçbir kalıntı görmezken gözlerine ulaştığımda içinin kıpkırmızı olduğunu o an fark ettim. *Ağlamış mıydı?* Titreyen ellerini de fark ettiğimde gerçekten korktuğunu anladım.

"Sen iyi misin?" Ona doğru bir adım atarak yaklaştığımda yavaş bir hareketle koluna dokundum. Yakınlığımdan dolayı ürkmesini istemiyordum. Sorumu cevaplamak istercesine sadece yüzündeki tebessümle başını aşağı yukarı salladı.

"Asıl sen iyi misin? Nereden çıktın birdenbire?" Bu soruyu asıl benim ona sormam gerekirdi. Tam umudumu yitirdiğim anda yine karşıma çıkmış, aklımı başımdan almıştı.

"Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı," dediğimde anladığını belirtircesine gözlerime bakmayı sürdürdü. "Sonra seni gördüm," deyip devam ettiğimde bir elim enseme giderek oradaki saçları yolma isteği uyandırmıştı. *Neden şimdi durduk yere utanacağım tutmuştu ki? Daha biraz öncesinde omuzlarımı dikleştirip adımlarımı hızlı hızlı atmamış mıydım buraya doğru?*

Kaçırdığı gözleri tekrar benimkileri bulduğunda alt dudağını dişlemesiyle onu inceleyen bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. İlk kez bir kızla göz teması kurmaya çekiniyordum.

"Teşekkür ederim." İçimi gıdıklayan fısıltısı kulaklarımı doldurduğunda cesaretimi toplayarak başımı eğdiğim yerden kaldırdım ve gözlerinin içine bakmaya çalıştım. Yüzündeki narin tebessümü yakaladığımda neden teşekkür ettiğini tahmin edebiliyordum. Biraz öncesinde yaşadıklarından sonra onun da rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Teşekküre lüzum yok. Gel, oturalım şöyle." Koluna hafif bir şekilde dokunarak karşımızda bulunan bankı işaret ettiğimde, ellerinin hâlâ titrediğini gördüm. Hakikaten çok korkmuştu. Gerçi dünyada bu tür pislikler yaşadığı sürece kadınlar da ne yazık ki korkmaya mahkûm kalacaktı.

Banka oturmamızın ardından birkaç dakika geçerken ikimiz de sessizliğimizi koruyorduk. Daha doğrusu o derin derin içini çekiyordu ve ben de gözlerimi bile kırpmadan onun yan profilini izliyordum. Daha öncesinde hiç bu kadar yakınında bulunmamıştım. Senem'in doğum gününde tanışmıştık ama hiç yan yana geleceğimizi düşünmemiştim.

Güzel, biçimli bir çehresi ve küçük bir burnu vardı. Dudakları ağladığından mı bilinmez iç gıcıklayıcı bir şekilde alevlerini her yere dağıtan enfes bir kırmızıyı anımsatıyordu. Koyu renkteki saçları gözlerinin önüne düşerken o saçların nasıl koktuğunu merak ediyordum. Göz altlarının şiştiğini ve alnındaki ter damlacıklarının çenesine doğru süzüldüğünü fark ettim. Sessizce denizi izlemeye devam ediyordu. Yanakları da tıpkı gözleri kadar kızarmıştı. Onu izlediğimin farkındaydı. Sonunda bakışlarıma dayanamamış olacaktı ki yavaşça başını bana çevirdiğinde yüzündeki çarpık gülümsemeyi yakalamak mümkündü.

"Biraz önce olanlar için çok üzgünüm. Böyle bir olaya şahit olmanı istemezdim." O sırıkla arasında ne geçtiği beni hiç ilgilendirmese de böyle yobaz, ne yaptığını bilmez kişilere kendini asla yedirmemesi, harcatmaması gerektiğini öğrenmeliydi.

"Hep böyle tiplerle mi takılırsın?" Ses tonumun azarlayıcı çıkmasına engel olamazken, bu kez doğrudan gözlerimin içine bakarak alayla gülmeye başladı.

"Hayır, sadece kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı." Biraz önce kurduğum cümleleri bana kullandığında yüzüme yerleşen tebessüme engel olamadım. Benimle kelime oyunu oynaması tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti.

"Sen de dertlisin, desene," dediğimde derin bir iç çekip titreyen dudaklarının arasından tuttuğu nefesi bırakarak omuzlarını düşürdü. Gözlerindeki ışıltılar usulca sönerken gülen suratı da iyice düşmüştü.

Gözlerini tekrar denize doğrulttuğunda Nisa'nın gerçekten onu tanımadan yargıladığını bir kez daha anladım. Acımasız ve kıskanç olmayı bir kenara bırakıp karşısındaki insanı tanımayı bir şekilde öğrenmesi gerekiyordu suratsızın. Belki de hayatım boyunca yaptığım en doğru hareket bundan ibaretti.

"Hiç bilmek istemeyeceğin gerçekleri bir anda öğrendiğin oldu mu?"

Sarf ettiği cümlelere karşılık neredeyse küçük dilimi yutacaktım. *Ruhumu görebiliyor muydu yoksa? Aklımdan geçenleri mi okuyordu? Belki de o koyu, yabancı gözler içimdeki yarayı derinden hissedebiliyordu. Sakladığım sırları sezebiliyordu. Kim bilir?*

"Daha güzel açıklanamazdı sanırım." Sesim bir fısıltı gibi çıkarken yüzüne yerleşen şaşkınlıkla dudakları kıvrıldı. *Beni büyülemeyi başarmıştı. Tek bir cümleyle beni çoktan esareti altına almıştı.*

"Sahi mi?" Cümleleri benimkinden farksız bir şaşkınlıkla dudaklarından dökülürken, umutla bakan gözlerine aynı şekilde karşılık verip başımı salladım.

"Sahi."

Başını bir kez daha denizin savurduğu dalgalara çevirirken burnunu çekerek yanağına düşen damlaya izin verdi. Uzanıp o damlayı yok etmek istedim ama içimden bir ses onu rahat bırakmamı, acısını dökmesi gerektiğini haykırmıştı. Titreyen dudakları benim gibi onun da bir şeyler sakladığını işaret eder gibiydi. Gözlerini bana çevirdiğinde vermek istediği mesajı çoktan almıştım. Daha çok, *"Ben susayım ama sen anla,"* diyordu derin, keder kokan bakışlarıyla. Ellerini birbiriyle buluştururken derin bir nefes alıp beni şaşırtarak ansızın konuşmaya başladı.

"Çocukluğumdan bu yana babamdan ayrı büyüdüm ben. Annemle sözde evliydiler ama onları hiç adam akıllı yan yana göremedim. Hiçbir zaman tam olarak babamın varlığını hissedemedim çünkü çoğu zaman yanımda bulunmadı. İlk adımımı attığımda, dudaklarımdan ilk *baba* kelimesi döküldüğünde ya da okula ilk kez başladığımda... Sonra öğrendim ki meğerse annem bilerek onu benden uzak tutuyormuş. Babam, annemin ve dedemin parasını yiyen arsız bir pisliğin teki çünkü."

Düz saçları temmuzun yoğun sıcağında ensesine yapışırken uzanıp oradan çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Aybüke ise içinde biriktirdiklerini titreyen dudaklarının arasından dökmeye devam ediyordu.

"Liseye başlamadan önce boşandılar. Pek de umursamadım. Babamın yokluğu her zaman varlığından daha iyiydi benim için. Bunca zaman boyunca ben alışmıştım yokluğuna ama annemi hâlâ para için sıkıştırıp durduğunu öğrendim. Annemden de dedemden de aldığı tüm parayı kumarda tüketiyordu."

Omuzlarını dikleştirerek bana döndüğünde gözlerindeki hırçınlığı, ailesine duyduğu öfkeyi daha da yakından fark ettim. Hayatlarımız farklı olsa da sorunlarımızın aynı olması nedensizce içimi ısıtmış, gülümsememi sağlamıştı. *İkimiz de babalarımızdan yakınıyorduk.*

"Nefret ediyorum. Annemin babama duyduğu sevgiden dolayı yaptığı aptallıklardan da, babamın onu bilinçsizce kullanmasından da nefret ediyorum. Hatta öyle anlar geliyor ki ikisine de bağıra çağıra küfretmek istiyorum."

Yüzümdeki gülümseme söylediklerileyle iyice genişlerken öfkesi daha da kabarmıştı. Kaşlarını çatıp, burnunu kırıştırarak yanındaki yabancıya hiç çekinmeden isyanını yansıtması bende bir türlü bastıramadığım hisleri uyandırıyordu. Bu hırçın hâlleri hiç anlam veremediğim bir şekilde beni eğlendirerek hoşuma giderken, gözlerimi savunmasız bir şekilde kıpırdanan dudaklarından alamıyordum.

"Ben böyle ailenin, böyle annenin, böyle babanın ta-"

Cümlesini sonlandırmasına ya da ailesine küfür etmesine izin vermedim, veremedim. Aksine onu gördüğüm ilk andan beri yapmak istediğim eylemin dürtüsüne yenik düşerek gözlerimi kapattım ve dudaklarımı hızla onun dudaklarına bastırdım. Ağladığından

dolayı yumuşacık olan yanaklarına dokunan ellerim yüzünü kendime doğru çekme isteğiyle harekete geçerken o henüz tepki vermemişti. Sadece nefesini tutmuş bir şekilde hareketsiz kalmıştı karşımda. Yaptığım ani davranıştan dolayı yüzüme yiyeceğim darbeye kendimi hazırlayarak geri çekildiğimde gözlerinin kapalı olduğunu ve nefes alışverişlerinin sıklaştığını gördüm.

"Ne yaptın sen ya?"

Kapalı gözlerini ağır bir şekilde araladığında bir eli de havaya kalkarak dudaklarına dokunmuştu. Bir mırıltı gibi çıkan sesine karşılık ne diyeceğimi bilemezken dürüst olmayı istiyordum. Eğer umut ettiğim şeyler gerçeğe dönüşüp istediğim asıl şeyin başlamasını sağlayacaksa bu yalansız, dolansız bir şekilde olmalıydı.

"Seni gördüğüm ilk andan beri yapmak istediğimi," dediğimde elini dudaklarından çekmeden o noktayı dişledi ve bu bende onu tekrar öpme isteği uyandırdı.

"Muhtemelen suratsız bayağı canıma okuyacak ama o kadar çok konuşuyordun ki kendimi engelleyemedim. Affet."

Özrümü dilemenin verdiği cesaretle ona biraz daha yaklaşırken anlamayan bakışlarla suratıma bakmayı sürdürdü. Oldukça afallamış görünüyordu.

"Suratsız kim?" *Elbette kimden bahsettiğimi bilmiyordu. Öğrendiğinde kim bilir nasıl tepki verecekti ama saklamayacaktım.*

"Nisa işte," diyerek gerçeği mırıldandığımda şaşkınlığı yüzüne iyice yayılarak kıkırtısını çocuksu bakışlarıyla serbest bıraktı. *İçtendi, doğaldı, yapmacık değildi ve her şeye rağmen gerçekten çok güzeldi.*

Nisa, ona yaklaşmak istememin asıl nedenin güzelliği olduğunu düşünüyordu ama yanılıyordu. Aybüke her ne kadar güzel bir kız olsa da içinde bir yerlerde bambaşka birinin yattığını sezebiliyordum ve ben sakladığı gerçek Aybüke'yi tanıyarak onu keşfetmek istiyordum. Belki kulağa banal bir söz gibi gelecekti ama önemli olan içteki asıl saf güzelliği görebilmekti ve ona baktığımda bunu bir şekilde göreceğimi hissediyordum.

"Yani, sen de mi?"

Sorduğu sorunun altında yatan imayı gayet net bir şekilde anlamıştım. Aramızdaki çekimin o da farkındaydı ve bunun tek taraflı olmaması beni memnun etmişti. Hatta uzun zamandan sonra

ilk kez bir şeye bu kadar çok sevindiğimi anımsıyordum. Beni başımdaki sorunlardan uzaklaştıracak kadar iyi gelmişti karşımdaki güzelliğin beklentili bakışları.

"Evet, ben de," deyip başımı sallayarak onu onayladığımda ilk kez birinin gözlerinde bu kadar canlı parıltılar görüyordum. Bir eli ansızın enseme yapışarak beni kendine çekip yüzümü avuçlarının içine aldığında neye uğradığımı şaşırmış hâlde ona bakıyordum. Dudakları dudaklarıma usulca dokunurken gözlerimi kapatarak bana yaklaşan bu kızın sihrini içime dökmesine, beni büyülemesine izin verdim.

Aybüke'nin içime gömdüğüm duyguları ortaya çıkaracak bir kıvılcım olacağını onu gördüğüm ilk andan bu yana sezmiştim ama şimdi tenini tenimde hissederken sezdiğim onca şeyin aslında koca bir hiçten ibaret olduğunu düşünüyordum. İlk defa bir kızın dokunuşları bedenimi de ruhumu da titretiyor ve beni elinde tuttuğu gizli bir bağla kendine çekiyordu. Ondan uzaklaşacak ya da kaçacak gücü kendimde bulamıyordum. Bu saatten sonra da bulmam mümkün değildi.

Elbette ilk kez bir kızla öpüşmüyordum. Daha öncesinde birkaç beceriksiz deneyimim olmuştu fakat umursamamıştım. Bu kez ise gerçekten farklıydı. Umurumdaydı, değerliydi. Beni öpen dudaklara çok uzun sürecek bir zaman boyunca hapsolacağımı şimdiden hissediyordum ve bu beni hiç rahatsız etmiyordu. *Nisa'ya rağmen bana dokunmasına, kalbime gittikçe ulaşmasına izin veriyordum.*

Çevredeki yaşlı teyze ve amcalardan gelen hiç de iyi olmayan lafları kulaklarım işittiğinde dudaklarımı onunkilerden hızla çekerek ellerine uzandım. Onu ayağa kaldırırken en az benim kadar o da çevredeki insanlardan rahatsız olmuş ve utanmıştı. Gözlerinin önüne düşen düz saçlarını geri doğru atarken tuttuğum eline yüzündeki tebessümle bakıyordu.

"Hadi, gidiyoruz," diyerek heyecanla soluduğumda ne yapmaya çalıştığımı hâlâ anlamıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Karşısına geçerek ona iyice sokulduğumda yanaklarını avuçlarımın içine alıp yüzünü okşadım. Gözlerindeki parıltılar daha da canlanırken yüzümdeki aptal gülümsemeyi bastıramıyordum.

"Küçük bir kız neyle mutlu olur, biliyor musun?"

"Neyle mutlu olurmuş?"

Merakı yüzüne yansırken *küçük* kısmına takılmaması hoşuma gitmişti. Neler yaşadığını henüz bilmesem de ona bakınca karşımda gerçekten ele avuca sığmayan küçük, yaramaz bir kız çocuğu görüyordum.

"Enfes bir dondurmayla," diyerek onu yanıtladığımda yine tüm samimiyetiyle kıkırtısını serbest bıraktı.

Tuttuğum elini bir saniye olsun bırakmadan onu artık yürümesi için teşvik ettiğimde adımlarını duraksamadan ya da düşünmeden atmaya başladı. *İşte başlıyorduk.* Bunun sonunun nereye varacağını hiç kestiremesem de onun elini tutmak, yanında olmak bazı derin yaralarımın kabuk bağlamasını kolaylaştıracak gibiydi.

Sahil boyunca el ele sessizce yürüdükten sonra son zamanlarda okuldaki arkadaşlarla keşfettiğimiz gizli, şirin kafeye girdik. Kapıyı açmamla üzerindeki ziller şıngırdamıştı. Bu sesleri seviyordum. Bana düğün arabalarının arkasına bağlanan teneke kutularının çıkardığı sesleri anımsatıyordu.

İçeri girdiğimizde önümüzdeki birkaç kişinin dondurmalarını almasını beklerken adaşım olan Mustafa Amca'yı tezgâhın arkasında görmek beni sevindirmişti. İyice açılmış gözlerini bir bana, bir de Aybüke'ye çevirirken yanımda hiç kız görmediğini hatırladım.

Okul çıkışında yeni edindiğim sınıf arkadaşlarımla beraber takılırdık burada. Çoğunun sevgilisi olduğundan gücenmesem de biraz yedek lastik konumunda yer alırdım onların yanında. Hâliyle sohbetini sevdiğim Mustafa Amca da şaşırmıştı yanımda birini görünce.

Sıranın bize gelmesiyle sesimin kibar çıkmasına özen göstererek, "Nasıl istersin?" diye sordum Aybüke'ye.

İki elini birbirine kenetleyerek dondurmaların bulunduğu cama iyice yaklaştı ve "Bir top çilekli ve iki top da limonlu olsun. Ha bir top da çikolatalı lütfen," dedi.

Çocuksu ruhunu göz ardı edip ince bedenine kaşlarımı havaya kaldırarak gözlerimi diktiğim sırada, "Ne var canım? Dondurmayı çok severim," diye mırıldandı bilmiş bir edayla. *Evet, sevdiğini gerçekten görebiliyordum.*

Yüzüme yerleştirdiğim keyifli gülümsemeyle adaşım olan Mustafa Amca'ya kendi isteklerimi de söyledikten sonra siparişlerimizi de alarak cam kenarında küçük bir masaya oturduk. Aybüke iştahla kâsesindeki dondurmaları yerken ben de bir müddet boyunca bana ait dondurmanın erimesine aldırmadan onu izledim. *Farklıydı, hem de çok farklıydı. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu.* Daha birkaç dakika öncesine kadar suratı asıkken şimdi yüzündeki çocuksu coşkuyla dondurmasını büyük kaşıklar alarak mideye indiriyordu. Hatta bir ara aldığı büyük lokmalardan dolayı başına keskin bir acı saplanmasın diye onu engellemek istedim ama daha sonrasında keyfini bozmaya kıyamadım. Onu engellemek yerine bir elimi çeneme yaslayıp sessizce karşımdaki güzel manzarayı izlemeye devam ettim.

Bakışlarımı yakaladığında kaşığını bir kenara bırakıp beni taklit etmeye başladı. İki elini de yumruk yaparak tıpkı benim gibi yanaklarına yerleştirip gözlerindeki yaramaz ifadelerle bana baktığında konuşmayı tercih ettim.

"En sevdiğin renk ne?"

Onun hakkında hiçbir şey bilmezken küçük detayların kimseye bir zararının dokunmayacağını düşündüm. Ayrıca onu çok daha yakından tanımak istiyordum.

"Kırmızı." Verdiği cevaba asla şaşırmamıştım. Senem'in doğum gününde giydiği elbise de kırmızıydı ve gerçeği söylemek gerekirse o elbisenin içinde resmen bir afete dönüşmüştü.

"En sevdiğin yemek?" Birkaç saniye boyunca düşünüyormuş gibi yaparak gözlerini kaçırıp başını bulunduğumuz kafenin tavanına doğru kaldırdı. Benim gibi o da bu soru-cevap oyunundan hoşlanmış olmalıydı.

"Yaprak sarması." Yemek konusunda zevklerimiz kesinlikle aynıydı. Her ne kadar babam yüzünden çoğu zaman hazır yemeğe mahkûm olsak da komşulardan gelen yaprak sarmasına asla karşı koyamıyordum.

"Peki, en değer verdiğin insan?" Bunu neden sorduğumu bilmiyordum ama anne babasından bu kadar çok yakınırken hayatında değer verdiği birilerinin olup olmadığını merak ediyordum.

"Dedem." Cevabı beni şaşırtmıştı. Bunu beklemiyordum. Benim dedelerimin ikisi de daha ben çok küçükken vefat etmişti çünkü.

"Deden mi?

"Evet, annemin babası. Çocukluğumdan bu yana beni hep el üstünde tutar. Çok sever, sahiplenir. Ben de onu çok severim. Her ne kadar annem onun istemediği bir adamla evlenmiş olsa da bizi hiç yalnız bırakmadı. Hayatımızın her anında desteğini hiç esirgemedi. Babamın nasıl bir pislik olduğunu bildiği hâlde bize hep sahip çıktı. Bu yüzden dedemin soyadını taşıyorum aslında."

Dedesine duyduğu hayranlığı büyük bir şevkle dile getirirken gözlerindeki saf heyecanı görmek mümkündü. Öylesine içtendi ki duyguları, bana içini hiç sorgulamadan, korkmadan açıyordu.

"Biraz önce olanlar için gerçekten teşekkür ederim Mustafa. Sergen manyağın tekidir. Birkaç gün öncesinde takıldık diye yakama yapıştı."

Bana olan hayranlığını dile getirmesinden rahatsız olmasam da o çocuğu hatırlamak sinirlerimin yeniden canlanmasını ve aklımdaki cevapsız soruların su yüzüne çıkmasını sağlamıştı.

"Neden böyle yapıyorsun?"

"Nasıl yapıyormuşum?" Ne demek istediğimi anlamadığını görebiliyordum ama gördüğüm ve hissettiğim çok daha başka şeyler de vardı.

"Neden kendin gibi davranmıyorsun? İçinde bambaşka biri yaşıyor. Neden onu özgür bırakmıyorsun? Senin Sergen gibi manyaklara ihtiyacın yok Aybüke." Onu doğru düzgün tanımadan bunları söylemem ne kadar doğruydu, bilmiyordum ama en azından hissettiklerimi anlamasını istiyordum.

"Eğer kendim gibi davranırsam insanlar zayıf olduğumu anlar ve ben zayıf olduğumu görmelerini istemiyorum." Yanılıyordu. Aslında zayıf biri değildi, sadece kendini buna inandırıyordu. *Biraz önce ailesine kafa tutan o hırçın kız nasıl zayıf olabilirdi ki?*

"Sen zayıf biri değilsin ki. Bence çok güçlü bir kızsın. Sadece bunu pek göstermiyorsun," dediğimde pek de inanmadı dudaklarımdan çıkanlara. Kaşığını tekrar eline alarak önündeki dondurmayı yemeye devam etti.

"Üzgünüm ama güçlü olmak beni ben yapmıyor Mustafa."

Kendine hiç inancı olmaması canımı daha da çok sıksa da üzerine gitmeyecektim. Onunla ilk kez gerçek anlamda konuşma şansı

yakalıyordum ve üzerine giderek onu sıkmak, bunaltmak istemiyordum.

"Biliyor musun? Nisa'dan defalarca numaranı istememe rağmen inat edip bir türlü vermedi." Konuyu aniden değiştirmesiyle ikimizin de asılan suratları tekrar keyiflenmişti. *Suratsız beni neden hiç şaşırtmamıştı acaba?*

"Nisa çok inatçıdır."

"Bence bunun inatla alakası yok. Fazla kıskanç."

Aybüke dondurmasını keyifle yemeye devam ederken ima ettiği konu benim suratımın değişmesine neden oldu. Unuttuğum ve Nisa'nın her defasında yüzüme vurduğu gerçekleri bana tekrar hatırlattı. *Kardeşimle yatmış olduğu gerçeğini mesela...*

"Haksız mı peki? Sen ve Demir..."

Cümlemin devamını getiremedim. Bunu henüz nasıl dile getireceğimi bilmiyordum zaten. Gözlerimi kaçırırken o da elinde tuttuğu tatlı kaşığını sert bir şekilde kâsenin kenarına bıraktı. Oturduğu sandalyeye iyice yaslanarak kollarını birbirine kenetledi ve keskin, sert ifadesini takındı.

"Eğer bekâretimi sorguluyorsan şimdiden söyleyeyim, bakire değilim ama bundan utanmıyorum ki zaten çoğu şey de Demir'den önce, benim aptallıklarım yüzünden oldu. Artık umursamak bile istemiyorum." Kendinden oldukça emin bir şekilde konuşurken, dudaklarından çıkan kelimelere çarpan merak dürtüm daha da tutuşarak alev aldı.

"Seni sorgulamıyorum. Sadece... Onu sevdin mi? Ya da hâlâ seviyor musun?"

"Demir'i mi?" Yüzündeki sersem ifadeyle kardeşimin adını mırıldandığında içimdeki büyük korkuyla başımı aşağı yukarı salladım. Eğer ona bir adım daha atmak istiyorsam asıl gerçekleri de bilmeye hakkım vardı.

"Başta sevdiğimi zannettim ama sonrasında çok yanıldığımı anladım. O beni sadece intikam yemi olarak kullandı ve ben her şeyi fark ettiğimde sevgim dağa kaçtı. Dağ nerede? Yandı, bitti, kül oldu." Alayla mırıldanışı bir taraftan gülümsememi sağlasa da Demir'le arasında tam olarak ne geçtiğini gerçekten merak ediyordum.

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki; geçen yıl Oğuz, Bahar'ın canını bayağı bir yakmış duyduğum kadarıyla. Demir de çok değer verir Bahar'a. O dönemde de Oğuz benden hoşlanıyordu ama ilgimi asla çekmiyordu. Birkaç kez çıkma teklif etti. Onu defalarca reddederken Demir yaklaştı bana. Ayağıma gelen fırsatı kaçırmadım elbette. Sonuçta Demir okulun en gözde, en havalı ve en zengin çocuğuydu."

Demir ve Oğuz'un inşaattaki kavgasında, Demir'in öfkeyle ağzından kaçırdıkları neticesinde Bahar'ın yaşadıklarını az çok öğrenmiştim. Oğuz'un yaptığı kötülüğü hatırladıkça, o güzel kıvırcık saçlara sahip kızın canının yandığını düşünmek içimi acıtmıştı. Oğuz denen pislikten bir kez daha nefret etmiştim.

Bahar'ı Demir'in yanında gördüğüm ilk andan bu yana kime benzediğini biliyordum. Demir'in de aynı nedenden dolayı onu yanında tuttuğunu, sahiplendiğini de biliyordum. Bir keresinde suratsız istemeden de olsa ağzından kaçırmıştı. *Bahar fiziksel özellikleriyle ölen annemizi çok anımsatıyordu.*

"Fakat sonra bir gün Nisa çıkıp geldi ve tüm dengeleri altüst etti. Ona neden bu kadar çok bağlandığını, neden ondan bir türlü vazgeçemediğini başta hiç anlayamadım. Hatta Nisa'ya karşı çok kötü şeyler yaptım. Ağır laflar ettim. Kıskançlığa hapsolmuştum bir kere. Olmak istediğim yerde onu görmek beni hep sinir ediyordu."

Aybüke kaldığı yerden anlatmaya devam ederken bu konuşmanın nereye varacağını öğrenme hevesiyle tutuşarak lafını bölmeden onu dinlemeyi sürdürdüm.

"Ama sonrasında ne olduğunu çözdüm. Nisa'da ne bulduğunu, neden ondan hiç vazgeçmediğini anladım. O kadar masum, o kadar iyi niyetli biri ki arkasından onca iş çeviren arkadaşını affedecek kadar temiz yürekli bir kız o. Bu yüzden tüm duvarlarımı yıkıp onu tanımak, arkadaş olmak istiyorum. Belki benden hiç hoşlanmayacak ve karşısına her geçtiğimde Demir'le olan kirli geçmişimi hatırlayacak ama bir şekilde şansımı deneyip onu kazanmak istiyorum. Onu kazanmak için bir sebebim var çünkü."

Nisa'nın ön yargılarında bir kez daha haksız olduğunu fark ettiğimde yüzüme yerleştirdiğim tebessümle Aybüke'nin koyu kahverengi gözlerine odaklandım. *Yalan söylemiyordu. Yalana dair gerçekten küçük bir iz bile yoktu o gözlerde. Bunu istiyordu. Nisa'yı kazanmak, onunla arkadaş olmak istiyordu.*

"Onu kazanmanı gerçekten isterim." Dürüstlüğümü bir kez daha karşısında sergilediğimde dudaklarını ısırarak başını yere eğdi. *Utanmıştı. O hırçın kızı utandırmayı başarmıştım.*

"Ben de öyle."

Aramızdaki sessizliğin yeniden oluşacağını zannederken başka bir şey gerçekleşti. Aybüke şortunun cebinden titreyen telefonunu çıkararak ekranı bana gösterdiğinde annesinin aradığını gördüm. Açabileceğini belirterek başımı salladığımda ekranı parmağıyla kaydırıp telefonu kulağına doğru götürdü. Bir müddet boyunca telefonun diğer ucundan gelen sesi dinledikten sonra, "Gitti mi o pislik?" diye sitemle söylendi. Tahmin etmesi o kadar da zor değildi. Babasından bahsediyordu. "Tamam, birazdan geliyorum," diyerek devam ettiğindeyse artık ayrılma vaktimizin yaklaştığını anladım. Telefonu kapatıp önümüzdeki masaya bıraktıktan sonra, "Eve gitmem gerekiyor," diyerek omuzlarını düşürdü isteksiz bir şekilde.

"Öyleyse bu küçük kızı sağlam bir şekilde evine bırakalım." Oturduğum sandalyeden kalkarak yanına yaklaştığımda tutması için elimi ona doğru uzattım. Bir elime, bir de gözlerimin içine bakarak kaşlarını kurnaz bir ifadeyle havaya kaldırdı.

"Daha ilk randevuda beni öpen ve eve bırakmak isteyen bir centilmen ha?" Alaycı tavrıyla mırıldandığında, bedenimi hafifçe eğerek masanın ve oturduğu sandalyenin kenarlarına ellerimi dayayıp ona sokuldum. *Bu randevu değildi. Sadece güzel bir rastlantıydı. Devamı için beni onaylaması gerekiyordu.*

"Bu bir randevu değildi, Aybüke. Daha yeni başlıyoruz."

Söylediklerimde ciddi olduğumu anlaması için doğrularak bir kez daha elimi ona doğru uzattım. Yüzüne yerleştirdiği keskin bakışlarla önce ayağa kalktı, ardından gözlerini gözlerimden ayırmadan uzanıp sıkıca avucunu benim avucuma kenetledi. *Bu bir evetti. Onayını almıştım.* Daha dün akşama kadar sadece onun fotoğraflarına bakıp, asla benimle olmayacağını düşünürken şu anda elini tutmak garip bir şekilde harika hissettiriyordu. Zafere ulaşmış savaşçılar gibiydim.

Hesabı ödedikten sonra kafeden çıktık ve beyaz Volkswagen'imin yanına varana dek el ele yürüdük. Arabaya doğru yürüdüğümüz o kısa zaman diliminde Aybüke artık birbirimize daha kolay

başabilmemiz için benim telefonuma onun numarasını, onunkine de benim numaramı kaydetmişti. Ayrıca bundan sonrasında nasıl davranacağımıza, nasıl davranmamız gerektiğine dair bir sürü soru sorup durmuştu. Aldığı tüm cevaplar ise basit bir *bilmiyorum* idi çünkü bundan sonrasında ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Her şey aniden, aslında hiç ummadığım bir şekilde gerçekleşmişti. Nisa duyduğunda köpürecek, çok kızacaktı. Büyük bir ihtimal bana sırtını çevirecekti. Fakat tüm bunları şimdi düşünmek istemiyordum. Yaşadığım berbat günün ardından ona rastlamak, yeni başlangıçlar için adım atmak gerçekten iyi hissettirmişti. Hoşlandığım ve peşine düştüğüm tüm bu yenilikler bana inanılmaz derecede heyecan aşılıyordu. Yanımdaki bu kız bana heyecan veriyordu.

Aybüke'nin beni yönlendirmesiyle onu evine bıraktığım küçük yolculuğumuzda arabamı çok beğendiğini dile getirmiş ve müzik çalarda sevebileceği parçalar aramıştı sürekli. Ne yazık ki benim melankolik ruhum onun canlılığıyla bir değildi. Dinlediğim şarkıları beğendiğini söylese de benim için yine de hareketli şarkılardan oluşan bir müzik listesi hazırlayacağını dile getirmekten hiç çekinmemişti. Karşı çıkmayarak cazip teklifini kabul ettim. Müzik zevkini de en az onun ruhu kadar merak ediyordum.

Evi şehrin dışında, lüks sayılabilecek bir semtteydi. Hatta Nisa'nın kaldığı semte bile benziyordu. Arabayı kiremit taşlarla bezeli büyük bahçeli bir evin önünde durdurduğumda kemerini çözerek omuzlarını düşürdü. Yanımdan pek de ayrılmak istemez gibi bir hali vardı.

"Sonra görüşürüz." Yanıma iyice yaklaşarak yüzünü dudaklarıma doğru eğdiğinde kendimi hızla geri çekip ondan uzaklaştım. Bu kadar hızlı gitmeye henüz hazır değildim. Henüz her şey çok yeniydi.

"Biraz ağırdan alsak iyi olur." İki elini de havaya kaldırarak geri çekilirken sanki çok komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadı.

"Bunu birkaç saat önce dudaklarıma kendi isteğiyle yapışan çocuk mu söylüyor?" İşittiğim gerçekler karşısında utanmış olsam da kahkahasına eşlik etmekten kendimi alamadım.

"Evet, sanırım." Gülümsemesi yüzünden silinmeden hızlı bir şekilde yanağımı öptüğünde bu kez onu engellemedim.

"Sonra görüşürüz," diyerek bir kez daha tekrarladıktan sonra arabadan indi. Siyah, demir kapıdan bahçeye girdiği ana dek arabayı çalıştırmadım. Bahçeden bana el salladığında ise aynı şekilde karşılık verdim.

"Mutlaka görüşeceğiz, Aybüke, mutlaka." Kendi kendime mırıldanırken durdurduğum arabayı tekrar çalıştırarak yolumu başka tarafa çevirdim. Kaçtığım ama yüzleşmem gereken büyük bir mesele söz konusuydu.

Evimin bulunduğu caddeye doğru vakit kaybetmeden arabayı sürerken babamın ne hâlde olduğunu merak ettim. Muhtemelen son söylediğim laflardan dolayı kendini çok perişan hissetmiş olmalıydı. Üzerime hapsolan suçluluk duygusu yeniden *ben buradayım* dercesine kendini gösterirken yaptığım eşeklikten dolayı ondan özür dilemek istiyordum. Her ne olursa olsun o benim babamdı ve o ağır lafları hak etmiyordu.

Arabamı cadde kenarına park edip kilitledikten sonra babamın gönlünü almak için markete doğru ilerledim. Marketten soğuk bir kola ve büyük bir çekirdek paketi aldıktan sonra vakit kaybetmeden eve doğru ilerlemeye devam ettim. Yorgundum, halsizdim ama garip bir şekilde de heyecanlıydım. Cebimdeki telefon titrediğinde çıkarıp ekrana baktım. Ondan gelen ilk mesajımdı ve bana eve ulaşıp ulaşmadığımı soruyordu. Yüzüme yerleşen aptal gülümsemeyle binanın küçük kapısından geçip merdivenleri tırmanmaya başladım. Eve girip babamın gönlünü aldıktan sonra mesajı sakin bir kafayla cevaplayacaktım.

Basamakları yavaşça tırmanırken koltuğumun altına yerleştirdiğim kola şişesi aniden yere düştüğünde içimi tuhaf bir his kapladı. Ruhuma yerleşen derin korkuyla kola şişesini yerden kaldırıp merdiven basamaklarını daha hızlı tırmanmaya başladım. İçeriden gelen bağırış sesini duyduğumda titreyen ellerimle cebimdeki anahtarımı çıkarıp hızla kapıyı araladım.

"Lütfen, bir sakin olun. Kızınız gayet iyi, merak etmeyin."

Babamın endişeyle çıkan sesini işitmemle birlikte bedenime hapsolan korkunun sebebi ortaya çıktı. Kapıyı oldukça yüksek bir ses çıkartacak bir şekilde çarptıktan sonra aldığım kola ve çekirdek paketini bulunduğum yere atarak sesin geldiği yöne, çalışma odasına doğru ilerledim. Kapı eşiğine geldiğimde gördüğüm şeyin

sadece göz yanılması olmasını diledim ama kahretsin ki değildi. *Kahretsin ki beni dinlememişti. İnat etmişti. Masanın başında, cep telefonu elindeydi.*

"Hoparlörü aç," diyerek fısıldadığımda başını hayır dercesine salladı ama pes etmeyecektim.

"Sana hoparlörü aç, dedim!"

Bağırışım yuva sandığım bu küçük evde büyük bir yankı uyandırırken cep telefonunun hoparlörünü açarak masaya bıraktı.

"Bana dürüst olun, Onur Bey. Kızıma ne oldu? Nisa'ya ne oldu? Sevda Hanım neden telefonlarıma çıkmıyor uzun zamandır?"

Telefonun diğer ucundaki ses oldukça hararetli bir şekilde korkuyla konuşurken babamın gözlerinin içine yalvarırcasına baktım. *Hâlâ geç değildi. Hâlâ bir umut vardı. Yapmamasını istercesine başımı sağa sola salladım. Yapmamalıydı. Bu meseleye bulaşmamalıydı. Bir kez olsun beni dinlemek zorundaydı.*

"Kızınız evlatlık verildi, Ayla Hanım."

Ve her şeye rağmen, tüm direnmelerime rağmen beni yok saydı babam. Dudaklarından dökülen gerçekler telefonun diğer ucundaki kadının sesini keserken, onu asla affetmeyeceğimi belirten bakışları yüzüne fırlatmaktan çekinmedim. Babam birçok insanın kaderini derinden etkileyecek, büyük yaralara neden olacak bir karar almıştı ve bunu tüm yalvarışlarıma rağmen hiç geciktirmeden uygulamıştı.

Telefonun diğer ucundaki tanımadığım o kadın sessizliğini korumaya devam ederken fırtınayı şimdiden seziyordum. *Yazın tadını çıkaramadan güze hapsolacaktık.* Belki de fırtına öncesi sessizlik diye bir şey yoktu. Asıl gerçek olan şey insanları hiç bilmedikleri diyarlara savuracak büyük bir kasırganın yaklaştığıydı.

Telefonun diğer ucundan gelen cızırtılı hıçkırık seslerini duyduğumda babamın elinden kaparak bu saçmalığı sonlandırmak, ekrandaki yabancı numaranın suratına telefonu kapatmak istedim. Fakat kadının burnunu çekerek tekrar konuşmasıyla elim ne yazık ki kapatma tuşuna gidemedi.

"En yakın zamanda Türkiye'ye dönüyorum."

Ve telefon benim dokunmama fırsat vermeden kendiliğinden kapandı.

Devam Edecek...

KUTUP YILDIZI
GÜZ FIRTINASI'NDAN
İLK ESİNTİLER...

Bir Küçük Bilye Meselesi
13 Yıl Önce...

Küçük kız çocuğu pembe, çiçekli pantolonunun cebine doldurmuş olduğu bilyeleri yere doğru serbest bırakırken yazın sıcağından dolayı yüzüne yapışan saçları da elinin tersiyle geriye doğru ittirdi. İçindeki büyük heyecanla, tıpkı diğer çocuklar gibi dışarıda oynayacak olmanın verdiği coşku dolu hevesle dizmişti bilyelerini tek tek sıraya. Oyuncaklarla oynamayı, resimlere sahte masalların hayal dünyasını çizmeyi sevmediği için bilyelerin içindeki renkli dalgalara sığınmıştı küçük kız. Bazen diğer kız çocukları onunla dalga geçiyor, bir erkek gibi davrandığını söylüyor olsalar da umursamıyor, sadece elindeki küçük toplarla oynamayı tercih ediyordu. Her ne kadar Sevda Hanım bilyelerle oynamasını pek hoş karşılamasa da yine de bu küçük, masum kıza sesini çıkaramıyor, çektiği derin yalnızlığa bir türlü çare bulamıyordu. Kimseyle arkadaş olamıyordu ya da olmak istemiyordu küçük kız. Diğerlerinden hep uzak duruyordu.

Onun dışındaki diğer çocuklara oyuncakları bahçeye çıkarma konusunda oldukça sert bir sınır koyarak izin vermiyordu Sevda Hanım. Kaybedip ardından gözyaşı döktüklerini görmek istemiyordu ama o bahçede toprağa karışan küçük kız onun için çok özeldi. Çok kıymetliydi çünkü hatırlıyordu ona nasıl emanet edildiğini. Hatırlıyordu annesinin ellerinin arasından kucağına bırakırken aslında nasıl da hiç bırakmak istemediğini. Hatırlıyordu kadının gözlerindeki derin çaresizliği, kızına iyi bakmasına dair mırıldandığı yalvarışları. İşte bu yüzden her güneş çıktığında kurallarını çiğneyerek izin veriyordu o küçük kızın masum kalbini diğerlerinden ayırırcasına mutlu etmeye.

Küçük kız toprağa dağıttığı bilyeleri sıraya dizerken yanına yaklaşan adamdan da biraz sonra olacaklardan da habersizdi. Sadece dizdiği bilyelere odaklanmış, onları hazırladığı toprak çukurlara girdirmeye uğraşıyordu. Sert bir atış yaparak elindeki mavi bilyeyi dizmiş olduğu diğer bilyelerin tam ortasına doğru yuvarladı. Toprak çukurlara giren her bir bilyede el çırpıyor, yerinde heyecanla zıplıyordu ama en sevdiği mavi bilyesi başka tarafa doğru savrulmuştu. İyice açılan küçük gözleriyle etrafı incelediğinde bahçenin başka bir tarafında koklamayı en çok sevdiği karanfil çiçeklerinin arasında gördü en sevdiği bilyeyi. Dağılmış olanları ve toprak çukura girenleri yerden hızla toplayarak paytak adımlarla ilerledi hiç kaybetmek istemediği bilyeye doğru. Sevda Hanım'ın ona kızarak bir daha bahçeye bilyelerle çıkmasına izin vermeyeceğini düşünüyordu çünkü. Fakat daha bilyeye uzanamadan başka bir el kapıp kaldırmıştı yerden. Başını usulca kaldırıp da karşısındaki uzun boylu adama gözlerini diktiğinde masallardaki o büyük devlerden biriyle karşılaştığını düşündü ve ağrıyan boynuna yenilip tekrar gözlerini yere doğru indirdi. Aynı zamanda da çok utanmıştı tanımadığı birine baktığı için. Sevda Hanım'ın duyunca ona çok kızacağını hayal etti.

Adam elinde tutmuş olduğu mavi bilyeyle küçük kızın tam önüne çöktüğünde üzerindeki kumaş pantolona bulanan toprağa aldırmadı. Geri çekildi ve uzun uzun baktı karşısındaki küçük kızın koyu kahverengi renkli minicik gözlerinin içine. *Küçük bir burun, tombul yanaklar ve tıpkı gözleri gibi koyu kahverengi dalgalı, dağınık saçlar...* Küçük kıza karşı ilk izlenimi böyle olmuştu adamın. Annesini anımsattığını düşündü ama derin bakan gözler kesinlikle ona aitti.

"Beni kendi evladımdan mahrum bırakıp, bir başkasının çocuğuna babalık yapmaya zorladığın için seni asla affetmeyeceğim."

Saatler öncesinde kapıyı çarpıp da evden çıkmadan önce karısına sarf ettiği o acı dolu, her yanından isyan sızan son sözler çınladı adamın kulaklarında. Bir eli usulca havaya kalktı ama hiçbir şeyden haberi bile olmayan o küçük masum kızın yüzüne dokunmaya cesaret edemedi. *Dokunamazdı, yasaktı. Onu kendine yasaklamasının ardından çok uzun zaman geçmişti. Çünkü biliyordu ki uzanıp da tutsa asla bırakamazdı o minicik elleri.*

Dayanamadı adam. Eli havaya kalkarken usulca okşadı dağınık, kahverengi saçları. Tombul yanaklarında ellerini gezdirip küçük kızın yüzüne bulaşan toprak kalıntılarını temizledi ama ağzını açıp da hiçbir şey diyemedi. Kelimeler boğazında düğümlendi. Adını soracak cesareti bile kendinde bulamadı. Bilmek de istemiyordu zaten. Canından bir parça da olsa yediremiyordu gururuna. Eğer adını öğrenirse alıp götürmek isteyecekti onu buradan. Bir yuva bahşetmek, hayatını onunla paylaşmak, elinden tutup, *"Kızım,"* diye bağrına basmak isteyecekti. *Fakat yapamazdı.* Her ne kadar ona bütün ömrünü vermek için yanıp tutuşsa da yapamazdı. Mesuliyetleri çok fazlaydı ve en önemlisi de bakması gereken başka bir ailesi vardı. *Onlara bir kez daha ihanet edemezdi.*

"Hadi, gel birlikte oynayalım," dedi küçük kız avucundaki bilyeleri ona doğru uzatarak her şeyden habersiz bir şekilde büyük bir hevesle. Adamı asla tanımıyordu ama sebepsizce kanı kaynamıştı. Belki yanına yaklaşan bu yabancı, kaldığı bu koca evde onun tek arkadaşı olurdu.

Küçük kızın sesini ilk kez duyduğunda boğazına dizilen kelimeleri de yutmak zorunda kaldı adam. O kadar masum, o kadar duruydu ki kalbini kırmaktan çok korktu. Yüreğindeki dengeyi asla sağlayamadığı terazinin bir tarafına küçük kızın elindeki bilyelerini bıraktı, diğer tarafına ise aşılmayacak duvarlarını. Hiç istemese de kabullenmese de aşamadığı duvarlar bilyelerden daha ağır geldi. *Yapamazdı. Ona daha fazla vakit ayıramazdı.* Bir dakika daha burada dursa dayanamayıp, her şeyi, tüm servetini bir kenara bırakarak alıp götürürdü onu.

Umutla baktı küçük kız. *Evet* demesini, onunla oynamasını bekledi saniyeler dakikaları kovalarken. Fakat adam tüm benliğini ruhuna hapsolan soğukluğuyla sarsarak ayağa kalkmayı tercih etti.

"Affet beni ama bu kez olmaz. Belki başka bir zamana," diye fısıldadı yüzüne yerleştirdiği acı dolu tebessümle. *Bilmiyordu ki o başka zaman hiçbir zaman gelmeyecekti.*

Gitmek için omuzlarını dikleştirdiğinde küçük kızın yüreğini nedensizce derin bir hüzün kapladı. *Yoksa hissetmiş miydi o olduğunu?*

Babasının aslında onun için geldiğini... Bir adamın ona verdiği elindeki en sevdiği bilyeye baktı, bir de gitmek için arkasını dönen adama. Hemen çekip gitmesini istemiyordu ilk arkadaşının. Yanına yaklaşıp ona tekrar dönmesi için adamın pantolonunun kenarını tutup çekiştirmeye başladı. Şaşkınlıkla gözlerini açan adam ise burnunu çekerek tekrar küçük kıza döndü.

"O zaman bu senin olsun, tamam mı? Geldiğinde oynarız."

Sevda Hanım'ın ona kızacağını bilse de çekinmeden uzattı en sevdiği bilyeyi adama doğru. Tereddüt etse de aldı bilyeyi adam ve ömrü boyunca saklayacağına yemin etti içinden. Küçük kız gözlerine yerleşen büyük umut perdelerinin arkasından gülümsedi. Artık onun da bir arkadaşı vardı ve tekrar geleceği günü hayal etmeye başladı. *Oysa gelmeyeceğinden habersizdi.*

"Bir daha geleceksin, değil mi?"

Hissetmiş miydi yoksa küçük kız hiç gelmeyeceğini? Bu yüzden mi emin olmak istiyordu?

Bulunduğu yerden hızla uzaklaşmak için boğazındaki kravatı düzeltirken adam, duyduğu umut dolu sesle kravatının ölüm fermanını imzaladığını düşündü. Sanki biraz daha sıksa, o küçük kız biraz daha konuşmaya devam etse can verecekti olduğu yerde. Yine dayanamadı ve son bir kez de olsa o masum yüze bakmaya engel olamadı. Eğildi karşısında ve bilye tutan yumak ellerini büyük avuçlarının içine alıp defalarca içini çekerek öptü. Yanağını okşayan elleri sırtına yerleşerek kollarının arasına alıp sıkı sıkı sarıldı küçük kıza. Saçlarındaki çocuksu kokuyu doyasıya çekti içine ilk ve son defa.

"Affet beni," diye fısıldadı küçük kızın kulağına doğru. Burnunu çekip de yanağına düşen damlayı engellemezken, "Affet beni, kızım," diyerek yeniledi sözlerini ve daha fazla kendini etkisi altına almasına izin vermeden ayaklandı. Hızla arkasını dönüp küçük kızdan da onu kollarının arasına alıp büyük bir hayat bahşetme isteğinden de vazgeçti.

Küçük kız adamın gidişiyle elindeki bilyelerle tekrar oyununa dönerken, adamın yapması gereken önemli bir iş daha vardı. Buradan gitmeden önce muhasebeye uğraması gerekiyordu. Bu yüzden

dımlarını bu kez biraz önce kendisine talimatlar veren kadının değişi tarafa doğru çevirdi.

Tüm yaşananlara yetimhanenin koridor penceresinden bizzat şahit olan Sevda Hanım'ın yüreğine büyük bir endişe saplandı. Aniden gelen bu yabancı adamın kim olduğunu ve neden o küçük kıza böyle yaklaştığını merak ediyor, bilmek istiyordu. İlk defa görüyor ve hiç tanımıyordu o adamı. Belki de evlatlık olarak alacağını düşündü. Kızın annesine haber vermesi gerekebilirdi fakat en son konuştuklarında uzun bir süre boyunca geri dönmeyeceğini hatırladı kadının.

Adamın yönünü bahçede değiştirdiğini görmesiyle birlikte o da hızlı adımlarla ilerlemeye başladı uzun koridorda. En azından neler olduğunu öğrenmeli ve ona göre hareket etmeliydi. Merdivenlerden inip giriş kata ulaştığında yardımcısı olan Elçin Hanım'la karşılaştı. Onun bir bilgisi olacağını düşünerek ilk ona sormayı tercih etti.

"Nisa'nın yanındaki adam kimdi?" Büyük bir hararet ve merakla mırıldandı Sevda Hanım.

"Bir insan neden evladının adını bilmek istemez?" diye söylendi Elçin Hanım aklını iyice karıştırarak alaylı bir tınıyla.

"Babası mı?"

"Adamla biraz önce Nisa'nın yanına gitmeden önce konuştum. Bana, *'Ayla İdil Sezgin'in kızını görmek istiyorum,'* dedi. Tam ağzımı açacaktım ki, *'Adını bilmek istemiyorum,'* diye de ekledi. Ben de hiçbir şey demeden kızın yerini gösterdim."

Duydukları karşısında içindeki şüphe daha da derin bir hâl aldı Sevda Hanım'ın ama yardımcısına da kızmaktan kendini alamadı. Tanımadığı bir adama öylece çocuğu gösteremezdi fakat kızın annesini tanıdığına göre kim olduğunu tahmin etmek o kadar da zor değildi.

"Yalnız bayağı zengin birine benziyordu. Giyimini, kuşamını gördün mü, Sevda? İş adamı gibiydi resmen."

Elçin Hanım, adama karşı oluşan hayranlığını çekinmeden dile getirirken söylediklerini göz ardı etti Sevda Hanım. Eğer biraz daha vakit kaybederse korktuğu şey başına gelebilirdi.

"Belki de kızın annesinin mercimeği fırına verdiği adam budur. Benim aklıma başka bir ihtimal gelmiyor. Ne diyeyim? Zevkli kızmış vallahi."

Elçin Hanım'ın sergilediği yersiz üslup Sevda Hanım'ı iyice çileden çıkarırken adamın zenginliği ya da görüntüsüyle değil, kim olduğuyla ilgileniyordu.

"Düzgün konuş lütfen, Elçin. Adamın kimin nesi olduğunu bilmem gerek. Nasıl öylece benden izin almadan Nisa'yı gösterebilirsin? Anlamıyorum doğrusu."

Yaptığı hatanın farkına vararak boğazını temizledi Elçin Hanım. Sevda Hanım'ın işine ve yetimhanedeki çocuklara ne kadar değer verdiğini bildiği için hatasını hemen düzeltmek istedi.

"Ayrıca muhasebenin yerini ve Onur Polat'ın oğlunu da bilmek istedi. Sanırım iki çocuğun da masraflarını karşılayacak."

Duydukları karşısında daha fazla zaman kaybetmek istemedi Sevda Hanım. Adımlarını daha da hızlandırarak koridorda çıkan topuk seslerine aldırmadan muhasebenin bulunduğu tarafa ilerledi. Adam gitmeden kim olduğunu ve Nisa'dan da Onur Polat'ın oğlu Mustafa'dan da ne istediğini öğrenmesi gerekiyordu.

Yetimhanenin uzun, sessiz koridorlarını aşıp dışarıda kalan muhasebe binasına girdiğinde görevli kişinin oda kapısının açık olduğunu gördü Sevda Hanım. Dayanmayıp görevli kıza belli etmeden kapı eşiğinden sırtı dönük adamı inceledi. Gördüğü tek şey gayet uzun boylu ve yapılı olduğuydu. Yaşının en fazla otuz olduğunu düşünüyordu. Sessizce koridorda beklemeye devam etti. İçeri girmek yerine adamın söylediklerine kulak kesildi.

Adam kendinden oldukça emin çıkan ses tonuyla hem eski avukatının oğlunun ve hem de Ayla İdil Sezgin'in bırakmış olduğu küçük kızın tüm masraflarını karşılamak istediğini dile getiriyordu fakat hiçbir şekilde çocukların adlarını bilmek istemiyordu. Bunun altında yatan nedeni içten içe merak etti Sevda Hanım. *"Eğer bu adam Nisa'nın babasıysa neden kızının adını bilmek istemiyor? Eğer değilse o zaman çocuklardan ne istiyor?"* diye geçirdi içinden ama sorularının cevabını asla alamadı.

"Hiçbir şekilde çocukların adlarını bilmek istemediğinizden emin misiniz beyefendi?"

Muhasebedeki kadın görevlinin kibarca sormuş olduğu soru bir kez daha düşündürdü adamı. Merak etse de yapamıyordu işte. *Bilmemeliydi, öğrenmemeliydi kızının adını.*

"Evet, eminim. Hiçbir şekilde kim olduklarını bilmek istemiyorum."

Hem kızının hem de eski avukatının oğlunun adını bilmek istemediğini dile getirirken muhasebe görevlisi de elindeki kâğıtları mürekkepli kalemiyle doldurmaya devam etti. Fakat içine yerleşen başka bir korku adamın tekrar konuşmasına neden oldu.

"Aynı zamanda benim kim olduğumdan ve bu yardımdan da bahsetmenizi istemiyorum. Her şey gizli kalmalı. Eğer merak edip soran olursa lütfen devletin karşıladığını söyleyin." Görevli kadın başını onaylarcasına sallarken adam da rahatlayarak nefesini dışarı bıraktı.

"Peki, beyefendi. Şartlarınız yerine getirilecektir fakat yine de kayıtlara isminizi geçmemiz gerekiyor. Bu yüzden de nüfus cüzdanınız bizim için gerekli."

Görevlinin söylediklerinin ile birlikte Sevda Hanım içinde taklalar atan merakının son bulacağını düşünerek daha da çok yaklaştı odanın eşiğine. Adam yutkunarak bir müddet boyunca düşündükten sonra zararı olmayacağını farz edip pantolonunun cebindeki cüzdanı çıkardı. Kimliğini karşısındaki muhasebe görevlisine uzatırken usulca dudaklarını kıpırdattı ve kim olduğunu söyledi.

"Suat Gürsoy."

Kutup Yıldızı

Mehtap Fırat

ASIL AŞK, KUTUP YILDIZI'NIN GİZEMLİ KUTUSUNU AÇMASIYLA BAŞLADI VE YAVAŞ YAVAŞ KUTUNUN DERİNLİKLERİNE SIZDI. ORADA GÖRDÜ KALBİNİN NASIL ÇIRPINDIĞINI, NASIL DEĞİŞTİĞİNİ...

Olaylı geçen doğum günü partisinde tüm gerçekleri öğrenen Nisa için artık yeni kapılar aralanmıştır. Kedi Yavrusu'na karşı bastırdığı duygular kalbine sığmazken, Kutup Yıldızı için artık galaksiden kayma vakti gelmiştir. Kalbindeki sıcaklığa karşı koyamayan Nisa, Demir'in sevgisine karşılık vermeyi düşünürken öğrendiği sarsıcı gerçeklerle derin bir çıkmaza savrulur.

Peki, bundan sonra Nisa'yı nasıl bir yol beklemektedir? Kalbini özgürce açıp her şeyi arkasında bırakarak Demir'in güvenli kollarına mı sığınacak, yoksa bildiği gerçekler ağır bir yük olup omuzlarında çürüyerek onu hiç istemediği bir yöne mi sürükleyecek?

ephesusyayinlari.com
facebook.com/ephesusyayinlari
instagram.com/ephesusyayinlari
twitter.com/ephesusyayinlar

9 786057 583550